

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

"MUHALEFET" YA DA

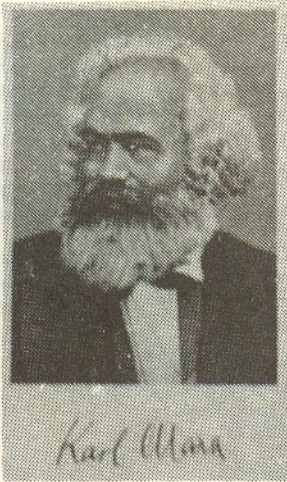
GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI ÜZERİNE

Yoldaşlar, Devrimciler ...

Bolşevikler olarak ortaya çıktığımızdan iki yıla yakın bir süre sonra Partimizin bir bölge teşkilatında —teşkilat içi ve çevresinde— yeni bir bölünme meydana geldi. Bir bölgede daha önce bizimle örgütlü olan bazı üye ve onların önderliğindeki bazı sempatican yoldaşlarımız, çeşitli gerekçelerle Partinin eylembirliğini bozucu davranışlar içine girdiler; Partinin seçilmiş yönetici kademelerinin disiplinine; parti disiplinine —kendini doğru bulmadıkları noktalarda— uymadılar; ve Parti içinde örgütlü çalışmayı terk ettiler. Şimdi bu arkadaşlar kendilerine "TKP/ML(B)" in yozlaştırılmasına karşın mücadele eden muhalefet" adını veriyorlar; ve bu başlık altında "Spartakus" adlı bir yayın organı çıkarmaya başladılar.

Bu "muhalefet" in Parti içinde iken yürüttüğü "mücadele" hakkında; geçmiş, bugünü, savunduğu görüşler hakkında bütünlüklü bilgi vermeyi devrimci bir görev olarak kavriyoruz. devamı S.2'de

Ölümünün 100. yıldönümünde proletaryanın büyük önderi KARL MARX'ı saygıyla anıyoruz

Proletaryaya gerçek kurtuluş yolunu gösteren bilimsel teorinin yaratıcısı olan KARL MARX; 14 Mart 1883'te öldü. Ölümünün 100. yıldönümünde, her türden revizyonist ve oportünistler; Karl Marx'ın öğretisini de asıl olan şeyin; "Sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması" (Lenin, "Karl Marx öğretisinin Tarihsel yazgısı" olduğu gerçeğini çarpıtmak için ellerinden geleni yapmaya devam ediyorlar. "Doğu bloku" nun revizyonist ülkelerinde; sosyal emperyalist burjuvazi Karl Marx'ı ölümünün yüzüncü yıldönümünde büyük gürültüyle "anıyor". Onların yaptıkları gürültülü törenler; Karl Marx'ın öğretisinin devrimci özüne ihanetlerinin üzerini örten bir perde görevini görüyor.

devamı s.16'da

MARŞ KATLIAMINI UNUTMADIK ! MARŞ KATLIAMININ SORUMLUSU FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR ! KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ ! HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ !

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİN FAŞİST YASALARI İŞÇİ SINIFININ SİYASİ ÖRGÜTLENMESİNİ ENGELLEYEMEYECEK!

Faşist cuntanın 'Anayasa referandumu' sahtekarlığını sergilemesinden sonra, "demokrasiye geçiş" planının yeni bir adımı olarak "Siyasal Partiler Kanunu" nun "tartışılması" gündeme alındı.

"Cunta Anayasası" nın da ilk taslağını hazırlayan "Komisyon", cuntanın çizdiği çerçevede bir siyasi partiler kanununa sarısını hazırlama görevini yerine getirdi. Ve bu taslak cuntanın "Danışma Meclisi" nde görüşülmeye başlandı. Mart ayı içinde bu görüşmelerin tamamlanıp, cunta tarafından taslağa son şeklinin verilip, kanunun çıkması bekleniyor.

"Siyasal Partiler" yasası üzerine "tartışma", hangi partilerin kimler tarafından nasıl kurulacağı "tartışması" nı da gündeme getirdi. Boyalı faşist basında yasanın şu ya da bu yönünde çıkması için her hakim sınıf grubu kendi sözcüleri aracılığı ile görüşlerini açıkladılar.

Yasa taslağının şu veya bu maddesini tartışmak şu anda bizim işimiz değil. Bırakalım onu bu yasaya dayanarak siyasi parti kurup 'demokrasiye geçecek' olanlar yapsın. Yasa taslağının bütünü ele alındığında yapılacak tek değerlendirme vardır. O da şudur:

Bu yasa da, cuntanın anayasası, çıkarıldığı ve çıkaracağı diğer yasalar gibi, sözü de, ruhu da faşist olan bir yasadır! Bu yasa hakim sınıfların daha önceki siyasi partiler yasası gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlara ve Türk olmayan milliyetlere siyasi örgütlenmeyi yasaklama yasasıdır! Tek farkla ki, eski yasalardaki birtakım "boşluklar" da doldurulmuştur.

devamı s.17'de

İÇİNDEKİLER

Konferans önerisi üz.	s.18
12 Eylül üzerine tar.	s.26
Parti inşasının ilk aşamasında prop-ajit. rolü ve önemi	s.44
Enternasyonal haberler	s.60
"Cephe" tartışmaları sürüyor	s.69
8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü	s.106

"MUHALEFET"İN ORTAYA ÇIKIŞI

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

"Muhalefet" kendini görünür olarak ilk defa 1982'nin Kasım ayı başlarında ortaya koydu.

"Muhalefet" in bir bölümünün partinin disiplinini açıkça çiğneyeceğini ilan ettiği; şartlı disiplin savunduğu ilk belge, iki sempatan komitesi adına imzalanmış olan 3.11.1982 tarihli yazıdır. (Bu yazı Bolşevik Partizan 3/4'ün ekinde, s.XIV'te yayınlanmıştır.)

Bu yazıda iki sempatan komite, sorumlularının verdiği yarı yamalak, sözlü bilgiler temelinde, Merkez Komitesinin gerçekte almadığı bir kararı eleştirmekte; ve bu kararın, "ilkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemigin belgeleri, .. dergisine ulaşamayan sempatanlardan ve devrimci kamuoyundan gizli tutulmak istenmek" anlamına geldiği tespitini yapmaktadır.

Bu yazıyı yazarlar, "Cerek kardeş teşkilatların 1 Mayıs eleştirilerini içeren, gerekse kendi saflarımızdan gelen eleştirilerin derhal kamuoyuna açılması" nı talep etmişler; bu taleplerini

"Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak en geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyuruyoruz"

şeklindeki şartlı disiplin tavrı ile desteklemişlerdir.

Aynı dönemde bu yazıyı yazarların çoğunlukta buldukları bir dernek toplantısında da yine Merkez Komitesinin belge ri gizlemek istediği demagojisini destekleyen bir karar alınarak Merkez Komitesine ulaştırılmıştır. (Bu karar 2.11. tarihini taşımaktadır; Bolşevik Partizan S.3/4'ün ekinde basılmıştır.)

Merkez Komitesi bu yazılar karşısında durumun aciliyeti nedeni ile derhal durumu görüşmüş; Merkez Komitesinin belgeleri kamuoyundan gizlemek istediği şeklindeki suçlamayı demagoji olarak değerlendirip geri çevirmiş; 1 Mayıs tartışması belgelerinin isteyen tüm devrimcilere verilmesi; iki sempatan komitenin yazısının derhal parti içinde ve devrimci kamuoyunda yayınlanması ve tavrı takınılması kararını almıştır.

Merkez Komitesi özellikle, bu sempatan komitelerin "şartlı disiplin" anlayışını red ve mahkum etmiş; bu komitelerin doğru dürüst bir ideolojik mücadele yürütmeden böyle bir tavır takınmasının Marksist-Leninist bir tavır olmadığını vurgulamış; ve bu tavrı takınanları tavrılarını gözden geçirmeye; ve 15.12. tarihine dek "şartlı disiplin konusunda köklü bir özleştirme yapmaya, Parti disiplinine, demokratik merkeziyetçilik kurallarına uyacaklarını açıklamaya" davet etmiştir. (Bkz. Bolşevik Partizan 3/4'ün Eki, s.XVIII)

Bu tavrı derhal Partiyeye ve kamuoyuna açılmıştır. Yapılan tartışmalarda danışılabilen hiçbir Parti üyesi (bu tavrın başını çeken kişi dışında) sempatan komitelerin şartlı disiplin tavrını desteklememiştir.

Bundan sonra "muhalefet" in gelişmesi (!) oldukça hızlı (!) olmuştur.

Batı Almanya'da bir başka alt bölgede, bir alt sempatan komite 17.11.1982 tarihinde, daha öncekilerin tavrına benzer bir ultimatom tavrı takınmıştır.

Bunlara da sorumlu oldukları komiteler, Merkez Komitesi'nin tavrına uygun tavrı takınmış; ultimatom tavrını reddetmiş; bu komiteyi özleştirme davet etmiştir.

26.11.1982 tarihli Parti hücre toplantısında ilk ultimatom tavrını takınan sempatan komitelerin yöneticisi olan T sudan bir bahane ile çalıştığı tek parti hücrelerini terk etmiştir. Aşağıda bu kişinin Partiyeyi terkettiği toplantıda birlikte onaylanan tutanağın ilgili bölümlerini yayınlıyoruz.

"26.11.1982

Bu tutanak katılanların hepsi tarafından (Z F G Ç ve T) onaylandı.

1. Gündem üzerine tartışma

Z gündem için öneri getirdi.

T öncelikle temel eğitim, ve GDS'in ve kendisinin 1 Mayıs yazısı üzerine tartışılmamasını; bunun yerine en son hücre kararları üzerine (mesela AK ve T'nin yazılarının okunması konusunda tavrı; tutanak hakkında tavrı) ve Merkez Komitesinin sempatan hücrelerin talebi hakkında yazısı üzerine tartışmanın öne alınmasını talep etti.

T'nin gerekçesi:

Bu hücrede tartışmanın —bu hücre tutanak konusunda böyle tavrılar aldığı sürece— bana bir yarar getirmediğini düşünüyorum. Benim protokolde bana ait olmayan pozisyonlara karşı tavrı takınma hakkında ortadan kaldırılmakta. Söylediklerim bana maledilerle Parti hücrelerinin kararı haline getirilmekte. Değişiklik önerisi sahtekarlık olarak değerlendirilmekte. Tartışılan sorular üzerine yazılı olarak görüşlerim defalarca belirtildiği halde, Parti hücreleri kendi istediğini bana söyletme kararı haline getirmekte. Ben bu tavrın red ve mahkum edilmesini talep ediyorum. Biz şimdiye dek daha çok şekil üzerine tartıştık. Ve içerik üzerine yeterince tartışmadık. Ben sözü geçen kararlar hakkında özleştirme yapılmazsa, diğer gündem maddelerinde tartışma sürdürmeyi gerekli görmüyorum.

Bu metodla tartışmanın bir yarar getirmeyeceğini düşünüyorum.

Karşılık olarak şunlar söylendi:

- T'nin pozisyonu çelişkilidir. Bir yandan şekil üzerine tartışılmayacağını verildiği eleştirilmekte, diğer yandan ama yine yöntem tartışması öne alınmaktadır.

- T hiçbir şekilde Parti içinde bütün araçları kullanmamıştır. Mesela MYO'da yayınlama, vs. gibi. (F) Bu yüzden böyle bir sorunda bölünme bütünü ile sorumsuzluktur.

- Son iki toplantıda tam da aslında ikincil olan bu örgütsel sorunlar üzerine tartışma öne çıkmıştır; ve hücrede ideolojik sorunlar üzerine yeterli bir tartışma yürütülmemiştir. T merkezi sorunlarda hücrede ideolojik mücadele yürütmemiştir.

T bunun üzerine bölünme konusunda görüşünü şöyle koydu:

Görüşüme göre benim mücadele yöntemim tek doğru yöntemdir. Eğer bir bölünme engellenmek isteniyorsa, benim yaptığım gibi yapılmalıdır. Benim hücreyi terk etmem, Partiyeyi terk etmek demek değildir.

Bu konuda şunlar söylendi:

Z: Bu hücreyi terk etmek, bu Parti içinde örgütlü çalışmayı reddetmekten başka bir anlama gelmez.

Ç: Yoldaş bizim MK fraksiyonuna karşı mücadelede savunduğumuz (ayrılık konusunda) tüm doğru düşünceleri reddeder bir pozisyonadadır.

F: T Parti içinde hizip statüsü için bile mücadele yürütüyor. Benim görüşüme göre mücadele Parti içinde hem hücrede Merkez Komitesinin yanlış pozisyonlarına karşı yeterli bir şekilde yürütülmemiştir. Ne T, ne sempatanlar ne de ben: Parti içinde iki çizgi olduğunu, bütün araçları kullanılmış olduğunu ispatlamadık. Bu yüzden hem 'te' tutanak değişikliği' gibi bir sorunda bu adımın atılmasını bütünü ile yanlış buluyorum.

T: Bu şartlar altında hizip faaliyeti yürütmenin de olanağı yoktur. Yani açıkça görüşlerini koyup bunu yaygınlaştırma; bunlar etrafında toplanma imkanı bu şartlar altında yok.

Z: Görüşlerini yayma imkanı olmadığı doğru değildir. 'Hizip faaliyeti' ancak Marksist-Leninist olmayan bir yönetime karşı meşrudur. Ne T, ne de başkası bunu henüz ispatlamamıştır. Bu durumda hizip çalışmasını savunmak, Marksizm-Leninizmle uyumsuz bir şey değildir.

F aslında bir dizi ideolojik sorunda T ile aynı görüştedir. Ayrılıkları öncelikle yöntem konusundaki bir ayrılıktır. Ve F'nin pozisyonu da T'nin pozisyonu gibi yanlış tır.

T önerdiği konuda tartışma yapılmadan, önderliğindeki sempatan komitelerin tutanaklarını ve değerlendirmelerini vermeyeceğini açıkladı. Bunları verip vermeyeceğinin, talep ettiği konuda hücrenin özleştirme yapıp yapmayacağına bağlı olduğunu açıkladı. 'Merkez Komitesi de benim istediğim tutanakları vermiyor, bu tavra karşı benim bu tavrı ta kınmam doğrudur, çünkü Merkez Komitesinin yanlış yöntemine karşı ancak böyle tavrı takınılır' dedi.

Buna karşı şunlar belirtildi:

Merkez Komitesi görüşlerini, kararlarını, onu denetlemek için gerekli olan şeyleri yayınlamıştır. Ayrıca Merkez Komitesi içindeki gelişmeler konusunda da raporda tavrı takınacağını bildirmiştir. Bunun ötesinde burada böyle şartlar ileri sürmek bütünüyle yanlıştır. T ya bu hücrenin üyesidir; o zaman kendine bağlı hücrelerdeki çalışma konusunda rapor vermek yükümlülüğündedir. Ya da çalışmıyorsa, kendini bu hücrenin üyesi olarak kavramıyor de

mektir. O zaman o burada bir başka örgütün temsilcisi olarak oturuyor demektir. Bu konuda açıklık sağlanmalıdır. (Z G)

T dışındaki yoldaşlar, T'nin şartlı tartışma isteği konusunda tavır takınıp, bu tavrı reddettiler.

T bu tavrın, 'bizim anlayacağımız dilden' konuşma olduğunu belirtti.

Bu konuda açıklık sağlandıktan sonra, buna rağmen T ile tartışma yürütüldü:

... Tutanak değişikliği konusu:

Parti hücrelerinin kararında, 7. toplantı tutanağı düzeltmesi ile ilgili olarak bana ait olmayan bir düşünce bana mal edilmektedir. Benim pozisyonlarım yazılı olarak vardır. Burjuva örgütlerinde bile kişiler tutanaklarda değişiklik yapma hakkına sahiptir.

Buna karşılık olarak şunlar söylendi:

1. T, tutanakta değiştirmek ve yerine bir başka görüşü geçirmek istediği görüşü, AK'nın yazısına cevabında da savunmaktadır.

2. Tabii ki tutanaktaki görüşü hakkında değiştirme yapma hakkına sahiptir. Ama aynı zamanda biz de bu konuda kendi görüşümüzü, tutanağa ek olarak koyma hakkına sahibiz.

3. T'nin bu tavrının ardında yatan, ideolojik olarak görüş değiştirdiği zaman, bunun özeleştirisini yapmaktır. Bu hücre üyelerinden G Ç ve F, T ile birlikte bu konuda AK'nın bu şekildeki bir tavrını eleştirmişlerdi.

4. Bizim geçen hücre toplantısında yaptığımız tespitler, aldığımız karar doğrudur.

T bunun üzerine tartışmanın kendisi açısından bir yarar olmadığını, toplantıyı terkedeceğini söyledi.

Görüldüğü gibi, "muhalefet" in başını çeken kişilerden birisi, çalıştığı tek Parti hücrelerini sudan bir bahaneyle terk etmiştir.

Bu tutanak da Parti içinde tartışılmış; bu aşamada da hiç bir Parti üyesi (danışılabilenler) T'nin Partiyi terketme tavrını desteklememiştir.

Açıktır ki, T Parti içinde örgütlü çalışmayı terk ettiği andan itibaren, onun önderliğindeki sempatizan komitelerinde sorumlu değişikliği zorunlu hale gelmiştir. Bunun için de ilk ultimatomu imzalayan sempatizan komitelerin birisiyle görüşülmüş; bu görüşmede (8.12.1982'de yapılmıştır) bu sempatizan komite, Parti hücrelerinin yeni sorumlu göndermesi konusunda fikir belirtmeyeceğini söyleyerek, pratik olarak Parti önderliğinde örgütlü çalışmaya hazır olmadığını ortaya koymuştur. Yazıyı imzalayan diğer komite ile görüşme —komitenin eski sorumlusunun marifeti sonucu— mümkün olmamıştır.

Bu arada kardeş örgütlerle 1 Mayıs'ta aramızda çıkan çalışmalar üzerine düzenlenen tartışma toplantıları konusunda tavrı, "muhalefet" ile Parti çoğunluğu arasındaki çelişme ri daha da sertleştirmiştir.

Merkez Komitemiz 1.12.1982 tarihli bir genelge ile Partiyeye, daha önce yapılması planlanan 1 Mayıs tartışmalarınınna şıl yapılacağını, ne zaman yapılacağını, hangi gündem temlerinde yapılacağını, vs. duyurdu.

Yine 1.12. tarihli bir mektupla kardeş örgütlere de bu konuda bilgi verildi.

(Bu belgeler için bkz. Bolşevik Partizan özel sayı "Lafta açık ve kamuoyu önünde ...", Aralık 1982)

Parti içinden Merkez Komitesinin kararına (ki bu Partinin daha önce aldığı bir kararın somut olarak nasıl uygulanacağı konusunda alınan karardan başka birşey değildi) herhangi köklü bir itiraz gelmedi.

Kardeşler ise artık nerdeyse adet haline getirdikleri gibi, Merkez Komitesinin 1 Mayıs tartışmaları hakkındaki planını "kökten red" ettiklerini açıkladılar.

Merkez Komitesi; T ve onun önderliğindeki ultimatomcu bir komite kesinlikle artık örgütlü sempatizan statüsünde olmadıkları; bu anlamda, yapılacak iç toplantılara katılma hakları olmadığı halde, onların özel durumunu gözönüne alarak, onları da yapılan ilk iç toplantıya davet etti.

18 Aralık'ta yapılan ilk iç toplantıda T'nin önderliğindeki ultimatomcular; davet edildikleri bu toplantıya katılmak için de belli şartlar öne sürdüler. Bu şartlar toplantı

tarafından reddedildi. Bunlar bu red üzerine, bu toplantının "Marksizm-Leninizme saldırı toplantısı" olacağını ve "bu toplantıya katılmanın bu saldırıya suç ortaklığı" demek olanı gereğiyle toplantıyı terkedeceklerini açıkladılar. Gitme hazırlıkları içinde iken, kardeş örgütler adına GDS temsilcisi kendilerine en azından birinci gündem maddesinde kalmalarını önerdi. Yüzsüz "muhalefet" hiçbirşey olmamış gibi yerine oturdu. Bu aşamada bu soytarılığa müdahale edilerek, "muhalefet" e, bu toplantının bir disiplini olduğu; buna uymayanın bu toplantıda işi olmadığı hatırlatıldı. Ve toplantı bu siyasi soytarılları toplantıdan çıkardı.

Daha sonra 25 Aralık'ta ikinci iç toplantı yapıldı. Bu iç toplantı öncesinde, bu iç toplantının yapıldığı bölgede var olan bir alt sempatizan komiteden oluşan "muhalefet", disiplinli şartlı tanıma tavrını savunmaya devam etmiş; ve kendileri ile örgütsel bağ kesilmişti. Bunlar da hakları olmadığı halde —toplantı disiplinine uymaları talep edilerek— iç toplantıya alındılar.

Bu iç toplantıda da ilk iç toplantıda benzer olaylar yaşandı. Tek değişiklik, bu iç toplantıda muhalefet toplantı tarafından toplantıdan çıkartılmadı, kendi çekip gitti—kardeş örgüt temsilcileri ile birlikte!

Bu toplantı öncesinde; denenen kişi de davetli olmadığı ve katılmak için hiçbir hakkı olmadığı; bu konuda toplantı öncesinde uyarıldığı halde, bu toplantıda boygösterdi. Ve toplantıdan çıkartıldı.

Böylece, geçmişte Parti içinde yer almış T önderliğinde bazı sempatizanlardan oluşan bir "muhalefet", Parti içinde örgütlü çalışmayı terkedendenlerden oluşan Parti dışı bir "muhalefet" şeklini kazanmaya başladı.

Bu "muhalefet" Merkez Komitesi ve Parti çoğunluğu ile tartıştığı noktalarda kardeş örgütlerin tam desteğine sahip bir "muhalefet"ti. Bunu yapılan ilk iki iç toplantı açıkça göstermişti.

Parti dışı bu "muhalefet" in Parti içinde yansımaları da vardı. Az sayıda yoldaş, "muhalefet" ten kendini öзде ayırmıyor; esasta mücadele yöntemleri konusunda ayrı düşündüğü için "muhalefet" e resmen katılmıyordu.

Bir de "muhalefet" ten kendini hem öзде hem yöntemde ayıran; ama tek tek bir dizi eleştiri noktasında "muhalefet" le birleşen yoldaşlar vardı.

Özellikle birinciler üzerinde kardeş örgütlerle polemigin sertleşmesi, tavrı takınımaya zorlayıcı rol oynadı.

Aralık'ın ikinci yarısına dek gerek T'nin çalıştığı tek Parti hücrelerini terketmesi olgusunu doğru bulmamış olan, gerekse Merkez Komitesinin tartışma belgelerini gizlediği demagogjisini reddetmiş olan bir başka Parti üyesi, G de, önderliğindeki bir sempatizan komite ile birlikte Merkez Komitesine bu kez başka gerekçelerle ("kardeşlik ilişkileri ayaklar altına alınıyor", "Partinin Konferans kararları, ve Parti kararları uygulanmıyor", vs.) ultimatom tavrı takındılar; disiplini şartlı olarak tanyacaklarını ilan ettiler.

Gerek S'nin ve gerekse onun önderliğindeki sempatizan komitenin tavrının yanlışlığı kendilerine gösterilmeye çalışıldı. Ama onlar da dedikimiz dedik tavrından vazgeçmediler. Parti disiplinini ve Partinin eylembirligini hiçe sayan tavırlarını savundular, uyguladılar. Böylece bunlar da gerçek te bir Komünist Partisi içinde ve çevresinde örgütlü olmanın ne anlama geldiğinden nasiplerini pek almamış olduklarını ispatladılar.

Bir bütün olarak, "muhalefet" in olduğu bölgede yapılan iç toplantılarda toplantıyı terkedendenler; toplantıların yapıldığı bütün alanlarda toplam örgütlü sempatizan sayısının %13'ü kadardır. Şimdiye dek "muhalefet" içinde açıkça yer alan, ve şartlı disiplini savunan toplam Parti üye sayısı ikidir. İşte "muhalefet" in bugünkü sayısal gücü budur.

Bu güç ideolojik bakımdan şu anda sayısal gücünden daha önemli bir güçtür; çünkü "muhalefet" i kardeş örgütlerden ayırmak, ideolojik bakımdan mümkün değildir. (Sadece ideolojik bakımdan değil, örgütsel alanda da kardeş örgütler "muhalefet" le bir dizi yatay ilişki içine girmiş durumdadırlar. Şu anda kardeş örgütlerin TKP/ML(B) çevresindeki uzantısı şeklinde hareket eden "muhalefet" in Almanca bilen bir bölümünün süreç içinde kardeş örgütler içinde erimesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Çünkü zaten "muhalefet" içinde yer alanların bir bölümü açısından "Türkiye'ye gitme perspektifi", olmayan bir perspektiftir.) Kardeş örgütler ise bizim ideolojik gelişmemiz açısından çok önemli rol oynamışlardır, ve hala da oynamaktadırlar. Onlara karşı bizim eleştirici olmayan tavrımız da, onlara bizim içimizde olağanüstü bir otorite kazandırmıştır. (Tabii ki otoritenin tek sebebi bizim eleştirici olmayan tavrımız değil, geçmişte getirdikleri bir dizi eleştirinin doğruluğudur da.) Bu yüzden "muhalefet" in

İçimizdeki ideolojik etkisi; gerçekte kardeş örgütlerin içimizdeki ideolojik etkisi olarak kavramak zorundadır. Soruna böyle yaklaşıldığında, onların ideolojik etki ve gücünün, şu andaki sayısal güçlerinden fazla olduğu tespit edilmek; ona göre davranılmak zorundadır.

Kardeşlerden gelen bu genel ideolojik etkilenme dışında, bir de çok somut olarak "muhafelet"e ve kardeşlere çok yakın pozisyonlarda duran —az sayıda da olsa— yoldaşımızın varoluğu da bilindiğinde; ideolojik etkinliğin sayısal güçten fazla olduğu ortaya çıkar.

Sorun böyle kavrandığında, sorunun bugün ayrılan "muhafelet" ile sınırlı bir sorun olmadığı; daha çok geçmişimizle ideolojik hesaplama sorunu olduğu ortaya çıkar.

Gelen aşamada artık TKP/ML(B)'in içinde ve çevresinde bir bölünmenin gerçekleşmiş olduğu; iki ayrı merkez, iki ayrı yayını organı etrafında kümelmiş, iki ayrı örgütün var olduğu; gerçektir. Ve artık herkes, "Spartakus" adlı menşevik "muhafelet" organı etrafında mı; onun yazı kurulu etrafında mı; yoksa Bolşevik Partizan etrafında mı, II. Konferansta seçilen TKP/ML(B) Merkez Komitesi önderliğinde mi örgütleneceğini kesin karar vermeli, tavır takınmalıdır. Bu konuda orta yol yoktur. Açık ki, Bolşevik Partizan etrafında örgütlenmek demek; Bolşevik Partizan'a eleştiri getirmek; onun savunduğu her görüşü desteklemek, vs. değildir. Bu tercihte sorun, hangi disiplin altında çalışma konusunda bir tercihtir.

"MUHALEFET"İN PLATFORMU

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Bir örgüt içinde "muhafelet" olarak ortaya çıkanların; ya da bir örgütten ayrılıp, ayrı merkez etrafında, ayrı bir yayını organı etrafında birleşenlerin; kendilerini 'ayrılan' bir platformları olması gerekir. Bu dünyanın en normal şeyidir.

Mesela biz kendimizi Partizan'dan örgütsel olarak ayırmadan önce, bir dizi noktada (mesela Dünya Komünist Hareketinin geçmişine yaklaşım; Mao Zedung değerlendirmesi; Stalin konusu; klasikler konusu; Türkiye'de sosyo-ekonomik yapı; devrimci durum; mücadele taktikleri; parti öngretisi konusu, vs.) ayrı bir platform ortaya çıkarmış, ve bunun mücadelesi ni vermiştik. Bizim çizgimiz, Partizan'ın çizgisine alternatif bir çizgi idi.

Ama bizim "muhafelet" açısından bu söylenemez. Onların görüşlerini olumlu olarak ortaya koydukları bir platformları yoktur. Onların platformları şimdilik yalnızca Partizan'ın özellikle Demokratik Merkezîyetçilik ve işleyiş kuralları hakkında görüş ve eylemlerini eleştiren bölük-pörçük bir eleştiriler toplamıdır, o kadar.

Şimdi gerçekte bir platform olarak adlandırılması mümkün olmayan bu eleştirilerin öne çıkanlarına bakalım:

KAMUOYU ÖNÜNDE AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE KONUSUNDA "MUHALEFET" MARKSİZ-LENİNİZME SALDIRIYOR!

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

"Muhafelet" in muhafelet olarak ortaya çıktığı iddia, Merkez Komitesinin 1 Mayıs belgelerini kamuoyuna açmaktan kaçındığı, belgeleri "gizlemek istediği" iddiasıdır.

Bu iddia, Merkez Komitesinin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini çiğnediği iddiası ile tamamlanan bir iddiadır.

Biz önce birinci iddianın ispatlanmamış ve ispatlanamaz olduğunu, bu iddiaya verdiğimiz cevapta ortaya koyduk. Bu yüz den üzerinde durmuyoruz.

Ama burada ikinci iddia üzerinde durmakta yarar var. Çünkü bu konu ilksel önemde bir konudur.

"Muhafelet" Merkez Komitesinin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini çiğnediği şeklindeki eleştirisini; 1 Mayıs tartışması belgelerinin bir bölümünün Kasım ayı başına kadar kamuoyuna açılmamış olduğu olgusuna dayandırıyor. (1 Mayıs hakkında GDS'in uzun yazısı ancak Ağustos sonunda çevrilerek Parti içinde yayımlanabilmiştir. Merkez Komitesinin cevabı ise ancak Ekim sonunda Partiye açılabilmiştir. Yani karşılıklı polemik yazılarının Kasım başından önce kamuoyuna açılması zaten maddeten imkansızdır!) Mantık silsilesi şu: 1 Mayıs tartışması önemli ilkesel sorunları içeren bir tartışmadır. İlkesel görüş ayrılıkları ise kamuya açılmalıdır. Açılmadığına göre, ilke çiğnenmektedir. Bu mantık silsilesi kendi içinde, ilkeyi, ilkesel görüş ayrılıkları olduğunda, belgelerin derhal kamuya açılması şeklinde kavrayan

bir mantık silsilesidir. Aksi taktirde bu eleştiri anlaşılmaz olur. Nitekim "muhafelet"te olan alt sempatiniz komitenin; ilk ultimatomcuların da kendi tavırları olarak sahip çıktıkları yazıda bu konuda şunlar söyleniyor:

"Tartışmalar belgeler temelinde görüş ayrılıklarının orta ya çıktığı andan itibaren kamuoyuna açılmalıdır."

"Her görüş ayrılığı ortaya çıkar çıkmaz kamuoyu önünde bu ayrılıklar yansıtılmalıdır, tartışılmalıdır."

Bunlar hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklık ta tespitlerdir. "Muhafelet"e göre kamuoyu önünde açık tartışma ilkesi; görüş ayrılıkları çıktığı andan itibaren bunların belgelerinin dışı yayınlanması demektir. Bunu yapmayan bu ilkeyi çiğniyor demektir. Bürokrattır. Vs., vs.

Şimdi önce hiçbir Marksist-Leninist klasikle, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin, görüş ayrılığı çıkan konularda bu tartışmanın belgelerinin derhal kamuoyuna açılması şeklinde bir yorumu yoktur. Zaten "muhafelet" de bu harika teorik(!) katkısını klasiklere dayandıramıyor.

Klasiklerimizin bu konudaki uygulaması da açık bir dil konuşmaktadır.

Marx ve Engels; Gotha programını 1875'te şiddetle eleştirirler. Getirdikleri eleştiriler bu programı her noktada kökten reddeden, ilkelere ilişkin eleştirilerdir. Ama bu eleştiri 1891 yılına kadar kamuoyuna açılmaz! Başlangıçta bu eleştirinin kamuya açılması niyetinde olan Marx ve Engels bundan vazgeçerler. Engels bu vazgeçiş nedenlerini Bebel'e yazdığı 12 Ekim 1875 tarihli mektupta şöyle açıklar:

"... burjuva gazetecileri denen şu eşekler, bu programı ciddiye aldılar. İçinde yazılı olmayan şeyleri, onda buldular ve komünist olarak nitelendirdiler. İşçiler de aynı şeyi yapmaktadırlar. Ancak bu durumdur ki, Marx'ın ve benim, böyle bir programa açıkça kamuoyu önünde karşı çıkma mıza engel olmuştur. Düşmanlarımız ve işçiler bile, bu programı, her şeye karşın, bizim niyetlerimizle değerlendirmeye devam ettikleri sürece susmamıza izin veriniz." (Marx/Engels, Gotha ve Erfurt programlarının eleştirisi, Sol Yayınları, s.65, 1976) (*)

Daha sonra 1891 23 Şubatında Kautsky'ye yazdığı mektupta Engels;

"... şimdi Partinin 15 yıl önce yapılmış bir dobra dobra konuşmayı sindirebileceğini düşündüğünü" belirtir. (age, s.78)

Yani çok açık bir şekilde Marx ve Engels için görüş ayrılıklarının derhal kamuya yansıtılması diye bir ilke yoktur. İlke onlar için görüş ayrılıklarının (özellikle önemli, ilkesel görüş ayrılıklarının) kamuya yansıtılmasıdır. Ama bunun ne zaman, nasıl, hangi araçlarla yapılacağı onlar için ilke sorunu değil, somut durumda somut çözülmesi gerekir bir sorundur.

Lenin'in görüş ayrılıklarının derhal kamuya açılması diye bir ilke tanımadığını Stalin şöyle aktarıyor:

"Yoldaş Lenin sorunlara başka bir ışıktan bakardı. Bildiğiniz gibi, Lenin, 1921'de, Şlyapnikov'un, partiye karşı bir basımevi örgütlediği için değil, burjuva aydınlarla ittifak kurduğu için değil, sadece, bir parti biriminin toplantısında Ulusal Ekonomi Yüksek Konseyinin kararlarını eleştirmeye cüret ettiği için, Merkez Komitesinden ve partiden ihracını önermişti, Lenin'in bu tutumunu,

(*) Aptalca spekülasyonları engellemek için söyleyelim: Biz o zamanki şartları bütünü ile incelemiş durumda değiliz, ve kesin bir yargı belirtecek durumda değiliz. İlk bakışta Engels'in bu gerekçesi bile doğru görünmüyor.

Ama bu gerekçe ile yayınlanmaması, bu konuda ısrar edilmiş olması hata olarak bile değerlendirilse, burada bizim için söz konusu olan hata ilkesel bir hata değildir.

Ama 'derhal yayınlamak ilkedir' diyenler, a) ya Marx ve Engels döneminde bunun ilke olmadığını söylemek zorundadırlar. Bu çocukça bir iddia olur. Çünkü Marx ve Engels Komünist Manifesto'da "Komünistler görüşlerini gizlemeyi şerefsizlik sayarlar" diyerek kamuoyunda görüş belirtmenin ilkesel olduğunu ortaya koymuşlardır; b) ya da Marx ve Engels'in kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesini çiğnemmiş olduğunu iddia etmek zorundadırlar. İkisinden biri! İlginç olan, "muhafelet" in ne birini, ne ötekini yapmaması; bu konuda susması! Ve bu belgenin 16 yıl yayınlanmaması benim görüşüme göre hatadır diyenlere, yazuv hırsız ev sahibini bastırır misali, "Aaa, Marx'ı, Engels'i eleştiriyorlar!" şeklinde saldırmasıdır.

partinin şimdi muhalefete yaptığı ile karşılaştırırsanız, örgüt karıştıracılarına ve bölücülere ne kadar serbestlik tanımış olduğumuzu anlarsınız."

(J. Stalin, Trotskizm mi, Leninizm mi?, s.409, Sol Yayınları, ikinci (geliştirilmiş) baskı)

Stalin'in tavrından da bir örnek verelim:

Stalin, "Önceki ve şimdiki muhalefet" başlıklı yazısında, "Muhalefetin platformu" bölümünde, bizim bugünkü "muhalefet" ile çok benzerlik gösteren Troçkist muhalefeti eleştirirken şunları söylüyor:

"Bir sonraki soru. Merkez Komitesi, muhalefetin "platformu"nu neden yayınlamadı? Zinovyev ve Trotski'ye göre, bunun nedeni, Merkez Komitesi ve partinin gerçekten 'korkması'dır. Bu, doğru mudur? Kuşkusuz hayır. Dahası var. Partinin ya da Merkez Komitesinin gerçekten korktuğunu söylemek saçmadır. Elimizde, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu toplantılarının rapor suretleri var. Bu raporlar birkaç bin kopya olarak basılmış ve parti üyeleri arasında dağıtılmıştır. Bunlar, parti çizgisinin temsilcilerinin konuşmalarını içerdiği gibi, muhalefettekilerin konuşmalarını da içermektedir. Bunlar, onbinlerce ve yüzbinlerce parti üyesi tarafından okunmaktadır. Eğer gerçekten korksaydık bu belgeleri dağıtmazdık. Bu belgelerin iyi yanı, parti üyelerinin, Merkez Komitesinin tutumunu, muhalefetin görüşleri ile karşılaştırmalarını ve bir karara varmalarını mümkün kılmalarıdır. Gerçekten korkmak bu mudur?"

Ekim 1926'da, muhalefet liderleri, şimdi de iddia ettikleri gibi, Merkez Komitesinin gerçekten korktuğunu, onların "platformu"nu partiden gizlediğini iddia ettiler ve bu konuda böbürlendiler. İşte bunun için Moskova'daki, Lenin grad'daki ve diğer yerlerdeki birimler arasında dolaşip her işe burunlarını soktular. Peki, ne oldu? Komünist işçiler muhaliflerimize iyi bir ders verdiler. Gerçekten de öyle bir ders verdiler ki, muhalefet liderleri, savaş meydanından kaçmak zorunda kaldılar. O zamanlar hangimizin—muhalefetin mi, Merkez Komitesinin mi—gerçeklerden korktuğunu araştırmak üzere, daha ileri gitmeyi, tüm parti birimlerine gitmeyi neden göze alamadılar? Çünkü, asıl gerçeklerden (hayali değil) korkarak donup kalmışlardır.

Ya şimdi? Doğrusunu söylersek, şimdi parti birimlerinde bir tartışma sürmüyor mu? En azından bir muhalifin bulunduğu, ve son üç ya da dört ay içinde en azından bir toplantının yapılmış olduğu, muhalefet temsilcilerininin konuşmadığı, hiçbir tartışmanın yapılmadığı bir tek birim söyleyin. Son üç ya da dört ay içinde, muhalefetin, parti birimlerinde her fırsatta karşı-önerileriyle ortaya çıktığı bir gerçek değil midir? O halde neden Trotski ve Zinovyev, parti birimlerine gitmeye ve görüşlerini açıklamaya çalışmıyorlar?

Tipik bir olgu. Bu yılın Ağustosunda, Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu toplantısından sonra, Trotski ve Zinovyev, eğer Merkez Komitesinin bir itirazı yoksa, Moskova aktifinin bir toplantısında konuşmak istediklerini bildirdiler. Merkez Komitesi, buna, Trotski ve Zinovyev'in böyle bir toplantıda konuşmalarına itirazları olmadığı, ama Merkez Komitesi üyeleri olarak Merkez Komitesinin kararlarına karşı konuşmalarını şart koştuğu yanıtını verdi (ve bu yanıt yerel örgütler arasında dağıtıldı). Ne oldu? İsteklerinden vazgeçtiler.

Evet yoldaşlar, aramızdan biri gerçeklerden korkmaktadır, ama bu, Merkez Komitesi değildir, hele hele parti hiç değildir; bu kişiler muhalefetimizin liderleridir.

Durum bu iken, Merkez Komitesi, muhalefetin "platformu"nu neden yayınlamadı?

Birincisi, Merkez Komitesi, Trotski'nin hizibini ya da herhangi bir hizipsel grubu meşrulaştırmak istemiyordu ve buna hakkı yoktu. "Birlik üzerüne" Onuncu Kongre kararında, Lenin, bir "platform"un varlığı, hizipçiliğin başlıca belirtilerinden biridir demişti. Muhalefet, buna karşın bir "platform" hazırladı ve yayınlamasını talep etti, böylece de, Onuncu Kongrenin kararını ihlal etmiş oldu. Merkez Komitesinin muhalefetin "platformu"nu yayınladığını varsayalım, bu ne demek olurdu? Bu, Merkez Komitesinin, muhalefetin, Onuncu Kongrenin kararlarını ihlal etmek yolundaki hizipçi çabalarına katılmayı istediği anlamına gelirdi. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu bunu yapmayı kabul edebilirler miydi? Açık ki, kendine saygısı olan hiçbir Merkez Komitesi, bu hizipçi adımı atamazdı.

Dahası var. Lenin tarafından yazılmış olan "Birlik Üzerine" Onuncu Kongre kararında şöyle denmektedir: "Kongre, şu ya da bu platform temeli üzerinde oluşturulmuş bütün

grupların, istisnasız, derhal dağıtılmasını emreder"; kongrenin bu kararına uyulmaması, partiden derhal ve kesin ihracı gerektirir." Direktif açık ve kesindir. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonunun, muhalefetin "platformu"nu yayınladığını varsayalım, buna, şu ya da bu "platform" üzerinde oluşturulmuş olan tüm grupların istisnasız dağıtılması denebilir mi? Açık ki hayır. Tersine, bu, bizzat Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonunun, bunları dağıtmak değil, muhalefetin "platformu" temeli üzerinde gruplar ve hizipler örgütlenmesine yardımcı olmak niyetinde olduğu anlamına gelecektir. Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu partinin bölünmesine doğru bu adımı atabilir miydi? Açık ki, atamazdı.

Nihayet, muhalefetin "platformu", partiye karşı yayınlanmasında halinde, partiye ve devletimize giderilmesi mümkün olmayan zararlar verecek olan, iftiralar içermektedir.

Gerçekten de, muhalefetin "platformu"nda partimizin dış ticaret tekelini kaldırmayı ve tüm borçlar için, dolayısıyla savaş borçları için de ödeme yapmayı kabul ettiğibe lirtilmektedir. Herkes bilmektedir ki, bu, partimize karşı, işçi sınıfımıza karşı, devletimize karşı iğrenç bir iftiradır. Partiye ve devlete karşı bu iftirayı içeren "platformu" yayınladığımızı varsayalım, ne olurdu? Bunun tek sonucu, uluslararası burjuvazinin üzerimize daha fazla baskı yapmaya başlaması, hiçbir biçimde kabul edemeyeceğimiz ödümler (örneğin dış ticaret tekelinin kaldırılması, savaş borçları ödemeleri, vb) talep etmesi ve bizi savaşla tehdit etmesi olurdu.

Trotski ve Zinovyev gibi Merkez Komitesi üyeleri, tüm ülkelerin emperyalistlerine, partimiz hakkında yanlış raporlar sunup, onlara, dış ticaret tekelinin kaldırılması da dahil olmak üzere en büyük ödümleri vermeye hazır olduğumuza dair güvene verdikleri zaman, bunun ancak bir anlamı olabilir: burjuva beyler, Bolşevik Partisine daha çok baskı yapın, onları savaşa girmekle tehdit edin; eğer yeterince çok baskı yaparsanız, bolşevikler her ödüne razı olacaklardır.

Dış politika alanında güçlüklerimizi fazlaştırmak için, Zinovyev ve Trotski tarafından emperyalist beylere takdim edilen yanlış raporlar —işte muhalefetin "platformu" bundan ibarettir.

Bu kime zarar vermektedir? Açık ki, bu SSCB proleter yasına, SSCB Komünist Partisine, tüm devletimize zarar vermektedir.

Bu kime yaramaktadır? Tüm ülkelerin emperyalistlerine yaramaktadır.

Şimdi size soruyorum. Merkez Komitesi, basınımda, bu pisliğin yayınlanmasını kabul edebilir miydi? Açık ki edemezdi.

Merkez Komitesini, muhalefetin "platformu"nu yayınlamayı reddetmeye zorlayan düşünceler işte bunlardır."

(J. Stalin, Trotskizm mi, Leninizm mi?, s.398/399/400/401/402, Sol Yayınları, 1976)

Görüldüğü gibi, Troçkist muhalefet platformunun derhal yayınlanmasını talep ediyor, ve yayınladığı için de yargayı basıyor: "Merkez Komitesi yayınlamaktan korkuyor!" Bizim "muhalefet" in kulakları çınlasın! Eğer gerçekten görüş ayrılıkları çıkar çıkmaz bunların yayınlanması ilke olsa, Troçkist muhalefet yüzde yüz haklıdır. Öyle ya, iki platform var. Platformun birini yayınlamayı parti somut gerekçelerle (bakın siz şu ilkesizliğe!!! İlkeden değil, somut durumdan yola çıkıyorlar!!!) reddediyor! Bizim "muhalefet" pozisyonunu Stalin'in tavrı ile karşılaştırsın bakalım. Pozisyonu kimin pozisyonu???

"Muhalefet" Partiye bayrak kaldırdığı ilk noktada, görüş ayrılığı çıktığında bunun belgelerinin derhal yayınlanması ilkedir diyerek; kamuoyu önünde açık tartışma ilkesinin bu olduğunu söyleyerek, açıkça Marksizm-Leninizme saldırmakta; bu noktada açıkça Troçkist muhalefetin 1927'deki konumunda durmaktadır.

* "MUHALEFET"İN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI
M E N S E V İ K ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIDIR!
oo

"Muhalefet" örgütlenme konusunda ne düşündüğünü henüz teorik olarak tam bir açıklıkla ortaya koymamıştır. Ama bu konuda yapılanlar ve savunulanlar, bunların anlayışının menşevik bir anlayış olduğunu belgelemektedir.

Bu kendini iki noktada çok açık bir şekilde göstermektedir.

a) Herhangi bir parti hücrelerinde çalışmadan partili olmak mümkün müdür?

Bu soruya Marksist-Leninist bir partinin örgütlü bir müfrezeye olduğu öğretisini savunan her kişi, kesin bir şekilde, hayır diye cevap vermek zorundadır. Ama "muhalefet" öyle demiyor. "Muhalefet" in 'lider'lerinden T, çalıştığı, örgütlü olduğu tek parti hücrelerini terketti. Terkettiği toplantıda o,

"Benim bu parti hücrelerini terk etmem, partiyi terk etmek değil" diyordu.

Bu tavır, herhangi bir kişi, bir parti örgütünde örgütlü olarak çalışmaya bile, o kişinin parti üyesi olabileceği şekilde anlayışın ürünü olan, kelimenin tam anlamıyla menşevik bir tavidir.

Bilindiği gibi, bolşevik/menşevik ayrımı olarak ilk defa Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin ikinci kongresinde (1903) ve tüzük üzerine yürütülen tartışmada ortaya çıkmıştır. Bu tartışma hakkında SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'te şunlar söylenmektedir:

"Programın kabul edilmesinin oldukça kolay geçmesine karşın, Parti tüzüğü sorunu parti kongresinde şiddetli tartışmalara yol açtı. En sert görüş ayrılıkları, parti tüzüğünün ~~partinin~~ ile ilgili birinci maddesinin formülasyonunda ortaya çıktı. Kim parti üyesi olabilir; partinin bileşimi nasıl olmalıdır; parti örgütsel olarak ne olmalıdır -örgütlü bir bütün mü, yoksa şekilsiz bir şey mi? - bütün bunlar tüzüğün birinci maddesi ile ilgili olarak ortaya çıkan sorulardır. Bu konuda iki formülasyon birbiri ile çatıştı. Bir yanda Lenin'in; Plehanov ve sağlam 'Iskracılar' tarafından desteklenen formülasyonu; diğer yanda Martov'un, Akselrod, Zasulic, sağlam olmayan Iskracılar, Trocki ve Parti kongresinin tüm açık oportünist kesimi tarafından desteklenen formülasyonu.

Lenin'in formülasyonu, 'Parti programını kabul eden, partiyi maddi yönden destekleyen, ve partinin örgütlerinden birinde üye olan herkesin üye olabileceğini' belirtiyordu. Martov'un formülasyonu ise, her ne kadar parti programının kabul edilmesi, ve partinin maddi yönden desteklenmesini parti üyesi olmak için gerekli şartlar olarak kabul ediyorsa da; bir parti örgütünde üye olmayı parti üyesi olmanın şartı olarak görmüyordu. O, parti üyesinin parti örgütlerinden birinde üye olması gerektiği görüşünde idi.

Lenin partiyi; kişinin kendini partili sayması ile parti üyesi olamayacağı; parti üyesi olmak için kişinin mutlaka bir parti örgütü tarafından üye alınması gereken, ve parti disiplinine uyması gereken ÖRGÜTLÜ bir müfrezeye olarak görürken; Martov partiyi, örgütsel alanda ŞEKİLSİZ bir şey olarak; kendini partili sayan herkesin üye olduğu, ve böylece, üyeler parti örgütünde çalışmadıkları için, parti disiplinine uyma yükümlülüğü olmayan bir şey olarak görüyordu."

(SBKP(B) Tarihi/Kısa Ders, Almanca, s.53-54)

İşte şimdi bu tartışmadan 80 yıl sonra; Leninizmi savunma adına ortaya çıkan yalancı pehlivan "muhalefet"imiz; ve onu destekleyen kardeş örgütlerimiz bu bağlamda tam da klasik menşevik pozisyonunda duruyorlar.

T örgütlü olduğu tek parti hücrelerini terkettiği halde, yani partinin disiplinini terkettiği, parti disiplinine uymayı, parti içinde örgütlü çalışmayı pratikte reddettiği halde, parti ile olan örgütlü tek bağı kendisi kopardığı halde; hala kendini partili olarak görüyor. Onun kafasındaki "parti" tam da Lenin'in reddettiği, kendini partili olarak gören herkesin 'parti üyesi' sayıldığı şekilsiz bir şey, menşevik bir partidir.

Tartışmalar içinde, T'nin yönlendirdiği R1, T'nin çalıştığı tek parti hücrelerini terk etmesinin, onun partili olmadığı anlamına geleceğini; bunu savunmanın tasfiyecilik olduğunu; mesela Lenin'in de Iskra yazı kurulunu terkettiğini savundu.

Burada "muhalefet"imizin T ile Lenin'i karşılaştırma şeklindeki terbiyesizce zavallılığını şimdilik bir yana bırakıp, yapılan benzetmedeki öz üzerinde duralım.

Bu konuda SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'te şunlar söyleniyor:

"Menşevikler Plehanov'dan büyük destek gördüler. Plehanov II. Parti kongresinde Lenin'le birlikte hareket etmişti. Ama II. parti kongresinden sonra Plehanov menşeviklerin bölme tehdidi karşısında korktu. Her ne pahasına olursa olsun menşeviklerle 'barışma' kararı aldı. Plehanov eski oportünist hatalarının yükü ile de menşeviklere doğru çekiliyordu. Kısa süre içinde Plehanov menşevik oportünistlerle

re karşı 'uzlaşmacı' olmaktan çıkıp, kendisi bir menşevikçe dönüştü. Plehanov parti kongresinin Iskra yazı kuruluna seçmeyi reddettiği tüm eski menşevik yazı kurulu üyelerinin Iskra yazı kuruluna alınmasını talep etti. Lenin ta bu ii bunu kabul edemedi ve o PARTİ MERKEZ KOMİTESİNDE SAĞLAM BİR POZİSYONU GARANTİ ALTINA ALMAK VE BURADAN OPOR TUNİSTLERE KARŞI MÜCADELE ETMEK İÇİN Iskra yazı kurulundan çıktı." (s.58, Almanca)

Görüldüğü gibi, Lenin Iskra yazı kurulundan çıkarken, parti içinde örgütlü çalışmadan çıkmıyor. Iskra yazı kurulu, Lenin'in çalıştığı tek parti hücreleri, tek parti kuruluşu değil. Lenin Iskra yazı kurulundan, Merkez Komitesindeki (Partinin bir başka örgütünde!) yerini, pozisyonunu sağlamlaştırmak amacıyla çıkıyor! T ise, çalıştığı tek parti hücrelerini terkettiğinde, partinin herhangi bir diğer örgütünde çalışmaya üzere çıkmıyor. O örgütlü olduğu tek parti hücrelerini terk ediyor. Kaldı ki, Lenin bu olağanüstü adımı attığında; Plehanov'un parti kongresinin çok açık bir kararını çiğneme durumu açıkça ortadadır.

Ve yine kaldı ki, Lenin Iskra yazı kurulundan çıkmasını, bu adımı attıktan kısa süre sonra 'partiyi zarar veren bir tavır' olarak değerlendirir ve şöyle der:

"Yoldaşlar, Merkez Komitesi içindeki gelişmeler, öyle bir dereceye ulaştı ki, ben bunun hakkında Parti II. Kongresi çoğunluğunun tüm taraftarlarına bilgi vermeyi ahlaki bir yükümlülük olarak görüyorum. Bu adımı atmama beni zorlayan, bir yandan Merkez Komitesinin dört üyesinin haksız tavırları; ama diğer yandan benim yeniden -yerel örgütlerde çalışan, partinin içinde bulunduğu durumu çok daha yakından tanyan, sözde değil gerçekten parti ilkeleri temelinde eski yabancı çevre ilkelerine karşı savaş açmış olan görüşbirliğinde olduğum kişilere danışmadan- DİKKATSİZ ve PARTİYE ZARARLI BİR ADIM (YAZI KURULUNDAN ÇIKMAM GİBİ) at maktan duyduğum korkudur."

(Lenin, 18 Ağustos 1904, c.7, s.471, Almanca)

Yani neresinden bakılırsa bakılsın, T'nin tavrının Lenin'in tavrıyla karşılaştırılmaya kalkılması, Lenin'in Iskra yazı kurulundan çıkışının, T'nin çalıştığı tek parti hücrelerini terk etmesi tavrına dayanak yapılmaya çalışılması aptalca bir terbiyesizliktir.

Lenin'e ve Leninizme göre, herhangi bir parti örgütünde çalışmadan parti üyesi olmak mümkün değildir; çünkü PARTİ ÖRGÜTLÜ BİR BÜTÜN, ÖRGÜTLÜ MÜFREZEDİR!

Ama bizim "muhalefet"imize göre, herhangi bir parti hücrelerinde örgütlü olmadan da parti üyesi, partili olmak mümkündür. Aynı Martov'un savunduğu gibi!

b) "Muhalefet" Marksist-Leninist parti kurallarının işletilmesini; Demokratik Merkezizetçiliğin uygulanmasını, 'tasfiyecilik' olarak nitelendiriyor

"Muhalefet" ortaya çıktığından bu yana 'tasfiyecilik' üzeri ne dehşetengiz bir kampanya başlattı. "Muhalefet" in bir dizi Marksizm-Leninizm açısından yüzkarası belgesinde, 'görüş ayrılığı' olan yoldaşların 'tasfiye edildiği' iddiaları ileri sürüldü.

Şimdi "muhalefet" in 'resmi ağzı' olarak ortaya çıkan "Spartakus"!' da bu 'tasfiye işlemleri' konusunda şunları okuyoruz:

"MK tasfiye işlemine, önderlik ettiği sempatican komitele ri parti içi durumdaki haberdar eden ve onları MK'nin bürokratik yozlaşma eğilimine ve yanlış çizgiye karşı mücadele gücü oranında seferber eden X yoldaşla başlamıştır. MK bu gelişmeler karşısında X yoldaşın belli şartlar ile sürmesini onu tasfiye etmenin gerekçesi olarak göstermiştir."

Yani Merkez Komitesi X (ya da T) yoldaşı tasfiye etmiş! Gerçekleri de, T'nin 'belli şartlar ileri sürmesi' imiş! Yüzsüzlüğün ve yalancılığın bu kadarı için insanın ar damarı -nın çatlamış olması gerekir. Olgular belgeler temelinde incelendiğinde görülen şudur:

Önce, Merkez Komitesi X yoldaş denen siyasi soytarıyı hiç bir şekilde tasfiye etmemiştir. X yoldaş denen kişi, parti hücreleri toplantısına gelmiş; bu toplantıda daha önce savunduğu bir görüşü, tutanak çıkarma şeklinde bir düzeltme yapılmasını önermiştir. Hücrenin diğer üyelerinin tümü! X'in şimdi yapmak istediği 'tutanak düzeltmesi'nin, gerçekte tutanak çarpıtması olduğunu tespit etmişlerdir.

Bu konuda hücrenin çoğunluğu şu kararı almıştır:

...
"3. T, 24.10'da yaptığımız 10. hücre toplantısına 6. ve 7. toplantıların tutanakları hakkında düzeltmelerini getirdi. Önce bu düzeltmelerin üç-üç buçuk ay önceki tutanaklara yapılan düzeltmeler olduğunu tespit etmek zorundayız.

İkinci olarak, 6. toplantı tutanağının kesinlikle sonu ca bağlanmış olduğunun belgeli olduğunu tespit etmek zorundayız. (Hazırlanan bir gündem taslağında 6. toplantı tutanağının yanlışlıkla yeniden gündeme alınmış olması bu olgu ortadan kaldırmıyor.)

T'nin "düzeltme" yöntemi ile ilgili söyleyeceklerimiz; içerikle ilgili olarak: T, 7. toplantı tutanağının düzeltilmesinde bir noktada çok açık bir biçimde, toplantıda savunduğu düşünceyi değiştirmektedir. Ve üç ay önce savunduğu gibi savunmuyor gibi göstermektedir.

T, 7. toplantıda çok berrak bir şekilde "Stalin'in Lenin ile birlikte Marksizmi, Leninizm aşamasına yükselttiği" şeklindeki tezi savunmuş ve tartışma içinde "Belki Lenin'in oynadığı rol, Stalin'in rolünden daha fazladır" demıştır. Şimdi o, bu söylediklerinin yerine şunların geçirilmesini öneriyor:

"Marksizmin temel önermesinin (Engels'in Komünist Partisi Manifestosu'nun önsözünde söylediği gibi) Marx'a ait olduğu gibi, Leninizmin temel önermesinin de Lenin'e ait olduğu bir gerçektir." Biz, sanki 7. toplantıda T'nin savunduğunun buymuş gibi konması talebini reddediyor, bunun tutanak düzeltilmesi değil, tutanak çarpıtması olduğunu belirtiyoruz.

Düzeltilme, eğer savunulan görüşler yanlış aktarılmışsa yapılır. 7. toplantıda T'nin düzeltmek istediği yer, onun savunduğu görüşü aynen yansıtmaktadır.

7.11.1982"

X yoldaş denen kişi, 26.11.1982'de yapılan, kendi katıldığı son hücre toplantısında, kendi yaptığı düzeltmenin mutlaka kendisi istediği şekilde geçmesini; aksi takdirde hücreyi terkedeceğini açıklamıştır. İşte öne sürdüğü "şart" budur. Yani hücre çoğunluğunu yalancı desteklemeye çağırıştır. Şartı(!) budur! Tartışma içinde hücredeki diğer yoldaşlar T'nin yaptığı işin yanlış olduğunu kendisine anlatmaya çalışmışlardır. İleri sürdüğü talebin saçma olduğunu; kendi düzeltme önerisi ile, parti hücre çoğunluğunun aynı konuda görüşünün tutanakla birlikte partiyeye açılmasının tek doğru tavır olduğunu anlatmaya çalışmışlardır. T bu toplantıda sözü geçen şartı(!) kabul edilmediği için çalıştığı tek parti hücre ressi olan hücreyi terk etmiştir. İşte T'nin "Merkez Komitesi tarafından tasfiye edilmesi"nin hikayesi budur. T çalıştığı tek parti hücrelerini, böylece parti içinde ÖRGÜTLÜ çalışmayı terk ederek, kendi kendini partiden dışlamış, tasfiye etmiştir.

"Spartakus"! denen zavallılık belgesinde "tasfiye" konusunda şöyle devam ediliyor:

"Daha sonra da sıra X yoldaşın önderliğindeki sempatzan komitelere gelmiştir. Merkez Komitesi R1 sempatzan komiteye, 18.12 tarihinde düzenlenen 'iç tartışma toplantısı'na iki gün kala gönderdiği bir mektupta şöyle demektedir: 'Şunu da ekleyelim, gerçekte bugün siz de örgütlü sempatzan statüsünde değilsiniz. Buna rağmen özel durumunuzdan dolayı sizin bizim iç toplantımıza katılmanızı gerekli ve yararlı buluyoruz.'"

Önce, burada alıntı yapılan mektubun Merkez Komitesi adına yazılmış bir mektup olmadığını; Parti hücre adına, parti hücre sekreteri tarafından yazılmış bir mektup olduğunu söyleyelim. Ama zavallı "muhalefet" in gözünü öyle bir MK kını ve korkusu bürümüştür ki, böyle amaca hizmet eden ufak tefek yalanlar (Merkez Komitesinin olmayan bir belgeyi Merkez Komitesi BELGESİ GİBİ göstermek) onca önemli değildir.

Bundan da önemlisi, buradan sadece R1'in 'artık örgütlü sempatzan' görülmediğini öğrenemiyoruz; ve fakat bunun nedeni, nasıl üzerine bilgi sahibi olamamamızdır. O bilgiyi de biz verelim:

T çalıştığı parti hücrelerini terkettikten sonra, açıklar ki artık onunla örgütlü bağ kopmuş oluyordu; ve T'nin daha önce terkettiği parti hücreleri tarafından sorumlu olarak gönderildiği parti sempatzan hücrelerinin yönetilmesi, yönlendirilmesi sorunu ortaya çıkıyordu. Parti içinde örgütlü çalışmayı reddeden bir kişinin, çalıştığı tek parti hücrelerini terk ederek, parti disiplinini, demokratik merkeziyetçiliği ayaklar altına alan örgütsüz bir kişinin; parti adına, parti sempatzan hücrelerini yönetmesi saçmalıktı. Durum bu olduğu için, doğrudan temas kurma imkanı olan R1'e yazılı olarak, T'nin çalıştığı parti hücrelerinden ayrıldığı, ortaya çı-

kan durumu görüşmek için Parti hücrelerinin R1 ile görüşme yapmak istediği bildirildi. Eğer R1 isterse T'nin bu toplantıya katılabileceği bildirildi. (T'nin önderliğindeki diğer sempatzan komite olan Hs sempatzan komitesine doğrudan ulaşma imkanı olmadığı için, T'ye yazılı olarak bu komiteye vermesi için bir mektup gönderildi. 13.12.1982 tarihli bu mektuba —eğer Hs'de sempatzan komite varsa— hala cevap gelmedi!! Cevap gelmedi ama .. bölgede yapılan iç toplantıya Hs sempatzan komiteden —tüm komite çağrıldığı halde— yalnızca bir kişi geldi. Komitenin eski sorumlusu T, bu durumu, ötekilerin zaten "işe yaramaz" oldukları şeklinde açıkladı.) Sonunda 8.12. tarihinde R1 ile, R1'in bağlı olduğu parti hücrelerinden iki yoldaşın, bunun dışında da T'nin katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda Parti hücrelerinden yoldaşlar, tartışmaların başında ve sonunda T'nin artıktan partili olmadığını; R1'in eğer parti sempatzan hücreleri olarak çalışmak istiyorsa, yeni bir sorumlu önderliğinde çalışacağını açıkladılar. R1'in üyeleri, kendilerinin bu konuda henüz tavır takınmayacaklarını, karşılıklı belgeleri incelemek istediklerini, vs açıkladılar. Yani partinin gönderdiği yeni bir sorumlunun denetiminde çalışmayı açıkça reddettiler. Bu noktadan itibaren R1'in 'örgütlü sempatzan' statüsünün ortadan kalkacağı aşıktı. Ve bu R1'e tartışma sırasında hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta söylendi.

"Örgütlü sempatzan" olmak, "ben örgütlü sempatzanım" demekle olmaz; "partililiğin" "ben partiliyim" demekle olmadığı gibi. Örgütlü sempatzan olmanın minimum şartı, örgütlü olduğunu söylediğin partinin, teşkilatın çevresinde örgütlü çalışma yapmak, sözü geçen teşkilatın disiplinini kabul etmektir. R1 bunu kabul etmeyecek kendi kendini tasfiye etmiştir. İşte R1'in 'tasfiye edilmesi'nin hikayesi de budur!

Bunun dışında "muhalefet" in deyimi ile 'tasfiye edilen' 2 sempatzan komite daha vardır. Bunlar da çok açık bir biçimde partinin aldığı bir eylem kararına uymayacaklarını açıklamışlar; bunun üzerine partinin eylemlirliğini bozmama yönünde uyarılmışlar; partinin eylemlirliğini bozmaya hiçbir şekilde müsamaha etmeyeceğimiz konusunda tavrımız ortaya konmuş; buna rağmen bunlar alınan eylem kararına uymama, ve partinin eylemlirliğini açıkça sabotaj etme tavrını sürdürmüşlerdir. Bunlar da bu tavırları ile kendi kendilerini parti çevresinde örgütlü çalışmadan dışlamışlar, kendi kendilerini tasfiye etmişlerdir. Onların da 'tasfiyesi'nin hikayesi budur!

"Muhalefet" in bütün 'tasfiyecilik' yaygaralarının ardında yatan, onların proletarya partisinin 'örgütlü bir bütün' olduğunu kavramayan; herkesin doğru bulduğunu, doğru bildiğini yaptığı bir örgüt düşleyen, küçük-burjuva, menşevik örgüt anlayışlarıdır.

Onlar Merkez Komitesinin talep ettiği "Partinin eylemlirliğini bozmayacaksınız" talebini "kölece disiplin" olarak görüyorlar.

Bu "parti kurtaran şaban"lar, "Spartakus"(!) ismini almalarının bir sebebi olarak da, bu ismin "revizyonizmin bürokrat disiplin köleliğine karşı isyan simgesi olduğunu düşündükleri"ni getiriyorlar.

Bunların "revizyonizmin bürokrat disiplin köleliği" dedikleri nedir? Bir bakalım:

* Merkez Komitesine, hiçbir ispat gereği duymadan, "Merkez Komitesi belgeleri gizlemek istiyor" çamurunu atan, ve bu çamur temelinde Merkez Komitesine ultimatom dayatan R1 ve Hs. komitelerinden ultimatom; şartlı disiplin tavrılarının özelleştirisi talep edilmiştir. Buna revizyonizmin disiplin köleliği diyenler, gerçekte "bırakınız yapınlar" görüşünün, burjuva liberalizminin temsilcileridirler.

* T denen kişinin yaptığı bir dizi disiplinsizlik karşısında çalıştığı hücre kendisini eleştirip, özelleştirme talep etmiş; T her seferinde özelleştirme yapacağını söyleyerek gitmiş; ve fakat "üzerine düşünüp taşındıktan sonra"(!) özelleştirme yapacak birşey olmadığını keşfetmiştir! Aldığı işleri zamanında yerine getirmeyen; yaptığı işler hakkında çalıştığı hücreye zamanında bilgi veremeyen; hücrenin aldığı kararları alta aktarmayan; alınan kararlara uymayan, vs. bir kişinin özelleştirme istemek, "revizyonizmin bürokrat disiplin köleliği" değil, Marksizm-Leninizmin talebidir!

* Bir başka sempatzan komitesi, Merkez Komitesi 1 Mayıs belgelerini yayınlama kararını aldıktan bir hafta sonra, 1 Mayıs belgelerinin derhal yayınlanması talebi ile ortaya çıkıp, ve 1 hafta içinde belgeler yayınlanmazsa kendi yayınlayacağı ultimatomunu getirmiştir. Bu sempatzan komiteden de bu ultimatom tavrının özelleştirisi talep edilmiş; bu komite köşe bucağın özelleştiriden kaçmıştır. Bu komiteden de bu tavrının özelleştirisi talep etmek tek doğru tavidir. Bu komite daha sonra, alınan bir eylem kararına uymayacağını açıklamış ve uymamıştır.

BOLŞEVİK PARTİZAN

* En son olarak da S sempatizan komitesi, 1 Mayıs tartışmasının "Parti konferansı kararları ile çeliştiği", "kardeşlik ilişkilerini zedelediği", vb. gerekçelerle; Partinin aldığı karar doğrultusunda uygulamaya koyduğu 1 Mayıs iç toplantısına katılmayacağını açıklamıştır. Bu komiteye sözlü ve yazılı olarak yaptığı, partinin bir eylem kararına uymamak; partinin eylemlerini parçalamak tavrı olduğu, bunun örgütlü çalışmaya bağdaşmadığı açıkça ortaya konmuş, komite söylediğini uygulamaya koymaması, özeleştirisi yapması için uyarılmıştır. Buna rağmen atılan adımın örgütsel ayrılık adımı olduğunun kesin bilincinde olarak S sempatizan komitesi 'kararı'nı uygulamış, ve iç toplantıyı terk edip gitmiştir. Bir sempatizan komitenin partinin eylemlerini parçalamasını talep etmek, "revizyonizmin bürokratik disiplin köleliği" değil, Marksizm-Leninizmin talebidir.

Merkez Komitesi hiç kimseden, Merkez Komitesinin kararlarını gözü kapalı desteklemesini talep etmemiş; hiç kimse ayırı görüş savunduğu için onu dışlama yolunu tutmamıştır. Ama Merkez Komitesi bütün partili ve örgütlü kişilerden, aynı Parti kararlarının uygulanmasını (karar hakkında eleştirisi hakkını hiçbir şekilde dışlamadan) talep etmiştir. İşte bizim menşevik küçük-burjuva "muhalafet"imizin "disiplin köleliği" olarak nitelendirdiği budur. Ama bu tam da Marksist Leninist bir partinin varlığı ya da yokluğu sorunudur. Onlar gerçekte proletaryanın "disiplin"ini "kölelik" olarak değerlendirmektedirler.

Marksist-Leninistlerin ise disiplin konusunda düşüncükleri değişiktir. Stalin, "Leninizmin İlkeleri"nde, "Hizmetlerin varlığıyla bağdaşmayan irade birliği olarak parti" bölümünde şunları söyler:

"Birliğinden ve demir disiplinden güç alan bir partiden, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek imkansızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demir disiplin düşünülemez. Şüphesiz ki bu, partide fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştiriyi ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektirir. Üstelik bu, disiplinin 'kör' disiplin olması da demek değildir. Tam tersine, demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaati öngörür, çünkü ancak bilinçli bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir mücadelesi bitince, eleştirisi tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylemleri şarttır. Bu, öyle bir zorunlu şarttır ki, onsuz ne birleşmiş parti, ne de partide demir disiplin düşünülebilir."

(J. Stalin, Leninizmin İlkeleri, s.107-108, Sol Yayınları 1974)

Troçkist muhalafet ile girdiği polemikte Stalin aynı konu da şunları söyler:

"Leninizm, proleter partinin çıkarlarının, Parti siyaseti sorunlarının bilinçli olarak açıklanmasını ("Erörterung"; 'tartışma' anlamına da gelir —ÇN), Partinin üyelerinin Parti yönetimine karşı bilinçli bir ilişkisini, Partinin eksikliklerinin eleştirisini, Partinin hatalarının eleştirisini gerektirdiğini öğretir. Ama LENİNİZM AYNI ZAMANDA, BİR KERE KARARLAR PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI TARAFINDAN KABUL EDİLİP ONAYLANDIKTAN SONRA, PARTİ KARARLARININ BÜTÜN PARTİ ÜYELERİ TARAFINDAN İTİRAZSİZ ("widerspruchlos") UYGULANMASINI DA TALEP EDER."

(Stalin, TE, c.10, s.69, Almanca) (abç)

Rusya Komünist Partisi/Bolşevik'in 1919'da kabul edilen tüzüğünde şunlar denir:

"50. En sıkı disiplin bütün Parti üyelerinin ve parti örgütlerinin ilk yükümlülüğüdür. Merkezi parti kurumlarının kararları çabuklukla ve tam olarak uygulanmak zorundadır. Aynı zamanda, herhangi bir konu hakkında karar alınmadığı sürece, parti içinde parti hayatının bütün tartışmaları sorunları üzerine tartışma, bütünüyle serbesttir." (abç)

Komünist Enternasyonal tüzüğünde ise şunlar yazılıdır:

"PARTİ SORUNLARI PARTİ ÜYELERİ VE ÖRGÜTLER TARAFINDAN YALNIZCA YETKİLİ PARTİ ÖRGÜTÜ (o sorun üzerine —ÇN) KARAR ALAN KADAR TARTIŞILIR. Komünist Enternasyonal Kongreleri, onun seksiyonlarının parti kongreleri veya onların yönetici organları KARAR ALDIKTAN SONRA, BU KARARLAR, EĞER ÜYELERİN VEYA BÖLGESEL PARTİ ÖRGÜTLERİNİN BİR BÖLÜMÜ BUNLARLA HEMFİKİR OLMASA DA MUTLAKA UYGULANMAK ZORUNDADIR."

(VI. Kongre Belgeleri II, Kararlar, s.102, Almanca)

Bütün bunlarda çok açık bir şekilde, partinin hiçbir şekilde, partinin eylemlerini sarsacak bir çalışmaya göz yummayacağı; karar alındıktan sonra bu kararların uygulamaya yükümlülüğünün vurgulandığı berrak bir şekilde ortadadır.

Merkez Komitesinin ve Partinin "muhalafet"ten talep ettiği de bu idi: Alınan kararlara (bunlar hakkında itiraz olsa da, eleştirisi olsa, eleştirerek de) uymak! Parti disiplinine uymak! İşte bizim küçük-burjuva baylarımız "disiplin köleliği" olarak gördüğü şey budur.

Onlar, yapılan 1 Mayıs tartışmalarında Lenin'den şu alıntıyı yaparak bizim durumumuzla bağıntı kurup, kendi disiplin ihlallerini haklı çıkarmaya çalıştılar:

"Kurye" (sayı 13)'de L. Martov şöyle diyor: Disiplin, Merkez Komitesinin siyasi bir kampanyasının baltalanmamasını talep eder. Bu bir safesattır. Hiçbir disiplin, parti üyelerini Merkez Komitesi tarafından karara alınmış bütün karar tasaklarını gözü kapalı kabul etmeye zorlamaz. Parti örgütlerini kendi fikirlerine sahip olma hakkından feragat etmeye zorlayan ve onları sadece Merkez Komitesi kararlarının d e s t e k l e y i c i l e r i haline getiren böyle kurallar dünyanın hiçbir yerinde hiçbir zaman olmuştur.

L Martov, bizim örgüt dağıtıcıları olduğumuz şeklindeki 'korkunç kelimeleri' ve imalarıyla sorunun özünden kaçınmaktadır. Merkez Komitesinin kararlarının Kongrenin kararıyla çelişip çelişmediği konusunda bir tek hece bile söylememektedir. O, muhalafet yapma hakkı, yani her parti örgütünün Kongrede ortaya konan iradenin çerçevesi içinde Merkez Komitesinin taktiklerine itiraz etme ve onun sapma ve hatalarını düzeltme hakkı konusunda bir tek hece bile söylememiştir. Biz bundan dolayı hiç istifimiz bozmadan Martov'u şöyle yanıtlayacağız: Örgüt dağıtıcısı, parti örgütlerinin garanti altına alınmış haklarını ihlal edenlerdir."

(Lenin, İşçiler karar vermelidir, 1906, TE, c.10, s.508-9, Almanca)

Bu alıntı ile bizim ve "muhalafet"inin durumu arasında, bizi güya Martov'a; "muhalafet"inin tavrını ise Lenin'e benzeterek atıfta bulunmak, alıntı tüccarlığıdır, siyasi sahtekarlıktır. Çünkü önce okuduğunu anlayan herkes, Lenin'in çok açık bir biçimde, "Parti üyelerinin Merkez Komitesi tarafından kaleme alınmış bütün karar tasaklarını gözü kapalı kabul etmeye zorlamadığını" söylediğini görecektir. Martov ve hempa-ları, disiplin adına parti üyelerini, kendi aldıkları, ve Parti Kongresi kararı ile çelişen karara gözü kapalı imza atmaya (Almanca "unterschreiben") zorlamakta; Lenin buna karşı çıkmaktadır.

Bizim durumumuzda ise, önce alınan ve uygulanması talep edilen kararlar; kesinlikle parti içinde tartışılmış, partinin çoğunluğunun desteklediği Parti kararlarıdır; Merkez Komitesi kararları değildir. İkincisi, bu kararların Parti Konferansı kararları ile çeliştiği sadece iddia edilmiştir, ve fakat ispat edilmemiştir ve edilemez, çünkü böyle bir çelişme yoktur. Üçüncüsü, bu kararları doğru bulmayanlara hiçbir şekilde, bu kararları imzalamaya zorlama, bu kararları desteklemeye zorlama diye bir durum yoktur. Söylenen, bu kararlara eleştirisi olanların eleştirilerini getirmeleri, ve fakat aynı zamanda bu kararları uygulamaları gerektiridir.

Görüşümüze göre, Merkez Komitesinin önderliğinde, Partinin aldığı kararların Parti Konferansı kararları ile çelişiminin ispatlandığı noktalarda, Parti üyelerinin Konferansın kararlarına atıfta bulunarak disiplin konusunda, Konferans kararlarına uyacaklarını açıklamaları meşrudur. (Bu bile, eğer bir karar alınırken, Parti içinde bir oylama yapıldı ise, yani karar parti kararı olmuşsa, sorundur.) Ama burada bu çelişimin varlığı ispatlanmak zorundadır. "İddia" temelinde disiplin ihlaline göz yumulması, bunun meşrulaştırılması, gerçekte Partinin ölümü demektir.

Gerçekte bizim zavallı "muhalafet"imizin dehşetengiz "disiplin köleliği" lafları onların kimlerle akraba olduğunun bir göstergesinden başka bir şey değildir.

Lenin, 'biz köle değiliz' yaygarasını basan Martov hakkında şunları söylüyor:

"Biz köle değiliz! Kendini yığın örgütünün üstünde ve yığın disiplininin dışında 'seçkin beyinler' arasında gören burjuva aydınının zihniyeti, burada dikkate değer bir açıklıkla dile getiriliyor. Partide çalışmayı reddedileri 'köle olmadıklarını' söyleyerek açıklamak, kendini bütün bütün ele vermektir. Herhangi bir savdan yoksun olduğunu itiraf etmiyor, doyumszuluğun nedenlerini, makul nedenlerini hiç bir biçimde gösterememektir."

(Bir adım ileri, iki adım geri, s.195)

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bunlar sanki bizim "muhalafet"imiz için söylenmiş sözlerdir!

"Muhalafet" in Parti inşasının birinci aşaması konusundaki görüşleri kitle çalışmalarını reddeden görüşlerdir

"Muhalafet" in parti inşasının birinci aşaması konusundaki çok değerli (!!) görüşleri, "muhalafet" in "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde henüz ortaya konmuyor. Ama "muhalafet" içinden bir unsurun bu konuda GDS ile yürüttüğümüz tartışma konusunda savunduğu görüşler, bu konuda "muhalafet" in görüşleri üzerine az-çok bilgi veriyor. Bu unsurun yazılarını ve cevaplarımızı bu sayımızda ayrıca bastığımızdan, burada üzerinde durmuyoruz. Okuyucu bu sayıda bu konuda şu sayfalara bakmalıdır: 55-59

"Muhalafet" in bu konudaki tavrının ne olduğu 1 Mayıs tartışmaları içinde bunların savundukları görüşlerde de ortaya çıktı. "Muhalafet" in başını çekenler tartışmalarda —kardeş örgütlerle ağız ve anlayış birliği içinde— bizim Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışılan güncel sorunlardan biri olan cephe sorununda parti içinde tartışma yürütme, ve bu konuda detaylı tavrı takınmış olmamız —kardeşlerin eleştirisine cevap verme görevi dururken!!!— gereksiz (!!) olarak değerlendirdiler. Ayrıca "muhalafet" in liderlerinden T'nin 1 Mayıs'la ilgili tartışma yazısında açıkça merkezi yürüyüşe gelmeye hazır olmayanlarla uğraşmak "lüzumsuz" ilan edilmektedir.

Bütün bunlar "muhalafet" in parti inşasının birinci aşamasında partinin çalışmanın merkezine konmasından, dışta propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarının anladıklarını gösteriyor. Kuşkusuz bu konuda tartışma derinleştiğinde bunların bu konudaki sapmasının derinliği bütün boyutları ile çok daha açık bir biçimde görülecektir.

"MUHALEFET"İN YÖNTEMLERİ

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

"Muhalafet" in yöntemleri de Marksist-Leninistten başka her şeydir. "Muhalafet" in yöntemleri konusunda belirleyici birkaç nokta şunlardır:

★ Hiçbir ispat gereği duymadan ileri sürülen İDDİALAR üzerinde siyaset inşa etmek

"Muhalafet" daha "muhalafet" olarak ortaya çıkmadan önce bu günkü "muhalafet" liderlerinden T'nin şahsında, "muhalafet" in bu tipik özelliği çok açık bir biçimde görülüyordu. O gerek hücrelerinde verdiği "mücadele"de; gerekse Parti içinde yayınlanan 1 Mayıs yazısında bu yöntemi çokça kullanıyordu.

İspat gereği duymadan getirilen İDDİALAR temelinde siyaset inşa etmek Marksizm-Leninizmin ruhuna aykırı bir tavrıdır. Marksist-Leninistlerin bu gibi bir siyasete karşı tavrı; iftirayı iftira olarak nitelendirip gündeme geçmektir. Biz yine de bu gibi gerçekte iftira niteliğinde olan bir dizi iddia üzerinde durduk. Tek tek ele alıp cevaplamaya çalıştık. Çünkü, iftira metodu, "çamur at, izi kalır" mantığının ürünüdür; ve kısa yoldan bu çamurların izlerini temizlemek imkanı olduğunda bunlara tavrı takınmak yanlış değildir.

"Muhalafet" in "muhalafet" olarak ortaya çıkmasının temeli "Merkez Komitesi belgeleri yayınlamak istemiyor" iddiası idi. Bu iddia hiçbir şekilde ispatlanamadı. Güya belgeleri yayınlamak istemeyen Merkez Komitesi kısa süre içinde yayınlanması talep edilen belgeleri yayınladı. Böylece muhalafetin elinden iftira oyuncuğu alındı. Onlar bu kez de büyük pişkinlikle "bu manevidir" iddiasını ileri sürdüler. Biz bu çocukça aptallığın üzerinde durmaya gerek duymuyoruz. Uygulamamız ortadadır.

Son geldiği yerde "muhalafet" artık 'parti içinde tartışma özgürlüğü olmadığı', Parti Merkez Komitesinin Parti Konferansının kararlarını çiğnediği; vb. iddiaları ileri sürüyor. Ama hangi Parti Konferansı kararının çiğnediği somut olarak gösterilmesi talep edildiğinde, "muhalafet" susuyor. Parti içinde tartışma özgürlüğünün nasıl olmadığını ispatlanması talep edildiğinde "muhalafet" susuyor, vs. "Muhalafet" battığı çamurun -ve kendini bu çamur içinde bayağı rahat hissediyor- içinden avuç avuç pisliği bizim üzerimize atmaya çalışıyor. İspatsız iddiaların anlamı budur.

★ "Muhalafet" özeleştirisi yönteminden nasibini almamıştır

"Muhalafet" in tipik özelliklerinden birisi, kendi hataları karşısında; ve güya mücadele ettiği bizlerin hataları veya hata olarak geğerdirdiği doğruları karşısında takındığı çifte standartlı tavrıdır. Bu bağtıda "muhalafet" kendi ha

talarına (ve bu arada tabii, "muhalafet" in ideolojik ve siyasi dayanağı kardeşlerin hataları karşısında) karşı korkunç bir liberalizm uygulamakta; bizlere karşı ise laf radikali bir tavrı takınmaktadır.

Buna örnekler çoktur. Mesela en tipik örnek, T'nin parti hücreleri tutanağında yapmak istediği 'tutanak düzeltmesi'yle ilgili tavrıdır. T hücre içindeki tartışmalarda açık bir şekilde Lenin ve Stalin'in Leninizmin yaratılmasında rolünün bir ve aynı olduğu; Marksizmin Lenin ve Stalin tarafından yeni bir aşamaya, Leninizm aşamasına yükseltildiği şeklinde görüşleri savunmuştur. Daha sonra bu noktada görüşünü geri çeken bir tutanak değişikliği yapılmasını —ama değiştirmek istediği görüşün hiçbir şekilde özeleştirisini yapmadan— önermiştir. Yani savunduğu görüşü savunmamış gibi gösteren bir tutanak değişikliği, tutanak çarpıtması önermiştir. Tavrı, yaptığı hatayı özeleştirisi yapmadan 'halletme' tavrıdır.

Daha sonra yazdığı "Partiye ve sempatiçanlara açıklama"ya zıssında da; Parti hücrelerini terketmesi adımı ile ilgili tek kelime özeleştirisi yapmamış, sadece 'yöntemde bazı hatalar yapmış olabileceğini' ihtimal(!) olarak ortaya koymuştur.

"Muhalafet" in kendi içinde hatalarına nasıl yaklaştığına örnek, şimdi T ile aynı saflarda olan Ş'nin tavrıdır. S. T'nin parti hücrelerini terketmesini doğru bulmamıştır; S. Merkez Komitesinin belgeleri gizlemek istediği demagojisini reddetmiştir, vs. Ama şimdi bütün bunlardan tek kelime yoktur. T ise kendisinin mücadele yönteminin en doğru olduğunu savunmuştur. Onun ise kendisinden sonra ayrılan "muhalafet" hakkında ne düşündüğü, ne dediği de ortada yoktur.

"Muhalafet" kardeş örgütlere 'tabu' olarak yaklaşmadığı —na; kendilerine Marksizm-Leninizmi kıstas aldıklarını ve yanlış gördükleri şeyleri eleştirdiklerini, eleştireceklerini söylemektedir. Aynı şekilde kardeş örgütlerimiz de kendilerinin "muhalafet" ile (ideolojik anlamda!) aynı kefiye konulmasını protesto etmekte, kendilerinin "muhalafet" i tüm olarak tanımadıklarını, vs. söylemektedirler. Ama pratikte iki kesimin birbirlerine kamuoyu önünde getirdikleri tek eleştirisi yoktur. Son GDS Info'da bir "TKP/ML(B)'li" (böyle bir TKP/ML(B)'li biz tanımayız!) GDS'e 1 Mayıs tartışması ile ilgili dört soru soruyor. Şimdiye kadar getirilen —ve kamuoyu önünde değil, iç organda— en geniş "eleştirisi" işte budur. Bu yazının gerçekte "eleştirisi" olmadığını; kardeş örgütlerin zayıf noktalarına dikkat çekerek, onların daha iyi savunulabilmesi için onlardan yardım talep eden bir yazı olduğunu herkes görebilir. İşte "muhalafet" in kendi hatalarına (ve bu arada kardeşlerine) yaklaşımı böyledir.

Ama iş başkasını, bilhassa da bizi eleştirmeye geldiği zaman bu tavrı değişmekte, korkunç laf radikali bir tavrı ortaya çıkmakta; tam skolastik bir kafa ile kelimeler üzerine ahkâm keserek bir dizi dehşetli(!) eleştirisi getirilmektedir.

★ "Muhalafet" in kendi kafası ile düşünme durumu yoktur. O kardeş örgütlere 'hayranlık' içinde, onların getirdiği görüşleri —bazan mantıklı sonuçlarına vardırıarak— savunmak —tan başka bir iş yapmamaktadır.

"Muhalafet" liderlerinin şahsında bugünkü "muhalafet"imizin çok tipik bir özelliğini süreç içinde gözlemlemek mümkündür.

T mesela 12 Eylül konusunda önce Merkez Komitesinin görüşünü savunmuştur. Ama GDS'in tavrı geldikten sonra bu tavrı değiştirmiştir!

Ş de 12 Eylül konusunda önce Merkez Komitesinin tavrını desteklemiştir. Son geldiği yerde bu tavrı değişime uğramıştır.

T bir olayda çok açık bir şekilde bizden fazla kardeşlere karşı sorumluluk duyduğunu belgelemiştir. Her ikimizi de ilgilendiren bir konuda Partiye yazılı rapor verme ihtiyacını duymazken, aynı konuda kardeşlere yazılı rapor vermeyi onlarla önceden kararlaştırmıştır.

Ş 1 Mayıs tartışmaları somut olarak başlayana dek, 1 Mayıs tartışmasından yola çıkılmasını doğru buluyordu. 1 Mayıs tartışmaları somut olarak başladıktan; kardeşleri bunu "kökten red" ettikten sonra, bu tavrının hatalı olduğunu keşfetti!

T iki konuda (bildiri olayı; ve taslak yazıların sempatiçan hücrelere o hali ile verilmesi) hücrede özeleştirisi yapacağını söyledi. Sonradan "düşünüp taşındıktan sonra" (siz ona akıl hocalarına danıştıktan sonra deyin) bu konularda özeleştirisi yapmaktan vazgeçti.

Açıktır ki kişi görüş değiştirebilir, bunda şüpheye bu dış etki (bizim bağıntımızda kardeş örgütler) belirleyici bir rol oynayabilir. Bizim karşı çıktığımız bu değildir. Kötu olan bu değildir. Kötu olan, kardeşler konusunda "muhalafet" in eleştirici olma, söylenenler üzerine kendi kafası ile düşünme tavrından yoksun olması; kardeşlerin her dediğini eleşt

tirisiz, gözü kapalı alıp savunmasıdır. "Muhalefet" in gözün de kardeşler adeta Marksizm-Leninizmin kıstası haline gelmiştir.

"Muhalefet" sadece kardeşlerin getirdiği görüşleri alıp savunmakla kalmıyor. Bazen onlar derinlemesine kavramadıkları bu görüşleri, mantiki sonuçlara vardırarak da savunuyorlar.

Tipik bir örnek, "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde görülmektedir.

Bilindiği gibi, kardeş örgütler "Çizgi eleştirisi" adlı broşürde; bizi, TKP/ML'den örgütsel olarak koptuğumuzda, "derin bir ideolojik ve siyasi kopma" olmadığını noktasında eleştirmişlerdi. Onların eleştirisi, ideolojik ve siyasi kopmanın "derin"lemesine gerçekleştirilmemiş olmasına; ve bizim bunu böyle kavramadığımızı yöneliyordu.

Şimdi "muhalefet" tarafından kardeşlerden ödünç alınan bu eleştirisi, "Spartakus" adlı zavallılık belgesinde şu hale bü rünüyor:

"Ancak oportünizmle örgütsel olarak kopulmasına rağmen, ideolojik alanda hesaplaşma henüz gerçekleşmiş değildir."

Görüldüğü gibi, kardeşlerin eleştirisinde "derinlemesine" olmayan ideolojik kopuş; "muhalefet"te hiç olmuyor; örgütse l olarak kopuldu, ama ideolojik alanda hesaplaşmadı 'ya dönüşüyor. İşte "muhalefet" kardeşlerin görüşlerini yer yer böyle savunuyor.

"Muhalefet" buradaki tavrı ile bizim TKP/ML'den örgütsel kopuşumuzun, Parti içinde yürütülen (ve onların tam burnu bü yük küçük burjuvalara yaraşır biçimde yok saydıkları) ideolojik mücadelenin sonucu olarak ortaya çıkan bir kopuş oldu ğunu reddetmektedir. O bu tavrı ile bugünkü pratiğini de hak lı çıkarmaya çalışmaktadır. Bugünkü "muhalefet" in Parti i- çinde elle tutulur bir ideolojik mücadelesi yoktur. Ama onlar buna rağmen ayrılığı gündeme getiren şartlı disiplin tavrını takınmışlardır. Önce örgütsel ayrılık; sonra ideolojik he- saplaşma — işte "muhalefet" in tavrı budur. Biz ise her ör- gütsel ayrılığın — eğer bu Marksist - Leninistler tarafından gerçekleştiriliyorsa — belirli bir ideolojik mücadelenin so- nucu olması gerektiğini düşünüyoruz. Açıktır ki ideolojik he- saplaşma ayrılıktan (örgütsel ayrılıktan) sonra da sür- ecektir. Ama bu örgütsel ayrılık öncesinde ideolojik mücade- le olmayacak anlamına gelmez. Tersine.

İşte kardeşlerin eleştirisini anlamadan aktarırken "derin lemesine" sözcüğünü atlayan "muhalefet"imizin bu eleştiriyi savunması böyledir!

Bu daha kendini bir dizi konuda göstermektedir. Biz buna daha önce de T'nin 1 Mayıs yazısında belirli örnekler ver- miştik. Bunun "ay dostluğu" olduğunu söylemiştik. Biz bunu söylerken, kardeşlerin belli noktalarda da olsa kendilerini T gibilerinden ayıracağını düşünüyorduk. Gelişmeler yanıldı ğımızı; aslında "muhalefet" in ve T'nin, kardeşlerde incel- tilmiş olarak varolan oportünizmi kabalaştırmaktan başka iş yapmadığını ortaya çıkardı.

★ "Muhalefet" in devrimci olmayan tavırları

"Muhalefet" Marksizm-Leninizm alanını terketmekle kalmıyor; bütün oportünistler, oportünist gruplar gibi, "muhalefet" ve onun elemanları da ikili niteliklerine uygun bir biçimde, yer yer devrimci olmayan tavırlara da giriyorlar. Biz bu tavır- ların artmaması, sistemlememesi umudu içinde, bu tavırlara bir-iki örnek vermek istiyoruz.

* "Muhalefet" in liderlerinden T, çalıştığı alanda — parti ile örgütlü bir bağı kalmadığı halde, önderliğindeki R1 ile birlikte — iç toplantıya davet edildi. Onlar bu iç toplantı ya geldiler ve bu toplantının belli bir noktasında toplantı yi terkedeceklerini açıkladılar.

Ondan bir hafta sonra, bir başka bölgede yapılan iç top- lantıya T, hiç davet edilmediği (örgütlü olması halinde bile katılma hakkı olmadığı) halde geldi! Ve kendisinin fazla gü- rültü etmeden dışarı çıkması istendiğinde, "Muhalefetin gö- rüşleri bastırılmak isteniyor" yaygarasını (kardeş örgüt tem silcisi ile birlikte koro halinde!) bastı. O uzun süreden — beri örgütlü olarak çalışan biri olarak, bir iç toplantıya ancak çağrılı olanların katılacağını iyi bilen biridir. Buna rağmen çağrılı olmadığı toplantıda boygöstermesi, devrimci olmayan, kelimenin tam anlamı ile PROVOKASYON tavrıdır.

* T "muhalefet" ten bir başka kişi ile birlikte bir bölge- de "Parti malı" avına çıkmış; bir sempatanın evinde bulu- nan bir 'değeri' kendi deyimleri ile "güvence" altına almış- tır. Bizim bu konuda tavrımız herkesçe bilinmektedir. Biz yangından mal kaçırmıyoruz. Tavrımız yazılı-çizili vardır. Biz ayrılığa değerlerin güç oranında bölüşülmesinden yana- yız. Buna rağmen "güvence altına alma" adına böyle soytarı- lıklar yapılması kelimenin tam anlamı ile PROVOKASYON'dur!

Ardından "Spartakus" da, bizim bir yoldaşımızın, "güvenlik altına alma eylemi" ne katılan (sempatizan tarafından başlan- gıçta katıldığı söylenen) kişiye verdiği bir mektupta kul- landığı bir yanlış ifadeyi ("İsimle teşhir edeceğiz") alıp utanmazca sömürüyor. "Muhalefet" bugüne kadar bizim tavrımı- zın ne olduğunu iyi bilir. Biz bugüne dek kimseyi hakim sı- nıfların tanyacağı biçimde teşhir etmedik; ama devrimci çev- re bu gibi çapulculuk eylemlerine katılan kişilerin kim ol- duklarını bilmek zorundadır. Devrimci çevre önceden beri Bol- şevik Partizancı olarak tanıdığı bazı kişilerin bugün hangi çamura battığını bilmek zorundadır. İşte böyle bir teşhir doğrudur. "İsim vererek teşhir" den bu mektubu yazan yolda- şın anladığı bundan başka birşey değildir. Onun yanlış ifa- desine, bile bile "mal bulmuş" gibi sarılmak, zavallılığın ifadesidir.

Ayrıca ideolojik bir dizi sorun ortada dururken, başka hiç bir iş yokmuş gibi "İbret belgesi" başlığı altında bir yol- daşın birlikte örgütlü olduğu bir sempatizana yazdığı ve i- çinde örgütsel birtakım görüşmelerin yer aldığı mektubu ya- yınlamak; ve iş gücü "Parti malı" imiş gibi görmek ve göster- mek de, "muhalefet" in devrimci olmayan bir tavrıdır.

"MUHALEFET" İN GEÇMİŞİ VE PARTİ İÇİNDEKİ İDEOLOJİK "MÜCADELE" Sİ

oo

"Muhalefet" ten söz ederken, kuşkusuz onun geçmişte Parti i- çinde hangi pozisyonları savunduğunu, ne "mücadele" verdiği ni de gözden geçirmek gereklidir.

Bunu yaparken biz öncelikle bugün "muhalefet" in başını çe- ken iki (eski) partininin, T ve Ş'nin "mücadelesi" üzerinde duracağız.

A) "MUHALEFET" LİDERİ T:

oo

"Muhalefet" lideri T, yurtdışında kazanılmış bir kadrodur. Geldiği dönem, bizim yurtdışında TKP/ML saflarına geçtiği — miz dönemdir. 1976'larda THKO saflarından gelmiştir.

Kısa dönemde yönetici mevkilere gelmiştir. Bunda o dönem- de birtakım kadroların Türkiye'ye gönderilmiş olması önemli rol oynamıştır.

Birinci Konferans öncesi dönemde T, çizginin yaratılması çalışmasında önemli bir katkıda bulunmamıştır. Yaptığı çalış- malar daha çok pratik örgütlenme ile ilgili faaliyetler olmuştur.

Birinci Konferans ile İkinci Konferans arasındaki dönemde de T'nin çizginin yaratılmasına önemli bir katkısı olmamış, o dönem Yurtdışı Bölge Komitesinde yer alan diğer yoldaşlar gibi, o da daha çok bir yoldaşın yazdığı yazıları onaylama işini yapmıştır. Bu dönemde yoldaşlar belli araştırmalar i- çine çekilmek için zorlanmış, bu zorlamalar sonucu T bu dön- emde Mao Zedung'un besinci cildini değerlendiren birtek ya- zı yazmıştır. Daha çok aktarmalardan oluşan bu yazı, bu dön- emde T'nin tek yazısıdır!

Bu dönemde T, Bölge Komitesi içinde sürekli olarak kardeş örgütlere duyduğu hayranlıkla öne çıkmış; ve onlarla örgütse l birlik anlamına gelecek görüşler savunmuştur.

Bu dönemde sorumlu yoldaşın görevli olarak bir başka yer- de bulunduğu dönemde, T, Bölge Komitesindeki diğer yol- daşlarla birlikte AMLP'nin bir dizi oportünist - revizyonist örgüt- le birlikte bir ortak açıklama çıkarması yanlısını e- leştirmemiş, bu yanlışa göyümmüştür. Daha sonra bu tavrı e- leştirilmiş; ve düzeltilmiştir.

İkinci Konferans öncesinde, Yurtdışında yapılan son hazırlık konferansında o zaman sekreter olan yoldaş, II. Konfe- ransa şartlı disiplin tavrı takınılarak gidilmesini önermiş; onun bu önerisi bir yoldaş dışındaki tüm yoldaşlar, bu arada da T tarafından reddedilmiştir!

Daha sonra T birkaç yoldaşla birlikte bir görevle bir baş- ka bölgeye gönderilmiştir. Burada T'nin zorluklara dayanama- dığı, zorluklar karşısında moralinin çabuk bozulduğu, vs. a- çıkça ortaya çıkmıştır. Onun bu tavrı, çözülmesi gerekli gö- revde bize ağır zarar vermiştir.

Bu konuda getirilen eleştiriler karşısında T'nin kendi de- gerlendirmesinde söyledikleri şunlardır:

"Yoldaşların beni değerlendirmeleri 'olağanüstü zorluklar karşısında moralman sarsıldığım' şeklinde idi. Gerçekten de yoldaşların benim hakkımda yaptıkları bu tespit objek-

BOLŞEVİK PARTİZAN

tif durumu yansıtan bir tespitti. Tek başıma kalmam halin de zorlukların üstesinden gelip mücadeleyi sürdürebileceğim konusunda kendime yeterince güven duymuyorum. Bugün kendimi tekrar değerlendirdiğimde, bu sallantılı durumu gerçek anlamda aştığımı söylemem mümkün değil."

Daha sonra II. Bolşevik Konferansa kadar olan dönemde Tbi zim teori ve pratiğimize; (yapılan eğitim çalışmalarını il-legalite açısından yanlış bulma, bunlara katılacakların yanlış seçilmesi eleştirisi dışında) önemli bir eleştiri getirmedi.

İkinci Bolşevik Konferans öncesinde, bizim GDS'in I. Bolşevik Konferansa getirdiği eleştirilere Bolşevik Partizan'da verdiğimiz cevabı onayladı, herhangi bir eleştiri getirmedi.

II. Bolşevik Konferans öncesinde çıkan taslak belgelere, kardeş örgütler eleştiri getirene dek herhangi bir eleştiri getirmedi. Kardeşler eleştiri getirdiği ölçüde, odabu eleştirileri savundu.

II. Bolşevik Konferans sırasında T, kardeşlerin getirdiği eleştirileri kendi yorumuna göre ve uç noktalarına vardırarak savunması ile öne çıktı. Konferans içinde bizim en çok tartıştığımız Mao Zedung konusunda bile, yeterli yapmadığımız için karar almamamız gerektiği; Merkez Yayın Organı çıkaramayacağımız gibi açıkça "tasfiye" anlamına gelen görüşler savundu. Onun bu görüşleri Konferans sırasında; Konferans çoğunluğu tarafından mahkum edildi. T de görüşlerini "yanlış anlaşılma", "yanlış örnek verme" şeklinde ortaya koyarak geri çekti.

II. Bolşevik Konferans sonrasında, çalıştığı Parti hücrelerinde, T eğitime hazırlıklı gelme; disiplinsizlik konusunda göze batar bir "kişilik"ti.

T'nin hücre içindeki ilk yazısı, AK'nın "İki nokta üzerine" adlı yazısı hakkında görüşlerini içeren bir yazıdır. Bu yazıda T, açık bir şekilde, Marksizmi Leninizm aşamasına yükselten Lenin değil, Lenin ve Stalin olduğunu savunmaktadır.

T'nin ikinci yazısı, 1 Mayıs üzerine değerlendirme yazısıdır. O bu yazıda kardeş örgütlerin dediklerini —yer yer man tiki sonuçlarına vardırarak— savunmak görevini yerine getirmektedir. Tabii onlardan çok daha kaba bir şekilde.

Bunun dışında T, çalıştığı Parti hücrelerinde birçok noktada eleştirilmiş; eleştirildiği noktalarda özeleştiri yapacağını söyleyip gitmiş; ama özeleştiri yapacak yerde, hücre çoğunluğuna ve Merkez Komitesite saldıran yazılarla gelmiştir.

(Bütün yazıların dökümünü aşağıda yapıp, nasıl yayınlanacağını, vs. bildirdiğimiz için burada üzerinde daha fazla durmuyoruz.)

T hücre içindeki "mücadele"sinin ideolojik ayrılık noktaları üzerinde yürütmekten çok, bir dizi —tabii ideolojik kökleri olan— örgütsel sorunun tartışması üzerine yoğunlaşmıştır. Ö mesela kendi 1 Mayıs yazısı üzerine hücrede tartışmayı gerçekten "başarı" ile engellemeyi becermiştir. Bunda açıktır ki hücrenin bu oyunu görmemesi de, hücrenin hatası da önemli rol oynamıştır.

T hücre içindeki tüm "mücadele"sinde, hücreyi ve Partiyi ikna etme yollarını deneyecek yerde; kendi yönlendirdiği sempatizan hücreler üzerinden "mücadele" yolunu tutmuştur. Bütün bu "mücadele" içinde T, ispatlamadığı iddialar ötesinde ne Merkez Komitesinin, ne de Partinin yozlaştığı, ya da yozlaşma yoluna girdiği hakkında birşey getirmemiştir.

Sonunda çalıştığı Parti hücrelerini terketmeyi "çare" bulmuştur. İşte "muhalet" in bir lideri T'nin geçmişi ve "mücadele"sinin belirleyici yanları bunlardır.

B) "MUHALEFET" LİDERİ S:

oooooooooooooooooooooooooooo

"Muhalet" lideri S'nin geçmişi, T'ye göre biraz daha yenidir. O da T gibi yurtdışında kazanılmış bir üyedir. O TKP/ML İkinci Konferansı öncesi parti üyeliği sıfatını kazanmıştır.

S, Partizan/Bolşevik Partizan ayrışması sırasında yalpala yan, ve yurtdışında en geç tavır takınan yoldaşlardan biri olmuştur. C deyimini tam anlamı ile, herşey olup bittikten sonra bizim saflarımıza geçmiştir.

Çalıştığı Parti hücrelerinde Merkez Komitesinin ve Parti çoğunluğunun görüşlerine karşı önemli bir "mücadele"si yoktur.

Tipik bir özelliği; kardeşlerin tavır takınmadığı konular da fikir belirtmekten kaçınmaya çalışması; ve fikir belirttiği noktalarda daha sonra kardeşlerin dediğini doğru bulmasıdır.

Başlangıçta hücre içinde T'nin ve onun önderliğindeki komitelerin tavrını, hücrenin diğer kesimi ile birlikte, doğru bulmadığını açıklamıştır.

— Ama son gelinen aşamada —GDS'ten de onayı aldıktan sonra! — "muhalet" in başını çekenlerden biri haline gelmiştir.

Kendi değerlendirmesine göre kendini "bugün memleketi gitmeye hazır görmeyen" yoldaşlardan biridir.

Parti içindeki "mücadele" konusunda T kadar da "mücadele" si yoktur.

Bunun dışında bu arkadaşların başını çektiği komitelerin ve bir de bunlardan ayrı bir alt sempatizan komitenin "mücadelesi" vardır.

Bu mücadelede ortaya çıkan tüm yazıların dökümünü bu yazının sonunda yapacağız.

Bir bütün olarak ele alındığında; bugün şartlı disiplin tavrı ile ortaya çıkan "muhalet" in parti içinde yanlış olduğunu iddia ettikleri görüşlere karşı yeterli bir mücadele yürütmediği; Parti içinde var olan mücadele imkanlarını yeterince kullanmadığı; ve "mücadele" adına en kolay yolu; örgüt disiplinini tanımama yolunu tuttukları kesindir.

Nasıl oluyor da, Partizan içinde iken, iki çizginin varolduğu şartlarda, bir yılı aşkın süre parti içinde mücadele edildiği bir ortamda "şartlı disiplin tavrı" nı reddeden T; ve bölünme gerçek haline geldikten sonra bile sallanan S, şimdi, Parti içinde Demokratik Merkezizetçilik ilkelerinin işletildiği bir ortamda; kesinlikle Parti içinde yeterli bir mücadele yürütülmemiş olduğu bir ortamda, "şartlı disiplin tavrı"nın savunmasının şampiyonları oluyorlar?

Bunun açıklaması vardır: Bu kişiler eski günahlarının pişmanlığını duymaktadırlar.

Stalin "Büyük-Rus şövenizmi ve yerel şövenizm" sorunu tartıştığı bir bağtında şunları söylüyor:

İkinci sorun, Büyük-Rus şövenizmi ve yerel şövenizm ile ilgili. Bu konuda Rakovski arkadaş ve özellikle, yerel şövenizm üzerindeki noktanın kaldırılmasını öneren Buharin arkadaş konuştular. Büyük-Rus şövenizmi gibi bir 'Golyat'ımız varken, yerel şövenizm solucanını dert edinmemiz gereksizdir. Genel olarak Buharin arkadaş işlediği günahın pişmanlık duyma havasındaydı. Bunu anlamak da güç değil; yıllar yılı, (ulusların) kaderlerini özgürce belirlemeleri hakkını yadsiyarak, milliyetlere karşı günah işledi; şimdi pişmanlık duymanın tam zamanıydı. Ama, pişmanlık duyarken, bu kez bir başka aşırılığa düştü. Tuhaf şey, Buharin arkadaş, partiyi kendi örneğini izlemeye ve pişman olmaya çağırıyor; oysa partinin böyle birşeye gereksinmesi olmadığını herkes bilir; çünkü, varlığının başından (1898) beri, o (ulusların) kaderlerini özgürce belirleme hakkını tanımıştır ve, dolayısıyla, pişmanlık duyacak bir günah yoktur."

(Stalin, Ulusal sorun ve sömürgeler sorunu, s.116/117, Sol Yayınları, Mart 1976)

İşte şimdi geçmiş bölünmedeki günahlarından yanlış ders çıkararak, Stalin'in burada Buharin'de eleştirdiği konum içindedirler.

"MUHALEFET"İN ORTAYA ÇIKTIĞI ORTAM; "MUHALEFET"İN İDEOLOJİK VE SINIFSAK KÖKÜ

oo

"Muhalet" hangi ortamda ortaya çıktı?

12 Eylül sonrasında; özellikle bütün devrimci örgütlerin ardarda kayıp vermeye başlamasından sonra; ve kitle hareketleri hemen hemen sifıra düştükten sonra; Türkiye devrimci hareketi içinde bir yalınlık; bir geri çekilme yaygınlaştı. Güvensizlik, devrime ve kendine inancsızlık bütün örgütlerde şu veya bu ölçüde etkisini gösterdi.

Eskiden, 12 Eylül öncesinde kabaran devrimci kitle eylemlerinin devrimci saflara kattığı, ve kolay, çabuk devrim hayalleri ile beslenen pekçok kişi 12 Eylül sonrasında 'kuşku larını' açıkça dile getirmeye başladı.

Bizim TKP/ML'den ayrılıp, TKP/ML (Bolşevik) 'i oluşturduğumuz dönem; bizim saflarımızda kalan yoldaşlar lafta artık işin bane düştüğünü; görevlerin çok ağır olduğunu, vs. kabul etmelerine rağmen; gerçekte görevlerin ağırlığı tam olarak kavranmamıştı. Bizzat bugün yönetim kademelerinde bulunan yoldaşlar, görevleri bugünkü derinliği ile kavranmışlardı.

Bölünme ve yeni bir başlangıç belli ölçüde de olsa yenilgi- ci, geri çekilmeci düşünceleri belli ölçüde geriletmemize hizmet etti. Yeni başlangıç olgusu, kendi dinamiğini ve çoş kusunu belli ölçüde beraberinde getirdi.

Süreç içinde ayrılığın ilk dönemindeki harala-gürele; ha- reketli dönem kapandı. Ve artık görevlerin gerçek ağırlığı ve bizim gerçek gücümüz açık bir şekilde belirlenmeye başla- dı. Sorunun gerçekten uzun süreli bir sorun olduğu; Parti in- şasının gerçekten çok zorlu bir görev olduğu; ve bizim gö- ründüğünden daha fazla zaaf ve hatalarımız olduğu, işin he- nüüz çok başlangıcında bulunduğumuz bilinçlere çıkmaya başla- dı.

Bu bir dizi —geçmişte de zorluklarla karşılaştıklarında paniğe kapılan (T gibi)— arkadaşlarda moral bozukluğunu ve kendine güvensizliği daha da arttırdı. Eskiden de olduğu gi- bi, "kurtarıcı" yine dışarıda aranmaya başlandı.

Bu ortamda İkinci Konferansa gidildi. İkinci Konferansa kardeş örgütleri bizim II. Konferansa sunduğumuz bir dizi ka- rar tasarısına kökten bir dizi eleştiriyi getirerek katıldı- lar. Getirdikleri eleştirilerin çok önemli bir bölümü ger- çekten de bizim ağır hata ve sapmalarımıza dikkat çeken eleştirilerdi. Gelen eleştirilerin ağırlığı karşısında Konfe- ransın önemli bir bölümünde bir umutsuzluk; "biz bu işi kı- vıramayız" düşünceleri oluştu. Bunu bazı yoldaşlar açıkça i- fade ettiler. Şimdi "muhaletet" liderlerinden olan T, İkinci Konferans sırasında da kardeşlerin getirdiği her eleştiri- yi mantıklı sonucuna vardırıracak savunma konusunda öne çıkan bir yoldaştı. "Biz bu işi kıvıramayız" düşüncesi; kardeş ör- gütlerin getirdiği eleştiriler karşısında duyulan eziklik; bazı yoldaşlarda, kurtarıcıyı "kardeş örgütler" olarak gör- me düşüncesi ile birleşti. Bazı yoldaşlar II. Konferans son- rasında artık tavır takınmak için önce kardeş örgütlerin ta- vir takınmasını bekler hale geldiler.

İşte bugünkü "muhaletet"imiz yaptığımız ağır hata ve sap- malar karşısında kendine güvenini yitirmiş olanların; kurta- rıcıyı kardeş örgütlerde görenlerin birleştiği bir "muhalet- et"tir.

Bunlar, Marksizm-Leninizmin kavranması ve uygulanmasının süreç işi olduğunu anlamayan; ancak ölümlerin hata yapmayaca-ğını anlamayan küçük-burjuva mükemmeliyetçi kafa yapısına sahip "yarı aydınlardır".

Bunların bir başka özelliği de şudur:

12 Eylül ortamının yarattığı yenilgi düşünceleri; bizim içimizde kendini özellikle yurtdışında —doğru olan, uzun sü- reli, planlı-programlı çalışma talebinin— sağ bir şekilde yorumlanması, yurtdışında kalma; burada herkesin iyice ye- tişmesi ondan sonra Türkiye'ye gitme gibi görüşlerin geliş- mesi şeklinde gösterdi. Bugün "muhaletet" in başını çekenler- in, Parti içinde yurtdışında yapılan yoklamada Türkiye 'ye dönme perspektifi konusunda sorulan soruya açık, berrak ce- vap vermeyenler içinde olmaları da ilginçtir.

"Muhaletet" bütün bu tavırları ile tipik küçük-burjuva ni- telikte bir yapıya sahip olduğunu sergilemektedir.

"Muhaletet" henüz birçok ideolojik-siyasi konuda görüş koy- madığı için, bir anlamda onun ideolojik-siyasi çizgisinden bahsetmek güçtür. Yine de şimdiye kadarki belgelerinde orta- ya çıkan çizginin unsurları, modern revizyonizme dayalı ye- ni oportünist bir çizginin sistemleştirilmesi yönünde iler- lendiğini(!) belgelemektedir.

Bu çizginin şimdiye kadar ortaya çıkan unsurları: Leninizmin açık ve kamuoyu önünde tartışma ilkesini çar- pıtma Demokratik Merkeziyetçiliği, bürokratik karşı mücadele adına (Kruşçev'in kulakları çınlasın!) reddetme Partiyi şekilsiz bir örgüte çevirecek menşevik örgüt anla- yışını savunma Parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışması sorunu nu yanlış ele alma; Marksizm-Leninizmi bu alanda açıkça tahrif etme Yöntemde Marksizm-Leninizmden sapan yöntemler kullanma şeklinde kendini göstermektedir.

"MUHALETET"İN ORTAYA ÇIKMASINDA VE GELİŞMESİNDE BİZİM HATALARIMIZ OO

Kuşkusuz bizim açımızdan önemli sorunlardan biri, bizim "mu- halefet" in ortaya çıkması ve gelişmesinde; onun ortaya çık- ması, gelişmesi, ve bize verdiği ölçüde zarar vermesini ko- laylaştıran hatalarımızın ne olduğu sorusudur.

Bu soruya ancak bütün mücadele süreci kolektif bir biçim de tam olarak incelendikten sonra kesin cevaplar verilebi- lir; ve bu önümüzdeki dönemde çözmemiz gereken bir görevdir.

Ama bu görevin gözülmesi çalışması için bir başlangıç ola- rak biz daha şimdiden burada bazı görüşlerimizi tezler ha- linde ortaya koymayı doğru buluyoruz:

Birincisi. Kuşkusuz "muhaletet" in ortaya çıkması, ve geliş- mesinin; "muhaletet" in Marksizm-Leninizmden uzaklaşmasının, hata ve sapmalarının sorumlusu biz değiliz. Bizim yaptığımız hatalar, "muhaletet" in ortaya çıkmasının sebebi değil- dir. Bu hatalar ancak onlar için, kendi hata ve sapmalarını haklı gösterebilmek için onlara fırsat vermiş; ve verdikle- ri zararın bugünkü boyutlarda olmasını ortaya çıkarmıştır. Biz hata yapmasak da bugünkü "muhaletet" in içinde yer alan bazı unsurlar bizden kopacaklardı; çünkü bunlarla ideolojik birliğimiz sağlam bir birlik değildi; çünkü ortam bugünkü "muhaletet" in savunduğu görüşler için uygun bir ortamdı. Bu na rağmen bizim açımızdan bizim yaptığımız hatalar belirle- nici önemdedir. Çünkü bu hatalar bizim düzeltilebileceğimiz, ve düzeltmemiz gereken şeylerdir.

İkincisi. Kavrayabildiğimiz kadarıyla hatamız daha İkinci Konferansın başlamaktadır. İkinci Konferansın ortaya çıkan "biz bu işi kıvıramayız", "kardeşlersiz birşey yapamayız" şeklindeki; eleştiriler karşısında paniğe kapılmanın ifade- si olan; kendine güvenini yitiren düşüncelere karşı yeterli bir mücadele tarafımızdan yürütülmemiştir.

Aynı şekilde, kardeş örgütlerimizin doğru eleştirileri ka- bul edilirken; onların yanlış eleştirileri tutarlı bir şe- kilde geri çevrilmemiştir. Onların bir dizi hatası görülme- miş, tarafımızdan doğru dürist eleştirilmemiştir.

İkinci Konferansın en sonunda kardeş örgütlerin formüle et- tiği, kardeş örgütlerin getirdiği eleştirilerle ilgili kara- rı o şekli ile kabul etmiş olmamız çok önemli bir hatadır.

Bu karar şöyle demektedir:

" Bolşeviklerin II. Konferansı kardeş örgütlerinin Konfe- rans belgeleri ve Bolşevik Partizan'ın yayınlarına getir- diği ilkesel eleştiriler üzerine derinlemesine tartıştı.

II. Konferans önümüzdeki dönem içinde bütün üyelerimi- zin bu eleştirilerle ciddi bir şekilde ilgileneceğini aç- ıklar. Merkez Komitesine Konferansın tartışmalarının işi- gında ve hücrelerde yürütülecek tartışmaların ışığında bu eleştirilere cevap verme görevini verir.

Konferansımız bu eleştirilerin genel olarak —tek tek de- rinleştirilmesi ve tartışılması gereken noktalardan bağım- sız olarak— doğru yönde eleştiriler olduğunu açıklar. Bu eleştiriler şu yönde yön gösterici olmuştur:

- Marksist-Leninist ilkelerin birincil alınması, ve temel eğitim sorunu
- İbrahim Kaypakkaya'ya aceleci eleştirilerden sakınma yö- nünde uyarı
- Bürokratik ve liberalizme karşı uyanıklık yönünde uya- rı
- Parti içi mücadelenin parti inşasının bir yasası olarak vurgulanması
- Millî meselede ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığı nın Büyük-Türk şovenizmine ve ancak ondan sonra mill- liyetçiliğine yönlendirilmesi
- Üye ve sempatanların işkenceye karşı somut mücadele so- runlarına Komünist Partisinin bilimsel yaklaşması tale- bi"

Bu karar Konferansın kabul edilen, çalışmaların olduğu gi- bi ortaya konması, gerçek durumun olduğu gibi ortaya konma- sı talebi ile kökten çelişen bir karardır. Bu kararda sayı- lan bütün noktalarda, kardeşlerin getirdiği eleştirilerin öz- de doğru olarak kabul edildiği ortaya konmaktadır; ama bütün bu noktalarda çözülmemiş çalışmaların olduğu gerçeğinin üst- ü örtülmemektedir. Yani karar gerçek durumu olduğu gibi orta- ya koymayan; tartışmalar içinde ortaya çıkan çalışmaların ü- zerini örten bir karardır.

Bu kararın bu şekli ile kardeş örgütler tarafından sunul- ması, onlar açısından —pratik uygulamada görüldüğü gibi — ileriyeye dönük bir yatırım; getirdikleri her eleştirinin doğ- rulüğünün bir garantisi olarak düşünülmüştür. Onlar bu kara- ra dayanarak, daha sonra, getirdikleri her eleştirinin doğ- ru yönü gösterdiği; bunun konferans kararı olduğu yönünde bir tavır takınmışlardır.

Bizim önce bu kararın gerçek durumu yansıtmayan bir karar olduğunu Konferans sırasında görmememiz; ikinci olarak bu ka- rarın mücadele içinde oynayaacağı fonksiyonu yine bu karar ta- sarısı sunulduğu sırada kavramamış olmamız; ağır bir hata — dir.

BOLŞEVİK PARTİZAN

Engels'in deyimi ile bu bizim "politik kurnazlığımız"ın kardeşlere göre ne kadar geri olduğunu bir kez daha göstermiş; Engels'in "namusular bir kez daha namussuzlar tarafın dan feci şekilde oyuna getirilmişlerdir" (Gotha ve Erfurt programlarının eleştirisi, s.50) şeklinde ifade ettiği duru ma benzer bir durum ortaya çıkmıştır.

Daha sonra "muhalefet" henüz tam şekillenmeden önceki dönemde de bir dizi hatamız olmuştur. Ve bu hatalar şimdiki "muhalefet" tarafından adice sömürülmüştür, sömürülmektedir:

T'ye karşı en önemli hata; onun Parti hücrelerindeki çalışmayı adeta sabotaj eder tavrlarına karşı yeterli enerjik bir mücadele yürütülmemiş olmasıdır. Onunla, onun tartışmayı çektiği platformda, daha çok işleyiş sorunları üzerinde tartışma, hücrenin yaptığı önemli bir taktik hatadır. Yapılması gerekli olan, tartışmayı ideolojik sorunlar üzerinde yoğunlaş tırmak; ve diğer yandan birtakım işleyiş kurallarının çiğ nendiğinde (mesela savunulan bir görüşün hücreye üç ay sonra bildirilmesi, mesela belli sempatizan hücrelerden zamanında toplantı sonuçlarının gelmemesi) zamanında idari tedbirler alınması, denetimin doğrudan denetime dönüştürülmesi, vs. idi. Bütün bunların yapılmaması, T'nin önderliğindeki sempatizan komitelerin kendi başlarına bir gelişme tutturmaların da rol oynadı. (Burada doğrudan denetim sorununun zaman zaman önemli rol oynadı.)

T'nin yazdığı yazıya derhal tavrı takınmak; onun etkisi nin yayılmasının engellenmesinde önemli olumlu bir rol oynadı. Ama yazıdaki ikincil hatalar tabii yine "muhalefet"e ya radı.

"Muhalefet" in henüz şekillenmediği dönemde Merkez Komite si mücadeleyi kardeş örgütlerin yanlışlarına karşı yönlendirdi. Bu mücadele içinde 1 Mayıs tartışmasının Partiye dışı olarak öne alınması bizce o ortam içinde doğru idi. Partinin bu yönde aldığı karar doğru idi.

Esasta doğru olan bu kararın gerekçelendirilmesinde —bu gün "muhalefet" in kullandığı— bazı ikincil hatalar da yapıldı. Mesela 1 Mayıs tartışması ile onun bağları konusunda, 1 Mayıs tartışması içinde detaylı tavrı takınılacağı tespiti, üzerinde fazla düşünülmemiş yanlış, 1 Mayıs tartışmasının 6 ay içinde kapanması planı ile yan yana konduğunda yanlış tavrı tespiti. Doğrusu, bağları kabaca da olsa konuşacak ve daha sonra detaylı tavrı takınılacağına söyleneceği idi.

Merkez Komitesi başa geldiğinde, cevaplandırılması gereken yığınla eleştiri ile karşı karşıya olduğu için; ~~aldığı~~ ~~değer~~, sayınma pozisyonunda idi; Merkez Komitesi daha çok re aksiyon gösterme durumunda idi, insiyatif kardeşlerin elinde idi. Bu açıktır ki polemikte onlara büyük avantajlar sağ lıyordu. Bu objektif bir durumdu. Bu durum da Merkez Komite sinin durumunu güçleştiriyordu.

Merkez Komitesi 1 Mayıs tartışması içinde, önce görüş ay lıklarının derinliğini bütün boyutları ile kavramadı; bu, Merkez Komitesinin 22.4. tarihli mektubunda açıkça görülür. ~~Bu da önemli bir hata idi.~~ Gerek kardeşler tarafından, gerek se "muhalefet" tarafından sömürüldü, sömürülüyor. 22.4. ta rihli mektupta görüş ayrılıklarının derinliğini bütün boyut ları ile görmeme; kardeş örgütlere hala aşırı iyiniyet ile yaklaşma; bir dizi başka hata ile de, herşeyden önemlisi pro letar internasyonalizminden belli ölçüde sapma anlamına gelen kardeşlerin kendi örgütsel durumlarını çıkış noktası o larak almasını haklı gören tavır; ve 1 Mayıs'ta Batı Al - manya'da çeşitli milliyetlerden örgütlü devrimcilerin omuz omuza yürütmesine gerekli önemi vermeyen tavırla da birleşti.

Bizim bu hatalarımız da kardeşlere ve "muhalefet"e fırsat verdi. onlar tarafından kullanıldı.

Biz bütün 1 Mayıs tartışmasının; bu arada kardeşlerin ger itirdiği eleştirilerin kamuoyuna nasıl açılacağı sorununu da ~~gözetmedik.~~ Bu da önemli bir hatamız idi. Bu hatamız ve eksikliğimize ilk defa bugünkü "muhalefet" in girişimi dik kat çekti. Biz bu hatamız ve eksikliğimizi gördüğümüz anda bunu aşmak için kararlar aldık. Bunu yaparken, yeni şekillenmeye başlayan "muhalefet" in "ültimeatom" tavrını kesin bir şekilde red ve mahkum ettik. Bu doğru idi. Ancak bunu yaparken ~~bu şartlarda şartlı disiplin meşrudur~~ sorusuna tam ~~açıkça değinmedik.~~ Takındığımız ilk tavrıda, sanki şartlı disiplin ancak Merkez Komitesi veya parti yozlaştığı şart larında mümkündür şeklinde bir anlayış yaydık. Bu hata da "mu halefet"e yaradı.

Yine bu aşamada 1 Mayıs belgelerinin yayınlanması konusun da ilk anda yayınlanmanın nasıl olacağını düşünmemiz de bir sürü karışıklığa yol açtı. "Muhalefet"e bir sürü saldırı mal zemesi verdi.

Aynı dönemde çeviri konusunda kardeşlere yazdığımız 20.10 tarihli cevabi mektupta, sanki hiçbir şey çevirmeyecekmişiz gibi bir tavrı takınmamız da bize zarar verdi, ve siyasi ha

sımlarımıza demagoji malzemesi sağladı. Bu mektuptan iki haf ta sonra neyi, nereye kadar çevirebileceğimizi bildirmiş ol mamız da; bu demagojiyi ortadan kaldırmadı.

Partinin aldığı çeşitli kararlar arasında; daha sonraki a lınan kararlarda; daha önceki alınan kararlar çelişen noktalar bilince çıkartılıp; bunlar bilinçli bir şekilde düzel tilmedi. Buna bir örnek, 1 Mayıs tartışması içinde kesişme noktalarında detaylı tavrı takınılacağı" konusunda ilk kara rın gerekçesindeki polemikte takındığımız tavrın daha sonra özeleştirisi yapılmadan terkedilmesi idi.

Bunun dışında özellikle önümüze koyduğumuz görevleri çö zme konusunda yaptığımız çoğu zaman ~~planına~~ da tam anlamıyla ~~uygulayanadık.~~ Zaman konusunda verdiğimiz sözleri birçok du rumda tutamadık; gecikmeler oldu. Bizim planlamada gücümüzü abartan bu subjektif değerlendirmelerimiz sonucu ortaya çı kan gecikmeler de "muhalefet"e; ve herşeyden önce kardeşle re malzeme sağladı.

Esasında yazdığımız bütün bu ikincil hatalar kesinlikle bir "muhalefet" in örgütsel ayrılığı gündeme getirecek tavr lar için girmesini haklı kılacak şeyler değildir. Ve bizim bu ve daha saymadığımız bir dizi, gerçekte polemik içinde bü yütülen hatalar konusunda tavrımız, hatayı gördüğümüz anda pratikte düzeltmek olmuştur.

Bizim bütün çatışmada ~~temel hatamız~~, kavrayabildiğimiz ka darı ile, kardeş örgütleri ve "muhalefet"i çok iyimser de - gerlendirmemiz; ve siyasi yönden uyanık olmamamızdır.

Bunun yanında Marksizm-Leninizmi kavrayışımızın sığılığı so nucu; tartışma içinde yer yer Marksizm-Leninizmden sapan o - portünist, revizyonist görüşler de savunduk. Bunları gördüğümüz anda düzeltme yönünde adımlar attık.

Marksizm-Leninizmden uzaklaşan, ve sapma teşkil eden gö - rüşlerimiz üzerinde gerek 1 Mayıs yazısında, gerekse diğer yazılarda daha uzun duracağımızdan, burada bunu belirtmekle yetiniyoruz.

Bir de şu soru var:

Nasıl oldu da T ve Ş gibi insanlarla bu kadar uzun süre yanyana durduk? Öyle ya, bunların bir dizi hatası olduğu — önceden de— tespit ediliyordu. Neden daha önce bunlarla te mas kesilmedi? Ya da neden bunların zaaf ve hataları belli ölçüde bilindiği halde bunlara örgütsel olarak dayanıldı? Bu nun dışında bunların hatalarına karşı doğru bir mücadele yü rütüldü mü? Örgütsel konuda gerekli müdahaleler zamanında ya rıldı mı?

Önce örgütsel dayanma sorunundan başlayalım: Gerek T, ge rek Ş parti üyeleri idi. Ve başlangıçta II. Konferansla ara larında köklü bir çelişme yoktu. (Şimdi de II. Konferans ka rarlarının güya en tutarlı savunucuları olarak ortaya çıka - yorlar.) Böyle bir durum da bunlara örgütsel olarak dayanma - manın bir gerekçesi olamaz. Kaldı ki, bunların hata ve eksik liklerinin giderilip giderilemeyeceğinin denenebilmesi için de onların Partinin örgütleme çalışması içine de sokulması gerekli idi. Bir de Partinin sayıca kadro eksikliği göz önü ne alındığında, bunlara örgütsel alanda da görevler verilme sinin yanlış olmadığı çıkar ortaya. Ama bu örgütsel konuda gerekli müdahaleler zamanında yapıldı mı sorusuna cevap ver miyor.

Biz bu bağtımda belli problemler görüyoruz. Bu sorunun ce vabını biz bütün gelişmeyi kolektif bir şekilde inceledik - ten sonra vereceğiz.

T ve Ş ile bu kadar uzun süre yanyana kalmak da yanlış de gildir. Açıktır ki, T ve Ş gibi yolarkadaşları, belli bir sü re (bu uzun süre de olabilir) Marksist-Leninist partiyle bir likte, devrimle birlikte hareket eden, ve fakat belli dönemeçlerde düşen insanlar her zaman olacaktır. Onların "pili" bu dönemece kadar yetmiştir. İsteğimiz pillerinin hiç bitme mesi idi, ama ne yazık ki bu herkes için olmuyor.

Sorum bunlarla bu kadar uzun süre yanyana kalmak değildir. Gerçek sorun şudur: Bunların hata ve eksikliklerini aşmak için bunlara karşı yeterli mücadele yürütüldü mü? Bu soruya ne T, ve ne de Ş konusunda kesin bir şekilde evet demek mümkün değil. Bu en açık bir şekilde bunların değerlendirmele rine karşı takınılan tavrıda kendini göstermektedir. Mesela T kendi değerlendirmesinde, parti işçiliğinden geriye adım atan bir tavrı takınmış, bu eleştirilmiş ama üzerine yete rince yürünmemiştir.

Aynı şekilde Ş değerlendirmesinde, geçmişte sallanmasının sebebi olarak dış şartları göstermiş, bu konuda da Ş'nin ü zerine yeterince yürünmemiştir. Bunun dışında bu iki kişinin de Türkiye'ye gitme perspektifi konusunda sağ anlayışları ü zerine yürünmemiştir.

Bütün bunlar bizim hala parti içi mücadele konusunda ye - terli ve doğru bir tavrı içinde olmadığımızı göstermektedir.

SONUÇ:

OOOOOOO

Bir dönemde daha bir dizi "geçici yol arkadaşı" saflarımızı terketti! Bizim açımızdan sorun, bizim bu ayrılığa yaptığımız hataları bulup ortaya çıkarmak, bunları aşmaktır. Bu geçici yol arkadaşlarının bizi terketmesi kısa süre için bizim açımızdan kötüdür, çünkü kısa süreli nicel bir zayıflama anlamına gelecektir. Ama uzun süreli yaklaşıldığında, bu "geçici yol arkadaşları"nın bizi terketmesi olumludur. Şimdi ayrılan geçici yol arkadaşlarının Bolşevik Parti inşasının zor görevlerini omuzlamayacakları pratik içinde ortaya çıkmıştır. O halde bunlardan "ayrılık" bir anlamda safra atılması, yükün hafifletilmesidir. Bunlara karşı mücadele bizi, Bolşevik Parti inşası çalışmasını ilerletecektir. Bizi sağlamlaştırır. Sorun bu "ayrılık"tan doğru dersleri çıkarmak; Marksizm-Leninizmin ilkelerine, Bolşevizme dört elle sarılmaktır.

Bizim "muhalafet"imiz şimdi "eleştiri özgürlüğü" şiarını diline dolamış. Onların "eleştiri özgürlüğü"nden anladıkları,

rı, Partiyi ilerletmek için Marksist-Leninist eleştiri özgürlüğü değil, Partinin eylemlirliğini parçalamak için kul lanılan bir şiarıdır. Onlar şimdi batacık içinde yerleşme sürecinde bulunmakta, ve bizi de batağa çağırılmaktadırlar. Onlara Lenin'le birlikte sunları diyoruz:

"Ve şimdi bazılarımız bağirmaya başladı. Haydi biz de batağa gidelim. Eğer bu kişilere bunun yanlışlığını anlatmaya çalışırsanız, onlar size, 'Siz ne biçim gerici insan larsınız! Bize, sizi daha iyi bir yola çağırmayı yasaklamaya utanmıyor musunuz?' diyorlar. Evet BAYLAR, SİZLER SADECE BİZİ İSTEDİĞİNİZ YERE ÇAĞIRMA HAKKINA DEĞİL, AYNI ZAMANDA İSTEDİĞİNİZ YERE GİTME HAKKINA DA SAHİPSİNİZ. HATTA İSTERSENİZ BATAĞA BİLE GİDEBİLİRSENİZ! VE BİZ HATTA SİZİN GERÇEK YERİNİZİN BATAĞIN İÇİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUZ, VE SİZİN ORAYA TAŞINMANIN İÇİN GÜCÜMÜZ ELVERDİÇİNCE SİZE YARDI MA HAZIRIZ! AMA BİZİM ELİMİZİ BIRAKIN VE BÜYÜK ÖZGÜRLÜK SÖZÜĞÜNÜ KIRLETMEYİN. ÇÜNKÜ BİZ DE İSTEDİĞİMİZ YERE GİTME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİBİZ. SADECE BATAĞA KARŞI MÜCADELE ETME ÖZGÜRLÜĞÜNE DEĞİL, AYNI ZAMANDA BATAĞA YÖNELENLERE KARŞI DA MÜCADELE ETME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİBİZ!"

(Ne Yapmalı?, s.39, Almanca)

"MUHALEFET"İN YAZILARININ DÖKÜMÜ

OO

A) T'NİN YAZILARI:

OO

1. "Bir yoldaşın Merkez Yönetim Faaliyet Raporuna eleştirileri"

(Bu yazı Konferans öncesi son MY toplantısına bitmemiş olarak gelen yazıdır. 8.2. 1982 tarihini taşımaktadır. Ama Merkez Komitesinin eline 20.3'te geçmiştir. Yazı esasında Konferans sonrasında 'ü zeltilmiş' bir yazıdır.

Bu yazı Temmuz 1982'de Parti içinde yayınlandı. Merkez Komitesi, "Bir yoldaşın MY faaliyet raporuna eleştirilerine Merkez Komitesinin açıklaması" başlığı altında kısa bir cevap verdi.

Daha sonra S sempatizan komitesi bu yazı ve cevap hakkında Merkez Komitesine bir eleştiri getirdi. Bu eleştiri ve cevabı da Parti içinde yayınlandı.)

Bu yazı ve Merkez Komitesinin cevabı "Bolşevik" sayı 3'te yayınlandı.

2. "Hücredeki tartışmalarla ilgili iki nokta üzerine başlıklı yazıya eleştiri"

(Bu yazı 10.5.1982 tarihini taşımaktadır. Hücreye 30.5.1982 tarihinde gelmiştir.

Bu yazı aynı hücrenin o dönemdeki yöneticisi olan AK'nın "Hücredeki tartışmalarla ilgili iki nokta üzerine" başlıklı 3.5.1982 tarihli yazısına T'nin eleştirisidir.

AK "iki nokta" konusundaki ve daha bir dizi konudaki görüşlerini tartışmaya sunmak için, "Ayrılık noktaları ve kaynağı üzerine" başlıklı 25.5.1982 tarihli bir yazıyı, T'nin eleştirisini getirdiği tarihte hücreye sunmuştur.

30.5. tarihinde hücrede bu yazı üzerine belli, sınırlı bir tartışma yürütülmüştür. Bu tartışmanın tutanağı vardır. Bu toplantıda hücre üyelerinin bu geniş yazı hakkında, ve diğer yazılar hakkında yazılı tavrı takınması istenmiştir.

Aynı dönemde hücrede tartışılan bazı sorunlarla ilgili F'in bir yazısı; C'nin bir yazısı vardır. Bu hücrenin raporunda bu konuda bilgi vardır.)

3. "1 Mayıs tartışması ile ilgili tavrı"

(Bu yazı 28.6.1982 tarihini taşımaktadır. Ama elimize geçiş tarihi 7. ayın ikinci yarısıdır.

Bu yazı Parti içinde Merkez Komitesinin cevabı ile birlikte yayınlanmıştır. Ayrıca kamuya da açıklanmıştır.

Bu yazının yayınlanması konusunda da bir tartışma vardır. T buyanın öncelikle yayınlanması, dağıtılmasını talep etmiştir. Hücredeki diğer sorunların daha önce yayınlanması yerine 1 Mayıs'ın ön alınmasını önermiştir. Bu onaylanmış tutanaklarla sabittir.)

4. "Bildiri olayı tartışmasında çıkan görüş ayrılığı üzerine"

(20.8.1982 tarihli bu yazı Ağustos sonu elimize geçti. Bu konuda Parti hücreli, "Bildiri olayı tartışmasında çıkan görüş ayrılığı üzerine hakkında" başlığı altında 23.9.82 tarihinde tavrı takındı.)

5. "AK ve T'nin yazılarının sempatizan komitelerde okunmasıyla ilgili tavrı"

(14.9.1982 tarihli bu yazı 18.9.82'deki toplantıya geldi. Parti hücreli 23.9. tarihinde tavrı takındı.)

14.11.23.11.1982 tarihli bir yazısı daha var.

Hücre bu yazıya da cevap verdi.

6. T ile yapılan 26.11.1982 tarihli ortak tutanak. Bu tutanak birlik te hazırlandığından, orada savundukları belgedir!

Bu tutanak bu sayımızda yayınlanıyor.

7. "Tüm Parti üye ve sempatizanlarına açıklama"

(T'nin ayrılık adımını savunduğu bu yazı 16.12.1982 tarihini taşıyor. Bu açıklama hakkında da Parti hücrelinin tavrı vardır.)

8. T'nin Merkez Komitesine 25.10.1982 tarihli mektubu; Merkez Komitesinin cevabı; hücrenin tavrı

(Bu konuda belgelex Parti içinde yayınladı.)

9. "6. ve 7. toplantı tutanak düzeltmeleri" başlıklı yazı. Bu yazı - nin son maddesi "muhalafet" yazısı içinde alıntı yaptığımız gibidir.

B) T'NİN ÖNDERLİĞİNDEKİ

R1, R2 VE HS SEMPATİZAN KOMİTELERİNİN YAZILARI

OO

R1 sempatizan komitesinin durumu şöyledir:

İlk rapor 28.5. tarihini taşımaktadır. Toplantı sonuçları düzenli gelmemiştir. 2. toplantı, 5. toplantı, 6. toplantı, 7. toplantı sonuçları yoktur. T bu konuda defalarca eleştirilmiş; hücreyi "bir dahiki toplantıya" şeklinde uyutmustur!

R2 sempatizan komitesinin durumu şöyledir:

İlk üç toplantının sonuçları yoktur (toplam beş toplantı!).

Hs Komitesi:

Bu komitenin hiçbir(!) toplantı sonucu/tutanağı yoktur. Yalnızca T nin verdiği iki kısa 'rapor' vardır.

Bu konularda T sürekli eleştirilmesine karşılık, tedbir alınmamış olması hatadır.

Yazılara gelince:

1. R1 ve Hs sempatizan komitesinin 3.11.1982 tarihli ultimatom yazısı

(Bu yazıya Merkez Komitesi adına cevap verildi. Bolşevik Partizan 3/4'ün ekine de yayınlandı. Bu bağtımda ... nin de benzer bir yazısı ve buna cevap, bununla ilgili tavrı vardır. Sözü geçen ekte yayınlanmıştır.)

2. R1 sempatizan komitesi 3. toplantı sonuçları

(10.6.1982 tarihini taşıyan bu yazı bizim elimize 8.9.1982'de geçti! Bu yazıyla ilgili olarak AK'nın 12.9.1982 tarihli ve "R1 sempatizan komitesi 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklama" başlıklı yazısı vardır.

Bu yazıya yine AK'nın 19.10. tarihli kısa bir "açıklama"sı var. R1'in bu yazı hakkında bizim elimize 26.11.1982'de geçen, 6.11. 1982 tarihli ve "R1 sempatizan komitesinin 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklamaya R1 sempatizan komitesinin cevabıdır" başlıklı yazısı var.

AK'nın açıklaması ile ilgili bir de Parti hücrelinin "AK yoldaşın R1 sempatizan komitesine 3. toplantı sonuçları üzerine bir açıklama adlı yazıya Parti hücrelinin tavrı" başlıklı yazı var.)

3. "R1 sempatizan komitesinin (iç yayın organına) özet halindeki eleştirileri"

(Bu yazı T tarafından Parti Hücreli 8. toplantısının tutanağına ek olarak yazıldı, eklendi.

Bu yazı hakkında Parti hücreli sekreterinin "R1 sempatizan komitesinin özet halindeki eleştirileri üzerine" başlıklı 23.9.1982 tarihli yazısı vardır.)

4. 26.11. tarihli, bir arkadaşın kaba hatlarıyla görüşlerini yansıtan ilk taslak

(Bu yazı hakkında cevap olarak ilk düşünceler/notlar var.)

5. BP yönetimine başlıklı ve ...'de 21.11'de karar alan çoğunluk imzalı, Merkez Komitesinin yazısına cevaben yazılmış bir yazı

(Bu yazı 1.12. tarihini taşıyor. Ve bizim elimize 8.12'de geçti, henüz cevabı yok.)

Aynı konuda bir yoldaşın bir kişisel açıklaması var.

6. "GDS'e" başlıklı 19.11. tarihli mektup
(Bu mektup 8.12'de elimize geçti. Daha önce GDS Info'da Almanca o kuduk. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)
7. "12 Eylül ile ilgili GDS yönetimine başlıklı yazı hakkında görüşlerimiz"
(20.10.1982 tarihli bu yazı 8.12'de elimize geçti. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)
8. "Özeleştir mi, cunta konusundaki sağ oportünist görüşlerin kılık değiştirerek yeniden piyasaya sürülmesi mi?"
(Elimize 8.12'de geçti. Cevabıyla birlikte bu sayımızda yayınlanıyor.)
9. "MK'nin açık ideolojik mücadele adına giriştiği ikiyüzlü manevralarına karşı mücadele edelim"
(17.12. tarihini taşıyan bu yazı ilk önce 18.12'de ...'deki toplantıda ortaya çıktı. Henüz cevaplandırılmadı.)
10. Bir de bir başka bölgede yazılan "Demokratik merkezîyetçilik ve açık tartışma konusunda tavrımız" başlıklı yazıya katıldıklarını açıklayan, 17.12.1982 tarihli bir kısa notları var. Başlığı: "3.11.82 tarihli mektubumuzla ilgili Merkez Komitesinin talep ettiği özeleştirî hakkında tavrımız"
(Buna cevap, sözü geçen bölgedeki yoldaşların "Şartlı disiplin ve hizip statüsü savunularına cevap" başlıklı uzun big yazısı var.)
11. Başlangıçta "muhalfeft" içinde yer almış olan bir arkadaşın "17.11. tarihli Ultimatomumuz üzerine kısaca tavrım" başlıklı, bu tavrın yanlışlığını kabul eden yazısı.

R2

1. "Merkez Komitesine" başlıklı ve 5.9. tarihli mektup
(7.9'da gelen bu mektuba Parti hücrəsi tavrı takındı. Mektup ve cevabı Bolşevik Partizan 3/4'te yayınlandı.)
2. R2 sempatisan komitesi 4. toplantı sonuçları
(18.9'da gelen bu yazıya Parti hücrəsi tavrı takındı.)
Daha sonra bu komitenin sorumluluğunu —daha önce alınan bir karara uygun olarak— bir başka yoldaş üstlendikten sonra yapılan iki toplantıda, komitedeki bir kişi tutanaklara itirazlar getirdi. Geldiği son noktada, "R2 sempatisan komitesine" başlıklı 24.12 tarihli bir yazı ile komiteye Ultimatom verdi.
Komite sekreteri yoldaş buna, "R'nin 24.12.1982 tarihli yazısına cevaptır" şeklinde —13.1.1982— cevap verdi. Bu cevap komite tarafından onaylandı. Ayrıca aynı kişinin "Parti hücrésinin 24.10. tarihli yazısı üzerine görüşlerim" (12.1.83'te geldi) ve "AK/T polemigi üzerine" (20.10.82) (12.1.83'te geldi) başlıklı yazıları var. Bununla ilgili cevabı henüz yok.

C) Bu bölgede "muhalfeft"ten bir de ...'de bir kişi var. Onun da şu yazıları var:

1. "Akıma Karşı teşkilatına adli yazıya eleştirimdir"
(Bu sayımızda cevabı ile birlikte yayınlanıyor.)
2. "Akıma Karşı teşkilatına adli yazı hakkında Merkez Komitesinin açıklaması adli yazıya eleştirimdir"
(Bu yazı da bu sayımızda cevabıyla birlikte yayınlanmaktadır.)
3. "Tartışma planı ve Gündem üzerine görüşlerim"
(2.1.1983'te sorumlunun eline geçmiş. Henüz cevabı yok.)
Bunun dışında bu kişi ile çalıştığı yerdeki arkadaşların bir sürü ufak-tefek sorun üzerine yazılı tartışmalar vardır.

D) ... ALT BÖLGEDEKİ "MUHALEFET"İN YAZILARI
oo

Burada eskiden sempatisan komite içinde (ayrılana dek) olan bir kişinin başını çektiği bir alt sempatisan komite "muhalfeft"(!) durumundadır.

Şimdi "muhalfeft" in teorisyenliğini yapan sempatisan komiteden bu arkadaş, daha önce (7. ayda bu bölgede çıkan bir karışıklıkta —ki o zaman müdahale edilmiş, bir toplantı yapılmıştı, şimdi muhalif olan

kişiler o zaman da bir kutbu oluşturuyordu) merkezci ve fakat daha çok Merkez Komitesini savunan bir tavrı içinde idi. Bu konuda toplantı banta alındı. Tutanağı vardır.

Bu arkadaşın henüz "muhalfeft" olmadığı dönemden "Kavranacak esas halka üzerine" başlıklı Ve. imzalı 9.6. tarihli bir yazısı vardır. Bu yazıya yazılı cevap verilmedi.

Bu bölgede "muhalfeft" Ultimatom tavrı ile ortaya çıktığından buyana olan yazıların durumu şöyle:

1. 12.11.82 HF/AK tarihli Ultimatom
(Bu yazı hakkında ŞK çoğunluğunun 5.12. tarihli yazısı vardır.)
2. 28.11.1982'de .. ve çevresi Bolşevik Partizan sempatisanlarının ..'da yaptıkları toplantıya sunulmak üzere karar tasarısı
(Bu karar tasarısı toplantıya sunulmuş, 7 kişi kabul, 6 çekimser, 20 red ile reddedilmiştir.
Toplantı banta alınmıştır. Bantların daktiloya çekilmiş hali vardır.
Ayrıca bu yazı hakkında .. ŞK çoğunluğunun 2.12.82 tarihli cevabı vardır.)
4. 'Ve sonunda hepsi birleşti' başlıklı yazıya eleştiri, ve "çağrı"nın üzerine biraz daha" başlıklı Ve. imzalı yazı
(Bu sayımızda cevabı ile birlikte yayınlanıyor.)
5. "Bolşevik Partizan Yazı Kuruluma" başlıklı Ve. imzalı yazı
(Bu yazı da —12 Eylül ile ilgili bildiri eleştirisi— bu sayımızda cevabıyla birlikte yayınlanmaktadır.)
(Bu yazı hakkında ayrıca .. ŞK çoğunluğunun "Yanlış yöntemleri bırakıp doğru yöntemleri seçelim" başlıklı bir yazısı ve buna Ve'nin cevabı var.)
6. "Demokratik merkezîyetçilik ve açık tartışma konusundaki tavrımız" başlıklı 2.12. tarihli yazı
(Bu yazı R1'in de özeleştirî talebi karşısında takındığı tavidir. Bu yazı hakkında ve bölgedeki tüm gelişme üzerine .. ŞK çoğunluğunun "Şartlı disiplin ve hizip statüsünü savunularına cevap" başlıklı cevabı var.)
7. "... bölgesinde yapılacak toplantı hakkında tavrımız"
(24.12.1982 tarihli yazı. Bu yazıya henüz cevap yok. Toplantıda tavrı takındı. "Muhalfeft" toplantıyı terketti.)
.. Bölgesinin dökümü de budur.

E) ... ALT BÖLGESİ
oo

Bu bölgede "muhalfeft" in başını çeken kişinin "muhalif" olmadan yazdığı bir yazı vardır. Bu yazı "Cephe toplantıları üzerine bir değerlendirme" başlığını taşımaktadır. Bu sayımızda basılıp tavrı takınılmaktadır.

"Muhalfeft" olarak ortaya çıktıklarından bu yana yazıları:

1. S sempatisan komitesinin çağrısı
(Buna Parti hücrəsi tavrı takındı. Bolşevik Partizan özel sayıda basıldı.)
2. S'nin mektubu
(Bu yazı da Parti hücrəsi tarafından cevaplandırıldı. Bolşevik Partizan-özel sayıda basıldı.)
3. Bunun dışında bir de S'nin bir başka üye ile birlikte Konferans çağrısı var. Bu çağrı da bu sayımızda basılıp cevaplandırılmaktadır.
4. S'nin 23.1.1983 tarihli "Hücre üyelerine" başlıklı bir yazısı var.
(Bu yazıya cevap verildi.)
5. Ve "muhalfeft" in en "kapsamlı" yazılarından biri olan "MK nereye yürüyor, menşevizme mi, bolşevizme mi?" başlıklı 23.1.1983 tarihli yazı var.
(Bu yazıya Parti hücrəsi tavrı takınacak.)
- F) Bunun dışında bir de ...de bugünkü "muhalfeft" e yakın olan bir-iki kişi var. Bunların dernekdeki bir toplantıyı "bürokratik" değerlendiren bir yazıları ve buna dernekdeki "Bolşevik Partizan taraftarları"nın cevabı var.

"Muhalfeft" ile ilgili elimizdeki bütün yazılar (şimdilik) bunlardır.

KARL MARX'I ANIYORUZ (1. s'dan devam)

Batının emperyalist ülkelerinde de burjuvazinin paralı ya zarlara bir yandan proletaryanın önderi Karl Marx'ı; bir sü- rü konuda yanlış bir "ekonomi bilimcisi" olarak gösterme- ye çalışıyor; diğer yandan emperyalist burjuvazinin "sol" görünümü paralı "bilimadamları", genç Marx'la sonraki Marx arasında; Marksizm ile Leninizm arasında "aşılmaz çelişme - ler" keşfediyorlar. Leninizmin, emperyalizm ve proleter dev rimleri çağının Marxizminden başka birşey olmadığı gerçeği- ni alçakça çarpıtıp yeni moda "Avrupa komünistleri"; şimdi kendilerinin Leninist değil, ama Marksist olduklarını söyle- yerek, revizyonizmlerini Marx'a dayandırmaya çalışıyorlar. Bunların en kaba reformizmden başka birşey olmayan teorile- rini Marx'a dayandırmaya çalışmaları; bütün hayatı boyunca reformizme, oportünizme karşı yılmadan mücadele eden Marx'a yapılabilecek en adli saldıradır.

Burjuvazi, şiddet yöntemi ile yokedemediği, ve edemeyece- ği Marksizmi yıkmak için; işçi sınıfı hareketi içindeki u- zantıları olan oportünistler, revizyonistler aracılığı ile, onun devrimci özünü yoketmeye çalıştı, çalışıyor.

Ama ne karşı devrimci şiddet; ne de Marksizmin "ehlileştir- rilmesi" yönündeki çabalar Marksizmin/Leninizmin zaferini en- gelleymeyecektir.

Marx ve Engels'in Komünist Manifesto'da dedikleri gibi:

"Hakim sınıflar komünist devrim önünde titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek birşeyle- ri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır."

Bugün Marx'ın 100. ölüm yıldönümünde onu gerçekten anmak demek; onun bütün hayatı boyunca uğruna mücadele ettiği pro- leter devrimi davasına, Komünizm davasına sımsıkı sarılmak; bunun için Marx'ın öğretilerinin her türlü çarpıtılmasına karşı mücadele etmek; Marksist öğretinin klasikleri olan ; Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini kavramak, her türlü oportünist-revizyonist saptırmaya, çarpıtmaya karşı mü- cadele içinde savunmaktır. Marksist-Leninist öğretiler doğ- rultusunda bugün bizim için esas görev olan parti inşası gö- revlerine dört elle sarılmaktır. İşte biz Marx'ı ölümünün 100. yıldönümünde bu bilinçle anıyoruz.

Karl Marx'ın ölümünün 100. yıldönümü nedeni ile; aşağıda, onun mücadele arkadaşları Engels'in, onun mezarı başında yaptı- ğı bir konuşma ile; Marx'ın hayatı hakkında Lenin'in "Karl Marx ve Marksizm" makalesinde verdiği bilgileri yayınlıyo- ruz.

KARL MARX'IN MEZARI
BAŞINDA YAPILAN KONUŞMA
oooooooooooooooooooooooooooo

14 Mart günü, öğleden sonra üç çeyrek kala, yaşayan düşünür- lerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitir- miş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların si- yaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giymeleri gerekti- ği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve, böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişim aş- masının, sözkonusu insanların devlet kurumlarının, hukuk an- layışının, sanatının, ve hatta dini düşüncelerinin üzerinde gelişmiş buldukları temel oluşturdıkları ve, buna göre, bü- tün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulu- nan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marx günümüz kapitalist üretim tarzı i- le onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasında da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu konuyu aydınlat- tı; oysa, burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist e- leştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlık- lar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx a- raştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önem- li olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinli-

ğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bi- limdeki bir bulgudan duyabileceği sevinc ne denli katıksız o- lursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel geliş- me için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu sözkonusu olduğu zaman duyduğu sevinc bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve, daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, herşeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist top- lum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılma- sına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumu - nun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşulları- nın bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern pro- letaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yöneli- mi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir dirençlik ve bir başarı ile savışı o. 1842' de birinci *Rheinische Zeitung*'a, 1844'te Paris'teki *Vorwärts*' a, 1847'da Brüksel'deki *Deutsche-Brüsseler Zeitung*'a, 1848 - 1849'da *Neue Rheinische Zeitung*'a, 1852'den 1861'e değin *New York Tribune*'a, ayrıca bir sürü kavga broşürünün yayınlanma- sı, tüm yapıtının doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneğinin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalış- ma, işte, eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısı- nın gurur duyabileceği sonuçlar.

Marx, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok ka- raçalanan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı de- mokratlar onu karaçılma ve kargaşalara boğmakta birbirleriyle yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaksızın, örümcek ağları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durum- larda yanıtlıyordu. Sibirya madenlerinden Kaliforniya'ya de- ğin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılımsız, tüm dünyanı milyonlarca devrimci militanı tarafından ulanılmış, sevilmiş ve ağlanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabilirdi, ama ki- şisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

(KARL MARX)

MARX, Karl: (yeni takvime göre) 5 Mayıs 1818'de Trier kentini de Prusya Renanyası) doğmuştur. Babası, 1824 yılında protes- tanlığı kabul etmiş bir Yahudi avukattır. Ailesi zengin ve kültürlü idi, ama devrimci değildi. Trier'deki gimnazyumdan mezun olduktan sonra Marx, önce Bonn'da üniversiteye girdi, daha sonra Berlin üniversitesine geçerek, hukuk öğrenimi gör- dü, tarih ve felsefeye daha çok ağırlık verdi. Üniversite öğ- renimini, Epiküros felsefesi üstüne bir doktora tezi sunarak, 1841 yılında tamamladı. Bu dönemde Marx, kendi görüşleri yön- nünden Hegelci bir idealist idi. Berlin'deyken Hegel felsefe- sinden tanrıtanımaz ve devrimci sonuçlar çıkarma çabasında o- lan (aralarında Bruno Bauer'in de bulunduğu) "sol-Hegelciler" çevresine katılmıştı.

Öğrenimini tamamladıktan sonra Marx, profesör olmak umu - duyla Bonn'a geçti. Ne var ki, 1832 yılında Ludwig Feuerbach ı kürsüsünden uzaklaştıran, 1836'da üniversiteye dönmesine i- zin vermeyen ve 1841'de genç profesör Bruno Bauer'in Bonn'da ders vermesini yasaklayan hükümetin gerici politikası, Marx'ın akademik kariyer yapma düşüncesini terketmesine yol- açtı. Bu sıralarda, Almanya'da sol-hegelci görüşler hızla yay- ılıyordu. Ludwig Feuerbach, özellikle 1836'dan sonra, tanrı- bilimi eleştirmeye, 1841'de kendi felsefesinde egemen duruma geçen materyalizme dönmeye başladı (*Hıristiyanlığın Özü*). 1843 yılı onun *Geleceğin Felsefesinin İlkeleri* adlı yapıtı - nın yayınlandığı yıl oldu. Engels, daha sonraları Feuerbach' ın bu yapıtları için, bu kitapların "kurtarıcı etkisini bir kimsenin bizzat tatması gerek" diye yazıyordu. "Biz (yani Marx dahil, sol-Hegelciler) hepimiz, bir anda foyerbaçlı ol- duk." Bu sırada, sol-Hegelciler ile ilişkisi bulunan Renanya- daki bir kısım radikal burjuvalar, Köln'de *Rheinische Zeit - ung* (ilk sayısı 1 Ocak 1842'de yayınlandı) adıyla bir muhale- fet gazetesi kurdular. Marx ve Bruno Bauer, başyazarlar ola- rak görüldüler ve 1842 Ekiminde, Marx, başyazar oldu ve Bonn- dan Köln'e gitti. Marx'ın yönetimi altında, gazetenin devrim- ci-demokratik eğilimi giderek ağırlık kazandı ve gazete üze- rinde hükümet ikili ve üçlü sansür koydu ve daha sonra da 1 Ocak 1843'te yayını durdurma kararı aldı. Marx, bu tarih- ten önce, yöneticilikten çekilmek zorunda kaldı, ama onun çe- kilmesi de gazeteyi kurtarmadı, Mart 1843'te gazete kapandı. Marx'ın *Rheinische Zeitung*'a yazdığı aşağıda belirtilen (*Bib- liyografya'ya* bakınız) başlıca makalelerden başka, Engels, Mo- selle vadisindeki bağcı köylülerin durumları üzerine yazıl- mış bir makaleyi kaydetmektedir. Marx'ın gazetecilik çalış- maları, ona, ekonomi politiği yeterince bilmediğini gösterdi ve tutkuyla bu konuyu incelemeye girdi.

BOLŞEVİK PARTİZAN

1843'te, Marx, daha öğrenci iken nişanlanmış olduğu, çocukluk arkadaşı Jenny von Westphalen ile, Kreuznach'ta evlendi. Karısı, Prusya soyluluğunun gerici bir ailesinden gelmek teydi; karısının ağabeyi, en gerici bir dönemin —1850-1858— Prusya İçişleri Bakanlığını yapmıştı. 1843 sonbaharında Marx Arnold Ruge ile birlikte (Arnold Ruge, 1802-1880 — sol - Hegelci; 1825-30'da hapis; 1848'den sonra siyasal sürgün; 1866-70'ten sonra da Bismarckçı), yurt dışında radikal bir dergi çı karmak üzere, Paris'e gitti. Bu derginin, yani *Deutsche-Fran zösische Jahrbücher*'in, sadece bir sayısı yayınlandı; Alman ya'da gizlice dağıtılma güçlüğü ve Ruge ile anlaşmazlık yü zünden yayın kesildi. Marx'ın bu dergideki yazıları, onu daha o zamandan "var olan her şeyin amansız eleştirisini" ve özel likle "silahla eleştiriyi" savunan ve yığınlara ve proleter- yaya çağrıda bulunan bir devrimci olduğunu göstermektedir.

Eylül 1844'te, Friedrich Engels, birkaç günlüğüne Paris' e geldi ve bu tarihten sonra Marx'ın en yakın arkadaşı oldu. Her ikisi de, o dönemin Paris'teki devrimci grupların kay - naşma içindeki yaşantısında en etkin yerlerini aldılar. (o zamanlar Proudhon'un öğretisi özel bir önem taşıyordu. Marx, 1847'de yayınladığı *Felsefenin Sefaleti* adlı yapıtı ile bu öğretiyi paramparça etti); küçük-burjuva sosyalizminin de ği şik öğretilerine karşı zorlu bir mücadele vererek, devrimci proleter sosyalizmi ya da komünizmin (Marksizmin) teorisini ve taktiklerini geliştirdiler. Marx'ın bu döneme, 1844-1848 dönemine ilişkin çalışmaları için *Bibliyografya*'ya bakınız. Prusya hükümetinin ısrarlı isteği üzerine Marx, tehlikeli bir devrimci olarak, 1845 tarihinde, Paris'ten sürüldü. Brük sel'e gitti, 1847 ilkyazında Marx ve Engels, Komünist Bir- lik adlı gizli propaganda derneğine katıldılar; Birliğin İ- kinci Kongresinde (Londra, Kasım 1847) önemli rol oynadılar ve kongrenin isteği üzerine, 1848 Şubatında yayınlanan ünlü *Komünist Manifesto*'yu kaleme aldılar. Bu yapıt, duru ve par lak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşa- mı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi; en geniş ve en de rin gelişim öğretisi olarak diyalettiki; sınıf mücadelesi - nin muramını ve proleteryanın — yeni, komünist toplumun ya- ratıcısının— dünya tarihindeki devrimci rolünü açıklar.

1848 Şubat Devriminin patlak vermesi üzerine Marx, Belçi ka'dan sürüldü. Paris'e döndü, Mart Devriminden sonra buran dan da ayrılarak, Almanya'ya, Köln'e geçti ve burada 1 Hazı ran 1848'den 19 Mayıs 1849'a kadar yayınlanan *Neue Rhein - ische Zeitung*'un başyazarlığını yaptı. Yeni teori, 1848-49 devrimci olayları sırasında ve daha sonra da dünyanın bütün ülkelerindeki tüm proleter ve demokratik hareketler tarafın dan parlak bir biçimde doğrulandı. Karşı-devrimcilerin başa rısı, Marx hakkında önce adli kovuşturma açılmasına (9 Şu- bat 1849'da beraat etti) ve sonra da Almanya'dan sürülmesi- ne (16 Mayıs, 1849) yol açtı. Marx, ilkönce Paris'e gitti, 13 Haziran 1849 gösterisinden sonra yeniden sürüldü ve bunun ü zerine, ömrünün sonuna kadar yaşadığı Londra'ya gitti.

Marx ile Engels arasındaki mektuplaşmalardan da (bunlar 1913'te yayınlandı) açıkça anlaşılacağı gibi, siyasal bir sürgün olarak, hayatı son derece sıkıntılı idi. Yoksulluk Marx ve ailesinin sırtına çökmüştü; Engels'in kesintisiz ve özverili malî yardımı olmasa idi, Marx, sadece *Kapital*'i ta mamlayamamakla kalmayacak, aynı zamanda yoksulluk altında e zilip gitmesi kaçınılmaz olacaktı. Üstelik, küçük - burjuva sosyalizmi ve genel olarak proleter olmayan sosyalizmin yay gınlık kazanmış olan öğretisi ve eğilimleri, Marx'ı, sürekli ve amansız bir mücadeleye zorluyor ve kimi zaman da onu en kudurgan ve en müthiş kişisel saldırılara karşı koymak zo- rundu bırakıyordu (*Herr Vogt*). Siyasal sürgün çevrelerinden uzak duran Marx, ve esas olarak ekonomi politiğin incelenme sine kendini vererek, bir kaç tarihsel çalışmasında (*Bibli- yografya*'ya bakınız) materyalist teorisini geliştirdi. Marx, bu bilimi, *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı* ve *Kapital* (Birinci Cilt, 1867)'de devrimci yaptı.

Ellilerin sonları ve altmışlarda, demokratik hareketle - rin yeniden canlılık kazanması, Marx'ı pratik eyleme itti. 1864 (Eylül 28)'te, Uluslararası İşçi Birliği —ünlü Birin- ci Enternasyonal— Londra'da kuruldu. Marx, bu örgütün kal- bi ve ruhu idi, onun ilk Çağrı'sının, bir dizi kararın, bil diri ve tabiiyet yazarı idi. Çeşitli ülkelerin işçi hareket lerinin birleştirilmesinde, proleter olmayan, Marksizm-önce si sosyalizmin farklı biçimlerinin (Mazzini, Proudhon, Baku nin, İngiltere'deki liberal-sindikacılık Almanya'daki Lasal cıların sağa kaymaları) ortak harekete yöneltilmesi çabala - rında ve bütün bu mezhep ve akımların teorileriyle savaşta , Marx, değişik ülkelerin işçi sınıflarının proleter mücadelesi için ortak bir taktik oluşturdu. Paris Komününün düşünün- den (1871) sonra —Marx, bunun son derece derin, sade, par- lak, etkin ve devrimci bir değerlendirmesini (*Fransa'da İç Sa vaş*, 1871) yapmıştır— ve Bakunincilerin Enternasyonalin bö- lünmesine yol açmalarından sonra, Örgütün Avrupa'da varlığını

sürdürmesi olanağı kalmamıştı. Enternasyonalin Lahey Kongre- sinden (1872) sonra, Marx, Enternasyonalin Genel Konseyinin New York'a taşınmasını sağladı. Birinci Enternasyonal, tarih sel görevini yerine getirmişti ve yerini bütün dünya ülkele- rindeki işçi hareketlerinin büyük boyutlarda geliştiği bir dö neme bırakıyordu. Bu dönemde ayrı ayrı ulusal devletlerde iş çii sınıfının sosyalist yığın partileri kuruluyor ve hareke - tin kapsamı genişliyordu.

Enternasyonal içindeki yoğun çabası ve bundan da daha yo- ğun olan teorik çalışmaları, Marx'ın sağlığını bozmuştu. Poli- tik ekonomiyi yeniden biçimlendirme ve *Kapital*'in tamamlan ması işini sürdürdü, bunun için bir yığın yeni malzeme topladı ve birkaç dil üzerinde (örneğin Rusça) çalıştı. Ne var ki, sağlığının bozulması *Kapital*'i tamamlamasını önledi.

2 Aralık 1881'de karısı öldü ve 14 Mart 1883'te Marx, kol tuğunda otururken sessiz sedasız göçtü. Eşi ile birlikte, Londra'da Highgate mezarlığında yatmaktadır. Marx'ın çocukla rından birkaçı, aile Londra'da sefalet içinde yaşadığı sıra- da, çocukken öldüler, Üç kızı, İngiliz ve Fransız sosyalist- leri ile evlendiler: Eleanor Aveling, Laura Lafargue ve Jenny Longuet. Sonuncusunun oğlu, Fransız Sosyalist Partisinin üye sidir.

(Lenin; "Marx-Engels-Marksizm", s.13-18, Sol Yayınları)

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİN FAŞİST YASALARI... (1. s'dan devam)

Ama bütün yasalar gibi, bu yasa da son çözümlemeye güç, zor sorunudur. Kağıt üzerinde yazılı yasaların kendi başlarına hiçbir yaptırım gücü yoktur. Yasalara hayat veren, onları uy gulabilir kılan; o yasaların uygulanmasını sağlayan, "zor" dur.

Ülkemizde bütün faşist/Kemalist diktatörlük boyunca, yani bütün Cumhuriyet tarihi boyunca, işçi sınıfının; emekçi hal- kın ve Türk olmayan milliyetlerin siyasi örgütlenmesi yasak- lanmıştır. Bu yasaklama Anayasa hükmü haline getirilmiştir. Ülkemizde bütün Cumhuriyet tarihi boyunca Komünizm propa - gandası da 'kanunen' yasaklanmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinin zayıf olduğu dönemlerde bu 'yasa' - lar hakim sınıflar tarafından kolaylıkla uygulanabilmiştir. Ama işçi sınıfının, emekçi halkın, ezilen Kürt ulusunun, ve milli azınlıkların mücadelesinin büyük boyutlara vardığı dö- nemlerde; 'yasa'lar yasa olarak varlığını sürdürmesine ra ğmen, Türkiye'de Komünizm propagandası geniş çapta, bu kanun- lara rağmen yapılabilmektedir. Yani hangi yasanın hangi boyut- larda nasıl uygulanacağını belirleyen, son çözümlemeye sınıf mücadelesinin durumu, sınıflararası güç dengesidir.

Ayrıca işçi sınıfının kendi örgütlenmesini sömürücü sınıf- ların düzeni çerçevesi içinde sınırlama diye bir sorunu da yoktur. Tersine; o sömürücü sınıfların "demokrasi"sinden son- nuna kadar yararlanmasını bildiği halde; en demokratik burju va düzeninin bile; sömürücü sınıfların bir diktatörlüğü oldu ğunun bilincinde; siyasi örgütlenmesinin çekirdeğini her za- man "illegal" tutar.

Sınıf bilinçli işçiler açısından sorun; hakim sınıfların yerleştirmek istedikleri düzenin ancak ve yalnız işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu düzene isyan etmedikleri sürece işleye bileceğini kavramak ve kavratmaktır.

Sorun ülkemizde demokrasinin işçi sınıfı önderliğinde dev- rim dışında hiçbir yolla mümkün olmayacağını kavramaktır. Ha kim sınıfların iktidarı şartlarında; onlardan sınıf mücadelesi ile söke söke alınmış demokratik haklar, onların yasakla- rına rağmen kullanılan haklar, her zaman hakim sınıfların tah didi altında olacaktır. Komprador patronların ve toprak ağa- larının iktidarı şartlarında ancak kısıntılarını elde edebi- leceğimiz demokratik hakları gerçekten elde etmenin tek yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir. Sosyal- list devrimi gerçekleştirmek için bir ön adım olan demokratik devrim, komprador patronların ve toprak ağalarının faşist dev- letini, onun bütün kurumları ile birlikte zorla yıkacak; ye- rine işçi sınıfı önderliğinde halkın iktidarını kuracaktır.

Bugün sorun bu büyük hedefe varabilmek için; hakim sınıfla rın bütün Cumhuriyet tarihinde yasakladığı; "işçi sınıfının siyasi örgütlenmesini" yasaklara rağmen; hakim sınıfların ka nunlarının çerçevesi dışında yaratmak, inşa etmektir. Bugün sorun, devrimin öncüsü işçi sınıfının siyasi partisini; ille gal temelde inşa görevine dört elle sarılmaktır. Bizim "siya si partiler" yasası denen faşist yasaya cevabımız; "sizin fa şist yasalarınız işçi sınıfının örgütlenmesini engelleyeme- yektir!" olmalıdır.

Konferans Önerisi Üzerine

Daha önce okuyucularımıza duyurduğumuz gibi, TKP/ML(B) için de bir süreden beri, 1 Mayıs 1982'nin Batı Almanya'da nasıl kutlanması gerektiği sorununda, ve kardeşlerin 22.4.1982 tarihli Merkez Komitesi mektubunun geri çekilmesi çağrısı sorununun çözülmesi konusunda yürütülen tartışmanın, Parti içinde bir oylama ile sonuçlandırılması planı vardı.

İki Partili yoldaş, Parti Merkez Komitesinin eline 11.1.1983 tarihinde geçen bir çağrı ile, 1 Mayıs tartışmasının oylama ile değil, yapılacak bir konferansla sonuçlandırılması talebini getirdiler. Bunlardan biri daha sonra bu önerisini genişleterek, kardeşlerin getirdiği tüm eleştirileri içine alan bir konferans yapılması önerisini getirdi. (Bu arkadaş bu talebinin Parti içinde sonuçlandırılmasını beklemeden "mu halefet" saflarına geçti. Şimdi "Spartakus"un "lider"lerinden biridir.)

Merkez Komitesi bu konferans çağrısını; bu konudaki tavrı ile birlikte Partinin tartışmasına sundu.

Parti içindeki bu tartışmayı kamuoyuna da belgeler temeline yansıtılabilmek amacıyla aşağıda "konferans çağrıları"nın ve bunlara Merkez Komitesinin tavrını olduğu gibi yayınlıyoruz.

TÜM PARTİYE VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA!

Yoldaşlar;

II. Bolşevik Konferansı öncesinde ve sırasında, kardeşlerin Partimize birçok alanda getirdikleri önemli ve ilkesel eleştirilerin Parti içerisindeki değeri önemini arttırdığı ve bu yıl 1 Mayıs eylemi üzerine kardeşlerle başta MK olmak üzere Parti çoğunluğu arasında çıkan anlayış farklılıklarının değeri dereke kardeşlik ilişkilerini sarsıcı bir niteliğe büründüğü bilinen bir gerçektir.

Partimizin bugünkü durumu yeni bir bölünme dönemidir. Partinin içinde bulunduğu ideolojik, siyasi buhran, her geçen gün derinleşmektedir.

Bu Parti buhranından sağlıklı bir çıkış yolu, örgütlü-örgütsüz bütün yoldaşların ve devrimcilerin, ama öncelikle Partili ve ileri sempatizan yoldaşların aradıkları görüş ayrılıklarını, soğukkanlılık ve büyük bir sabır içinde incelemeleri, tartışmalara canlı ve aktif olarak katılmaları ile mümkündür. Bu yapılırken yoldaşların her türlü önyargıdan uzak, tamamen bilimsel temelde sorunlara yaklaşmaları zorunludur.

Biz Partimizin içinde bulunduğu buhranın, partiye en az zarar verebilecek seviyeye indirilmesinin yolu olarak, 1 Mayıs polemiklerinin bir konferans ile sonuçlandırılmasının doğru olduğunu düşünüyoruz. 1 Mayıs polemikçi mutlaka GDS'in sözünü ettiği beş ve MK'nın eklediği diğer iki kesişme noktası temelinde ele alınmalı ve çözüme bağlanmalıdır.

MK'nın kardeşlerle tartışma planını hazırlayıp Parti içerisinde tartışma ve oylamaya sunduğunda, planının yukarıda sözünü ettiğimiz 7 kesişme noktası temelinde hazırlanmış ve onaylanmış bir olgudur. Ancak daha sonra MK'nın GDS'in yazısına cevap verdiği taslak yazısında 7 kesişme noktasının yeterince ele alınmadığı, bu haliyle tamamen yetersiz olduğu ortaya çıktı. MK bu yedi kesişme noktasına ilişkin kapsamlı görüşünü Ocak içinde Partiyeye sunacağını belirtiyor.

Biz MK'nın 7 kesişme noktasına ilişkin kapsamlı görüşlerinin çıkması ve bunlarla ilgili orijinal belgeler üzerine başta örgütlü yoldaşlar olmak üzere kamuoyuna açık ve canlı bir tartışmanın sürdürülmesini, bu tartışma temelinde 1 Mayıs sorununun bir konferansla sonuçlandırılmasını talep ediyoruz. 1 Mayıs tartışması neden oylama ile değil de Konferansla sonuçlandırılmalıdır?

Birincisi: Partimizin içinde bulunduğu ideolojik siyasi karmaşıklığın en iyi çözümünün Konferans olduğunu düşünüyoruz. Çünkü Partimiz yeni bir bölünmenin eşiğindedir. Bu bölünmede Partide kimin niçin nereye gittiğini veya gidebileceğini gün ışığına çıkartmak, Partiyi en az zararlı kurtarmak için en iyi

yi yolun Konferans olduğu bilinmelidir. Helede Partimizin ideolojik ve siyasi seviyesinin geri olduğu, birçok yoldaşın savunduğu görüşlerde emin olmadığı, savunulan görüşlerin en iyi şekilde çatışmasının Konferansla mümkün olduğu bilindiğinde Konferansın önemi iyice artmaktadır. Buna en iyi örnek, Partimizin 2. Konferansıdır. Bu Konferansın söz konusu tanaği incelendiğinde, birçok yoldaşın görüşlerini savunamaz duruma düştükleri ve görüşlerinden vaz geçtiklerini görürüz.

İkincisi: Şu an kardeşlerle yürütülen polemik yeterince canlı ve aktif olmadığı bilinmektedir. (MK'nın taslak yazısının tamamının ellerinde Almanca olmaması) Kardeşlerin de katılacağı böyle bir Konferansta bu imkânın gerek zaman açısından, gerekse olanaklar açısından çok daha yararlı olacağını düşünüyoruz. Biz bu iki ana sebepten dolayı Konferans önerisinde bulunuyoruz. Tamamen tarihi bir paralellik çekmeden, bizim içinde bulunduğumuz durumla var olan ayrıntı noktaları üzerinde tartışmayı saklı tutmak kaydı ile Lenin'in 3. Parti Kongresi için çağrıda bulunduğu, buna çeşitli bahanelerle karşı çıkan Menşeviklerle tartıştığı "Ne için uğraşıyoruz? (Partiye)" adlı yazısından bir Konferansın önemi üzerine şu sözlerini aktaralım:

"...Yalnızca, içerisinde bütün yoldaşların arzularını açık ve bütün çıplaklığıyla ortaya koydukları bir Parti Kongresi inanılmaz karışıklıktaki sorunlara ve karmaşık duruma berraklık kazandırmaya muktedirdir." (Lenin, c.7, s.455)

Burada bize şöyle sorular gelebilir: "MK kardeşlerin 'çizgimiz eleştirisi' vs. üzerine bir konferans yapmayı planlıyor. Bu durumda iki konferans anlamsız ve de partimizde ekonomik, örgütsel, vb. alanlarda yük olmaz mı?" Biz şimdiden böyle sorulara hayır diyoruz. Lenin yoldaş aynı yazısında bir parti kongresinin bölünmeye götüreceği gerekçesiyle yapılmasının karşısında engel olmaya çalışan Menşeviklere karşı şu görüşü savunuyor:

"Kim Partiyi samimi şekilde savunuyorsa, kim dürist şekilde birlikte çalışmaya arzuluysa, o parti kongresinden korkmaz, tersine onu (parti kongresini —bn) ihtilafı aşmak, partiyi ve onun yönetici organlarını uyum içerisine getirmek, layık olmayan iki manalılığı gidermek için arzu eder." (age, s.453)

Marksizm-Leninizmin çıkarları, Partimizle kardeş örgütlerimiz arasındaki ilişkilerin çıkarlarına geleceği gözönünde bulundurulduğunda, yukarıdaki sorulara benzer soruların ne derece yanlış olduğu görülecektir.

Biz kardeşlerin "çizgimize eleştirilerinin" tamamının MK tarafından cevaplandırılmasından sonra en az üç-dört aylık bir tartışma sonunda konferansla sonuçlandırılmasının doğru olduğunu düşünüyoruz.

Yoldaşlar;

Biz iki yoldaş GDS'in MK'nın 22.4. tarihli mektubu buna ve 1 Mayıs polemikçi içinde getirdiği genel eleştirinin tamamı veya esası konusunda birbirimizle tamamen hemfikir değiliz. Birimiz GDS'in 22.4.82 tarihli MK mektubunu "utanç belgesi" olarak görüp, bu belgenin geri çekilmesi çağrısını destekler, bu belgenin geri çekilmesini isterken; diğer birimiz ise bu mektubun içinde çok önemli ilkesel sapmaların bulunduğunu, belli anlamda kardeşlik ilişkilerini zehirlediğini, ama GDS'in eleştirdiği ve anladığı anlamda bir 'utanç belgesi' olmadığı görüşündedir. Biz her iki yoldaş da bu soruna ilişkin görüşlerimizi önümüzdeki dönemde yazılı olarak ortaya koymaya çalışacağız.

Konferans çağrımızın bütün yoldaşlar tarafından incelenmesini ve tavrı takınılmasını istiyoruz.

Yine bu çağrımızın kamuoyuna açılmasını da (mümkün olan en kısa zamanda) talep ediyoruz.

X, Y 22.12.1982

22.12.1982 tarihli Açıklama'ya Y'nın ek görüşleri

Yoldaşlar;

X ve ben yukarıdaki çağrı niteliğindeki açıklama'yı MK'nın 1 Mayıs tartışmasını bir oylama ile sonuçlandırmak isteyen görüşüne karşılık 7 kesişme noktasının orijinal belgeleri üzerinde yürütülecek bir tartışma temelinde 1 Mayıs tartışmasının bir konferansla sonuçlandırılması talebi ile kaleme aldık. Bu yazının taslağının hazırlandığı ana kadar X gibi ben de polemige 1 Mayıs ile başlanabileceğini, yalnız bu tartışma içerisinde kardeşlerin daha önce getirdikleri ilkesel, temel eleştirilerle kesişme 5 noktada (MK iki daha ekliyor) belgelere dayalı, bütünlüklü ve detaylı cevap verilmesi, bu temelde 1 Mayıs sorunu ile bağ kurulmak kaydıyla o nayladım.

Gelinen yerde ben polemigin kardeş örgütlerin 2. Konferansı esnasında ve sonrasında getirdikleri ilkesel öneme sahip, 2. Konferansın karara bağladığı gibi "doğru yönde"ki eleştirilerin polemigin çıkış noktası olarak alınmasını, gelen eleştiriler ve buna MK'nın cevapları üzerine genel tartışmanın bir ögesi olarak da 1 Mayıs sorununun ele alınmasının doğru ve sağlıklı yol olduğu düşüncesini savunuyorum. Ve daha önce getirilmiş ve 1 Mayıs pratiğinde de yine yansımış olan ilkesel eleştirilerle tartışmaya başlamak görüşümce yalnız içerik açısından değil, aynı zamanda 2. Konferansın tüm partiyi uygulanmasını yükümlü kıldığı karar açısından da doğru luk arz etmektedir. X ve ben Konferans çağrısını kaleme alırken 2 konferansın külfetli olacağı itirazına karşı, tüm eleştirilerin içerisinde 1 Mayıs sorununun da tartışılacağı tek, uzun bir konferans alternatifini de kabul edebileceğimizi yazıya koymayı düşünmüştük. Ne var ki taslak yazısını birlik te yeniden gözden geçirme imkânının olmadığı şu an daki şartlarda, taslakta herhangi bir değişiklik yapma, çağırısı taslağı içerisinde bir ek yapma yetkisini kendimde görmüyorum. Onun için taslağı ilk halıyla bırakıp, ona kendi düşüncelerimi içeren bu Ek'i ilave ettim.

Yoldaşlar;

Ben, X yoldaş ve benim tartışmaların sağlıklı cereyan edebilmesi, karşıt görüşlerin berraklaşabilmesi, bunların ML temelinde, partiye en az zarar verebilecek, bütün yoldaşların içerisinde görüşlerini 'açık ve bütün çıplaklığıyla ortaya koydukları' bir konferans önerisini halâ doğru buluyorum. Fakat çağırıda ortaya konduğu gibi 2 değil, içerisinde kardeş örgütlerin ve muhalefetin temsil edilme hakkına sahip olacakları, daha önce getirilen eleştirileri temel alan ve 1 Mayıs sorunu da tartışıp sonuçlandıracak, iyi hazırlanacak 1 geniş zamanı kapsayacak konferansı öneriyorum.

Partiyi içine düştüğü hastalıklı durumdan çıkara bilecek en önemli araçlardan birinin iyi, sağlıklı bir şekilde örgütlenecek böyle bir Konferansı olduğunu düşünüyorum.

Tüm partili yoldaşları ve sempaticenleri bu öneri üzerinde ciddi bir şekilde tartışmaya ve tavrı belirlemeye çağırıyorum.

3.1.83

Y.

PARTİYE

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi kardeş örgütlerle aramızdaki çelişmelerin çözümünü konusunda nereden başlanacağı, ne den yola çıkılacağı konusunda Merkez Komitesi, "1 Mayıs tartışmasından yola çıkma" şeklindeki önerisini partiye ve kardeşlere açtığı anda, bu konuda kardeşlerden itirazlar gelmiş ve partide bu sorun tartışılmıştı.

Tartışmalar sonucunda partinin büyük çoğunluğu Merkez Komitesinin planını desteklemiş ve kardeşlerle tartışmada "1 Mayıs konusundan yola çıkma" parti kararı haline gelmişti.

Merkez Komitesinin kardeşlerle polemik planı, 1 Mayıs tartışmasını yalnızca 1 Mayıs üzerine tartışılan bir araç olarak görmüyor, 1 Mayıs tartışma -

sında kardeşlerin getirdiği eleştirilerin, onların daha önceki getirdiği eleştirilerle kesiştiği noktalarda da bunlar arasında bağ kurmayı öngörüordu.

Biz bu planın uygulaması olarak bir süredir parti içinde, partinin örgütlü çevresinde ve kamu oyu önünde 1 Mayıs sorunu tartıştığımız toplantılar yaptık. 1 Mayıs tartışmaları bir yandan kardeş örgütlerle aramızdaki ilişkilerin "kardeşlik ilişkileri" ile bağdaşmayan bir yönde geliştiğini, kardeşlik ilişkilerinin çok ciddi bir biçimde sarsılmış olduğunu ve bu tartışma içinde aradaki mesafenin daha da büyüdüğünü, diğer yandan partinin içinde ve çevresinde de bir yanda Merkez Komitesi ve parti çoğunluğu; diğer yanda kardeş örgüt taraftarları şeklinde bir bölünmenin gerçek haline geldiğini gösterdi.

Parti içinde 1 Mayıs tartışması daha henüz başlangıcında iken X adlı üye Partinin örgütlü çalışmasını terk etti.

1 Mayıs tartışması sürecinde de bir başka parti üyesi daha partinin aldığı kararı hiçe sayarak, 1 Mayıs tartışma toplantılarını "protesto" adına terk etti. Bu yoldaşın tavrı konusunda çalıştığı parti bürore çoğunluğu tavrı takınarak, kendisinin bu tavrını örgütlülükle bağdaşmayan bir tavrı olarak değerlendirildiğini bildirdi. Savunmasını talep etti. Gelişmeler bu yoldaşın da özeleştiri yapmayacağını gösterir yöndedir.

Parti içinde bugün az sayıda da olsa kardeşlerin getirdiği eleştirileri özü itibarı ile doğru bulan ve fakat onların yöntemleri ile hemfikir olmayan yoldaşlar vardır. Sallanan, açık tavrı takınmayan yoldaşlar vardır. Bütün bunlar sempaticen çevreye de aynen yansımıştır, yansımaktadır. 1 Mayıs'la ilgili olarak yapılan iç toplantılarda, toplantılara çağrılanların toplam %13'e yakını toplantıları terk etmiştir.

Yani yeni bir bölünme, bir buhran dönemi yaşıyoruz. Bu durum hepimizin bilincinde olmak zorunda -dır.

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi "nereden başlayalım" tartışmasını yürüttüğümüz sırada, 1 Mayıs tartışmasının nasıl sonuçlandırılacağı üzerine de tartışılmış ve Merkez Komitesi, 1 Mayıs konusunun (öncelikle de kardeş örgütlerin 22.4. tarihli mektubumuzu geri çekme yönünde yaptıkları ve birincil önemde gördükleri çağrı'ya tavrı takınılmasının) oylama yöntemi ile sonuçlandırılması; ve fakat kardeşlerin diğer eleştirilerini ve genelde de kardeşlik ilişkilerinin durumunu görüşmek için bir konferans toplanması yönünde fikir belirtmişti. Merkez Komitesinin bu önerisi de partinin çoğunluğunun desteğini sağlamıştı.

Bu karar alındıktan sonra olan ve yukarıda sonuçlarını kısaca koyduğumuz bir dizi gelişme şimdi 1 Mayıs tartışmasını oylama ile sonuçlandırma kararını yeniden gözden geçirmemizi gerektirmektedir. Bu gelişmeler şunlardır:

* 1 Mayıs tartışmasının; ve bu tartışma sonunda kardeşlerin daha önce getirdiği bir dizi eleştiri konusunda sonuca varmadan da, kardeşlerin partiyeye yaptığı "22.4. tarihli yazıyı geri alma çağrısı" konusunda tavrı sonuçlandırmanın öne alınmasının en önemli sebeplerinden biri, kardeşlerin bu konuya -görünürde- verdikleri önem idi. Onlar; "Akıma Karşı'nın Merkez Komitesine ve bütün parti üyelerine 22.4.1982 tarihli yazıyı geri almaları için çağrısı" başlıklı yazıda "kardeşlik ilişkilerine, şimdiye kadar getirilen ilkesel eleştirilere ve kardeş örgütlerle tartışmaya genel olarak önem veren HER PARTİ ÜYESİNİN BİRİNCİL GÖREVİNİN 22.4.1982 tarihli yazının özünü oluşturmanın 'kalın sopaları' ve 'zehirli okları' MAHKUM ETMEK VE ONUN GERİ ALINMASINI SAĞLAMAK OLDUĞU GÖRÜŞÜNDEYİZ" diyorlardı. Parti içinde de "sahibinin sesi" X, en önemli sorununu 1 Mayıs tartışması olduğunu ilan edip, o konuda öncelikle tavrı talep ediyordu! 28.6.1982 tarihli yazısı, "Bu eleştiri yazısı teşkilat içinde ve çevresinde derhal yayınlanmalı ve her yoldaşta vırtakınmalıdır" çağrısı ile kapanıyordu.

İşte bu çağrıya öncelikle; diğer tüm eleştiriler konusunda tavrı sonuçlandırılmadan önce de cevap

BOLŞEVİK PARTİZAN

vermek, bu sorunu sonuçlandırmak, kardeşlerin ve onların kraldan kralcı savunucularının bu tavrı sonucu olarak da gündeme gelmişti.

Ama tartışmalar içinde görüldü ki; kardeşler çağrıda yaptıkları "her parti üyesinin birincil görevi ... 22.4. tarihli yazının ... geri alınmasını sağlamak"tır tespitini savunmuyorlar. Tersine, tek kelime özeleştiriyi yapmadan, oportünist bir suskunlukla çağrıdaki bu tespiti atlayıp, yapılan çağrının gerektirdiği adımları atan bizleri "ilkesel sorunlarda genel tartışmadan kaçmak", "detayları öne çıkarmak", vs. gibi şeylerle suçluyorlar.

Kardeşlerin şimdi, yaptıkları ilk tespitten oportünist bir yöntemle özeleştiriyi yapmadan çark etme tavrı; bu çağrı konusunda kesin sonuçların kardeşlerin getirdiği bir dizi diğer eleştirisi konusunda tavrı sonuçlanmadan önce de çıkarılması gerekliliğini önemli ölçüde ortadan kaldırıyor.

* 1 Mayıs tartışması içinde tartışmanın şimdiki geldiği aşamada parti üyelerinin önemli bir bölümünün şimdiki görüş ve eğilimleri kesine yakın bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu eğilim, partinin çok büyük çoğunluğunun şu anda kardeşlerin çağrısını reddetme; 22.4.1982 tarihli yazıyı utanç kağıdı olarak değerlendirmeme ve geri çekme yönünde bir eğilimdir. Bir oylama ile bu eğilim resmi sonuç haline getirilip, ilan edilebilir. Bu zor olan bir iş değildir. Ama geline aşamada bu partinin gelişmesi açısından yararlı olmayacaktır. Tersine sanki bizim ideolojik tartışmayı derinleştirmeye karşı olduğumuz; ideolojik tartışmayı oylama ile aceleye getirmek istediğimiz, vb. şekilde düşüncelere yol açabilecektir. (Kaldı ki, partinin bir bölümü belgeler üzerine yeterli bir tartışma yürütememiştir.)

* 1 Mayıs tartışması; en başta da açıkladığımız gibi; kardeşlik ilişkilerinin artık sürdürülüp-sürdürülmeyeceğinin; sürdürülecekse nasıl sürdürüleceğinin tartışmasının gündeme alınması gerektiğini berrak bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Ve 1 Mayıs konusunda, onların yaptığı çağrıya cevap verme anlamında da olsa takınılacak kesin tavrı; bu ilişkilerde tayin edici önemde bir rol oynayacaktır. Böyle bir adımı şimdi geldiğimiz ortamda kardeşlik ilişkileri konusunda tavrında tayin edici rol oynayan diğer eleştiriler konusunda da tavrı takınmadan atmak yanlış olacaktır.

* Sorun yalnızca kardeşlik ilişkilerinin sürdürülmeyeceği; sürecekse nasıl süreceği sorunu değil; partimizin bundan sonraki genel yönelimi sorunudur. Parti içinde kardeş örgütlerin görüşlerini savunan yoldaşlara karşı tavrı sorunudur, vs. Sorun bugün artık gerçek olan yeni bir bölünmenin karşısında takınılacak kesin tavrı sorunudur. Şimdiye kadarki tavrımızın doğruluğu-yanlışlığı konusunda kesin karar alma sorunudur. Sorun artık 1 Mayıs tartışmasında kardeşlerin yaptığı bir çağrıya öncelik le tavrı takınma sorunu olmaktan çıkmış; çok daha geniş boyutlara varmıştır.

Bu durumda daha önce aldığımız "1 Mayıs tartışma sını oylama ile sonuçlandırma" kararını gözden geçirmemizin gerekliliği ortadadır.

Kaldı ki, bu karar parti içi işleyiş kuralları açısından da gözden geçirilmek zorundadır.

İki partili yoldaş (bunlardan biri 1 Mayıs tartışma toplantılarında protesto tavrı takınan, partinin aldığı eylem kararına uymayan, eylem birliğini parçalayan, parti disiplinini hiçe sayan bir tavrı içine giren, parti hücreleri çoğunluğu tarafından savunması istenen yoldaş) yazılı olarak ekte sizlere ulaştırdığımız konferans talebini getirmişlerdir. Bu talep yazılı olarak bizim elimize 11 Ocak'ta geçti. Merkez Komitesi ilk toplantısında bu talebi görüşerek, talebi partiyeye açma, ve bu konunun parti hücrelerinin ilk toplantısında acilen görüşülerek karar alınması; çağrının ve Merkez Komitesinin (çıkartılabilirse partinin) tavrının Merkez Yayın Organında yayınlanarak, durumun kamuya duyurulması yönünde karar aldı.

Ekteki konferans çağrısından görülebileceği gibi, aslında bir değil, iki ayrı öneri sözkonusudur.

Birinci öneri, iki yoldaşın ortak önerisidir. Buna göre:

1) 1 Mayıs tartışmasının oylama ile sonuçlandırılmaması

2) Bu tartışmanın; bağlar konusu öne alınarak ve bağlar konusundaki bütün konularda Merkez Komitesinin cevapları parti içinde önceden tartışılarak bir konferansla sonuçlandırılmasını talep etmektedirler.

İkinci öneri ise; bu ilk çağrıya imza atan bir yoldaşın sonradan yaptığı bir öneridir. Bu öneri; bütün eleştirilere cevap verildikten sonra -kardeş örgütlerin ve muhalefetin de temsil edildiği- bir Konferans yapılmasını öngörmektedir.

Bu öneriler hakkında Merkez Komitesi olarak görüşlerimiz şöyledir:

1) Geline aşamada, yukarıda ortaya koyduğumuz gerekçelerle 1 Mayıs tartışmasının oylama ile sonuçlandırılmaması, önerisini doğru buluyor; bu öneriyi Merkez Komitesi olarak katılıyoruz. 1 Mayıs tartışmasının bugün geline yerde oylama ile sonuçlandırılması partiyeye yarardan çok zarar getirecektir. Eğilimler ortaya çıkmıştır. Bu eğilim kardeşlere bildirilir; çağrı konusu şimdilik bu şekilde -geçici olarak- çözülmüş olur.

2) Önce 1 Mayıs sorununun -kesişen bütün noktalardaki tavrılarımız merkeze konup bunlar üzerine tartışıldıktan sonra- konferansla çözülmesi; ardından bir ikinci konferans yapılması önerisi görüşümüze yanlıştır. Gerek 1 Mayıs konusunda bağlar; gerekse diğer eleştiriler konusunda tavrımız -1 Mayıs konusundakiler önce, diğerleri biraz daha sonra olmak üzere, en geç Mart ortasına kadar hem partiyeye, hem de kamuya açılmış olacaktır. 1 Mayıs konusunda bağlar tartışıldıktan sonra; geriye pek fazla birşey kalmamaktadır.

Bağların Parti içinde, çevresinde, kamuoyunda tartışıldıktan sonra 1 Mayıs konusunda konferans yapmak demek, takriben üç-dört ay sonra bir konferans yapmak demektir. Onun ardından diğer konularda konferans yapmak da, konferansın üç-dört ay ardından bir ikinci konferans yapmak demektir ki, bu konferans toplamanın güçlükleri göz önüne alındığında doğru bir öneri değildir. Bu öneri aynı zamanda, sorunlar iç içe olduğundan, kesişme noktalarında tavrı takınırken ister istemez getirilen diğer eleştirilerin de tartışma sınırı içine gireceğinden, girmesi kaçınılmaz olduğundan da yanlıştır. Biz bu yüzden önce 1. Mayıs üzerine -kesişme noktalarına öncelik vererek- bir konferans, ardından diğer eleştiriler konusunda tavrı takınacak bir konferans önerisine karşıyız.

3) Geline aşamada doğru olan görüşümüze kardeşlerin eleştirilerinin (özellikle II. Konferans sırasında ve sonrasında getirdikleri eleştirilerin) tümüne Merkez Komitesinin cevap taslaqları çıktıktan sonra /Bunların tümünün yayınlanmış olması Mart ortalarına kadar sarkabilir/ ve bunların tümü üzerine parti içinde, çevresinde, kamuoyunda tartışıldıktan sonra, hem bu konularda karar alacak; hem kardeşlik ilişkilerini bütünüyle gözden geçirip değerlendirilecek, bu konuda karar alacak; hem de parti içi "muhalefet" konusunda sonuçlara varacak bir konferans toplanmalıdır. Bu konferans diğer sorunlar yanında 1 Mayıs konusunda da kesin sonuca varır.

Bu konferansın zamanı parti içinde, çevresinde, kamuoyunda yürütülecek tartışmaların temposuna bağlı olarak ele alınmalıdır.

Bu konferansa kardeş örgütlerden temsilci davet edilmelidir. Kardeş örgütlerin temsil edilmesi sağlanmalıdır.

"Muhalefet" in "temsil edilme" sorununa gelince; Merkez Komitemiz parti disiplinini çiğneyen; parti içinde örgütlü çalışmayı terkeden partili olmayan bir "muhalefet" in parti konferansında temsil edilme isteğini reddetmektedir. Şu anda bu durumda olan bir kişi -ve süre içinde aynı durumda düşen kişiler- tabii ki konferansa yazılı olarak şikayetlerini, dertlerini, önerilerini, taleplerini, vs. bildirebilirler. Merkez Komitemiz bu yazılı taleplerin, vs. Konferansta görüşülmesi taraftarıdır. Parti içinde görüşleri azınlıkta kalan yoldaşlar ise

(Devamı s.59'da)

Türkiye'deki Partizan taraftarlarına bir tartışma önerisi

Türkiye'de Bolşeviklerin belgeleri, menşeviklerle henüz bağlarını kesmemiş sempatizan ve üyeler içinde yayıldı; menşevik saflardan yeni kopmalar oluyor. Menşevik saflarda tabandan yer yer bizimle tartışma istekleri geliyor. Bir alt bölgede bu talebin boyutlarının büyümesi, menşevik önderleri sözlü olarak bizimle tartışmaya hazır olduklarını açıkla mak zorunda bıraktı. Bunun üzerine yoldaşlarımız menşeviklerin yönetimine tartışmanın gidişatı, örgütlenmesi, vs. üzerine görüş ve önerilerimizi yazılı olarak bildirdiler. Ve bu konuda cevap talep ettiler. Aşağıda yoldaşlarımızın bu mektubunu yayınlıyoruz. Tabii menşeviklerden bu mektuba şimdiye kadar cevap gelmedi! Biz burada devrimci kamuoyu önünde, bütün imkanları sonuna kadar zorlayarak, böyle ortak toplanmaları yapma önerimizi bir kez daha getiriyoruz.

Arkadaşlar,

Bir süre önce, sizin BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarlarıyla "üst düzeyde" ve öncelikle 1981 Şubat ayında yapılan II. Konferansın gündemini ilgilendiren ideolojik-siyasi sorunlar üzerine bir tartışma yapabileceğinizi, bunu gerekli gördüğünüzü öğrendik.

Bu mektubu göndermekteki amacımız; birinci olarak kısaca bu konuda varolan gelişmeleri hatırlatmak, buna ilişkin sizin tutarsız tavrınızı ortaya koymak, diğer yandan şimdi yapılması düşünülen tartışma hakkında görüşlerimizi iletmektir. Bunlar tartışmaya ilişkin örgütsel düzenleme ve siyasi planlanmasındır.

Bilindiği gibi Partimizin yurtdışı teşkilatında örgütsel ayrılıktan bu yana, Partinin Türkiye'deki bölümünde de çeşitli kademelerde bir dizi yoldaş örgütsel ayrılık ilan ederek BOLŞEVİK'lerin saflarına katıldı. Bu dönem içerisinde, biz, defalarca sizden, sizin çeşitli alanlarda çalışma yürüten tek tek sorumlu düzeydeki elemanlarınızdan öncelikle Partiyi bölen iki çizgi sorunları hakkında Parti üye ve sempatizanlarının katılabileceği tartışmalar talep ettik.

Bu tartışmaları düzenlemek istememizdeki amaç, Partimizi derinden etkileyen ve önce ideolojik olarak, sonra da örgütsel olarak iki kanada bölen ideolojik-siyasal ve örgütsel sorunlar üzerine ya bilgisiz olan ya da yeterince bilgilil olmayan Parti üye ve sempatizanlarımızı aydınlatmak, onların bu önemli sorunda bilimsel-bilinçli karar verebilmelerini sağlamak idi. Bir başka yönüyle bu tartışmalar, bugün kü menşevizm savunucusu MK ve onun "kararlı savunucuları" tarafından Bolşevikler hakkında yalan-yanlış ve dedikodu ile oluşturulan sis perdesinin aralanmasına; öncelikle Bolşeviklerin siyasi görüşlerinin kavranmasına ve bu siyasi çizgi içinde en önemli sorunlardan olan BOLŞEVİK PARTİ inşası, Marksizm-Leninizmin ilkelerini her renkten oportünizme karşı kavramak ve savunmak, bu ilkeler ışığında Türkiye devriminin somut teorik sorunlarının çözümü, vb. gibi en hayati sorunların (görevlerin) anlaşılmasına hizmet edecektir.

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın ideolojik-siyasi hattını savunan yoldaşlar bu amaçlarla somut olarak A L N S Şehirlerinde tartışma taleplerinde bulundular. Bu şehirlerde ve başka bazı şehirlerde bir kısım sempatizan arkadaşın bizimle ilişkileri süreci içerisinde sorunları karşılıklı tartışmalarda kavramak amacıyla talep ettikleri tartışmalar da dahil edilirse, bu konudaki taleplerimizin onlarca olduğu anlaşılır. Ne var ki bütün bu tartışma taleplerimize sadece üç defa olumlu cevap verildi —ki bunlar da menşevizmin savunucuları açısından zorunlu olduğu için gerçekleşti— diğer bütün tartışma talepleri, "tartışma dönemi kapandı", "bolşeviklerle tartışılacak hiçbir şeyin bulunmadığı", "Bolşeviklerin Türkiye'de mücadele eden bir örgüt olmadığı", vb. gerekçelerle reddedildi. Hatta çok önemli bazı örgütsel sorunları görüşme talepleri bile, "Bolşevik

lerle konuşulacak hiçbir şey olmadığı", vb. gerekçesiyle reddedildi. Ve bilindiği gibi bu önemli örgütsel sorunları ancak tesadüfi görüşmelerle çözümlenebildik.

Geçmişte HK, Dev-Yol, vb. teşkilatların bize karşı ideolojik-siyasi tartışmalarda bize karşı uygulamalarını, kendi tabanları ile bizim aramızda düşmanlık tohumları ekme çabalarını ve bütün bunların "nedenlerini" hepimiz biliyoruz. Ama buna rağmen bizim bu gerici çabaların pratikte eninde sonunda iflas edeceğine inancımız tamdı ve bu iflas sürecini hızlandırmak için bilinçli çabalarımızı sürdürüyorduk. Görülen o ki, şimdi de o gerici çabaya siz de (menşevik MK ve onun savunucuları) katılıyorsunuz. Biz Marksist-Leninistler bu tip çabaların korkunçluğundan korkmuyoruz ve sizin bu tavrınızın somut nedenlerini Partiyeye, tabana ve devrimci kamuoyuna açıklıyoruz.

Biz, birinci olarak; eğer koşulları varsa tartışmayı engellemenin ideolojik acizlikten ileri geldiğini, sayılan nedenlerin —buna bahanelerin demek daha doğru olur— ise bu acizliği gizlemek için bir kılıf olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, ikinci olarak; Partiyi bölen ideolojik ve siyasi ayrılıkları tabandan gizlemenin ve ayrılan yoldaşların görüşleri hakkında Parti tabanını aydınlatmamanın, onlara Bolşeviklerin "mülteci", "kavga kaçkını" —ki şimdi pek çok devrimci bu palavraların özünü kavradı— vb. olduğu üzerine çok laf yapan ama onların belgelerini Parti üyelerine bile ulaştırmayan anlayışın ve bu anlayışın ürünü olan pratiğin, küçük-burjuvazinin korkak tavrı olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, üçüncü olarak; bugün bizimle böyle bir tartışmayı kabul etmenizin esas nedeninin içinizdeki objektif durum olduğu, daha somut olarak söylemek gerekirse, tabandan ve alt kademelerdeki üyelerden gelen zorlamanın sonucu olduğu, diğer yandan özellikle son dönemlerde başlayan Bolşevizm yönelme —ninde bunda bir etken olduğunu tespit ediyoruz.

Biz, dördüncü olarak; bugün bizimle "üst düzeyde" —bu kavramı sizden görüşmeye gelen arkadaş kullanıyor— bir tartışmayı kabul ettiğinize ve hattı bu nun şartlarını yaratma görevini de üzerinize aldığınıza göre, daha önceleri bizimle tartışmamak için ileri sürdüğünüz "nedenlerden" geri adım attığınızı tespit ediyoruz. Bu bağlamda şunu da söylemek gerekir ki, bu tutumunuz daha önce ileri sürdüğünüz nedenlerin yanlışlığını gösteriyor. Bu nedenle tutarlı devrimci tavrı, bundan önce tartışmamak için ileri sürdüğünüz "nedenlerin" özelleştirilmesini yapmaktır. Aksi tavrı ikili, "her telden" bir tavrı olur.

Hiç kuşkusuz bütün bu söylediklerimiz sizinle tartışmaya katılmayacağımız anlamına gelmez. Tam tersine biz böyle tartışmaları öteden beri talep etmekteyiz. Burada sadece sizin bu konudaki "tutarlılığınıza" ve "ilkeli"liğinize işaret etmeye çalıştık.

Şimdi gelelim düzenlenecek tartışma hakkındaki önerilerimize:

İçinde bulunduğumuz koşullar uzun süreli tartışmaları sürdürmemize gerçekte olanak tanımamaktadır. Ancak biz sözkonusu tartışmanın en az iki gün sürdürülmesini düşünüyoruz. Bu tartışmada uluslararası Marksist-Leninist hareketin bazı sorunları, bolşevik parti inşası ve bugünkü durum/görevlerimiz üzerine tartışmanın doğru olacağını düşünüyoruz. Bu sorunların aciliyetini gözönüne alarak şu plan çerçevesinde tartışmalıyız:

1. 1957/60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi
- 1963 polemikleri ve modern revizyonizm karşı mücadeleden diğer sorunları

devamı s.23'de

BOLŞEVİK PARTİZAN

1. "Üç kardeş örgüte söz verilen eşit söz hakkı verilmedi" başlığı altında, kendilerine gönderilen zaman planında 15 da kika kendilerinin, 15 dakika "muhalefet" in, 15 dakika Bolşevik Partizan'ın konuşacağı yazıldığı, kendilerinin 18 dakika, "muhalefet" in 15 dakika, Bolşevik Partizan'ın 33 da kika konuştuğunu, ve böylece eşitliğin bozulduğunu söylüyor lar.

Kardeşler birçok olguyu unuttu veriyorlar. Hatırlatalım:

a) Kendileri en baştan kendilerine tanınan zaman içinde konuşmayacaklarını, yalnızca tartışmaya katılacaklarını a - cıklamışlardır.

b) Bolşevik Partizan temsilcisinin 33 dakika konuştuğu ko nuşma, gündem dışı bir konunun tartışmasıdır. En baştan, toplantının gündemi hakkında kardeşlere ve muhalefete söz hakkı verileceği ve onların konuştuğu kadar Bolşevik Parti zan'ın konuşacağı ilan edilmiştir. Açış konuşmasında bu ko nuda aynen şunlar söylenmiştir:

"Bütün bu gelişmeler üzerine, kamuya açık toplantıların gündeminde bir değişiklik yapılmıştır. Bu değişiklik şudur:

Toplantının normal gündemine geçilmeden önce; önce kardeş örgütlerin bir temsilcisine, ardından bizim çevremizde bu toplantıları bizim tarafımızdan planlandığı biçimi ile yanlış bulan "muhalefet" in bir temsilcisine onar dakika, neden bu toplantının hazırlanan gündem çerçevesinde yapılmasını yanlış bulduklarını anlatmaları için söz verilecek; ardından onların konuştuğu süre kadar Bolşevik Partizan adına bir yoldaş onların konuşmasına cevap verecektir."

Bu yüzden de eşitlik konusunda burada yapılan boş gevezeliklerdir. Kaldı ki, GDS ve diğer kardeşlerle "muhalefet" in bu konuda birlikte ele alınması onları gıcıklandırmalıdır. Çünkü tartışılan konularda kardeşler ve "muhalefet" birbirleri ne şimdiye dek kamuoyu önünde tek eleştiri getirmemiştir, on lar aynı görüşü savunmaktadırlar.

2. "Konuşmacı listesinin açıkça çarpıtılması" başlığı altında kardeş örgütler, iki kardeş örgüt temsilcisi, artı bir "muhalefet" temsilcisi; Bolşevik Partizan'dan ise iki kişi konuştuktan sonra bir Bolşevik Partizan temsilcisinin daha söz almış olmasına "kızıyor" lar. Burada da unuttukları, kendilerinin kendilerine örgüt olarak tanınan söz hakkından vazgeçmiş olmaları ("protesto" adına); ve fakat Bolşevik Partizan'ın bu hakkından vazgeçmemiş olduğu olgusudur. Bolşevik Partizan örgütü olarak kendi zamanını kullanmıştır. Bu gerçeğin toplantının gürültüsü içinde divan ve konuşan yoldaş tarafından berrak bir şekilde ortaya konmamış olması hatadır. Ama şimdi GDS hatayı başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor. Kaldı ki, karşı görüşten üç kişi görüş getirdiğinde, eşitlik yanlılarının, karşı çıktıkları görüş temsilcilerinin de kendileri kadar konuşmasından rahatsız olmaları gerekirdi. Tartışılan noktada kardeşlerle "muhalefet" in birlikte, çatışan görüşler açısından kutuplardan birini oluşturdukları açıktır.

3. "Bolşevik Partizan divanının E. Aust, W. Dickhut markalı bir açıklaması" başlığı altında kardeşler, Bolşevik Partizan divanının, bir türlü yerinde oturamayan, her iki lafta yerinden sıçrayıp, bağırıp çağırarak kardeş örgüt temsilcileri hakkında yaptığı, "Böyle davrananlar herhalde işçi sınıfı içinde çalışmamıştır, hak ve haksızlığın ne olduğu konusunda bilgileri yoktur" şeklindeki açıklamaya "kızıyor" lar. Bu açıklama Essen'deki toplantıda (daha sonra Stuttgart'taki toplantıda) siyasi soytarılık yapanlar için yapılmış bir tespittir.

Açıktır ki yalnızca toplantılardaki çocukça; ahmakça provokasyon tavırlarından yola çıkarak böyle bir genel tespit yapılması bir hatadır. Ama GDS'in tam da kendi oluşturduğu provokasyon ortamı içinde bir yoldaşımızın yaptığı bu hataya "mal bulmuş" gibi sarılması; çıkardığı bildiride toplantıda bir kez daha belgelenen ilke ayrılıkları üzerinde duracak yerde; bunları bir yana bırakıp "E. Aust, W. Dickhut" -vari açıklamalar yapıldığından söz etmesi, onun sorunlarına kadar biçimsel ve bürokratik yaklaşığının bir örneğidir.

4. "Çok açık bir iftira" "ve bu kimler tarafından ne için alkışlandı?" başlığı altında kardeşler, bizim 1 Şubat tarihli özel sayımızda açıkladığımız, kardeşlerin Şubat ayı için de planladıkları tartışma ile ilgili olarak Bolşevik Partizan temsilcisinin GDS temsilcisini haksız bir şekilde yalanlıkla suçladığı bölümü alıyorlar.

Bu konuda bizim; Bolşevik Partizan temsilcisinin geçen 1 Şubat 1983 özel sayısında yaptığı açıklamaya ekleyecek bir şeyimiz yoktur.

Toplantılarda burjuvaca tavırlar takınan, en adi revizyonist yöntemlerle tartışmayı sabote etmeye çalışan kardeş örgüt temsilcileri olmuştur. Toplantılar onların bu oportünist-revizyonist-burjuva oyunlarına rağmen başarı ile gerçekleştirilmiştir. İşte onları çileden çıkartan da budur!

KARDEŞLERİN EN SON

"TÜRKÇE" BROŞÜRÜ ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Kardeş örgütler demagojik "yayın faaliyetlerine" (!) devam ediyorlar. En son "GDS, MLPÖ, WBK ile TKP/ML(B) arasındaki tartışmalarla ilgili belgeler III" başlığı altında, II. Konferansın bir dizi hazırlık belgesini, Türkçe olarak, ve Partii içinde yayınlanmış şekli ile, yeniden daktiloya çekme zahmetine katlanmadan, yayınladılar.

Onlar bu belgelerin Şubat ayı içinde bizim tarafımızdan yayınlanacağını kesin bilgisine sahiptiler. Bu konuda hem yazılı olarak, hem de Essen toplantısında kamuoyu önünde söz lü olarak bilgi verilmişti.

Buna rağmen şimdi bizim yayınlamamızdan en fazla bir ay önce bu belgeleri Türkçe olarak -tabii bizimizeleştirilerek verdiğimiz cevaplar olmadan- yayınlamak, adi oportünist bir manevradır. Yalnızca "Biz daha önce yayınladık" şeklindeki aptalca demagojiden başka hiçbir şeye yaramayan bir pratiktir. Biz bu yayın pratiğinin birakalım komünistliği bir yana, devrimci bile olmadığını düşünüyoruz.

oo

TÜRKİYE'DEKİ PARTİZAN ..(21. s'dan

2. Mao Zedung'un Stalin hakkında ileri sürdüğü eleştiriler ve iddialar
3. Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi
4. Bolşevik Parti inşası
5. Bugünkü durum (devrimci durum, cuntanın değerlendirilmesi) ve görevlerimiz (kullanacağımız taktik, içte ve dıştaki görevlerimiz) vb.

Tartışmanın yöntemi ve örgütlenmesi hakkındaki önerilerimiz de şunlardır:

1. Teşkilatlardan konuşan kişi her sorun üzerine bir saat konuşmalı, karşı tarafın da konuşmasından sonra 15 dakika daha konuşmalıdır. Bu konuşmalardan sonra dinleyicilere 15 dakika soru sorma hakkı tanınmalıdır. Aynı uygulama diğer konuşmacı için de geçerlidir.
2. Tartışmaya öncelikle Parti üyesi ve ileri sempatizan yoldaşlar katılmalıdır. Açıktır ki belli teorik bilince sahip olan bu yoldaşlar iki çizgi sorunlarında henüz yeterli kadar bilgi sahibi değildirler. En azından çoğunluk bu durumdadır. Bununla birlikte sempatizan kesimde katılabilir.
3. Tartışacağımız alanda çalışma yürüten çeşitli devrimci teşkilatların yöneticilerinden birer kişinin bu tartışmaya katılması yararlı olacaktır.
4. Tartışmanın olacağı yer ve tarih hakkında katılmayacak arkadaşlara kesinlikle bilgi verilmemelidir. Bu tartışmanın olacağı yerin ve katılacak arkadaşların güvenliği açısından gereklidir.
5. Tartışmaya katılacak arkadaşların güvenliği sizin tarafınızdan sağlanmalıdır. Söz konusu alanda bizim imkânlarımızın sınırlılığı bilinmektedir.
6. Tartışma bizim tarafımızdan bantlara alınacaktır. Bu ileride tartışma üzerinde yapılabilecek herhangi bir spekülasyonu önlemek ve devrimci kamuoyunu belgeler üzerinde bilgilendirmek açısından gereklidir.
7. Tartışma ... tarihinde olabilir.
8. Tartışma yerine gidiş sorunlarını sözlü olarak konuşmalıyız.

Şimdilik söyleyeceklerimiz bunlardır.

Devrimci selamlar,

BOLŞEVİK PARTİZAN
tarafدارları

12 Ekim 1982

BATI ALMANYA NÜRNBERG'DE MHP'LI FAŞİSTLERİN "GECE" SİNE KARŞI YAPILAN PROTESTO EYLEMİ ÜZERİNE

Devrimciler, yoldaşlar,

MHP'li faşistler 9.1.1983 tarihinde Nürnberg'de faşist ideolojilerini propaganda etmek için bir toplantı düzenlediler. "Aşıklar şöleni" maskesi altında düzenlenen bu toplantıyı, Nürnberg ve çevresindeki bir dizi devrimci grup korsan bir gösteri yaparak protesto ettiler. Devrimcilerin bu protesto gösterisinin hazırlığı için eylem birliği toplantıları yapıldı. Bu eylembirliği toplantılarının en son yapılanlarına biz Nürnberg'deki Bolşevik Partizan sempatanları da katıldık.

Bu toplantılarda çeşitli örgütlerin temsilcilerinin devrimcilik adına rezilce görüşler savunduklarına şahit olduk.

Devrimcilik adına savunulan bu rezilce görüşleri, bu görüşlerin nasıl savunulduğunu ve bizim bunlara karşı tavrımızın ne olduğunu devrimci kitlelere de duyurmak amacıyla bu yazıyı kaleme aldık. Çünkü bu eylembirliği toplantıları sadece temsilciler düzeyinde yapıldı.

* * *

Devrimciler, yoldaşlar...

Bizim katıldığımız ilk toplantı, eylembirliği için yapılan üçüncü toplantı idi. Biz bu toplantıya bir devrim sempatanından aldığımız bilgi sonucu katıldık. O ana kadar herhangi bir gruptan yazılı veya sözlü bir çağrı, vs. gelmemişti. Bu toplantıda şu gruplar bulunmaktaydı: Batı Alman örgütlerin - den MLPD, Anti-Emperyalist Liga; Türkiyelili örgütlerden Proleter Dayanışma, Dev-Genç (Dev-Sol), Devrimci İşçi, KSD (Kurtuluş), Serxwebun (PKK), Partizan, DHB. Toplantıyı yöneten Proleter Dayanışma (ki toplantı onların derneğinde yapılyordu) temsilcisine, bu toplantıya katılma hakkımızın olup olmadığını sorduk ve öğrendik ki, bizi bu toplantıya çağırma görevini Proleter Dayanışma üstlenmiş.

Burada geçerken belirtelim: 30.12.1982 tarihinde Bolşevik Partizan sempatanları birkaç arkadaşımız Proleter Dayanışma'nın derneğinde, onlardan Nikaragua ile ilgili bir film almak ve yayın satmak üzere bulduklarında çıkan bir tartışma sonucu, Proleter Dayanışma'nın oradaki sorumluları arkadaşlarımızı Bolşevik Partizan ile Bayern bölgesinde ilişkilerini dondurdıklarını bildirdiler. Ve bu kararın Bayern Proleter Dayanışma taraftarlarının kararı olduğunu sözlü olarak söylediler. Talep edilmesine rağmen bu kararın gerekçesi yazılı olarak verilmedi. Bu kararın (ilişkileri dondurmanın) sınırını ise; tartışma toplantılarında Bolşevik Partizan sempatanlarına söz hakkı vermemek, Bolşevik Partizan ile pratik işbirliği yapmama oluşturunuyordu. Arkadaşlarımız bu kararın pratik bir değeri olmadığını ve uygulanamaz olduğunu, bunun dışında her türlü ciddiyetten yoksun bulunduğunu anında açıkladılar. (Bu kararın gerekçesi ve çıkan tartışma ile ilgili başka bir yazıyı bu yazımıza ek olarak yazıyoruz.)

İşte bize eylembirliği toplantıları için haber verme görevini üstlenen yine bu Proleter Dayanışma'nın sorumsuz sorumluları idi.

Kaldığımız yerden devam edelim: Bu üçüncü eylembirliği toplantısında, yine Proleter Dayanışma temsilcisinin ağzından öğrendiğimiz ilk şeylerden biri de, "faşistlerin toplantı yaptığı salonun işgal edilmesi konusunda 7 grubun anlaşması" olmasıydı. Ama NE ANLAŞMA!!!

Bu "anlaşma"da işgal konusunda iki görüş vardı. Birinci görüş şöyle dile getirildi: "Almanlar işgal etsin, Türkiyeliler destek olsun"! Bu birinci görüşü savunanların gerekçesi; "hukuki olarak Almanların durumu Türkiyelilerden daha elverişli, böyle bir işgal sırasında Türkiyelili devrimciler yakalandığı zaman sınırdışı edilme tehlikesi vardır", vs. idi. Bu görüşü MLPD, Anti-Emperyalist Liga, Dev Sol ve Proleter Dayanışma'nın dışındakiler savunuyorlardı.

Bu birinci görüşün altında yatan gerçek anlayışın özü, sağ teslimiyetçidir. Çünkü şiddet içinde barındıran (işgal, zorla, istenmediği halde gerçekleştirilen bir eylem biçimidir) bir eylem biçimini gerçekleştirilmeyi amaçlayan bir devrimci, zorunlu olarak mevcut devlet iktidarının yasalarını çiğnemek zorunda olduğunu hesaplamalıdır. Bu devrimci olabilmenin kurallarından biridir. Bunu böyle kavramayanların devrimcilerden şüphe edilir.

Fakat bir eylem biçimini uygulamaya koyarken, bundan en az

zararla çıkmak için (örneğin bir işgalde) böyle faktörleri (hukuksal pozisyonları) gözönünde bulundurmamak kötü bir şey değildir. Ancak, bir işgal taraftarı grubun eyleminin yapılması ya pılmamasını (örneğin DHB, Partizan; Devrimci İşçi, Kurtuluş, vs.'nin tavrı tam da buydu) böyle faktörlere bağlamak saçma - lıktır. İşte teslimiyetçilik de kendini burada ele vermekteydi.

Batı Almanların işgalinden yana olan bazıları ise "işgalde şiddet uygulanmamasını" (DHB) savundular. Bu görüş saçmadır. Çünkü yukarıda açıkladığımız gibi, işgal içinde şiddet barındıran bir eylem biçimidir. Çatışmaya varmasa da şiddettir. Çünkü faşistlerin toplantılarını tehditle engellemeyi içermektedir. Bu anlayış "işgal yanlısı, sol" görünmesine rağmen sağcı özünü gizleyemeyen pasifist bir anlayıştır.

Diğer taraftan bu ilk anlayış enternasyonal dayanışmayı (en azından Alman ve Türkiyelili ilericiilerin dayanışması anlamında enternasyonal dayanışmayı) da baltalayan bir anlayış olduğu için milliyetçiydi.

Bu görüşe karşı savunulan ikinci görüş ise şöyle ifade edildi: "Almanların işgal etmesi ve Türkiyelilerin şaşakçılığı iyi değildir. Almanlar ve Türkiyeliler birlikte işgal etmelidirler. Çünkü bu esas olarak bizim görevimizdir." (Proleter Dayanışma) Bu açıklamalar üzerine bizler, keskin işgal yanlısı görünen Proleter Dayanışma ve Dev-Sol temsilcilerini cevaplandırmaları için bazı sorular sorduk:

1. Nasıl bir işgal düşünüyorsunuz? Somut gücümüz nedir?
2. Neden ilahi de işgal yanlısınız?
3. İşgal bize ne getirir, ne götürür?
4. Batı Alman emperyalistlerinin polislerinin faşistleri koruyacağını, vs. bütün bunları hesapladınız mı?

Bu sorularımız üzerine ortak görüş olarak Dev-Sol ve Proleter Dayanışma şu açıklamalarda bulundu:

"Yasal olarak faşistlerin gecelerini engellemenin imkanı yoktur, geceyi engellemek tek olanak olarak salonun işgal edilmesiyle gerçekleşir. Yürüyüş, miting, vs. gibi eylemlerde yokuz."

Bu anlayışı daha da derinleştiren Proleter Dayanışma temsilcisi, pratik olarak işgalin nasıl yapılması gerektiğini şöyle anlattı:

"Toplantının (faşist toplantının —BN) başlamasından 4 saat önce (saat 9'da) belli bir güçle salona girilecek, Almanlar işgal esnasında Türkiyelili işgalcilerle polis arasında (tabii gelirse! —BN) tampon görevi yapacaklar ve faşistler salona bırakılmayacaktır. Polis, salon geçici olarak işgal edildiğinden işgalcilere saldırmayacak, tersine dışardan işgalcilere gelebilecek bir saldırıya karşı işgalcileri koruyacaktır. Örneğin Köln konsolosluk işgali eyleminde, bu böyle olmuştur. Polis işgalcilere karşı dışardan gelebilecek bir saldırıya müsaade etmemiştir." (Kurtuluş temsilcilerinden birisi bu arada şu soruyu sormuştur: Köln eyleminde Konsolosluk görevlileri silahla rehin alınmıştı. Siz de aynı işi yapmayı, faşistleri, vs. rehin almayı mı düşünüyorsunuz? Bu soruyu Proleter Dayanışma temsilcisi cevaplandırmadan geçmiştir.) Bu toplantıda yürüyüş, miting, vs.yi işgalle karşı karşıya koyup; "işgal"i mutlaklaştırarak bu anlayışın "sol" görünme adına, "beğenilen" eylem biçimi uygulanmadığında, bu anlayışı savunanların sağa çarketmesine neden olur ve hiçbir şey yapmaya berabere getirir; yani oturup beklemeyi vaz eder. Ama işin ilginç yanı, bu somut olayda "işgalden başka eylemde yokuz" diyen Proleter Dayanışma ve Dev-Sol temsilcileri bir sonraki eylembirliği toplantısında, kendi önerdikleri eylem biçiminin pratikte uygulanamayacağını gördüklerinde pozisyonlarını değiştirerek (özeleştirme hak götüre! Alışkın değiller.) korsan mitingden de yana olduklarını açıkladılar. "(İşgalden) başka eylem biçimini geçerli görmedikleri" hatırlatıldığında, şu şaheser cevabı verdiler: "Üçüncü toplantının atmosferi gözönüne alınırsa, bizim o söylediğimiz gayet normaldi." Dev-Sol ve Proleter Dayanışma'dan Marksizm-Leninizm yeni bir "katkı"! Sınıf mücadelesinin durumuna göre değil de toplantıların atmosferine uygun taktikler!

Bunlarla ilgili bir başka soruna gelince: Bir öncekiler Almanlara hukuksal konularından dolayı ihtiyaç duyarken, bunlar da Almanlara polisle Türkiyelili işgalciler arasında "tam-

pon" görevi görmeleri için ihtiyaç duymaktadırlar. Bu görüşün bir öncekilerin görüşünden aşağı kalır yanı yoktur. Her ikisi de Alman devrimcileriyle Türkiyeli devrimciler arasındaki enternasyonal dayanışma ruhunu köreltmeye yarayan ve onu temel almayan dar milliyetçi bir yaklaşımdır. Diğer yandan mevcut düzeni korumakla görevli Batı Alman polisine olmayacak bir görev yüklemek: yani "bina geçici süre için işgal edileceğinden, polis işgalcileri koruyacak, dışarıdan işgalcilere karşı girişilecek herhangi bir saldırıya müsaade etmeyecek" miş! Batı Alman emperyalizminin polisine bu kadar güven nere-den geliyor? Tabii ki Proleter Dayanışma'nın Batı Alman emperyalizmine karşı siyasi yaklaşımının sonucudur bu. Batı Alman polisi; Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını savunma a racıdır; ve devrimcilere saldırı konusunda ustadır. Bu konuda örnek oldukça geniştir. Augsburg olayı, ev işgalcilerine karşı tavrı, vs., vs. İşte çok "sol"culuğun altında yatan sağcılık kendini böyle ele veriyor.

Devrimciler, yoldaşlar!

Oportünist cepheden bu tür sesler gelirken, üçüncü toplantıda bizler şu görüşleri savunduk:

Birincisi; Bugün Türkiye devrimi açısından esas görev Bolşevik Partiyi inşa etme görevidir. Tüm diğer görevler bu esas göreve bağlı olarak ele alınmalıdır. Bizim açımızdan katılacağımız her eylem, propaganda faaliyeti, bu anlayışa uygun düzen hareket olmak zorundadır. Ayrıca Türkiyeli devrimcilerin içinde buldukları somut durumu gözönüne alırken, Türkiye'deki yenilginin buradaki etkilerini de hesaplamak gerekir.

İkincisi; toplantıyı yapan faşistleri yalnız görme anlayışını terketmek zorundayız, çünkü her somut eylemde defalarca ispatlandığı gibi, polis faşistlerin yanında yer almıştır, bu eylemde de onların yanında yer alacaktır.

Üçüncüsü; faşistlerin düzenledikleri gecenin engellenmesi bugün için mümkün ve şart değildir. Bizim için bu gecenin engellenmesi bir istektir. Ve bugün tüm isteklerimizi gerçek hale getirebilecek durumda değiliz. Nürnberg'de bu olaya karşı bizim açımızdan en doğru tavır, protesto eylemi tavrıdır. Bu protesto eylemini de bir mitingle gerçekleştirmek bize ve diğer devrimci gruplara gücümüze en uygun olanıdır. Ve devrimcilerin bütün işi faşistlerin toplantılarını engellemek değildir. Bu somut incelenmelidir.

4. İşgal taktiği bugünkü somut duruma uygun değildir. Çünkü işgalin götürceği, getireceğinden çoktur. Onun ötesinde, devrimcilerin Nürnberg'deki somut gücüyle bunu gerçekleştirmek de bize pek mümkün görünmemektedir. Öte yandan faşistlerin ön ceki seneler yaptıkları birçok toplantıyı, bugünkünden çok daha fazla bir güçle engelleyememiştik.

Beşincisi; bizim açımızdan faşistlerin yılda bir kez düzenledikleri bu tür toplantılara karşı tavır takınmak bunun için gereklidir: Devrimciler içinde yılğın ve pasifizmin geliştiği, devrime olan inancın gittikçe zayıfladığı bu dönem de devrimci moralin yükseltilmesi için, içinde bulunduğumuz alanda faşistlere karşı devrimci muhalefetin pratikte gösterilmesi için gereklidir. Siz tüm gruplar bütün bu söylediklerimize rağmen yine işgal taraftarıysanız, biz yürüteceğiniz bu işgal eylemini kendi eyleminiz olarak kavramayacağız. Böyle bir eylem yapıldığında, bunu devrimcilerin bir eylemi görürüp, ona uygun dayanışma içinde bulunacağız.

Biz bu görüşleri getirdikten sonra, üçüncü toplantının gündışı değişti. İşgalde anlaşmış bulunan 7 gruptan 5'i işgal görüşünden vazgeçti. Bunlar: Serxwebun, Devrimci İşçi, KSD, Partizan, DHB idi.

İşgal eylemini şartlarımıza uygun görmediğimiz ve bir protesto eyleminin daha akılcı ve daha doğru olduğunu bildiğimizden dolayı, diğer grupların da böyle hareket etmelerini talep ettik.

Dev-Sol ve Proleter Dayanışma taraftarları hala işgal yanlısı olduklarından dolayı, artık birlikte tartışılacak bir sorun görülmediğinden, toplantı sona erdi. Bir önceki toplantıda işgal yanlıları olanlarla birlikte Serxwebun'un derneğinden yaptığımız kısa bir toplantı sonucu, bir sonraki gün toplanılmasını kararlaştırdık.

Bu toplantıya 'keskin' işgal yanlıları da katılma durumunda kaldı.

Toplantıda bizim tarafımızdan şu öneri getirildi:

✗ Bir protesto eylemini miting şeklinde yapabiliriz. Bu eylem korsan olmak zorundadır. Çünkü artık müracaat edebilmenin imkanı kalmamıştır. Müracaat edilse de izin vermezler.

✗ Bu eylemde ortak hareket edebileceğimiz noktaları tespit edelim. Birlikte hareket edemeyeceğimiz noktalarda, herkes bağımsız propaganda ve ajitasyonunu yapabilsin.

Bu önerinin birinci şıkına hiçbir itiraz gelmedi ve pratik olarak bu mitingin nasıl yapılacağı iyice açıklığa kavuştu - rulduktan sonra, önerinin ikinci şıkı üzerinde fırtınalar koptu.

Nasıl ortak hareket edilecekti? Bu ancak bir konuşma ve birlikte haykırılacak sloganlarla mümkün olacaktı. Fakat ortak bir konuşma hazırlamak olanaksızdı. Bunun için bunun üzerinde fazla durulmadı. Birlikte atılması gerekli sloganların tespitine gelince:

- Faşizme Ölüm! Bağımsız demokratik Türkiye!
- Kahrolsun faşist cunta!
- Ne cunta, ne de parlamento! Tek yol demokratik halk devrimi!
- Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!
- Yaşasın Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı!

Bunların dışında bizler aynı zamanda

- Yaşasın Marksizm-Leninizm! ve
- Bolşevizm yenecektir!

sloganlarını atacağımızı söyledik.

Son iki slogana DHB dışındaki tüm gruplar karşı çıktılar.

Bunun üzerine uzun uzadıya tartışmalar çıktı.

Tartışmalar içinde bizlerin, böyle davrandığımız taktirde eyleme zarar vereceğimiz, birliği bozacağımız gerekçelerine karşı ve bizi eylemden dışlama çabalarına karşı tavrımız şöyle oldu:

Biz bu eyleme katılacağız ve tüm gruplardan bağımsız hareket edeceğiz. Atacağımız her slogan ve yapacağımız her hareket doğrudan bizleri bağlar. Bizden taviz bekleyenler, varolmayan ideolojik ve siyasi birlikleri somut bir eylemde varmış gibi göstermeye çalışma çabaları boşa uğraşlardır. İlkel birlikler ancak, doğru siyasi ve ideolojik bir temele dayalı sağlanabilir.

Nitekim eylem günü bizler, eylem öncesi takındığımız tavra uygun olarak hareket ettik. Kendimiz için aldığımız kararlara uydumuz gibi, eylem içinde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini hayata uyguladık.

Eylem sırasında gördük ki; bizim önceden tespit ettiğimiz gibi, Batı Alman emperyalizminin polisi güçlü bir şekilde (faşist toplantının olacağı saatten üç saat evvel, kalkanlı polislerle) faşistleri korumaktaydı.

Eylem sırasında, devrimciler "geceye" gelmek isteyenlere engel olmaya çalışınca, polis gelenleri çembere alıp içeri sokuyordu.

150'ye yakın Türkiyeli ve Alman devrimcinin protestoları faşist toplantının engellenmesini sağlayamadı ama faşistlere karşı bir gösteri oldu.

Bizler yukarıda tespit ettiğimiz sloganları, hiçbir grubun sloganlarını bastırmadan attık.

Bu protesto eylemi ve onun hazırlıkları, lafta belli noktalarda 'sol' görünen ve gerçekte ise pratikte ve teoride sağcılığı savunan bu yanlış düşünce taraftarlarının tavrılarıyla uzlaşmadığımız için, bu bizim için yararlı olmuştur.

Bu eyleme katılmamız aynı zamanda kendi içimizdeki yılğının etkisinde olan ve pasifizme eğilim gösteren tavırlara karşı da bir hareket olmuştur.

Bolşevizm yenecektir!

Nürnberg'den bir BP semp.

ACIKLAMA:
oooooooooooo

Nürnberg'deki Proleter Dayanışma taraftarları tarafından bize ulaştırılan bir eleştiri üzerine bu açıklamayı yapmayı bir görev biliyoruz.

Bolşevik Partizan S1'de "Oportünist-Revizyonist Cephenin yayın organlarında 'Yayın Organının Görevleri' üzerine tespitler" başlıklı yazıda yer alan:

" Bunların dışında, bildiğimiz kadarı ile Halkın Devrimci Öncülerinin 'Proleter Dayanışma' adlı bir yayın organı vardır. Elimize düzenli geçmemektedir." (BP 1, s.7)

Bu açıklama, Proleter Dayanışma taraftarlarına göre; 'polise hizmet'tir. Çünkü "Proleter Dayanışma hiçbir örgütün yayın organı değildir. Bu böyle olduğu halde, onu (Proleter Dayanışma'yı) Halkın Devrimci Öncülerinin yayın organı olarak göstermek başka neye yarar?"

Biz Nürnberg'deki Bolşevik Partizan sempatanları, Proleter Dayanışma taraftarlarının bu tavırlarına karşı, bu açıklamanın polise hizmet olmadığını, eğer sizler hakkında yanlış bir bilgi verilmiş ise, bunun düzeltilebileceğini, ama he

(Devamı s.68'de)

12 Eylül Üzerine Tartışma

Geçen sayımızda, 12 Eylül ile ilgili olarak elimizde 4 yazı daha olduğunu; bunları cevapları ile birlikte yayınlayacağımızı bildirmiştiğimiz. Aşağıda sözü geçen yazıları ve cevapları yayınlıyoruz.

Ayrıca bir de 12 Eylül ile ilgili değerlendirme yazısının bir bölümüne bir dizi sempatican arkadaştan gelen eleştiriyi; ve bu konuda Merkez Komitesinin açıklamasını da yayınlıyoruz.

"GDS YÖNETİMİNE" BAŞLIKLIL YAZI HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZ

oo

Yoldaşlar!

Biz Merkez Komitesinin GDS yönetimine verdiği cevabı; yanlış, ciddiye uzak bir tavır olarak değerlendiriyoruz. GDS çok kısa tezlere halinde 12 Eylül'le ilgili doğru bir öneriyi ortaya koyup, Merkez Komitemizi bu konudaki yanlış tutumundan ötürü yoldaşa eleştirmektedir. Örgütlü yoldaşların sırf bildiri dağıtıp toplantı için seferber edilmesini doğru bulmadığını açıklamakta ve şöyle demektedir:

X "Sizin bu konudaki ilk planlarınızı bütünü ile yanlış buluyoruz. Bu görüşümüze göre bu yılki 1 Mayıs'tan geriye atılmış bir adımdır, çünkü 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, ML politikanın özsel (çok önemli -ÇN) bir noktası artık çıkış noktası olarak alınmamak tadır. Kasdettiğimiz, tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma ve onların adım adım KARŞI-DEVİRİM kampına geçme, onların açık karşı-devrimci sosyal-faşist örgütlerle gittikçe güçlenen ittifakları karşısında BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK'IN ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZ -eğer merkezi oyalarda pratik siyasete katılabilecek (eingreif en- müdahale etmek -ÇN) durumda isek- olduğu -dur." (GDS'in 12 Eylül'le ilgili toplantılarda okunan mektubundan)

" Devrim bayrağı 12 Eylül'de mutlaka bağımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulmalıdır. Bolşeviklerin yürüyüşü öyle bir örgütlenmelidir ki, bu yürüyüşü 'gösterici' bir şekilde (...) oport. ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne rastlamalı (şiddetli çarpışma olmadan). KARŞI MİTING yapılmalı. Ve bu plana bağlı olarak oport ve rev. grupların yürüttüğü yürüyüşe katılanlar içinde mas-siv propaganda. Öz şu olmalı: Çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun AKİMA KARŞI yüzmeye hazır olduğu, sayıca az olmasına rağmen (bütün oportünistler buna bakar) KESİNLİKLE KARŞI ÇIKIŞI açıkça ortaya konmalı, gösterilmeli -dir." (adı geçen mektuptan)

Bu öneriyi karşılık Merkez Komitesi şöyle demektedir:

" Merkez Komitemiz, gerek oportünistlerin-revizyonistlerin etkilediği kitleye doğru bir alternatifin (yürüyüş olarak da) varlığının gösterilmesi; ve oportünizme-revizyonizme karşı mücadele açısından; gerekse bizim kendi çevremizin eğitimi açısından merkezi bağımsız bir yürüyüşün büyük yararlar sağlayacağı; ancak böyle bir yürüyüşü -yapılması mutlaka gerekli tartışma toplantılarına paralel olarak düzenlemek için; Partinin içteki tayin edici önemde bir dizi çalışmasının bir süre için aksatılmasının kaçınılmaz olduğu tespiti ni yaptık. Merkez Komitemiz bu tespitten sonra bu yıl 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, bunun yerine tartışma toplantıları yürütme kararı aldı. Bunun yanında oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne güçlü bir propaganda grubu göndererek görüşlerimizi çeşitli araçlarla yayma kararı aldı."

Biz bu tavrı Marksist-Leninist ilkeden yoksunlaş bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Çünkü bugünkü görevlerimiz yarın da varlığını sürdürecektir. Herhangi bir olaya daha aktif bir eylem biçimiyle müdahale etme imkân ve şartlarının müsait olduğu bir durumda, 'bugünkü' görevlerimiz, 'gücümüz'

gerekçesiyle en uygun olanı yapmamak tutarsızlık -tır. Somut olarak 12 Eylül konusunda takınılan tavır da bu nedenle yanlıştır. Böyle tutarsız gerekçelerin kabul edilip genelleştirilmesi halinde her aktif eylemi reddetmek mümkündür.

Acaba yarın çok daha çetin ve zor görevlerle yüz yüze gelmeyeceğimizi mi sanılmaktadır? Ancak bunun böyle olacağını sananlar "bugünkü görevlerimiz" bahanesiyle yapılması mümkün olan en uygun aktif eylem biçimini reddederler.

Acaba bildiri dağıtımını için seferber edilen arkadaşlarımızın yürüyüş için seferber edilmeleri ve görevlendirilmeleri hangi işimizi felç ederdi?

Bildiri eylemine katılmayan başka bölgedeki arkadaşlarımızın yürüyüş için seferber olmaları, önemli bir görevin aksamasına neden olmazdı.

Eğer bugünkü somut durumda 12 Eylül'ün Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından önemli düşünelecek olursa, alternatif bir yürüyüş yapılması çok daha isabetli bir mücadele aracını kullanarak, görevimizi daha doğru bir şekilde yerine getirmiş olurduk. Böyle olunca da eylemimizin hem düşman hem de ihanet eden oportünizmi daha aktif bir biçimde teşhiresi yönelmesi, hem de ML temelinde devrim perspektifini göstermesi bakımından hiç şüphesiz ileri bilinçli işçilerin kazanılmasına hizmet ederdi.

Biz Merkez Komitesinin tavrını, "bugünkü görevlerimiz" gibisinden tutarsız gerekçeleriyle doğru bir öneriyi reddetme tavrı olarak değerlendiriyoruz. Bu anlayışın Parti içinde hakim kılınması, Partinin direk hantallaşmasına ve bir tartışma klübüne dönüşmesini kaçınılmaz hale getirecektir.

Merkez Komitesi, hiç şüphesiz "bizim ortaya koyduğumuz gerekçelerden sadece birine dayanarak bizi eleştirmeye kalkışıyorsunuz" diyerek, eleştirileri bizim haksız olduğunu iddia edebilir. Çünkü Merkez Komitesi bizi, içinde bulunduğumuz durumda bu görevi (alternatif yürüyüş) yerine getirebilecek gücümüzün de olmadığına inandırmaya çalışarak GDS'e verdiği cevapta olduğu gibi 12 Eylül genelgesinde şöyle demektedir:

"Bizim bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir." (12 Eylül genelgesi, s.3)

Biz bu anlayışı birçok yönlü sakat bulmamıza rağmen, burada sadece "bugünkü gücümüz" sorunu üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz.

Sorum bizim açımızdan Merkez Komitesinin deyimiyle "damga basma" ya da parmak basma sorunu değil; devrim tarihi açısından önemli bir yeri olan olaya aktif bir protesto eylemiyle müdahale edecek gücümüz varsa müdahale etmek sorunudur.

Proletaryanın öncü örgütünü yaratma mücadelesinde nice gücümüzün önümüzdeki dönemde daha da azalması ihtimal dışı değildir. Bundan dolayı önemli oyalara aktif olarak müdahale etmekten bugün vazgeçmek ve meydana oportünistlere terk etmek objektif olarak tasfiyeciliğe ortam hazırlamak anlamına gelir. Merkez Komitesi başkalarını "bir eylem biçimini mutlakaştırma" ile suçlayacağına, biraz da bu konudaki pasif tutumunun hangi sonuçları doğuraca-

ğı üzerinde kafa yorsa görüşümüzce çok daha iyi olurdu.

Merkez Komitesi bunlarla da yetinmemekte, 1 Mayıs'ta olduğu gibi 12 Eylül'de de içine düştüğü tu tarsızlığı "yavuz hırsız" yöntemiyle GDS'e malede rek için içinden sıyrılma yolunu tutmakta ve şöyle demektedir:

"İşte sizin görüşlerinizin vardığı sonuç budur. 'Çok devrimci' görünen 'maksimumu' yapmayı talep etme, sonuçta 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında her türlü aracı reddeden; 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında hiçbir eylemi 'bağımsız ortaya çıkma'dan saymayan konumu ile oportünizm önünde geri çekilmeye varmaktadır." (GDS yönetimine mektup, s.2)

"Bu şekilde yürüyüş biçiminde bir eylemi her şey östermeye çalışan oportünistlerle aynı konuma dü yürüyorsunuz." (ağ mektup, s.3)

Biz bu tavrı haklı eleştiriler karşısındaki tahammülsüzlüğün en bariz ifadesi olarak değerlendiriyoruz.

Merkez Komitesi başkalarına savunmadıkları düşünceleri maletmeye çokça "karşı" olduğunu söylemesine rağmen nasılsa tam da GDS'in bir eylem biçimini mutlaklaştırdığını, merkezi yürüyüşü her şey gördüğünü hiçbir ispata bile gerek duymadan GDS'e maletmekten çekinmemektedir.

Bu iddianın saçmalığını, sadece GDS'in şimdiye kadar mücadeleli proletar enternasyonalist bir tavırla var gücüyle desteklemesi ve aktif olarak mücadeleye katılması göstermemekte; aynı zamanda bu iddianın saçmalığını 12 Eylül pratiğide bizzat kendisi de göstermektedir.

Hiçbir temeli olmayan ve en basit bir demagoji niteliği taşıyan bu sonuca Merkez Komitesi nasıl varabiliyor? Bizce bunu sade bir tek açıklaması vardır; o da şudur: Merkez Komitesi kardeş teşkilatlarla sürdürülmesi gereken yoldaşça T A R T İ Ş M A Y I O R T A D A N K A L D I R - M A K İ S T İ Y O R !

12 EYLÜL'LE İLGİLİ "GDS YÖNETİMİNE" BAŞLIKLİ YAZI HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZ" ADLI YAZI ÜZERİNE OO

GDS'in şimdi "Spartakus" içinde birleşmiş olan gönüllü ayu - kaçlara, sözü geçen yazıda bizim GDS'in yazılı tavrına getir - diğimiz eleştiriyi; ve onun bir mücadele biçimini mutlaklaştıran tavrını teşhirimizi beğenmemişler. Onlar bizim tavrımızı "Marksist-Leninist ilkedan yoksun yanlış bir tavr" olarak değerlendirdiklerini açıklamışlar. Tersini bizi şaşırtırdı!

Onlar bizim GDS'i eleştiren tavrımızı eleştirirken, sorunu önce "herhangi bir olaya daha aktif eylem biçimi ile müdahale etme imkan ve şartlarının müsait olduğu bir durumda, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz gereksesi ile en uygun olanı yapmamak tutarsızlıktır" şeklinde koyuyorlar.

Sorunun bu şekilde konmasının kendi içinde mantıksızlık olduğunu görmüyorlar.

Eğer sorun gerçekten cümlelerin birinci bölümünde konduğu gibi "herhangi bir olaya daha aktif müdahale etme imkan ve şartları'nın müsait olup olmadığı sorunu ise; o zaman açıktır ki "bugünkü görevler ve gücün" yanyana konarak "en aktif eylem biçiminin ne olduğu" somut olarak tespit edilmek zorundadır. Bu somut tespit "görevler ve güç" tayin edici önemdedir. Bu yüzden de tam da "eylem biçimi" nin tartışıldığı bir bağını da "bugünkü görevler ve gücümüz" gereksesi ile biz şu eylemi değil, bu eylemi yapacağız şeklinde tavisir takınmak tutarsız değil, doğru Marksist-Leninist tavidir.

Sorun, "daha aktif eylem biçimi ile müdahale etme imkan ve şartlarının müsait olup olmadığı'nın nasıl belirleneceği soruudur."

— Ya en iyi eylem biçiminin ne olduğu her eylemde somut olarak tespit edilecektir. O zaman 'anın görevleri, ve güç' bu somut tespiti yapmada tayin edici rol oynar;

— Ya da en iyi eylem biçimi, güçten ve görevden bağımsızdır. İkisinden biri. Orta yol yoktur!

Merkez Komitesi 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, propaganda ve

Bunun dışında belirtmek istediğimiz bir başka sorun da özeleştirici metodudur.

GDS cuntayla ilgili bundan önceki çalışma döneminde yaptığımız yanlış propaganda ve ajitasyonun özeleştirisinin yapılması gerektiğine dikkat çekmesine karşılık Merkez Komitesi şöyle yanıt vermektedir:

"Esas halk konusunda geçen dönemde yaptığımız hatanın (cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önündeki özeleştirisi daha 2. Konferans öncesinde Ocak 1982'de çıkan BP 5. sayısında yapılmıştır. 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız BP sayısında da bu özeleştirici bir kez daha tekrarlanmaktadır." (ağ mektup, s.4)

Biz burada şimdilik bu özeleştirinin içeriği üzerine değil, (bunu başka bir yazımızda ele alacağız) sadece metod üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz.

Biz bu anlayışı şu sebepten dolayı yanlış buluyoruz:

Gerek BP adına gerekse ... adına yapılan özeleştirici sadece bu yayın organları aracılığı ile devrimci sempatanın çevre içerisinde yayılmaktadır. Bu yayın organlarının sayısı ise 1500 civarındadır. Halbuki 12 Eylül 1981'de katıldığımız eylemde BP ön derliğinde sağ oportünist içeriğe sahip bir bildiri 15000 kişilik bir kitle önünde dağıtılarak onlara yanlış bilinç taşınmıştır. Marksist-Leninist yön tem eğer imkân varsa hata hangi çevrede ve kimlere karşı işlenmişse, o çevrede hata işlenenler karşısında özeleştirisi yapılmalıdır. 12 Eylül 1982 bu imkânı bize en iyi bir biçimde sağlamıştır. Sağ oportünist düşüncelerle etkilediğimiz kitle önünde ML bir özeleştirinin yapılmasına imkân ve ortam gerek anlamda müsaitken, BP yönetiminin bu işi BP 5. sayısında hallettiği ve MYO 2. sayısında tekrarladığını söylemesi hiçte tutarlı bir tavisir değildir. Hele de bu doğrultuda gelen haklı eleştiriler de tu tarsız nedenlerle geri çevirmesi hatayı daha da derinleştirmesi bakımından tamamen yanlıştır.

... SK
20.10.1982

tartışma toplantıları yapma kararını, somut olarak gücü ve andaki görevleri değerlendirerek aldı. GDS eleştirisinde 'bağımsız yürüyüş' biçimini mutlaklaştıran, onun dışındaki eylemleri siyasal mücadeleden bile saymayan bir tavisir içine girdi. (1 Mayıs'taki tavisirinin devamı!) Biz bunu eleştirdik.

GDS gibi, onun savunucuları da, bizim gücümüzden sözcettiği mi yerde "önemli olaylara aktif olarak müdahale etmekten bu gün vazgeçmek" anlamına geldiği şeklinde laflar ediyorlar. Onlara göre de, olaya aktif müdahale herhalde ancak yürüyüşle olur; ve bizim mesela oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünde yoğun propaganda yapmamız; olaya "aktif müdahale" değildir.

Biz GDS'in tavisirini, oportünizm karşısında geri çekilen bir tavisir olarak adlandırdığımızda, kraldan fazla kralcı GDS savunucuları, bunu "eleştiriyeye tahammülsüzlük" olarak değerlendirebilirler.

Öyle ya, biz kimiz de, GDS'in bu noktadaki konumu ile oportünistlerle ayrı noktadan çıkıp, aynı noktada birleştiğini söyleyebiliriz?! Bu olsa olsa, "eleştiriyeye tahammülsüzlük"tür! Bu kardeşler savunucuları, kardeşlere gerçekten bir yumurtanın diğerine benzemesi kadar benziyor. AMLP'nin yetkili bir kişisi de, bizim 1 Mayıs tartışmasında kardeşlere sert tavisir takınmamızı, "eleştiriyeyi hazmedememenin sonucu" olarak değerlendirmişti. Bizim arkadaşlara tavsiyemiz, ruhbilimçiliğinden vazgeçip; Marksizm-Leninizme dönmeleridir!

Biz GDS'in belirli eylem biçimlerini mutlaklaştırdığını — ama kendi için değil; kendinin zaten böyle bir problemi yok! Bizim için mutlaklaştırtıyor; bunun 1 Mayıs ve 12 Eylül tartışmasında açıkça ortaya çıktığını söylüyoruz. Bunu bir sürü yazımızda ispatlamaya çalıştık da. Bu şimdi tavisir takınan sempatan komiteyi tatmin etmemiş olabilir. O zaman tavsiyemiz karşılıklı belgeleri biraz daha önyargısız bir kez daha incelemeleridir.

Özeleştirisi konusunda, yöntemle ilgili söylenenlere gelince

Gerek GDS, gerekse ondan bu konuda eleştiriyi ödünç alan 'bizim eleştirici'lerimiz; Özeleştirisi sorununu 'hata hangi çevrede kimlere karşı işlenmişse, o çevrede, hata yapılanlar karşısında Özeleştirisi yapılır' şeklinde koyarak, izin veremez bir şekilde basitleştirmekte; Özeleştirisi görevini sadece hatanın yapıldığı çevre ile sınırlandırarak, hatalar temelinde kitleleri eğitmenin görev olduğu Marksist-Leninist öğretisini iğdiş etmektedirler. Diyelim ki biz hatayı Batı Almanya'da 12 Eylül yürüyüşünde yaptık! Bu hatanın Özeleştirisini bir dahaki yıl benzer bir yürüyüşte Batı Almanya'da yaptık! Özeleştirisi görevi tamam mı? 12 Eylül yürüyüşünde bildiri dağıtmakla sorun çözülecek mi? GDS'in ve onun savunucularının aptalca kuralına bakılırsa tamam olması gerekir! Ama Marksist-Leninistler soruna böyle yaklaşmaz. Onlar yaptıkları bir hatanın Özeleştirisini, eğer bu hata önemli bir hata ise, hatayı yaptıkları alanla sınırlamaz, o hata ve Özeleştirisi temelinde elindeki tüm araçlarla bütün kamuoyu önünde tavır takınırlar. Hatanın Özeleştirisinin sadece hatanın yapıldığı çevre ile sınırlandırılması, önemsiz hatalar, ya da gizlilik gereği, vb. durumlarda sözkonusu olabilir.

Onlar hata ve Özeleştirisi sorununa doğru yaklaşmadıkları için; 12 Eylül 1981'de bildiri dağıtıldı; bu 12 Eylül 1982'de de aynı kitle yanyana geldi, aynı kişilere Özeleştirisi yapmak gerektiği şeklinde bir "yönetim eleştirisi" getiriyorlar. Eleştirilerinin temelinde yatan düşünce, Marksizm-Leninizmin Özeleştirisi anlayışına ters bir düşüncedir. Ama bundan bağımsız olarak, bizim 12 Eylül yürüyüşü sırasında da çıkardığımız bildiride geçmişte bizim de mücadeleyi cuntayla sınırlayan bir sapmayı yer yer savunduğumuzun ortaya konması da doğru olurdu. Bunun yapılmaması bir eksiklik. Ama biz bunu önemli bir eksiklik olarak görmüyoruz. Çünkü yukarıda tartıştığımız sorun dışında bir de bizim hatamızın Özeleştirisini teorik olarak kavradığımız ölçüde Bolşevik Partizan'da Ocak 1982'de yapmış olma durumumuz vardır.

Bu noktadan itibaren esas sorun sürekli olarak yapılan Özeleştiriyi tekrarlamak değil; bir yandan bu Özeleştiriyi derinleştirmek; diğer yandan onu uygulamak; ona uygun davranmak; hatayı pratikte de aşmaktır. 12 Eylül 1982'de; daha önce yaptığımız hatayı tekrarlamadığımız; bu hatayı pratikte aştığımız olgudur.

ÖZELEŞTİRİ Mİ / CUNTA KONUSUNDAKİ SAĞ OPORTÜNİST GÖRÜŞLERİN KILIK DEĞİŞTİREREK YENİDEN PİYASAYA SÜRÜLMESİ Mİ?

oo

1. CUNTAYA KARŞI SİYASETİMİZ VE BU KONUDAKİ TARTIŞMANIN GELİŞİMİ

Bu sorunun doğru dürüst kavranabilmesi için ayrı - lıktan bu yana cunta konusundaki siyasetimizin gelişmesine kısaca bir göz atmamız zorunludur. Sorunun açıklık kazanması için cuntayla ilgili yürütülen tartışmaların belgelerine dayanmak gerekmektedir. Bilindiği gibi 12 Eylül cuntasının başa gelmesinden altı ay sonra Partizan/Bolşevik Partizan ayrılığı gerçekleşti. Ayrılığı ilan eden 1. Bolşevik Konferansından sonra ilk yapılan Bolşevik Partizan'ın 11/1 Mayıs sayısında cuntayla ilgili şu görüşlere yer veriliyordu:

"Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cuntanın yüzü kitleler içinde tam olarak tanınmamıştır. Cuntanın yürüttüğü demagojinin işçi ve köylü kitleleri içinde de önemli bir etkisi olmuştur. Bugün acil görev (açBP) işte bu etkiyi kırmak için kitleler içinde yoğun bir çalışmaya girmek - tir. Cuntanın emperyalist uşağı yüzü; işçi düşmanı; emekçi düşmanı; gençlik düşmanı yüzü hayatın her alanında mümkün olan bütün araçlar kullanılarak teşhir ve cunta tecrit edilmeli; cuntaya karşı muhalefet birleştirilmeyi çalışılmalıdır." (açBP) (Bolşevik Partizan S.11/1, s.31)

" Bugün dışı dönük çalışmada kavranacak halka; cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken komünistler; cunta sonrası gelecek bir sivil yönetimin de gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BP11/1)

Bu yanlış sağ sapma teşkil eden esas halka teşpiti 12 Eylül'ün 1. yıldönümü münasebetiyle BP önderliğinde kitle federasyonu adına çıkartılan bir bildiri ile de yaklaşık 15 000 kişilik bir kitle önünde propaganda edildi. İşin ilginç (aynı zamanda üzücü olan) yanı bu sağ sapma karşısında saflarımızdan herhangi bir eleştirinin gelmemesidir. Bu durum biz de dahil olmak üzere istisnasız BP okuyucusu tüm yoldaşların çıkan yazıları hangi "eleştirici" bakış açısıyla incelediklerinin çok açık bir göstergesidir.

Bu sapmaya karşı ilk ikaz sinyallerini yakan kardeş teşkilatlardan GDS olmakta ve cuntayla ilgili gerek BP11/1'in gerekse Duisburg yürüyüşünde dağıtılan 12 Eylül bildirisinin sağ oportünist örgütlerin yaydığı siyasetten öde farklı olmadığını ortaya koyarak şöyle eleştirmişlerdir:

" Bizce 12 Eylül yürüyüşüne çağrı, sadece cuntayı devirmeye çağırması bakımından, burjuva demokratik örgütlerin çağrılarından hemen hemen farksızdır. (aç GDS) Halbuki ..'le diğer anti-faşist örgüt -

ler arasındaki temel farklılığı gösterebilmek için, şu doğru stratejinin .. gibi bir kitle örgütü tarafından da açıkça görülmesini gerektirir - di: Çeşitli kılıklara bürünen komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devleti yıkılmalıdır, cuntanın yıkılması belki bir başarı olabilir, fakat bu asla zafer kazanılmıştır anlamına gelmez. Görüşümüze göre bu (söylediklerimiz -ÇN) ..' in çizgisiz ve programatik açıklaması ile uyum içindedir.

Ayrılık sonrası ..'in çizgisini bu kadar sağa çeken bu çağrıyı yazan, .. sorumlusu yoldaşın ya da provokatörlerden biri mi olduğunun ayırt edilemeyecek hale gelmesi çok kötü bir şeydir.

Bu sapmaya karşı mücadele edilmeli ve düzeltilmelidir."

(GDS'in yayınladığı "12 Eylül üzerine" Almanca broşür, s.22)

Hiç şüphesiz GDS'in bu haklı eleştirisi sadece ..'e değil, onun siyasetine temel olan BP ve onun önderliğine de yönelmektedir. Ekim 1981'de .. bildirisine yönelen bu eleştiriye ... Merkez Komitesi nin yanıtı şöyledir:

"Merkez Komitemiz; GDS Info 10/81'de 12 Eylül 1981 .. bildirisi ile ilgili getirdiğiniz,

'12 Eylül yürüyüşüne çağrı; yalnızca cuntayı devirmeye çağırmaktadır ve bu yüzden de burjuva-demokratik örgütlerin çağrılarında hemen hemen ayrılmamaktadır'

şeklindeki eleştirinizi doğru bulmaktadır.

.....

Bu konuda daha fazla tartışmayacağız. Bu son tavrımızdır!" (ağ broşür, s.23)

Görünürde GDS'in haklı eleştirisi kabul edilmiştir. Hatta bu sorun üzerine tartışılmak bile istenmemektedir. Ancak BP önderliği istese de istese de 12 Eylül'ün ikinci yıldönümü (1982) bu konuda sürdürülen tartışmayı çok daha ateşli bir biçimde yeniden gündeme getirmiştir. Görüş ayrılıklarını içeren önemli noktalardan biri de Özeleştirisi sorunu na ilişkindir.

Bu bağlamda GDS'ten yoldaşların 12 Eylül'ün 2. yıldönümüyle ilgili tekliflerini ortaya koydukları bir mektupta, geçmişte yapılan propagandanın Özeleştirisinin yapılması önerilerek şöyle denmekte - dir:

"Karşı-devrimci ve oportünist gruplar mutlaka ELEŞTİRİLMELİ. 2.PK'nın aldığı karara uygun olarak, kavranacak esas halka konusunda ÖZELEŞTİRİ. ML teorisi, ideolojik tartışma, parti inşası pratiğine

bağlı olarak mutlaka propaganda edilmeli."
(12 Eylül toplantılarında okunan mektup, s.1)

BP yönetimi ise özeleştirisi sorununun daha önce e le alındığını, böyle bir özeleştirinin GDS'in öner diği biçimde yapılmasına gerek olmadığını belirte rek şöyle demektedir:

"Bu konuda yalnızca bilginiz olması açısından: E sas halka konusunda geçen dönemde yaptığımız ha tanın (Cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önün- deki özeleştirisi daha 2. Konferans öncesinde, O cak 1982'de çıkan BP'nin 5. sayısında yapılmış tır. 12 Eylül ile ilgili çıkarttığımız BP sayı - sında bu özeleştirisi bir kez daha tekrarlanmakta- dır." ("GDS yönetimine" cevap, toplantıda okun - mak üzere gönderilen mektup, s.4)

Burada da görüldüğü gibi BP yönetimi bir kez daha bu sorun üzerine tartışmak istemediğini yinelemek- tedir.

12 Eylül üzerine toplantılardaki tartışmada da ta rafların yine birbirlerini özeleştirisi konusunda iK na etmeleri mümkün olmamıştır. Diğer toplantıları henüz bilmiyoruz ama, BP adına C.da konuşan yoldaş yukarıdaki savunulan tezleri detaylandırarak anlat- mış, gerek kendi saflarımızdan gerekse de GDS ' ten gelen haklı eleştirileri geri çevirmiştir. Tartış- ma esas olarak 12 Eylül'ün kapsamlı değerlendirme- si üzerine yürütüldüğünden zaten yapıldığı söyle- nen özeleştirinin içeriği üzerine tartışmak mümkün olmamış, sadece yöntemin yanlışlığı eleştirilmiş - tir.

2. YÖNTEMLE İLGİLİ

Sözü edilen özeleştirinin içeriği üzerine tartışma ya geçmeden önce, yöntemle ilgili kısaca da olsa birkaç söz söylemekte yarar var:

Birincisi, gerek BP adına ve ... gazetesi adına yapılan özeleştirisi, sadece bu yayın organlarının ya yıldıdığı devrimci sempozyan çevre sınırları içeri- sinde yapılmaktadır. Bu yayın organlarının sayısı ise 1500-2000 civarındadır. Halbuki 12 Eylül 1981' de katıldığımız eylemde BP önderliğinde çıkan sağ oportünist içeriğe sahip bildiri, yaklaşık 15 000 kişilik bir kitle önünde dağıtılarak onlara yanlış bilinç taşınmıştır. ML yöntem, eğer imkân varsa bu hatanın özeleştirisini yanlış temelde etkilediğim o kitle önünde yapmaktır. 12 Eylül 1982'de bu imkân bize en iyi bir şekilde sağlamıştır. Devrimin çı- karları için tam da bu ortamda ML bir öz-eleştiri yapmak yerine, bu doğrultuda gelen haklı eleştiri- leri de sudan sebeplerle geri çevirerek BP yöneti- minin bu işi BP sayı 5'te hallettiğini ve BP 2. şa- yıda da tekrarlandığını söylemesi, tamamen yanlış, hatayı büsbütün derinleştirmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

İkincisi, diğer konularda olduğu gibi, cunta ile ilgili siyaset de GDS'in önemli eleştirisine hedef olmuştur. Hatanın özeleştirisini yaptığı söylenen yerlerde (BP sayı 5 ve BP sayı 2), bırakalım gelen eleştirilerden herhangi bir alıntıyı, GDS'in bu ha tayı eleştirisinden bile tek kelime söz edilmemek- tedir. Bu metodu da Marksizm-Leninizmle bağdaştır- mak mümkün değildir. Çünkü devrimci kamuoyu önünde özeleştirisi yapıldığı iddia edilen bir durumda, ge- len eleştiriler ve bu eleştirilere karşı tavır aç- ık bir biçimde devrimci kamuoyunun değerlendirmesi- ne sunulmadığı müddetçe, ne onların ML tarzda dey- rim için eğitimi, ne de sözkonusu hataların derin- lemesine kavranarak köklerinin kurutulması mümkün olmayacaktır. Bu yöntemle BP Yazı Kuruluna yönelik eleştirilerin doğru değerlendirip değerlendirilme- diğini (anlamak? —BP) mümkün değildir. Bu yöntem- le eleştirinin keskinliğinin BP Yazı Kurulunca kö- reltilip köreltilmediğini, hedefinden saptırılıp saptırılmadığını anlamak mümkün değildir.

Bizce eğer maksat eleştiriyi hedefinden saptır- mak, eleştirinin keskinliğini köreltmek ve sonuçta işlenen hatanın üstünü örtmek (ne yazık ki objek- tif durum budur) değilse, bu yöntemle kesinlikle baş- vurulmamalıdır.

3. İÇERİK İLE İLGİLİ

Hiç şüphesiz sadece metot eleştirisi sorunun özü - nün kavranması için yeterli değildir. Onun için de özellikle yapılan "özeleştirisi"nin içerik olarak in- celenmesi demektir.

Sorunun doğru dürüst kavranabilmesi için BP yöne- timince sözü edilen özeleştirisi bölümünün biraz uzun olmasına rağmen aynen aktarılmasını yararlı görüyo-ruz. BP Yazı Kurulu şöyle demektedir:

" Biz birinci sayımızda bu konuda tartışırken şu tespitleri yapmıştık:

'Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cunta- nın yüzü kitleler içinde tam olarak tanınmamış - tir. Cuntanın yürüttüğü demagojinin işçi ve köylü kitleleri içinde de önemli bir etkisi olmuştur. Bugün acil görev işte bu etkiyi kırmak için kit- leler içinde yoğun bir çalışmaya girmektir. Cunta- nın emperyalist uşağı yüzü, işçi düşmanı yüzü, emekçi düşmanı, gençlik düşmanı yüzü hayatın her alanında mümkün olan bütün araçlar kullanılarak teşhir, ve Cunta tecrit edilmeli, cuntaya karşı muhalefet hareketi birleştirilmeye çalışılmalı - dir.' (Bolşevik Partizan, S.1, s.31)

Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi. Gerçekten de cuntanın yüzü geniş kitleler i- çinde tam olarak tecrit olmamıştı. Amaburada ki- leye yaklaşım, Parti inşasının birinci aşaması - nin görevlerine bağımlı olarak ele alınan bir yak- laşım değildi. Burada sözü edilen kitle, kitlenin en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi, bağından itibaren, en geç darbeden birkaç gün sonra, darbenin işçi sınıfına ve halka karşı gi- rişilmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist ol- duğunu görmüştü. Biz eğer kitle sorununa, Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşaması ve buna uy- gun görev sorunundan yola çıkarak, doğru yakla- şıp, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kit- lenin en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsay- dık; o zaman Komünistler açısından görevin cunta- nın teşhiri değil; cunta konusunda yanlış görü- lerin teşhiri olduğunu tespit ederdik. Buradan , "Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksiz dir!" sonucu çıkarılmamalıdır. Tabii ki cuntanın teşhiri de bir görevdir. Sorun, bu görevin nasıl ele alınacağı; neyin neye bağımlı kılınacağı so- runudur. Biz her ne kadar bu tespitin hemen ar- dından, Komünistlerin görevinin, halka gerçek kur- tuluş yolunun devrim olduğunun anlatılması oldu- ğunu tespit ettiysek de, bu yeterli değildi. (Bkz. S.1, s.31)

Yaptığımız bu tespitler, bizi bu konuda da bazı sallantılara itti. Bizim de katıldığımız bazı cun- tayı teşhir eylemlerinde bu konudaki yanlış gö- rüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilemedi. İçimizde "sosyal-faşistlerle eylem birliği neden mümkün olmasın?" şeklindeki anlayışlar, herşeyi cuntaya karşı mücadeleye indirgeyen bir görüşün yansımaları olarak da ortaya çıktı.

Önümüzdeki dönemde, yaptığımız bu hatalardan ders çıkarmalı, kitle çalışmalarını da Parti inşa- sı görevlerine sıkıca bağlı olarak ele almamız

Hep daha ileri! Bolşevizme!

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU
Ocak 1982 "

Bu "özeleştirisi" BP'nin 2. sayısında da aynen tek- arlanmaktadır. (Bak BP 2, s.6)

Biz bu "özeleştirisi" içindeki hataların doğru dü- rüst kavranabilmesi için yapılan alıntıyı üç bölüm de incelemek istiyoruz. Onun için de tekrar başa- dönmemiz gerekmektedir.

1. " Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi. Gerçekten de cuntanın yüzü geniş kitleler (açBP) içinde tam olarak tecrit olmamıştı. Ama bu rada kitleye yaklaşım Parti inşasının birinci a- şamasının görevlerine bağlı olarak ele alınan bir yaklaşım değildi. Burada sözü edilen kitle, kit-

BOLŞEVİK PARTİZAN

lenin en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi, başından itibaren, en geç darbeden birkaç gün sonra, darbenin işçi sınıfına ve halka karşı girişilmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist olduğunu görmüştü."

Eğer oportünizmin her söylediği yanlış olsa idi, o zaman oportünizme karşı mücadele önemli bir problem olmazdı. "Bu söylediklerimiz bir anlamda doğru idi" diyerek öz itibarıyla sağ oportünist bir düşüncüyü haklı çıkarmaya çalışmak var olan tutarsızlığı gözlerden gizleme tavrından başka birşey değildir. "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için" başlığı altında yazılan bölüm esas olarak yanlış, diğer oportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten özde farkı olmayan bir siyaset tespitidir. BP 1. sayısında yayınlanan yazının cuntayla ilgili bölümüne, özeleştiriyi yapma iddiasında olan Yazı Kurulunun alıntı yapma ihtiyacı duymadığı aktaracağımız şu pasaj damgasını vurmaktadır:

"Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka; cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılabilecek Komünistler; cunta sonrası gelecek bir sivil yönetimin de(abç) gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BP11/1,s.32)

Burada savunulan düşünceye göre hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan veremeyecek kadar açık, kitle çalışmasında kavranacak esas halka cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu ise kökten yanlış, cuntaya karşı siyaset tespitinde sağ oportünist bir sapmadır. Sorun yukarıda BP Yazı Kurulunun söylediği gibi basit bir eksiklik ya da bir ifade yanlışlığı değildir.

Yapılan hata salt kitleye yaklaşımda yapılan bir hata da değildir (biraz aşağıda bu sorunu tekrar ele alacağız). Esas hata, devrim perspektifinin karterılması, cuntanın ya da parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün alternatifinin işçi-köylü diktatörlüğü olduğunun tamamen sağa kayan oportünist gruplar karşısında çok daha açık ve berrak bir biçimde propaganda edilmemesiydi. Hata, bu perspektifle kitlelerin devrime hazırlanması için bilinçlendirilmemesi idi; komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist devletin Komünist Parti ön derliğinde işçi-köylü ittifakına dayanarak silah zoruyla yıkılması gerektiğinin propaganda edilmemesi idi. Onun için de BP11/1 cuntayla ilgili savunulan ve IF bildirisine temel olan siyaset bir anlamda da; başka bir anlamda da öz itibarıyla yanlışti. "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruydı" diyerek hatanın üstünü örtmeye kalkışmak, kesinlikle Marksizm-Leninizmle bağdaşamaz. Doğrusu, orada cuntayla ilgili söylenenlerin kökten yanlış ve sağ oportünist olduğunu tespit etmek ve bu hatadan doğru dersler çıkarmaktır.

2.

"Biz eğer kitle sorununa, Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşaması ve buna uygun görev sorunundan yola çıkarak, doğru yaklaşım, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenin en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsa idik, o zaman komünistler açısından görevin cuntanın teşhiri değil, cunta konusunda yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik. Buradan, "Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksizdir!" sonucu çıkarılmamalıdır. Tabii ki cuntanın teşhiri de bir görevdir. Sorun, bu görevin nasıl ele alınacağı; neyin neye bağlı kılınacağı sorunudur. Biz her ne kadar bu tespitten hemen ardından, Komünistlerin görevinin, halka gerçek kurtuluş yolunun devrim olduğunun anlatılması olduğunu tespit ettiyssek de, bu yeterli değildir. (...)"

Burada birden fazla hatalı anlayış sözkonusudur.

Birincisi, Parti inşasının birinci aşamasında bu günkü görevlerimiz açısından sorunu salt kazanılacak kitle (ileri bilinçli) sorununa indirgemek doğru değildir. Bizce kitlenin ileri bilinçli kesimini Komünizm davası için kazanmak meselenin bir yanını oluşturmaktadır. Bu görevin yerine getirilmesi için, öncük çekirdek, ML ilkeler temelinde en ileri teorinin propagandasını çıkış noktası olarak, ileri bilinçli kesimi kazanmaya yönelmelidir. Ancak

o zaman parti inşasının birinci aşamasının önümüze koyduğu görevler doğru bir biçimde çözüme bağlanabilir.

Bizce ML ilkeler temelinde en ileri teorinin çıkış noktası alınması, bugün esas olarak ileri bilinçli kesimi kazanma görevini yerine getirmek için; yarın burjuva devlet mekanizmasını yıkmada milyonlarca kitleye önderlik etmek için; öbür gün proletarya diktatörlüğünü kurmak, sosyalizmi inşa etmek için, vs. mutlak bir zorunluluktur.

Belki de Yazı Kurulundan yoldaşlar hissimla ayağa fırlayıp, "Bu polemik de kime? Biz bunun aksini mi iddia ettik, siz demagoji yapıyorsunuz" diyebilirler. O zaman bizim yoldaşlara diyeceğimiz şudur: Eğer siz gerçekten cunta konusundaki hatayı "aşmaya yönelseydiniz", o zaman hatanın esas ağırlık noktasını kitleye yaklaşım sorununa indirgemediniz, öncelikle cuntaya karşı tespit edilen sağ oportünist siyasetin çıkış noktası alınması nedeniyle kitle kuyrukçuluğunda duraklanacağını tespit ederdiniz. Siz bunun yerine cuntayla ilgili sağ oportünist siyasete "bir anlamda doğru"luk ya da "yetersizlik" atfederek onun özüne dokunmuyorsunuz. Esas meseleyi kitleye yaklaşım sorununa indirgiyorsunuz. Daha açık söylemek gerekirse siz, sağ oportünist siyasetin şeklinde bazı değişiklikler yaparak aynı siyasetle bu sefer de kitlenin ileri bilinçli kesimine yöneldiğinizi ilan ediyorsunuz. Kusura bakmayın ama yoldaşlar, eşek aynı eşek olarak kaldığından üstüne vurduğunuz semeri ne kadar süsleyip yaldızlarsanız da pazarlamada yine aynı zorluklarla karşılaşacaksınız. Çünkü az-çok maldan anlayanlar semerdeki değişikliğe rağmen eşeğin aynı eşek olduğunu farketmekte fazla güçlük çekmeyeceklerdir.

(Hatanın ağırlığını göstermek için yaptığımız bu benzetme umarız yoldaşça tartışmamızı gölgelemiş olmaz.)

Yani kitleye yaklaşımda propaganda edilen eski yanlış siyaset çıkış noktası alınmadığı sürece hangi kitleye yönelinirse yönelinsin, hareket eninde sonunda kitle kuyrukçuluğunda duraklayacaktır.

İkincisi, cunta konusundaki bulanıklık halâ devam etmektedir. "Komünistler açısından görevin cunta -nın teşhiri değil, cunta konusundaki yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik" sözü, eski yanlış siyasetin üstü kapalı onayından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Modern revizyonistlerin ve oportünistlerin çok aşırı saçmalıklarına karşı çıkılırken yine esas görev cuntanın somut analizi ve somut teşhiri olmaya devam etmektedir. BP adına çıkan 12 Eylül bildirisinde de bu gerçeği çok iyi bir biçimde kanıtlamaktadır. TKP cuntayı faşist görmez, biz faşist görürüz, HK CHP ile cuntaya karşı birlik önerir, biz reddederiz, Partizan oportünistleri cuntayı hakim sınıfların esas olarak Amerikanca kanadının temsilcisi görür, biz cuntayı tüm hakim sınıfların temsilcisi olarak gördüğümüzü söyleriz, aynı zamanda başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını temsil ettiğini söylüyoruz, vs. (Bak BP sayı 2) Bunun dışında yer yer göze çarpan devrim sözcükleri de neredeyse ayıbı örten incir yaprağına benzemektedir.

Olan odur ki, yine dönüp dolaşıp ilk yapılan hatalı çıkış noktasına gelmiş bulunuyoruz. Esas olarak cuntayı teşhir ve tecrit çerçevesi içinde propagandaya devam. Bizce haklı eleştiriler karşısında ne kadar diretilirse diretilsin ve özeleştirisi yapıldığı iddia edilirse edilsin, bu noktadaki sağ oportünist siyasetin özü aynı kalmaya devam etmektedir.

Üçüncüsü, meseleye yapılması gerekenin yapıldığı, ancak bunun yeterli olmadığı gözüyle bakmak tamamen yanlıştır. Yukarıda aktarılan pasajın en son cümlesi var olan gelişkinin üstünü örtme görevini yerine getirmek için kullanılmıştır. Sorun yeterli olup olmama sorunu değil, tespit edilen siyasetin öz itibarıyla yanlış olması sorunudur. Tespit edilen siyaset hiçbir yanlış anlamaya meydan veremeyecek kadar açık bir biçimde cuntanın teşhiri ve tecritini kavranacak halka olarak tespit etmiş, buna bağlı olarak devrim propagandasının da yapılması gerektiğini belirtmiştir. Bu siyaset kökten yanlış, öz itibarıyla sağ bir siyasettir. Halbuki durumu tes

pitin tam tersi olması gerekirdi. Esas görevin si-
lahlı devrim yoluyla faşist devletin yıkılması ol-
duğu; ikincil ya da üçüncül sırada da cuntanın teş-
hir edilmesi gerektiği söylene ve buna uygun hare-
ket edilseydi doğru olurdu. Bizce hata doğru yön
gösteren bir siyasetin yeterli olmadığı şeklinde
değil; bu noktada tespit edilen siyasetin öz itiba-
hiyle yanlış olmasında yatmaktadır. Eğer yapılan
gözboya değil de özeleştiri olacaksa, bu gerçek
bilince çıkarılmak zorundadır.

3.

"Yaptığımız bu tespitler, bizi bu konuda da bazı
sallantılara itti. Bizim de katıldığımız bazı cun-
tay teşhir eylemlerinde bu konudaki yanlış gö-
rüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilemedi.
İçimizde "sosyal-faşistlerle eylem birliği neden
mümkün olmasın?" şeklindeki anlayışlar, herşeyi
cuntaya karşı mücadeleye indirgeyen bir görüşün
yansıması olarak da ortaya çıktı.

Önümüzdeki dönemde, yaptığımız bu hatalardan
ders çıkarmalı, kitle çalışmasını da Parti inşa-
sı görevlerine sıkıca bağlı olarak ele almalıyız.

Hep daha ileri! Bolşevizme!

BP YK Ocak 1982 "

Eleştiriye aktarılan pasajın ikinci cümlesi ile
başlayalım.

BP Yazı Kurulu burada yine eleştiri hedefini sağ-
tırmağa kendine yönelen eleştirilere karşı saflar-
ımızdaki bazı aşırı sağ görüş savunucularını kal-
kan olarak kullanmaya çalışmaktadır. Tabii ki sağ-
cılar ortamı müsait gördükleri her yerde bir adım
daha sağa yanaşmanın fırsatını kollayacaklardır.
Cunta siyaseti onlara çok iyi bir ortam hazırlamış
tır. Fakat BP'nin 11/1 sayısındaki sağ siyaset tes-
pit eden BP Yazı Kurulunun bizzat kendisi olduğu dü-
şünülecek olursa, eleştiri hedefinin saflarımızda
bulunan aşırı uçtaki sağcılar değil, BP Yazı Kuru-
lunun ta kendisi olduğu kolayca anlaşılır.

BP Yazı Kurulu hedef şaşırtmak yerine, eleştiri
hedefinin bizzat kendisi olduğunu bilince çıkarma-
lıdır.

BP Yazı Kurulu bu kötü alışkanlığı terketmedikçe
onun için özeleştiri günah çıkartmaktan başka bir
işe yaramayacaktır. Üstelik BP Yazı Kurulu her ne
kadar kendine yönelen eleştirileri BP saflarındaki
aşırı sağcılara çevirirse de, yine de uzlaşmacı tav-
rını gözlerden gizleyememektedir. Çünkü yukarıda be-
lirttiğimiz gibi esas görev dün cuntayı teşhir ve
tercitken, bugün de cunta konusundaki yanlış görüş-
lerin teşhiri olarak kalmaktadır.

Şimdi de "özeleştiri"nin özünü teşkil eden birin-
ci cümleye dönelim. Aslında "yaptığımız bu tespit-
ler bizi sadece sallantılara" itmedi; aynı zamanda
bu tespitler bizi cunta konusunda oportünistlerle
aynı seviyeye itti. Birakalım "cuntaya karşı bazı
teşhir eylemlerinde bu konudaki yanlış görüşlerin
tarafımızdan yeterince teşhir edilme"sini; bizzat
tarafımızdan kitlelere bu konuda yanlış bilinç gö-
türüldü; sağ oportünist siyaset temelinde propağın-
da ve ajitasyon yapıldı. Acaba BP Yazı Kurulu na-
sıl oluyor da bu gerçekleri bir çırpıda "unutarak"
işlenen sağ oportünist bir hatayı basit bir "yeter-
sizlik" derekesine indirgeyebiliyor?

Bu tavrın bizce iki nedeni olabilir:

1. Ya BP Yazı Kurulu yapılan hatanın bilincinde de-
ğil; bu konuda kendine yönelen eleştiriden hiç
bir şey anlamamıştır.
2. Ya da BP Yazı Kurulu hatayı kabul etmekten, tu-
tarlı bir özeleştiri yapmaktan titizlikle kaçın-
maktadır.

Biz BP Yazı Kurulunun hangi eğilim içinde olduğu
meselesi üzerinde bir tespit yapmadan önce önemli
bir gerçeğe daha dikkat çekmek istiyoruz.

BP okuyucularına BP'nin 11/1 sayısına "Türkiye'de
eksik olan nedir" sorusuna verdiği yanıtı ve bu ya-
nıtta GDS'in ilk eleştirisini tekrar natırlatmakta
yarar görüyoruz. Çünkü bu eleştiriye BP Yazı Kurulu
tarafından verilen yanıtla cunta konusundaki tes-

pit edilen siyasete yönelen eleştiriye verilen yanıt,
hem içerik hem de metot bakımından neredeyse
tamamen aynıdır.

Bu eleştiriye BP Yazı Kurulu tarafından verilen
cevapta:

1. Eleştiri hedefinden saptırılmıştır.
 2. Eleştirinin ilkesel niteliği gözlerden gizlene-
rek hata formülasyon derekesine indirgenmeye ça-
lışılmıştır.
 3. Eleştiri esas olarak aşırı sağ görüşler savunan
lara karşı kullanılmaya çalışılmış ve eleştiri
hedefinin bizzat BP Yazı Kurulu olduğu gözler -
den gizlenmeye çalışılmıştır.
 4. Eleştirilen belgede yanlış görüşlerin üstü ör-
tülme için, eleştiriciler (GDS) başka belgeler
de doğruların savunulduğuna inandırılmaya çalış-
ılmıştır.
- Sonuçta hem içerik hem de metot bakımından tamamen
yanlış, ML ile bağdaşmayan bir cevap ortaya çıkmış
tır.

Kardeş örgüt GDS kendine verilen yanıtta yukarıda
dört maddelik tezler halinde sıralanan hataları te-
mellendirerek köklü bir eleştiriye tabi tutarak yan-
lışlığını berrak bir şekilde kanıtlamıştır. (Bak BP
16/6, s.54)

Gelen eleştirilerin her yönüyle haklı olduğu söz-
de BP Yazı Kurulu tarafından da kabul edilmiştir.
(Bak BP 16/6, s.62)

Ne yazık ki bu yazının başından beri eleştirdiği
miz hem içeriğe hem de metoda ilişkin hatalar, BP
16/6, s.54-61'deki eleştiri hedefi olan ve sözde BP
Yazı Kurulunca da kabul edilen hatalarla neredeyse
tamı tamına aynıdır. Daha önce eleştirilmiş olması
na rağmen aynı hata yine tekrar etmektedir. Görü-
nen odur ki BP Yazı Kurulunun hastalığı müzminleş-
me eğilimi taşımaktadır. Bu, bu hastalık aşırı ka-
balıkları törpüleyerek hatanın özünü muhafaza etme;
hatanın üstünü örtme hastalığıdır.

Bu durum karşısında BP Yazı Kurulunun da çok iyi
bildiği Lenin'in özeleştiri üzerine şu ünlü sözle-
rini biz aktaralım:

"Bir siyasal partinin kendi yanlışları karşı -
sındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığı-
nı, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara kar-
şı görevlerini yerine gerçekten getirip getirme-
diğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en gü-
venilir ölçütlerden biridir. Yanlışını içten -
likle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu
yanlışta yol açan koşulları tahlil etmek, yanlış
gıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte
ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, cid-
di bir parti için görevlerini yerine getirmek, sı-
nıfı ve ardında da yığınları eğitmek ve bilinç -
lendirmek demektir."
(aç-L, Sol Komünizm, s.58, Sol yayınları)

Eğer gerçekten temsil ettiğimiz sınıf adına la-
yık bir siyaset izlemek istiyorsak bünyeyi mikrop-
lardan temizlemek gerekmektedir. Bunu yapabilmek i-
çin de hiçbir hatanın üzeri örtülmemeli; tam tersi
ne ML ilkeleri ışığında derinlemesine tahlil edile-
rek kökleri kurutulmaya çalışılmalı; yoldaşlar biz-
zat bu hataları yenme mücadelesi içinde eğitilmeli
dir.

BP Yazı Kurulunun yaptığı ise bunun tam tersidir.
Bu tutum terkedilmediği sürece sahip çıkılan şanlı
"Bolşevik" ismi boyuna asılmış bir yafta olmaktan
başka bir işe yaramayacaktır.

DO'dan BP Sempatizanları

"ÖZELEŞTİRİ Mİ ...
BAŞLIKLIL YAZI ÜZERİNE
oooooooooooooooooooooooooooo

1. TARTIŞMANIN GELİŞİMİ
İLE İLGİLİ BÖLÜM HAKKINDA
oooooooooooooooooooooooooooo

Burada belgelerden yapılan alıntıların yorumları hakkında söy-
lenecek birkaç şey vardır.

Önce, GDS'in eleştirisi hakkında Merkez Komitesinin yaptığı "Bu konuda daha fazla tartışmayacağız" tespiti; GDS'in 12 Eylül 1981'de kitle derneği adına çıkan bir bildiriye getirdiği yarım sayfalık bir eleştiri konusunda yapılan bir tespittir. Yoksa "artık 12 Eylül üzerine tartışmayacağız" şeklinde bir tespit değil! Bu tespit, 12 Eylül 1982'den sonra, 20.10. tarihinde GDS'in "cevap verilmeyen belgeler listesi"ne cevabi olarak yazılan mektupta yapılan bir tespittir. 12 Eylül üzerine tartışma bizim tarafımızdan sürdürülmüştür, sürdürülmektedir, ve kendi hatalarımızın kökü kazanana; GDS ve diğer kardeşlerin görüşünde "sol", özünde sağ tavırları mahkum edilene kadar sürdürülecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

Yani bizim bu tespitimizden yola çıkarak bizim sorunu tartışmak istemediğimiz tespiti, kelimenin tam anlamı ile 'hika ye'dir.

İkinci olarak, kavranacak esas halka konusunda özeleştirilme talep eden GDS'e, bu konuda nasıl yapacağımız konusunda verilen bilgi de hiçbir şekilde bizim bu sorun üzerine tartışmak istemediğimiz şeklinde yorumlanamaz. (Tabii bizim sempatican komitemiz tabii ki yorumlama özgürlüğüne sahip; sahip ya, bizim de bu yorumun aptalca bir yorum olduğunu söyleme hakkımız var.)

2. YÖNTEMLE İLGİLİ

Birincisi; eleştiren arkadaşlar, Marksist-Leninist özeleştirilme silahının, kendi hataları temelinde Partiyi ve kitleleri eğitmek için bir silah olduğunu hiç mi hiç anlamamıştır. Onların özeleştiriyi hatanın yapıldığı kitle önünde özeleştirilme ile sınırlayan aptalca, mekanik yaklaşımı; özeleştirilmenin ırzına geçen bir yaklaşımdır. Marksist-Leninistler özellikle eğer önemli hatalar yaparlarsa, bu hataları —sadece hatanın yapıldığı kitle önünde değil— (mesela 12 Eylül 1981'de çıkan ve eleştirilen bildiri Türkiye'de dağılmadı! Eleştirenlerin kafasına göre herhalde bu konuda Türkiye'de "özeleştirilme" yapmaya gerek olmasa gerekir!) kamuoyu önünde özeleştirilme ile düzeltirler. Bizim bildiğimiz budur. Bunu da ellerindeki araçları kullanarak yaparlar. Bizim elimizde yayın organı olarak Bolşevik Partizan vardı; ve biz burada Bolşevik Partizan'ın yaptığı hatanın özeleştirilmesini kavradığımız seviyede yaptık. Açık ki bizim çalıştığımız kitle örgütlerinin adına yapılan hatalar da bizi bağlamaktadır. Bunların da özeleştirilmesini yapmamız, ve bu 12 Eylül 1982'de çıkardığımız bildiriye de bu konuda tavrı takınmamız doğru olurdu. Ayrıca yaptığımız özeleştirilmenin de yeterli olmadığını bilince çıkarmamız doğru olurdu. Ama GDS'in ve bizim hak deyicinin tokmakçılarının gerekçeleri ile değil.

Bizim eleştirmenlerimiz özeleştirilme konusunda yalnızca onu "hatanın yapıldığı alan" içinde hapseden tavırları ile uzaklaşmıyorlar Marksizm-Leninizmden. Onlar aynı zamanda bizim 12 Eylül 1982'de çıkardığımız bir bildiriye mutlaka tavrı takınmamızı gerekli görerek de Marksizm-Leninizmden uzaklaşıyorlar. Çünkü 12 Eylül bildirisinde tavrı istedikleri konuda kamuoyu önünde daha önce tavrı takınılıp hata kavrandığı ölçüde özeleştirilme yapılmıştır. Bu noktadan itibaren artık yapılması gereken; yapılan teorik özeleştirilmenin pratiğe geçirilmesi; sözün uygulanmasıdır. Bizim 12 Eylül 1982'de özeleştirilme konusunda yaptığımız; pratik olarak doğru tavrı koyup savunmak; eski hatayı tekrarlamamak olmuştur. Eleştirmenlerimiz bu nu da görmüyor.

İkincisi; Bir kitle örgütü adına çıkartılan cuntayla ilgili bildirinin; GDS tarafından eleştirildiği, sözkonusu bildirinin resmi sorumlusu tarafından kamuoyu önünde ortaya konmuştur. Bunu hep yeniden tekrarlanan hiçbir anlamı yoktur. İkinci olarak, Bolşevik Partizan'da çıkan özeleştirilme, hiçbir şekilde GDS'in resmi bir eleştirisine dayanılarak yapılamaz; çünkü GDS "çizgi eleştirisi"ni çıkarana dek, Bolşevik Partizan'a legal düzeyde hiçbir eleştiri getirmemiştir. İçte getirdiği eleştiriler ise Bolşevik Partizan'ın özeleştirilme yaptığı Ocak 1982'ye dek Bolşevik Partizan'ın bu konudaki görüşlerini somut olarak eleştiren şeyler değildir. Bu yüzden de Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan'dan, GDS'in eleştirilmesini alıntı yapmasını talep etmek, ve bu yapılmadığı için eleştirmek saçmalamaktır. (*)

(*)Bu noktada GDS savunucuları bir de çeviri yanlışları var. Şöyle diyorlar:

"Ayrılık sonrası ...nın çizgisini bu kadar sağa çeken çağrıyı yazan ... sorumlusu yoldaşın ya da provokatörlerden mi olduğunun ayırt edilemeyecek hale gelmesi çok kötü bir şeydir."

Bunun doğrusu şudur:

"Provokatörlerden ayrıldıktan sonra; bu bildiriye yazan ... sorumlusu yoldaş veya yoldaşların; ... in çizgisini bunca sağa çekmesi çok kötü bir şeydir."

İ Ç E R İ K İ L E İ L G İ L İ

oooooooooooooooooooooooooooo

1. "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için başlığı altında yazılan bölüm, esas olarak yanlış; diğer oportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten öde farkı olmayan bir siyaset tespitidir."

Bu, "eleştiricilerimiz" in içerikle ilgili eleştirilerinin temel tezidir. Onlar bu temel teze dayanarak; bizim Bolşevik Partizan sayı 1'de yaptığımız bir hata üzerine tartışırken, "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi" tespitimizi; "özü itibarıyla sağ oportünist bir düşüncüyü haklı çıkarı maya çalışmak, var olan tutarsızlığı gözlerden gizleme tavrından başka bir şey değildir" sözleri ile değerlendiriyorlar.

Onlara göre, bizim söylediklerimiz:

"Bir anlamda da; bir başka anlamda da öz itibarı ile yanlış." Onlara göre "Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruyu diyerek hatanın üstünü örtmeye kalkmak kesinlikle Marksizm-Leninizmle bağdaşmaz. Doğrusu orada CUNTAYLA İLGİLİ SÖYLENENLERİN KÖKTEN YANLIŞ VE SAĞ OPÖTÜNİST OL DUGUNU TESPİT ETMEK ve bu hatadan doğru dersler çıkarmaktır."

Şimdi sorunu açıklığa kavuşturmak için eleştirilen yerde neyin nasıl tartışıldığına; ve yapılan hatanın ne olduğu konusunda Bolşevik Partizan 15/5'te getirdiğimiz görüşlerin doğru olup olmadığına bakalım:

Alıntı yapılan yer, Bolşevik Partizan 11/1'de yayınlanan "Mayıs ve görevlerimiz" adlı yazıdan alınmıştır. Bu yazıda Bolşevik Partizan ilk çıktığı dönemde, özellikle bizimle Partizan arasında ayrılık tartışmaları sırasında önemli olan birkaç konu öne alınarak tartışılmaktadır. Tartışılan bir mesele de, "Devrimci taktikler - Mücadele ve örgütlenme biçimleri üzerine" başlığı altında tartışılan sorundur.

Önce bu bölümde doğru olarak mücadele ve örgütlenme biçimlerinin taktik sorunlar olduğu ortaya konmakta; şu veya bu örgütlenme veya mücadele biçiminin mutlaklaştırılmasına karşı polemik yürütülmektedir. (Bkz. Bolşevik Partizan 11/1, s.24/28)

Daha sonra "Bugünkü şartlarda görev nedir?" sorusuna cevap aranırken, soruna "taktik önderlik" ile ilgili olarak Stalin'in "Leninizmin İlkeleri"nde söylediklerinden yola çıkarak yaklaşılmaya çalışılmaktadır.

Stalin "Leninizmin İlkeleri"nde, "taktik önderlik" sorununun da şunları berrak bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Hareketin kabarma ve alçalmalarına uyduklarından, kitlelerin devrimci mevzilere yerleşmelerini, kitlelerin milyonlarının devrim cephesine sevkini, bunların cepheye düzenlenmesini kolaylaştıran ve sağlayan mücadele ve örgüt biçimlerine ön planda yer vermek.

Burada önemli olan, öncünün eski düzeni devam ettirmenin olanaksızlığı ve düzeni devrimin kaçınılmaz zorunluluğu bilincine varması değildir.

Önemli olan kitlelerin milyonlarının bu zorunluluğu anlamaları ve öncüyü desteklemeye hazır bulunmalarıdır. Ama kitleler bunu ancak kendi öz deneyimleri ile anlayabilirler. Kitlelerin milyonlarına eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmaz zorunluluk olduğunu kendi deneyimi ile anlamalarına olanak sağlamak, devrimci sloganların doğruluğuna kendi deneyimi ile kanaat getirmelerini olanak sağlayan mücadele araçlarını ve örgüt biçimlerini öne sürmek. İşte ödev budur." (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.79)

Biz Bolşevik Partizan'daki yazımızda Stalin'in Leninizmin İlkeleri'nde taktik önderlik ile ilgili görüşlerini aktardık tan sonra şöyle dedik:

"BURADA SÖYLENENLERE UYGUN BİR TAKTİK ÖNDERLİK BUGÜN TÜRKİYE ŞARILARINDA ŞUNLARI TESPİT ETMEK ZORUNDADIR:"

Yani biz sorunu çok açık bir biçimde "kitlelerin"; Stalin'in deyimi ile "kitlelerin milyonlarının" devrimci mevzilere yerleşmesini sağlamak" bakiş açısından; taktik önderliğin bu görevi açısından tartıştık.

Yukarıda Stalin'den yaptığımız alıntı biraz dikkatli inceleince; onun taktik önderliğin bu sorununu "milyonlarca kitleyi" harekete geçirmek; milyonlarca kitlenin öncüyü desteklemesi sorunu olarak ele aldığı görülür. Stalin burada öncünün kazanılmış olduğu şartlarda; bu öncünün milyonlarca kitle-

BOLŞEVİK PARTİZAN

le tarafından desteklenmesi için nasıl bir taktik izlenmesi gerektiği sorununu tartışmaktadır.

Stalin aynı yazı içinde, Lenin'e de bu konuda atıfta bulunmakta ve şöyle demektedir:

"Yalnız öncü ile" —diyor Lenin— "hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, bütün yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık durumunu benimseyerek karşı tarafı destekleme olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur."

Stalin bu alıntıyı "Sol Radikalizm"den almaktadır. Bu alıntının hemen öncesinde Lenin aynen şunları söylemektedir:

"Proletaryanın öncüsü ideolojik olarak kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşirdi. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Yalnız öncü ile hasmı yenmek mümkün değildir ..." (Sol Komünizm, s.102)

Görüldüğü gibi, sorun açıktır. Lenin de bu sorunu öncünün kazanılmış olduğu şartları varsayarak tartışmaktadır.

Biz bu sorunu atlayarak; bizim henüz öncüyü kazanmamış olduğumuzu; önümüzdeki görevin öncünün kazanılması görevi olduğu sorunu atlayarak; içinde bulunulan anda milyonlarca kitleyi öncüyü destekleyecek duruma getirebilmek için nasıl davranılması gerektiği sorununu tartıştık. Soruna 'milyonlarca kitle' açısından yaklaştık. Bizim içinde bulunduğumuz durumda soruna böyle yaklaşmamız; cuntaya karşı siyaseti bu bakış açısından tespit etmemiz yanlıştı; ve sonuçta cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesinin bağı konusunda sağ oportünist bir sapma idi.

Biz Bolşevik Partizan'ın 15/5. sayısında, Ocak 1982'de kavradığımız ölçüde bu hatayı aşma yönünde bir adım attık; ve kavradığımız ölçüde 11/1. sayıda yaptığımız tespitin hatalı olduğunu belirttik.

15/5. sayımızda önce "Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cuntanın yüzü kitleler içinde tam olarak tanınmamıştır. ..." şeklindeki tespitlerimizi aktardıktan sonra, bu söylediklerimizin bir anlamda doğru olduğunu, gerçekten de cuntanın yüzünün geniş kitleler içinde tam olarak teşhir olmaması olduğunu, ve fakat soruna bizim bugünkü görevlerimiz açısından böyle yaklaşmanın yanlış olduğunu, vs. tespit ettik.

Biz hatanın kaynağı olarak cuntaya karşı mücadele sorununun Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşamasından bağımsız olarak ele alınmasını; buna bağlı olarak kitle sorununa yanlış yaklaşılmasını tespit ettik. Biz bu temel düşüncenin doğru olduğu görüşündeyiz.

Yaptığımız hatanın özeleştirisinde hatayı tespit ettik; kaynağını ortaya koyduk; ve fakat hatanın ağırlığı sorunu bırakarak bir şekilde çözümedik. Özeleştirisi bu noktada eksikti, ilerletilmesi gerekli bir özeleştirisi idi; hatayı aşmak için bir başlangıçtı.

Hatanın ağırlığı konusuna gelince, bugün bu konuda şöyle düşünürüz: Yaptığımız hata; yanlış bir şekilde cuntaya karşı mücadele halkasını esas halka tespit etme şeklinde bir hata idi. Bu hatanın temeli, "kitle çalışması" sorununun içinde bulunduğumuz durumda, Parti inşası görevi ile bağıntı içinde ele alınmaması idi. Biz daha önce de, aynı yazı içinde de 'dışa dönük çalışma'da esas görevin 'milyonlarca kitleyi harekete geçirmeye yönelik ajitasyondan çok, kitlenin en ileri kesimini kazanmayı hedefleyen propaganda' (BP11/1, s.33) doğru olarak tespit etmiştik. Cuntanın teşhirinin esas halka olarak alınması, bizim bu doğru tespitimizle çelişiyor; kitle çizgisi konusunda doğru temelden bir sapma teşkil ediyordu.

Bizim hata, ve hatanın ağırlığı ve kaynağını değerlendirmemiz böyledir.

(Burada geçerken belirtelim: Ocak 1982'de yaptığımız özeleştirisi tarafımızdan süreç içinde derinleştirilmedi. Bu özeleştirinin eksiklikleri giderilmedi. Ve biz kardeş örgütleri de girdiğimiz sözlü polemikte yer yer sorunun bu yanını ortaya koymadık; sanki Ocak 1982'de bu konuda yapılan özeleştirisi ile sorun çözülmüş gibi koyduk. Bu hatalı idi. Bizim bu tavırımız, onların bu konuda hiçbir özeleştirisi yapılmamış gibi göstermelerine karşı tepkinin ürünü idi.)

Şimdi gelelim bizim "eleştirmen"lerimizin değerlendirmelerine:

Önce onlar bizim "Bu söylediklerimiz bir anlamda doğru idi" dememize karşı çıkıyorlar. Onlar bu siyaset "bir anlamda da bir başka anlamda da öz itibarıyla yanlış" diyerek sorunu akılları sıra 'çözüyorlar'. Onların bu yaklaşımında, Marksizm-Leninizmin sorunlara ayırım yaparak yaklaşma talebinden iz

yoktur. Onlar söylenenlerin ne anlama geldiğine kafa yormaya gerek duymamaktadırlar. Onlar cuntaya karşı mücadele sorununun "taktik önderlik" sorunu ile bağıntı içinde ele alındığını; yapılan "Cunta kitleler içinde tecrit olmamıştır" tespiti, eğer orta ve geri bilinçli kitleler, milyonlarca kitle temel alınrsa, doğru bir tespit; "bu anlamda doğru bir tespit" olduğunu anlamıyorlar. Sorunun "siyasi öz olarak yanlış" tespiti ile çözümediğini görmüyorlar. Bizim siyasetin doğruluğu-yanlıslığı dışında, neden, nasıl yanlış sorunu da tartıştığımızı kavramıyorlar. (Veya kavramak istemiyorlar.)

Sonra "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için" başlığı altında yazılan bölüm esas olarak yanlış, diğer oportünist grupların cuntaya karşı izledikleri siyasetten öze farkı olmayan bir siyaset tespitidir" değerlendirmesi geliyor.

Bu değerlendirme de, bu değerlendirmeyi yapanların kolaylığını ve toptancılığını belgeliyor. "Özde aynı" lafı ile sorun çözülmeye çalışılıyor. Özden anlaşılabilir mi? Bu soruya verilen cevaplar aynı olmadıkça; Özde aynı mı, değil mi tartışması bir sağırın diyalogu olur. Onun için biz bütün revizyonist ve oportünist grupların cuntaya karşı siyasetinin özünün ne olduğu konusunda anlaşmak, önce bunun üzerine tartışmak zorundayız. Bizim görüşümüze göre —ki biz bu görüşümüzü Bolşevik Partizan 15/5'te ortaya koyduk, ve eleştirmenler de dahil, bizim içimizden ve çevremizden bu tespitimize eleştiri gelmedi— revizyonist ve oportünist grupların "ortak yanı, bugün kitle çalışmalarının merkezine cuntanın teşhiri görevini koyma, ve kitlelerini CUNTANIN TEŞHİRİ İLE SINIRLAMA noktasıdır." (BP 15/5, s.12) Yani bize göre revizyonist ve oportünist grupların siyasetini belirleyen 'öz'; kendini 'cuntanın teşhiri ile sınırlama'dır.

Biz ise yanlış bir şekilde 'milyonlarca kitleyi harekete geçirmek için ne yapmamız gerekli?' sorusunu tartıştığımız bir bağlamda, cuntaya karşı siyaset meselesinde şu tespitleri yaptık:

"Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken komünistler, cunta sonrası gelecek bir sivil yönetimin de gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar." (BP11/1 s.32)

Yani bu yanlış tespitimizde bile (cuntanın teşhirini merkeze koyan, bu noktada oportünistlerin siyaseti ile uyum içinde olan tespitimizde bile) kendimizi 'cuntanın teşhiri ile SINIRLAMA'ya karşı çıkararak, kendimizi oportünistlerden-revizyonistlerden ayırdık. İşte bu anlamda (Bunun bizim düz kafalı eleştirmenlerimizin hoşuna gitmeyeceğini biliyoruz, ama gerçekler tek kelime ile, tek özellik ile açıklanamayacak kadar karmaşıktırlar) bizim cuntaya karşı BP11/1'de tespit ettiğimiz siyaset; oportünistlerin-revizyonistlerin siyasetinden Özde ayrı idi. Biz sorunu salt cunta sorunu olarak görmüyor; cunta sonrası da demokrasi olmayacağına propagandasının yapılmasını —demokrasinin devrim meselesi olduğunu propagandaşının yapılmasını— görev olarak tespit ediyorduk.

Tespit ettiğimiz siyaset; kitle çizgisi konusunda genel ML tespitlerimizden sapan bir siyasetti. Sapma, sağ oportünist bir sapma idi. Ama bu siyaset ile oportünistlerin-revizyonistlerin siyaseti arasında da önemli bir fark vardı. Bunu görmeyen, ortaya koymayan, ve özün ne olduğunu tartışmadan 'özde aynı' lafı ile sorunu çözdüğünü sananlar, Marksizm-Leninizmden fazla birşey anlamamışlardır.

Bir de bizim sorunun BP15/5'de "basit bir eksiklik ya da bir ifade yanlışlığı" olduğunu "söylediğimiz" iddiası var. Bizim sözü geçen yazıda böyle birşey söylemediğimiz olgudur. Okuyan herkes görebilir. Buna rağmen böyle bir iddiayı ileri sürmek ne anlama geliyor? Bu soruya eleştirmenlerimizin cevap verme si gerek.

2. "Eleştirmen"lerimiz ikinci noktada bizim "dışa dönük çalışma" sorununu tartıştığımız yere iki "eleştiri" getiriyorlar.

Birinci eleştirileri "Parti inşasının birinci aşamasında bugünkü görevlerimiz açısından soruna (sorunu olsa gerek —BN) salt kazanılacak kitle sorununa indirgemek doğru değildir" şeklinde. Onlar daha sonra "Marksist-Leninist ilkelere temelde en ileri teorinin çıkış noktası alınması" (Acaba en ileri teorinin çıkış noktası alınması, Marksist-Leninist ilkelere temelde olmadan da mı oluyor??? Yok olmuyorsa, bu cıfcaflı gevezelik neden??? —BN) diye devam ediyorlar.

Bizim sorunu "dışa dönük çalışma" ve "kitle çalışması" bağıntısının içinde tartıştığımız çok açık olan bir yerde; "Parti inşasının birinci aşamasında bugünkü görevlerimiz açısından sorunu salt kazanılacak kitle sorununa indirgemek doğru değildir" demek, boş gevezelikten başka birşey değildir.

Eleştirmenler bu noktada gerçekten kelimenin tam anlamıyla ne dediklerini şaşırılmışlardır.

Onlar önce bizi:

"Eğer siz gerçekten cunta konusundaki hatayı aşmaya yönelse idiniz, o zaman hatanın esas ağırlık noktasını kitleye yaklaşım sorununa indirgezdiniz ... Esas meseleyi kitleye yaklaşım sorununa indirgiyorsunuz"

şeklinde eleştiriyorlar.

Bunun çok değil 11 satır altında ise aynı arkadaşlar şunları söylüyorlar:

"YANI KİTLEYE YAKLAŞIMDA PROPAGANDA EDİLEN YANLIŞ SİYASET çıkış noktası alınmadığı (alındığı olsa gerek —BN) sürece hangi kitleye yönelinirse yönelinsin hareket eninde sonunda kitle kuyrukçuluğunda duraklayacaktır."

Yani biz "esas meseleyi kitleye yaklaşım sorununa indirgiyoruz"; ama esas mesele aslında kitleye yaklaşım da propaganda edilen yanlış siyaset"!!!

Gerçekten ne derin tahliller! Arkadaşların derin!!! Marksist-Leninist bilgisi, nerdeyse dehası(!) karşısında hayran kalmamak elde değil! Arkadaşlar bugüne dek bu derin zekalarını bizden gizledikleri, ve Partiyi bu derin zeka parıltıları ile aydınlatmadıkları için çok hatalıdırlar!!! Yalnız "dahilik" ile "manyalık" arasında sınır çizgisi —burjuva sivri zekalılarında— çoğunlukla birbirine karışır. Arkadaşlarda da bazen bunları birbirinden ayırmak güçleşiyor!

(Bu söylediklerimiz umarız yoldaşça tartışmamızı gölgelemez olmaz!!!!!!)

"Eleştirmen"lerimiz ikinci eleştirileri, "esas görevin cuntanın somut analizi ve teşhiri'nin devam ettiği" şeklinde bir eleştiri. Bunu ispatlamak için arkadaşlar bizim 12 Eylül bildirisinde oportünistlerle girdiğimiz polemikte, bir noktada, cuntanın değerlendirilmesi noktasında aramızdaki ayrılıkları somut olarak saydığımız yere atıfta bulunuyorlar.

Onlar buna karşı çıktıklarına, ve bunun yapılmasını "esas görev cuntanın somut analizi ve teşhirinin devam ettiği" şeklinde değerlendirdiklerine göre, bunun bir tek açıklaması olabilir.

Onlar için devrim propagandası demek; mümkün olduğunca genel laf etmek; oportünistlerle somut ayrımları koymamak; hele hele cuntayı somut olarak teşhir etmemek demektir. Biz bu noktada teorik olarak ne düşündüğümüzü kardeşlerle polemik için de ortaya koyduk. Ne anladığımızı uygulamada da ortaya koyduk. Bu yüzden burada sadece, bizim "esas görev" olarak cuntanın somut analizi ve teşhirini tespit ettiğimiz eleştirisinin, eleştirmenlerin kavganlığında başka bir şeyi göstermediğini tespit etmekle yetiniyoruz.

"Eleştirmen"lerimiz üçüncü eleştirileri, "meseleye yapılması gerekenin yapıldığı, ancak bunun yeterli olmadığı gözüyle bakmak tamamen yanlıştır" şeklinde bir eleştiri. Bu eleştiride haklılık payı vardır. Biz BP15/5'de, hatayı tespit etmemize rağmen, hatanın ağırlığı sorununu tespit etmedik. Söz konusu olan, kitle çizgisi konusunda yaptığımız doğru Marksist-Leninist tespitlerden sağ bir sapma idi. Eleştirmenlerin "tespit edilen siyaset, hiçbir yanlış anlamaya meydan veremeyecek kadar açık bir biçimde cuntanın teşhiri ve tecritini kavranacak esas halka olarak tespit etmiş, buna bağlı olarak devrim propagandasının da yapılması gerektiğini belirtmiştik. Bu siyaset kökten yanlış, öz itibarı ile sağ bir siyasettir. Halbuki durum bu tespitin tam tersi olması gerekirdi" şeklindeki eleştiri ve tespitleri doğrudur. Bu noktada getirilen eleştirinin doğruluğunu kabul etmemiz, hiçbir şekilde bu eleştirinin ardındaki anlayışla hemfikir olduğumuz anlamına gelmiyor.

3. Üçüncü noktada "Bolşevik Partizan Yazı Kurulunu" "yine eleştiri hedefini saptırmakla" suçluyorlar. Biz bu suçlamayı kökten reddediyoruz. İçimizde ve çevremizde belli sapsalara dikkat çekilmesi hiçbir şekilde eleştirinin hedefini saptırmak değildir. Bu yapılmadan önce, yazının iki sayfasında Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun hata yaptığı; bu hatanın kaynağı, vs. tespit edilmektedir.

Yani Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun hata yaptığı açıkça ortaya konmaktadır. Bu yapıldıktan sonra, çevremizdeki bazı sapsalara da dikkat çekilmektedir. Kendi hatalarına karşı mücadele etmek gerekliliği, hiçbir zaman diğer yanlış görüşlere karşı da mücadele etme gerekliliğini ortadan kaldırmaz.

"Esas görev dün cuntayı teşhir ve tecritken, bugün de cunta konusundaki yanlış görüşlerin teşhiri olarak kalmaktadır" eleştirisine gelince: Evet, cunta konusunda yapılacak propaganda ve ajitasyonda, bizim esas görevimiz; bu konudaki oportünist ve revizyonist görüşlerin teşhiri, Marksist-Leninist görüşlerin savunulmasıdır. Bunu doğru bulmayan, eleştirenler, "cunta konusunda" özel bir görev tespit etmeye gerek olup olmadığını, eğer böyle bir gereklilik varsa, sorunu bizim koyduğumuz dışında nasıl koymanın doğru olduğunu açıklamalıdır. Bunu yapmadığı sürece, yaptığı boş gevezeliktir.

"Eleştirmenler" bunun dışında "yaptığımız bu tespitler bizi sallantılara itti. Bizim de katıldığımız bazı cuntayı teşhir eylemlerinde, bu konudaki yanlış görüşler tarafımızdan yeterince teşhir edilmedi" şeklindeki tespitlerimizi eleştiriyorlar. Bizim sorunu yanlış koyduğumuz; yaptığımız bu tespitlerin bizi "oportünistlerle aynı seviyeye ittiği", "kitlelere tarafımızdan yanlış bilinç götürüldüğü" eleştirisini getiriyorlar.

Bu eleştiri de, sınırlandırılarak, doğrudur. Belli eylemlerde (mesela 12 Eylül 1981 eyleminde bizim sorumluluğumuzda çıkan bir kitle örgütü bildirisinde) gerçekten de, kitlelere bizzat tarafımızdan yanlış bilinç götürülmüş, oportünistlerle aynı seviyede propaganda-ajitasyon yapılmıştır. Bu yüzden bizim sorunu yalnızca "sallantılara itti", "yeterince yanlış görüşler teşhir edilmedi" şeklinde koymuş olmamız yanlıştır; ve objektif olarak yaptığımız hatayı göstermektedir.

Biz motivler üzerine fazla laf etmekten yana değiliz. Herkes yapılan bir hatanın ardındaki niyet üzerine istediğini düşünmekte serbesttir.

Biz burada yalnızca belli olguları bilince çıkarmakla yetineceğiz:

* Bolşevik Partizan'ın ilk sayısında konan cunta konusunda ki siyaset hakkında, burada arkadaşların alıntı yapıp eleştirdiği yazı; biz Ocak 1982'de bu yazının kavradığımız ölçüde özeleştirisini yapana dek, hiç kimse tarafından yazılı olarak ve kapsamlı bir şekilde eleştirilmemiştir.

* GDS'in 12 Eylül 1981'de, kitle derneği adına çıkan bir bildiriye yönelttiği yarım sayfalık bir eleştiri vardır. Bu eleştiride onlar,

"12 Eylül yürüyüşüne çağrı, sadece cuntayı devirmeye çağırması bakımından, burjuva-demokratik örgütlerin çağrılarının hemen hemen farksızdır"

şeklinde bir genel eleştiri getirmişlerdi. Biz bu eleştirinin doğru olduğunu kabul ettik.

Bildirideki bu sapma kuşkusuz bizim BP11/1'de yaptığımız, cuntanın teşhirini merkeze koyan sapsmadan bağımsız değildi. Ama bu bildiri BP11/1'de yapılan tespitlerle de tam uyum içinde değildi. Çünkü yukarıda da gösterdiğimiz gibi, orada cuntanın teşhiri ve cunta sonrasındaki gelebilecek sivil rejimin teşhiri talep ediliyordu. Bildiri bunu yapmıyordu. Bu anlamda GDS'in biz Bolşevik Partizan'da özeleştiri yapmadan bu konuda getirdiği tek yazılı eleştiri, Bolşevik Partizan'a değil; onun tespitlerinden sağda bir uygulamaya yöneliyordu.

* Yöntem meselesi ile bağıntılı olarak ise BP16/6'da bastığımız eleştiri —ki bunu arkadaşlar alıntı yapmışlar— biz BP 15/5'de özeleştiri yaptığımızda henüz elimizde yoktu.

Yani sözkonusu olan, bizim açımızdan, gördüğümüz bir takım hataların üzerini örtmek değildir. Bugün hata olarak gördüğümüz birtakım şeyleri, o gün henüz hata olarak görmemektir.

Biz sorunu böyle değerlendiriyoruz. Kimden gelirse gelsin, eleştirilerde doğru olan, bizim hatalarımıza dikkat çeken her şeyi almaktan; eleştiride yanlış gördüğümüz şeyleri reddetmekten yanayız. Tavrımız şimdiye dek bu idi. Bundan sonra da bu olacaktır.

Şubat 1983

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNA

oo

YOLDAŞLAR,

Komprador Burjuvazi ve Toprak ağalarının sarsılan iktidarlarını restore etmek için giriştikleri askeri operasyon'un başlamasından bu yana 2 yılı geçti. Bu iki yıl, 11 Eylül'de yurtdışında, tüm modern revizyonistler, Troçkistler, karşı-devrimciler, oportunistler ortaklaşa bir yürüyüşle "lanetlediler"

Bizler Marksist Leninist'ler olarak, bu ortak eyleme, "çağrı" sını keskinlikle komünistlerin imza atamayacağı bir çağrı olduğunu için; bu yürüyüş katılanların ajitasyon ve propaganda serbestliği kısıtlandığı için; ve bu yürüyüşte karşı-devrimci güçlerle eylem birliği yaptığı için" (BP 2 sy 21) ne katılmayı nede desteklemeyi doğru bulmadık reddettik.

O eylem de yararlanarak ; propaganda yaptık, devrimci alternatifini göstermeye çalıştık.

Bütün bunlar; bizim o eyleme katılmamız için, desteklememiz için; ortaya koyduğumuz doğru gerekçelerdi. Ama yalnız o eyleme katılmamak ve karşı propaganda yapmak yeterli mi idi? Buna bağlı olarak da toplantılar yapmak yeterli mi idi?

Ben şimdi bu yazı ile, birinci olarak, 12 Eylül'le ilgili çıkardığımız bildiride teorik olarak ortaya koyduğumuz ve cuntaya karşı mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağlama görevini yerine getirip getirmedikimizi ele almayı, ikinci olarak; 12 Eylülde tüm örgütlerin ortak 'Çağrı'sına; bu 'Çağrı'ya Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun eleştirisi'nin yeterli olup olmadığına, kavrayabildiğimiz kadarıyla ele almaya, incelemeye çalışacağız.

Önce 12 Eylül ile ilgili bildiriyle başlayalım:

"12 Eylül Askeri Faşist Cuntası na karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı ele alınmaz" başlığına uygun olarak; gerçek devrimci bir alternatif, cuntaya karşı mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağlı kılma mücadelesi ne anlama gelmeli idi?

Türkiyeli Komünistler olarak acil görevimiz;
KOMPRADOR PATRON-TOPRAK AĞALARININ İKTİDARINI SİLAHLI HALK DEVRİMİYLE YIKMAK; EMPEVALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME, FEODALİZME, FAŞİZME VE MİLLİ BAŞKIYA SON VERMEK; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, İŞÇİ-KÖYLÜ TEMEL İTTİFAKINA DAYANAN DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI KURMAKTIR.

Bunun için, bugünden (ve özellikle 12 Eylül gibi bir günde) faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin, her türden karşı devrimcilerin, oportunistlerin alternatiflerine karşı;

Emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve onlara bağımlı komprador patron-toprak ağalarının iktidarını teşhir etmek; işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakının ve bu ittifakın temelinde yükselen Demokratik Halk İktidarı'nın propagandasını yapmak.

Barişçi yol, öncü savaşı, darbe vs ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki modern revizyonist, fokocu ve karşı-devrimci teorilerin tersine; iktidarın yalnızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bununla Komünistler önderliğinde halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi gerektirdiğinin propagandasını yapmak.

Cuntanın dört elle sarıldığı ve tüm modern revizyonistler ve oportunistlerce "devrimci", 'ulusal kurtuluşçu' olarak propaganda ettikleri; hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin anti-propagandasını yapmak; ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİN KENDİSİNİN TAYİN ETMESİ HAKKINI (KUKKTEH ayrı bir devlet kurma hakkıdır. Bkn İK SE sy 240 242) savunmak, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİ nin propagandasını yapmak tüm ulusların PROLETERYASININ BİRLİĞİNİ savunmak.

Faşist anayasa hakkında, 'demokrasi' havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı, faşist yüzlerini teşhir etmek; PROLETERYA ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN GERÇEK HALK DEMOKRASİSİ'ne ancak ve yalnızca proleterya önderliğindeki DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ile ulaşabileceğini propaganda yapmak.

Cuntanın operasyonuyla hapise düşen, işkence gören, zindanlara atılan Türk-Kürt milletinden ve azınlık uluslardan işçi köylü, emekçi yığınlarla, anti-faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ilan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgür -

lük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist, anti faşist mücadelelerle ve sosyalist devrim mücadelesini desteklemek, desteğini almanın gerektirdiğinin propagandasını yapmak.

12 Eylül'de ML'e dayanarak dersler çıkarmak bu dersleri oportünizmin her türüne karşı propaganda etmek.

TÜM BUNLARDAN SONRA; MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK PARTİNİN TÜM BUNLARI GERÇEKLEŞTİREBİLMESİ İÇİN; SOSYALİZME ULAŞABİLME İÇİN; BUGÜNKÜ ESAS EKSKİLLİLİĞİNİN NE OLDUĞU VE BU ÇALIŞMANIN HANGİ GÖREVLERDEN OLUŞTUĞUNUN propagandasını yapmak, bu görevleri ancak ve YANLIZ MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN'in BİLİMSSEL TEORİSİ olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKESİNİ ÇIKIŞ NOKTASI olarak onu KAVRAYARAK oportünizme karşı mücadele ederek yerine getirilebileceğinin propagandasını yapmak gerekli idi

Cuntaya karşı mücadele de; faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin; her türden karşı devrimcilerin; oportünistlerin küçük burjuva alternatif çizgilerine karşı tek alternatif devrimci çizgi; devrim propagandası ancak böyle ve yalnız böyle konulabilir.

Gelgelelim Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun 12 Eylül ile ilgili bildiride ki alternatif çizginin bu görevi yerine getirip getirmediği sorununa:

Bildiriye yukarıda kısaca açıklamaya çalıştığımız anlayışla ele alıp incelemeye başlayalım:

--Emperyalizm sosyal emperyalizm ile komprador patron-toprak ağalarının devleti doğru bir şekilde teşhir edilirken ; işçi sınıfı önderliği 5 yerde ve ittifaktan ise 3 yerde bahsedilmektedir. Demokratik Halk İktidarı'ndan ise bahsedilmemektedir. Propagandası yapılmamaktadır.

İttifaktan bahsedilmektedir ama bu ittifaktan nasıl bir ittifak olduğu, nereye yöneldiği ise muğlak konulmaktadır.

Eğer devrim aşaması demokratik devrim ise; komprador patron-toprak ağalarının devletini devrimci şiddetle yıkmak; işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk İktidarı kurmaksa hedef; o zaman bu aşamada ittifakın temelini işçi sınıfı ve köylülük oluşturur.

Böyle konulması gerekiyorsa sorun; o zaman işçi sınıfı emekçi ittifakıyla kastedilen nedir? O zaman sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimi neyin nesidir ?

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU'ndaki yoldaşlar, bize bunu açıklamak zorundadırlar.

--Barişçi yol, öncü savaşı, darbe vs ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki, modern revizyonist, fokocu ve karşı devrimci teorilerin tersine; hakim sınıfların, devrimci şiddeti kullananlara karşı ve kullanılan devrimci şiddeti 'mahkum etme' çabasına karşın; iktidarın yalnızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bununla Komünistler önderliğindeki halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi ile mümkün ve zorunlu olduğunu propaganda edilmeliydi. (Kastedilen, devrimin gerçekten sürekli kalınması, sonuna kadar götürülmesi anlamında.) Bildiri'de bu konuda, T'K'P ile polemik içinde onların mücadelesinin "faşist devleti yıkıp parçalamaya mücadelesi" olmadığı söylenerek; T'K'P ile polemik için de devrimci şiddetin gerekliliği ancak bu şekilde savunuluyor. Ayrıca, cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların faşist devletini yıkmaya mücadelesinin bir parçası olduğu anlatılıyor. (Bildiri 2. sy pf 5)

Tüm bunlar konulmasına rağmen yeterli açıklık ve tam beraberlik içinde bu sorunun konmadığı açıktır.

--Cuntanın dört elle sarıldığı, propagandasını yaptığı hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin teşhir edilmesi hakkında; modern revizyonistlerin her türden oportünistlerin onu 'devrimci', 'ulusal kurtuluşçu' olarak propagandaları hakkında; onu teşhir etme ve tüm bunlara karşın ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİN KENDİLERİNİN TAYİN ETME HAKKI nı savunma, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİ nin propagandasını ; bütün ülkelerin İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ nin propagandasını yapmak gerekli bir görevdi. Bir görevdi çünkü; cunta diğer ULUS ve ULUSAL AZINLIKLARA karşı azgın milli zulüm politikası uygulamaktadır. Buna MARKSİST LENİNİST'LER SESSİZ KALAMAZLAR.

Ne yazık ki Yazı Kurulu'ndaki yoldaşlar bu konuda sessiz kalmışlardır. Buna ne demeli ?

Yoksa yoldaşlar şu ifadeyi "12 Eylül hareketinin amacı; ül kemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini ve ezilen Kürt ulusunun milli zulme karşı direnişini bastırmaktır." (Bildiri sy 2) yeterli mi görmektedirler ?

--Faşist anayasa hakkında, demokrasi havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı özlerini teşhir etmek; proleterya önderliğinde halkların gerçek halk demokrasisine ancak ve yalnız proleterya önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi ile ulaşabileceğini propaganda etmek gerekli idi.

Bu konuda da Yazı Kurulu şaşmaz kalmayı yeğlemiştir. Ama yine Yazı Kurulu'na haksızlık etmek için şunuda belirtelim ki; Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bildirisinin 5. yerinde Proleterya önderliğinin gerekliliğini ve 2. yerde de Demokratik Halk Devrimi ifadesini kullanmıştır. Kullanılan ifadeye bakılırsa; (bir yanda, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi diyor- diğer yanda, işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimi (1) o ifadelerde açık, anlaşılır ifadeler değil; tersine muğlak ve kafa karışıklığına yolaçan ifadelerdir.

İnsanın aklına şu takılıyor: Bu ifadelerin kullanılmasının sebep ve amacı nedir ?

--Cuntanın operasyonlarıyla hapse atılan, işkence gören, zin danlara atılan, idam edilen, Kürt- Türk milletinden ve azınlık uluslardan işçi, köylü, emekçi yağınlarla anti faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ilan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgürlük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist devrimci ve komünist güçlerle dayanışmada bulunmak; oportunistlerin cuntaya karşı mücadele de; sosyal demokratlarla, hurastıyan kilisesiyle, pasifistlerle, sosyal faşistlerle birleşmeye çalışan teori ve pratiklerine karşı komünistlerin, gerçek devrimcilerin, uluslararası alanda birleşmesi gereken güçlerin; anti faşist, anti emperyalist güçlerle, ezilen halklar ve dünya işçi sınıfıyla, Marksist Leninist partilerle birliğini savunmak ülkemizde ise; Komünist Partisi önderliğinde işçi sınıfı-köylülüğün ve küçük burjuva zi yağınlarla ittifakına dayanan birliğine, ülkemizdeki çeşitli ulus ve ulusal azınlıklardan proleteryanın birliğine dayanmak gerekli ve zorunludur.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ne yapmaktadır ?

Bildirisinin 2.sayfasının alt başlığı şöyle: "Cunta kimin temsilcisi ? Cuntaya karşı 'kimle' birlik ?"

Bu alt başlık altında cuntanın kimin temsilcisi olduğu, onu kimlerin desteklediğini, haklı olarak doğru olarak yazmaktadır. Oportunistlerin, modern revizyonistlerin 'kimle' birlik kurmaya çalıştıklarını doğru olarak teşhir etmektedir. Ama gelelim doğru görüşlerin ne olduğu, 'kimle' birleşmenin gerektiğini Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bu soruya cevabında tek kelime bile söz etmemektedir.

Dayanışma hakkında ve yukarıda saydığımız bir dizi diğer konuda da aynı şey sözkonusudur.

--12 Eylül'den ML bilimi temelinde dersler çıkartmak, bu dersleri oportünizmle mücadele içinde kavrayarak savunmak gereklidir.

Ne diyor bu konuda Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ?

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu "Bedeli çok pahalı ödenen deneylerden doğru dersler çıkarmak" (Bildiri sy.1 pf 2) gerektiğini, 12 Eylül sebep ve sonuçlarını ML bilimi ışığında incelemek; bu konuda oportünist görüşleri teşhir etmek"(pf 2) gerektiğini söylüyor.

Tüm bunlar doğru ve gerekli şeyler. Ama Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bunu, 12 Eylül bildirisinde nasıl yerine getiriyor ?

İLKİN, Bolşevik Partizan Yazı Kurulu 12 Eylül hareketinden hangi dersler çıkardığına bakalım:

12 Eylülde hangi dersler çıkarılabilir ? Sorusuna Bolşevik Partizan Yazı Kurulu Merkez Yayın Organı sayı 2'de cevap arıyor. Tartıştığımız yer 12 Eylül bildirisini. O zaman bunlar bildiride yer almalı mı idi ? Yoksa bildiride sadece hangi dersler çıkarılması gerektiğini ve çıktığını kısaca yazabilir, da ha geniş açıklama içinse Merkez Yayın Organı 2'yi işaret edebilir miydi ?

Bildiri'de ne biri ne de diğeri yapılmaktadır. Dolayısıyla bildiriyi okuyan herkes 12 Eylül'den Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun hiç ders çıkartmadığını görecektir. Bu sorunun bir yanı. Diğer yanı ise; 12 Eylülde çıkarılan dersler meselesidir. Hangi dersler çıkarıldığı ve çıkarılması gerektiği konusunda; Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun "Cuntanın 2 yılı durum ve görevlerimiz" konusunu inceleyince değinmeye çalışacağız.

İKİNCİSİ, 12 Eylül'ün 'sebepleriyle ilgilidir. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu sebepleri bildirisinin 2 sayfasında ele almaktadır

"12 Eylül...Ülkemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini; ve ezilen Kürt ulusunun milli zulme karşı direnişini bastırmaktır. Bunu yapabilmek için hakim sınıfların sarsılması olan devlet otoritesini yeniden güçlendirmeleri gerekiyordu...askeri faşist cunta, emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uzantılarının devrimci mücadelesine olan çıkarlarını korumak için; devrimci mücadeleyi bastırma..." (Bildiri) hareketi idi.

Bütün bunlar oportünist revizyonist görüşlere karşı ML görüşleridir.

ÜÇÜNCÜSÜ, 12 Eylül'ün yarattığı "sonuçlar"la ilgilidir. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bunun 2 sayfa da I,2,3,4. paragrafta ele almaktadır. Orada söylenen hiç birinin geri alınması değil görüşümce birde CUNTANIN KEMALİST OLDUĞU' da vurgulanmalıdır. Bunu her türden oportünist ve modern revizyonist Kemalizm şakşaklığına karşı, onun devrimci devrimciye karşı yapmak zorundaydık.

--ML Partinin, tüm bunları (kast edilen 12 Eylül bildirisinde ortaya konması gereken devrimci alternatif çizgisi) gerçekleştirebilmesi için; sosyalizme ulaşabilmesi için bugünkü esas eksikliğinin ne olduğu ve bu eksikliğin giderilmesi için gerekli çalışmanın ne olduğu ve bu çalışmanın hangi görevlerden oluştuğunun propagandasını yapmak gereklidir. Bu görevleri ancak ve yalnız Marks, Engels, Lenin, Stalin'in BİLİMSEL TEORİSİ olan MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİ kavrayarak; oportünizme karşı mücadele içinde yerine getirilebileceğine işaret etmek gerekli idi.

Bildiride oportünist birlik anlayışlarına haklı olarak karşı çıkılıyor. 12 Eylül'ün gerçek alternatifinin; "Bolşevik bir Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfı; bu işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı" (Bildiri sy I)

Bu çok doğru ve genel bir alternatiftir.

Bundan sonra; bu hedefin gerçek olmadığı, daha çok uğraş gerektirdiği ve bugünden atılacak ilk adım PARTİ İNŞASI adını aldığı ve bu inşanın başlangıcında bulunduğumuzu belirtmektedir. (Bildiri sy I)

Bugünkü PARTİ İNŞASI çalışmasında MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN KAVRANMASI VE SAVUNULMASI esas görev olduğu, ÜKE in deneylerinden öğrenmenin ve tüm bunlara dayanarak ülke program ve taktik sorunlarını çözülmeye çalışılması gerektiği işaret edilmeli idi.

MELS'in teorileri tek bilimsel teori olduğu propaganda edilmeli idi. Bildiride belli ölçüde bu görev yerine getirilmekteydi. (Derslerin ML temelinde ve son slogan olarak atılması ...)

Özetlersek:

12 EYLÜL BİLDİRİSİNDE DEVRİM PERSPEKTİFLERİNE SAĞ OPORTÜNİST (tüm sorunlara sağ oportünistçe yaklaşıldığına söylemiyorum) VE TÜRK ŞÖVİZMİ POZİSYONLARINA GÜÇLEREK YAKLAŞILMIŞTIR.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'ndan talebim: getirilen eleştirileri göz önüne alarak bir kez daha 12 Eylül bildirisini gözden geçirmesi, gerekli düzeltmeleri yapması ve bu hataları ÖZELEŞTİRİ ile AŞMASIDIR.

8-10-1982

EK

STALİN "Diyalektik ve Tarihi Materyalizm" adlı büroşüründe ML'lerin teori ve pratik çalışmalarındaki ilişkiyi şöyle açıklar: ".bilim ile pratik faaliyet arasındaki, teori ile pratik arasındaki bağlantı, bunların birliği, proleterya partisinin yölgöstericisi olmalıdır." (STALİN LENİNİZMİN SORUNLARI 663- 64)

Stalin'in bu sözlerini aktarmam şunun içindir: a) Bu sözleri rehber olarak teori ve pratiğimizi kontrol etmek b) varsa bir uyumsuzluk onu ortaya koyarak bertaraf edilmesine çalışmaktır. Bu amaçla Bolşevik Partizan 2'de bazı sorunlara değinmek istiyorum.

I) Bolşevik Partizan I, Çıkarken de bir dizi görevler için de bir görev olarak da: "YAYIN ORGANIMIZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞA SINA HİZMET EDECEK BİR YAYIN ORGANIDIR! O PARTİMİZİN YÜRÜTTÜĞÜ TEORİK ÇALIŞMANIN ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ UNSURLARI ARASINDA PROPAGANDA EDECEK ESAS ARAÇTIR (BP sayı I sy 6) deniyor.

BP 2'de ise: Parti içinde 2. konferanstan sonra başlatılan teorik eğitim sonuçlarının propagandası yapılacağı, böyle bir yayın dizisi başlatılacağı yerde orada (sayı 2'de); "Bolşevik Partizan'da bundan böyle başlangıcından günümüze DKH'nin gelişmesini ve sorunlarını inceleyen bir yazı dizisi yayınlayacağız." (abç) "Açıkta ki bu yazı dizisi bu konuda bilgilenme için yalnızca bir başlangıç olabilir."

... "bu yazı dizisi" nin "amacı" .. "dünyün tecrübelerinden bu - gün için doğru tecrübeler çıkarmaya yardımcı olmak" tar. (BP MYO sayı 2 sy I)

Burada yanlış olan DKH'inin tecrübelerini öğrenmek gerektiğinin anlatılması değildir. Hayır! Yanlış olan bugünün görevlerine uygun, onu geliştirici, propaganda edici t a r z d a soruna yaklaşım gösterilmemesidir. Bugün savunduğumuz şey olan birinci derecede ML İLKELERİNİN KAVRANILMASI görevleriyle; pratik propaganda da öncelikle yapılması gereken buna uygun yazı dizisi ve yapılan teorik çalışmanın sonuçlarının propagandasıdır.

Burada görevimiz olan ve öncelikle yapmamız gerekeni değil önemli olan ve fakat esas görevimizden sonra gelen görevin ele alınması; söylediklerimizle propaganda yaptıklarımız arasındaki uyumsuzluğu göstermektedir.

2) BP 2'de 'Çağrı'nın eleştirisinin bir yerinde Yazı Kurulu şöyle diyor: "Bütün dünyada Ermeni avına çıkmanın propagandası açık açık yapılmaktadır. Askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşe yapılan ortak çağrıda bunun teşhir edilmemesi ve Türk olmayan tüm milliyetlere yapılan baskılara karşı çıkılmaması kötüdür. Ve platformu imzalayan Türk ve Kürt örgütlerinin dar milliyetçiliğinin bir göstergesidir." (EP MYO 2' sy.21)

Burada söylenen her kelimeye katılıyorum. Oportunistlere karşı teorik olarak bu söyleniyor. Bu çok iyi. Fakat biz bunu kendi pratiğimizde nasıl uyguluyoruz? Bakalım 12 Eylül bildirisine: Biz o bildiri de bırakalım Ermeni milliyeti üzerindeki estirilmeye çalışılan terörün teşhirini yapmayı, Kürt üşusu ve diğer azınlıklar üstünde uygulanan MİLLİ ZULME karşı çıkma üzerine UKKTEH savunma üzerine ve uluslar arasında TAM HAK EŞİTLİĞİ üzerine tek kelime bile bulamayız biz bildiri - mizde.

Oportunistlere karşı tavizsiz ML tutum doğru ama; kendi pratiğimizdeki milliyetçi pozisyonumuza ne demeli? Yoksa biz ML sadece; oportunistlere karşı, onların teori ve pratikleri ni eleştirme aracını olarak kullanmalıyız?

Kendi teori ve pratiğimize liberalizm, oportünizm, Marksizm! Hayır, hayır! Bunu yapmak ML'lere BOLŞEVİK'lere yakışmaz! Bu en katıksız, kemiksiz, tutarsız oportünizme yakışır. 12 Eylül'de bu tutumumuz kendine ML diyen her yoldaşı rahatsız etmeli, yüreğini parçalamalı uzmelidir. ML PARTİ İNŞASININ I. AŞAMASINDA EN GENİŞ ANLAMDA KENDİ TEORİ VE PRATİĞİMİZİ KONTROL ETME, DÜZELTME, PEKİŞTİRMEDE ÇIKIŞ NOKTASI ALMADA KULLANMALIYIZ?

"BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNA" BAŞLIKLİ; 9.10. TARİHLİ YAZIYA TAVRIMIZ

oo

* Yazıda getirilen temel eleştiri olan:

" 12 Eylül bildirisinde devrim perspektiflerine sağ oportünist ve Türk şövenizmi pozisyonlarına düşülerek yaklaşım - mıştır"

* eleştirisini KÖKTEN reddediyoruz.

Bu eleştiri gerçekte eleştiri getirenin; aynı "eleştiri"le rinin önemli bir bölümünü ödünç aldığı GDS gibi; devrim propagandasından, ve devrimin esas alınmasından; devrimin temel programatik sorunlarının ardı ardına sıralanmasında; ve her bildiride ("özellikle de 12 Eylül ile ilgili çıkarılan bir bildiride!") bu temel programatik sorunların mutlaka yer almasını anladığını gösteriyor.

O açıktır ki bu yanlış, Marksist-Leninist olmayan görüşünü bu kadar açık bir şekilde formüle edip savunmuyor. Ama getirdiği eleştiri yalnızca bu anlayış temelinde getirilebilir bir eleştiridir.

Eleştirici, getirdiği temel eleştiriye gerekçelendirirken, önce kendi anlayışına göre "Gerçek bir devrimci alternatif, cuntaya karşı mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelesine bağımlı kılma mücadelesi ne anlama gelirdi?" sorusunu sorup, buna cevap arıyor. Ve kendine göre bildiride yer alması gereken bir dizi şey sayıyor. Ve bütün saydıklarından sonra, bugünkü esas eksikliğinin üzerinde durulması gerektiğini söylüyor.

O kendi anlayışına uygun bir bildiri planı çizdikten sonra şu iddialı lafları ediyor:

" Cuntaya karşı mücadelede, faşist hakim sınıfların, modern revizyonistlerin, her türden karşı-devrimcilerin, oportünistlerin küçük burjuva alternatif çizgilerine karşı TEK ALTERNATİF DEVRİMCİ ÇİZGİ, DEVRİM PROPAGANDASI, ANCAK BÖYLE VE YALNIZ BÖYLE KOTULABİLİR."

3) Sağ oportünist Partizan'la polemik içinde Yazı Kurulu: onların 'Darbe'nin kimlerin gerçekleştirdiği sorunu üzerine sağ oportünist Partizan'ın yaklaşımını eleştirirken bir dipnotta şöyle diyor:

" Burada "darbe" lafıda yanlışlar. Ama üzerinde durmuyoruz Onlar kullandığı için kullanıyoruz. "BP MYO sayı 2, sy 4)

Ben kişi olarak şahsen, BP'ın 'darbe' lafı yanlışlar anlayışını ilk kez BP MYO sayı 2'yi okurken gördüm, duydum, öğrendim.

Bunun doğruluğunda ikna oldum.

Ama henüz bu yetmedi.

ML bir dergi; eğer bazı kavramların kullanılmaması; ya da yanlış olduğu bilincine varmışsa; yapması gereken şey, bu konuda özeleştirel bir şekilde onu yeni bir kavramla ve sebebendirerek ve eski kavramın gereksizliğini, yanlışlığını ortaya koyarak açıklar. Bu her ML Parti, grup, dergi, kişi ve nin yapması gereken görevidir. Sınıfla yoldaş ve devrimci kamuoyuna karşı sorumluluğu, onun ciddi olup olmadığını göstermesi açısından bu tutum gereklidir, zorunludur.

BP Yazı Kurulu burada böyle yapmıyor. O sanki geçmişte doğru bir şekilde 'darbe' lafını kullanmadı. Sadece o polemik içinde kullanıyormuş izlenimini yaratıyor.

Tutarlı ML'ler kullandıkları yanlış silahları atarken onlar hakkında, onları neden terkettikleri hakkında hesap vermek zorundadırlar. BP Yazı Kurulu büyük bir pişkinlikle geçmişe sünger çekerek soruna yaklaşmaktadır.

Burada da göstermek istediğim; oportünistlerin kullandığı 'darbe' lafını yanlış buluyor eleştiriyor. Eleştirisi haklı. Ama kendi pratiğinde geçmişte eleştirdiği ana kadar aynı lafı kendisinde kullanıyordu. Bu uyumsuzluğu belirtmeyişi, kendisinde kullandığı kavramla ilgili onun yanlışlığını ortaya koymadan oportünistleri eleştirmesi, BP Yazı Kurulu'nun hatasının temelini oluşturuyor.

Yukarıda bazı örneklerle göstermeye çalıştığım gibi, BP Yazı Kurulu'nun pratiğinde yaptığı ile savunduğu arasında, ML ilkelerini oportünizme karşı savunduğu ile kendi pratiğinde bunu uygulaması konusunda ve son olarak da oportünistlerin yanlışlarına yaklaşım ile kendi geçmişine yaklaşım arasında uyumsuzluk söz konusudur.

BP YK'ndan talebin; tüm bunlara tavrı takınması, uyumsuzluğu gidermeye çalışmasıdır.

Yoldaşça selamlar.
Ve-9.10.1982

Ondan sonra kendi çizdiği ve alternatif olarak ancak böyle koyulur dediği çerçeve içinde bizim bildirimizi inceleyip, kendi çizdiği çerçeveye uyan ve uymayan yerleri tespit ediyor. Ve başta koyduğumuz sonuca varıyor:

" Devrim perspektiflerine sağ oportünist ve Türk şövenizmi pozisyonlarına düşerek yaklaşımıştır."

Eleştiricinin tüm eleştirisinin temeli, kendi çizdiği çerçevenin tek doğru şey olduğu, devrimci propagandanın ancak ve yalnız onun çizdiği çerçeve içinde mümkün olduğu iddiasıdır. Peki ama, eğer bu iddia Marksist-Leninist temele sahip bir iddia değilse ne olacaktır? Olacak olanı söyleyelim: Eleştiricinin getirdiği eleştiri kendi içinde ikameil-kulesi gibi çökecektir.

Şimdi bakalım eleştiricimizin çizdiği çerçeve içinde neler var:

12 Eylül ile ilgili olarak çıkarılan bir bildiride "devrim propagandası ancak ve yalnız" şu tespitler o bildiri içinde savunulduğu zaman mümkündür:

" Türkiyeli Komünistler olarak acil görevimiz: KOMPRADOR PATRON-TOPRAK AĞALARININ İKTİDARINI SİLAHLI HALK DEVRİMİYLE YIKMAK; EMPERYALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME, FEODALİZME, FAŞİZME ve MİLLİ BASKIYA SON VERMEK; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, İŞÇİ-KÖYLÜ TEMEL İTTİFAKINA DAYANAN DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI KURMAKTIR.

Bunun için, bugünden (ve özellikle 12 Eylül gibi bir günde) faşist hakim sınıfların; modern revizyonistlerin, her türden karşı devrimcilerin, oportünistlerin alternatifleri ne karşı;

Emperyalizmi sosyal emperyalizmi ve onlara bağımlı komprador patron-toprak ağalarının iktidarını teşhir etmek; işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakının ve bu

BOLŞEVİK PARTİZAN

ittifakın temelinde yükselen demokratik halk iktidarının propagandasını yapmak

Barişçıl yol, öncü savaşçı, darbe, vs. ile politik iktidarın ele geçirilebileceği şeklindeki modern revizyonist, fokocu ve karşı-devrimci teorilerin tersine; iktidarın yalnızca devrimci şiddetle ele geçirilebileceğini ve bunun da Komünistler Önderliğinde halk yığınlarının uzun hazırlık mücadelesi gerektirdiğinin propagandasını yapmak

Cuntanın dört elle sarıldığı ve tüm modern revizyonist - ler ve oportünistlerce de 'devrimci', 'ulusal kurtuluşçu' olarak propaganda ettikleri; hakim ulus milliyetçiliği olan FAŞİST KEMALİST ideolojinin anti-propagandasını yapmak; ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ KENDİSİNİN TAYİN ETMESİ hakkını(*) savunmak, TÜM ULUSLARA TAM HAK EŞİTLİĞİNİN propagandasını yapmak, tüm ulusların proletaryasının BİRLİĞİNİ savunmak

Faşist anayasa hakkında, 'demokrasi' havarileri hakkında tavır takınmak; onların gerçek halk düşmanı, faşist yüzlerini teşhir etmek; PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN GERÇEK HALK DEMOKRASİSİNE ancak ve yalnızca proletarya önderliğindeki DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ile ulaşabileceğini propaganda yapmak

Cuntanın operasyonu hapise düşen, işkence gören, zindanlara atılan Türk-Kürt milletinden ve azınlık uluslardan işçi, köylü, emekçi yığınlarla, anti-faşist devrimcilerle ve komünistlerle dayanışmada bulunduğumuzu ilan etmek; mücadelelerinin haklılığını propaganda etmek; onlar için politik özgürlük talep etmek, diğer ülkelerdeki anti emperyalist, anti faşist mücadelelerle ve sosyalist devrim mücadelesini desteklemek, desteğini almanın gerektirdiğinin propagandasını yapmak

12 Eylül'de Marksizm-Leninizme dayanarak dersler çıkar - mak, bu dersleri oportünizmin her türüne karşı propaganda etmek

TÜM BUNLARDAN SONRA; MARKSİST-LENİNİST BOLŞEVİK PARTİNİN TÜM BUNLARI GERÇEKLEŞTİREBİLMESİ İÇİN; SOSYALİZME ULAŞABİLMESİ İÇİN; BUGÜNKÜ ESAS EKSKİKLİĞİN NE OLDUĞU VE BU EKSKİKLİĞİNİ GİDEREBİLMESİ İÇİN GEREKLİ ÇALIŞMANIN NE OLDUĞU VE BU ÇALIŞMANIN HANGİ GÖREVLERDEN OLUŞTUĞUNUN propagandasını yapmak, bu görevleri ancak ve YALNIZ M A R K S, E N G E L S, L E N İ N, S T A L İ N'in BİLİMSEL TEORİSİ olan M A R K S İ Z M - L E N İ N İ Z M İ N İ L K E S İ N İ Ç İ K İ Ş N O K T A S I olarak onu K A V R A Y A R A K oportünizm karşı mücadele ederek yerine getirebileceğinin propagandasını yapmak g e r e k l i i d i ."

Şimdi bu taleplere bakıldığında, iki türlü şeyin bu bildiride varlığının istendiği görülür:

1. Türkiye devriminin bir dizi programatik sorununun (mesela "şiddetle dayalı devrim", "işçi-köylü temel ittifakı", "demokratik halk iktidarının niteliği", "milli meselede ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "proletarya önderliği", vs.) bu bildiride "mutlaka" yer alması talep ediliyor.

2. 12 Eylül ve Türkiye somutunun bugün gerektirdiği birtakım şeyler (mesela "zindanlardaki devrimcilerle dayanışma içinde bulunduğumuzun bildirilmesi", "12 Eylül'den Marksizm-Leninizme dayanarak dersler çıkarmak", vs.)nin de bildiride mutlaka yer alması talep ediliyor. Bunlar olmazsa, devrim propagandasının yapılmaması olacağı iddia ediliyor.

1) ile ilgili olarak biz, bize bu yönde eleştiri getiren GDS ile polemik içinde anlayışımızın ne olduğunu ortaya koyduk. GDS'in bu çırağı için de söylediklerimiz aynen geçerlidir. Biz bunları söyledik ve söylüyoruz:

"Biz Marksizm-Leninizmin savunulmasından, bir bildiri çerçevesi içinde, o bildiri hangi esas konuyu işliyorsan, o noktada Marksizm-Leninizmin ilkeleri nasıl çarpıtılıyorsa onu göstermeyi; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, evet, hem de mümkün olduğunca somut! teşhiri anlıyoruz! Biz 'devrimi merkeze koymak'tan, kesinlikle ve hiçbir şekilde her bildiride programatik ilkeleri alt alta sıralamayı anlamıyoruz. Bildiri hangi konuda ve hangi bağlamda çıktı ise, o konu ve o bağlamdaki programatik ilkelerin; örneğin çıkarılması gerekli olan şeylerin savunulmasını anlıyoruz. Özel amacı program ilanı olmayan herhangi bir bildiri de 'devrimi merkeze koymak' adına devrimin programatik ilkelerinin alt alta sıralanmasını talep edilmesini, bu talebi getirenlerin yanlış propaganda anlayışlarından kaynaklanan, yanlış bir talep olarak değerlendiriyoruz.

Biz Lenin'in ve Stalin'in elimizde olan bildirilerine GDS'in getirdiği bu eleştiri üzerine baktık. Özel amacı program ilanı olan yazılar dışında, onların hiçbir bildiri ve yazılarında devrimin programatik bir dizi ilkesini alt alta

saydıkları bir yere rastlamadık. Ola ki GDS'in bir bildiri vardır. Bize bu talebi konusunda klasiklerden bir örnek ver se, tartışma daha seviyeli yürür!

Her halükarda GDS'li yazarın buradaki propaganda konusunun da savundukları; bizim kökten reddettiğimiz görüşlerdir.

12 Eylül 1982'de çıkarılan bir bildiri de ne yapılması gerekli idi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap pratiklerimizle nitelmiştir....

Bize göre, 12 Eylül 1982'de Türkiyeli komünistler açısından öne çıkarılması gerekli olan birkaç sorun vardı. Bunların en başında, 12 Eylül yenilgisi sonrasında ortaya çıkan 'birlik furyası'nın teşhiri ve bugünün esas görevi olarak Bolşevik Parti inşası görevlerinin öne çıkartılması geliyordu. Biz 12 Eylül bildirisinde öncelikle bunu yaptık.

Bunun yanında, bugün her türden oportünizm ve revizyonizm ile bizi ayıran diğer sorunlarda tavır takındık. Açık bir şekilde işçi sınıfının devrimde önderliğini savunduk; Türkiye'de devletin niteliğinin faşist olduğu şeklindeki doğru düşüncüyü savunduk; emperyalizme ve hakim sınıflara karşı tavır konusunda oportünizm ve revizyonizmi teşhir ettik; Marksizmin Devlet konusundaki öğretisini bütün çarpıtmalara karşı savunduk; bugünkü her türden oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğunu ortaya koyduk; kurtuluş için tek yolun işçi sınıfı önderliğinde -sosyalizme yönelen- demokratik halk devrimi olduğunun propagandasını yaptık.

Bize 12 Eylül'deki propagandada Marksizm-Leninizmin savunulması böyle olurdu. (Bunun dışında eylem birliğinde gerçekleştirilen kutsal ittifakın teşhiri önemli bir görevdi. Bu görevi bildirimiz tam olarak yerine getirmemi. Bu önemli bir eksiklikti. Bu görev ikinci bir bildiri ile / başta da söylediğimiz gibi / çözülebilirdi ve çözülmeli idi.

GDS'li yazar ve GDS yönetimi için bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması da değildir; devrimin merkeze konması da değildir." (BP3/4, s.46)

GDS'li yazar için bizim yaptığımız, "devrimin merkeze konması değildir. Bizim çıkarıcı eleştirimize göre ise, yaptığımız "devrim propagandası" değildir! Söylediği başka hiç bir anlama gelmez. (İlginç olan, onun "çağırdağı ruhlarından korkan büyüücü çırağı" gibi, yazısının sonunda genel tespit yaptığı yerde, "tüm sorunlara oportünistçe yaklaşıldığını söylemek istemiyorum" demesidir.)

2) ile ilgili olarak ise; 12 Eylül bildirisinde, 12 Eylül'den çıkarılan belirli derslerin propagandası mutlak gerekliliktir ama; mesela zindanlardaki devrimcilerle dayanışma sorununun ille de 12 Eylül ile ilgili bildiride yer almasını talep etmek; ve bunu devrimci ya da devrimci olmayan propagandanın kistaslarından biri olarak ortaya koymak, çocukça, Marksizm-Leninizm ile bir ilgisi olmayan bir tavidir.

Kısaca toparlarsak; eleştiricinin temel eleştirisi, onun devrimin propagandası sorununa yanlış yaklaştığını gösteren, kökten reddettiğimiz bir eleştiridir.

Bunun dışında bir de onun bizim bildirimizi değerlendirirken getirdiği somut eleştiriler üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar görüyoruz.

* Demokratik Halk İktidarından sözedilmediği eleştirisi, sadece "söz etme"yi arayanlar; savunulan ana la y a ş ü zlerine kafa yormayanlar için doğru görülür bir eleştiridir. Bildiri de çok açık bir şekilde oportünistlerle polemik içinde, onların savunduğu 'halk iktidarı'nın gerçekte "emperyalizme bağımlı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden demokratik devrimin iktidarı" olduğu ortaya koyularak; gerçek halk iktidarının bu olmadığı anlayışı savunulmaktadır.

Ne cunta, ne parlamenter maskeli faşist diktatörlük! denmekte; alternatif olarak demokratik halk devrimi savunulmaktadır! Demokratik Halk Devriminin işçi sınıfı önderliğinde olduğu tespit edilerek, Demokratik Halk Devriminin, dolayısıyla Demokratik Halk İktidarının kimin önderliğinde olması gerektiği açıkça ortaya konmaktadır. Bildiri çerçevesi içinde bu yeterlidir.

* İttifak sorununda, bunun muğlak konduğu eleştirisi yanlıştır; ve bu konuda eleştirenin yanlışlarını sergilemekte dır.

İttifak sorununda bildiride sorunun esası, işçi sınıfının, emekçilerle ittifakı, konmuştur. Bu bütün devrim aşamalarında değişmez ittifaktır. Demokratik devrim aşamasında bu ittifak temelinde burjuvazinin bir kesimi ile de ittifak mümkünüdür. Küçük burjuvazi ise geniş demokratik ittifakın ögeleri

den biridir. Ama bu hiçbir şekilde Komünistlerin demokratik devrim aşamasında da önce işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıfların ittifakını sağlamaya çalışmaları gerektiğini, bunu bütün diğer ittifakların temeli gördükleri gerçeğini değiştirmez. Açıktır ki demokratik devrimde işçi-köylü ittifakı gereklidir. Ve bu ittifak demokratik devrimin temel ittifakıdır. Eleştirmen bunu öğrenmiştir. Ama bu ittifakın nasıl sağlanacağını; köylülüğün homojen bir bütün olmadığını; ve bizim köylülük içinde de —demokratik devrimde de— öncelikle emekçi ve yoksul köylülüğe yönelmemiz gerektiğini kavramamıştır. Bunun için de "işçilerin emekçilerle sağlam ittifakı" lafını görünce, "bundan ne kastedildiğini" bir türlü anlayamıyor. Ne söylendi ise, o kastedilmektedir! İşçi sınıfının emekçilerle sağlam ittifakı; kurmaya çalışacağımız, ittifaklar konusunda demokratik devrimde de öncelikle ele alacağımız ittifak budur! Bunu anlamayan, işçi sınıfının demokratik devrimi, sosyalist devrime bir ön hazırlık olarak ele aldığını kavramamıştır.

* Eleştirmen "Sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" neyin nesidir diye soruyor. Cevaplayalım:

Komünistler, ve sınıf bilinçli proletarya açısından demokratik devrim, sosyalist devrimi gerçekleştirebilmek için atılması mümkün olmayan bir ara aşamadır. İşçi sınıfının demokratik devrime; sosyalist devrimi gerçekleştirebilmek için ihtiyacı vardır. Biz aynı yönde bize karşı polemik yürüten GDS'e verdiğimiz cevapta şöyle demiştik:

" Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde işçi sınıfının önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle diyor:

" İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiye sosyalist bir düzen için mücadelelen tek savaşıyla olarak bakarak ve bu nedenle siyasi özgürlüğü onun mücadelesini kolaylaştıran koşullardan birisi kabul ederek — bu sosyal-demokratların görüşüdür. YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla birşeyi olmayan, mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak başvurarak. Fakat bu işçiyi bütün 'halkın' mutlakiyete karşı dayanışma içinde olması nedeni ile, burjuvazi ile proletarya arasında ki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamına gelecektir." (Lenin, Halkın Dostları Kimlerdir, TE, c.1, Ülke Yayınları s.297/98)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında, demokratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunu vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. Ve 12 Eylül bildirisinde kullandığımız işi ar bu düşünceleri ifade etmek için kullanılan bir şiar'dır." (BP 3/4, s.47)

GDS için söylediklerimiz, aynen çırak için de geçerlidir.

* "Çırak" eleştirmen GDS'li ustasının tersine biraz daha in safı(!) bir şekilde, TKP ile polemik içinde devrimci şiddetin gerekliliğini savunduğumuz kabul ediyor. Ama "yeterli açıklık tam berraklık" olmadığınızı belirtiyor. Biz onun "yeterli açıklık tam berraklık"tan ne anladığını bilmiyoruz ama, biz bu konuda söylenenleri bildiri çerçevesi içinde "yeterli ve berrak" görüyoruz.

* "Faşist Kemalist ideolojinin teşhiri" hakkında eleştirmenin getirdikleri bildirisinin bir eksikliğine dikkat çekiyor. Gerçekten de bu bildiri çerçevesi içinde de birkaç cümle ile çeşitli oportünist-revizyonist mihrakların cuntayı "Kemalizm den uzaklaşma" ile suçlayan ve Kemalizmi aklayan pozisyonlarının teşhiri mümkündür ve bu gerekli idi.

* Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması da bildiri çerçevesi içinde şart olmasa da mümkündür. Bildiride "milli zulme" karşı tavrı takınılmaktadır. Bu anlamda "cuntanın milli zulüm politikası"na sessiz kalınmamıştır. Kuşkusuz bu tavrı ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını; somut olarak Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunma ile birleştirilseydi daha doğru olurdu.

* Faşist anayasa konusunda bu bildiride tavrı takınmak bizce gerekli değildi. Bildiride çok açık bir şekilde cuntanın "parlamentar maske" takma çabaları teşhir edilmekte; ve parlamentar maskeli faşizme karşı da tavrı konmaktadır. Bu bildiri çerçevesinde yeterlidir.

Bildiriden zindandaki devrimcilerle dayanışma; uluslararası birlik, vb. sorunların da çözülmesini talep etmek, bu konularda da mutlaka tavrı beklemek yanlıştır. Bildiri çerçeve

si içinde bu sorunlara tavrı koymak gerekli değildir. Bu konularda tavırlarımız daha önce, ve sonra, çeşitli araçlarla ortaya konmuştur, konmaktadır.

* Kimle birlik sorununa tavrı takınılmadığı eleştirisi yanlıştır. Bu soruya önce "kimle birlik olmaz" konusunda olumsuz olarak cevap verilmekte; diğer yandan da; bugün esas sorunun işçi sınıfının partisini yaratmak, onun içinde birlik; ve işçi sınıfı ile emekçi sınıfların ittifakı için çalışmak, vs. olduğu söylenerek olumlu olarak da görüşlerimiz konmaktadır. Tabii ki birlik sorunu bu kadarla çözülen bir sorun değildir. Ama iki sayfalık bildiriden bunu çözmesini beklemek saç malıktır.

* 12 Eylül bildirisinde, 12 Eylül'den çıkarılan derslerin propaganda edilmediği eleştirisi de yanlıştır. Bildiride açık bir şekilde belli dersler propaganda edilmekte; özellikle de yenilginin ağırlığında subjektif unsurun oynadığı rol, vs. ortaya konmakta, parti inşası sorunu merkeze konmaktadır. Ki 12 Eylül 1982'de bu tavrı doğru bur tavrıdır.

* Bildiride "bugünkü parti inşası çalışmasında Marksizm-Leninizm ilkelerinin kavranması ve savunulmasının esas görev olduğunun, uluslararası komünist hareketin deneylerinden öğrenmenin ve tüm bunlara dayanarak ülke programı ve taktik sorunlarının çözülmeye çalışılmasının işaret edilmesi" görüşümüze gerekli değildi. Bildiri bu konuda olduğu şekli ile yetlidir.

Kısaca, getirilen somut eleştirilerden sınırlı olarak kabul ettiğimiz ("sınırlı" diyoruz, çünkü bu eleştirilerin altında yatan düşünce ile ve bunların değerlendirilmesi ile hem fikir değiliz) ikisi, bildiride cuntanın Kemalist olduğunun teşhiri; ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının eksikliğine dikkat çeken eleştirilerdir. Bunların yapılması, özün de doğru, Marksist-Leninist olan bildirimizi daha iyi bir hale getirirdi.

"12 Eylül bildirisinde devrim perspektiflerine sağ oportünist pozisyonlara düşülerek yaklaşıldığı" eleştirisi; eleştirinin yanlıştır devrim propagandası anlayışının sonucu olan bir eleştiridir.

"12 Eylül bildirisinde Türk şövenizmi pozisyonlarına düşülmesi" eleştirisi de; bildiride milli zulme karşı açık tavrı alındığını görmeyen; ve herhangi bir belgede —herhangi bir sorunun tartışmasında— her zaman ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının söz olarak savunulmasını "Türk şövenisti" pozisyona düşmemenin tek yolu olarak gören yanlıştır bir anlayış ürünüdür.

Bir de getirilen eleştirilerde ortaya çıkan birkaç önemli sorun var:

Birincisi: Eleştirmen yazısının başında "Yalnız o eyleme katılmamak ve karşı-propaganda yapmak yeterli mi idi? Buna bağlı olarak toplantılar yapmak yeterli mi idi?" sorusunu soruyor, ama bütün yazıda buna cevap vermiyor. Tam da bu sorunun ateşli bir şekilde tartışıldığı bir ortamda soruyu ortaya atıp tavrı takınmamak, Marksist-Leninist bir tavrı olmasa gerekir. Yazarın tavrı bize her iki yana da açık, "havayı koklayan" bir tavrı olarak, oportünist bir tavrı olarak görünmektedir. Bunda herhalde onun 12 Eylül yürüyüşüne kadar Merkez Komitesinin pozisyonunu doğru bulmuş ve eleştirmemiş olması da rol oynasa gerekir!

İkincisi: Yazar "Türkiyeli Komünistler olarak ACİL GÖREVİMİZ, komprador patron-toprak ağalarının iktidarını silahlı halk devrimi ile yıkmak ..." diyor. Bu, acil görev kavramını iğdiş etmektedir. Acil görev kavramı, gerçekten de acil olanı; anda öne çıkması tespit etmek için kullanılan bir kavramdır. Acil görevin devrim olduğunu tespit etmek (eğer bu somut yaklaşma tespiti filan değilse!) gerçekte hiçbir şey tespit etmemektir.

Üçüncüsü: Haklı olarak Kemalist ideolojiyi teşhir etmedeki eksikliğimize dikkat çeken eleştirici; Kemalizmi "hakim ulus milliyetçiliği olan faşist Kemalist ideoloji" olarak nitelen diriyor; ve Kemalizmin tek özelliği olarak (en iyi ihtimalle en önemli özelliği olarak!) hakim ulus milliyetçisi olmasını getiriyor. Kemalizm hakim ulus milliyetçiliği olduğu kadar, ondan da fazla işçi sınıfına düşmanlık; emekçilere düşmanlık; militan anti-komünizm; demokrasiye düşmanlık; açık terörcü diktatörlük; faşizm demektir. Onun bir tek özelliğini eleştirmenin yaptığı gibi öne çıkarmak, amaç ne olursa olsun yanlıştır.

Dördüncüsü: Eleştirmen yazısında çokça "azınlık ulus" kavramını kullanmaktadır. Böyle bir kavram Marksizm-Leninizmde yoktur. Marksizm-Leninizm uluslaşmamış azınlıklar için "ulusal azınlık" kavramını kullanır.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu bundan yola çıkarak, "ilk ba kışta devrimci bir konumda durduğu söylenebilir." Çünkü "Askeri faşist diktatörlüğün alternatifi" olarak bunun propagan da edildiği ilk bakışta söylenebilir.

Burada birincisi, alınan alıntı doğru değildir. Bu şekilde slogan yoktur. Dolayısıyla buna dayanarak yürütülen tartışma ürüktür.

İkincisi, eğer "Çağrı"da onun Askeri faşist cuntanın alter natifi olmadığı gerçekse, onun görüşü sahtedir. Dolayısıyla görünüşe bakıp devrimci olarak "söylenebilir" denmeside basit bir safillilikten öteye gitmiyor.

Milli mesele konusunda onların ulusal azınlıklar sorununa değinmedikleri bunun "dar milliyetçi"lik olduğu eleştirisi Bolşevik Partizan Yazı Kurulu tarafından haklı olarak getirilmektedir. Bize bakarsak Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun 12 Eylül bildirisinde Milli mesele konusunda tavrımız, pozisyonumuz, "Çağrı"nın dar "milliyetçiliği"nin yanında Türk sövenisti pozisyonudur. Oportunistleri eleştirirken onların doğruları savunmadığı konusunda eleştir. (Ki bu eleştiri doğru) Fakat aynı konuda kendin çıkarttığın bildiri ise orlandanda daha sövenistçe yaklaş. Bu ne biçim ML'liktir?

Ortak "Çağrı"nın "anti-emperyalizm" sınırı hakkında Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun getirdiği eleştiri doğru ve yerinde bir eleştiridir. Aynı tavrı 12 Eylül bildirisinde de gözlemlenebilir.

Batı Alman emperyalizmine karşı tavrı konusunda da yine BP Yazı Kurulu hem "Çağrı"nın eleştirisinde hemde 12 Eylül bildirisinde doğru yaklaşım göstermektedir.

"VE SONUNDA HEPSİ BİRLEŞTİ BAŞLIKLİ ELEŞTİRİ YAZISI VE ÇAĞRININ ÜZERİNE BİRAZ DAHA" HAKKINDA TAVRIMIZ

oo

Tavrı takındığımız yazı; bizim "çağrı" hakkında yaptığımız kısa bir değerlendirme yazısındaki yanlış ve eksiklere dikkat çekme iddiasında olan bir yazıdır. Yazıya göre biz, "Ve sonunda hepsi birleşti" başlıklı yazımızda (bkz. BP2, s.21) "çağrı"yı eleştirdik. Ve ama bu çağrıda var olan birçok yanlış hakkında tavrı takınmadık.

Şimdi önce bizim "çağrı" dediğimiz ve eleştirdiğimiz yazı ile; yazarın "çağrı" dediği, ve sanki bizim eleştirdiğimiz yazı imiş gibi gösterdiği yazının ne olduğuna bakalım.

Biz "Ve sonunda hepsi birleşti" başlıklı yazımızı Ağustos sonu/Eylül başında yazdık. Bu yazıyı yazdığımızda, elimizde "çağrı" olarak sadece birtakım sloganları içeren bir yazı vardı. Biz "çağrı" olarak "Demokrat Türkiye'de çıkan "Askeri cuntayı protesto yürüyüşüne katılalım" başlığı altında yayınlanan ve ortak şiarları içeren belgeyi andırdırdı ve eleştirdik. Bu belgeyi (eleştirdiğimiz belgeyi) de aynı yazı içinde bastık! Bizim "çağrı" adını verip eleştirdiğimiz yazı bu yazıdır. Ve görmek isteyen herkes bunun böyle olduğunu görebilir.

Biz Bolşevik Partizan'da bu tavrı takındıktan sonra, elimi ze oportunist-revizyonist cephenin ortak bildirisine geçti. Bu bildiri de şiarların ötesinde de yanlışlar vardı. Doğru tavrı bunu yeni bir bildiri ile eleştirmektir. Biz bunu yapmamakla hatalı davranmış.

Şimdi bizim hangi belgeyi "çağrı" olarak adlandırdığımız ve eleştirdiğimiz ortada iken, eleştirmen; "çağrı" olarak ortak bildiriyi adlandırıyor, ve sanki biz bu bildiriye eleştirmiş gibi gösteriyor. Getirdiği eleştirilerin büyük bir çoğunluğu, bizim eleştirmediklerimiz (Bolşevik Partizan baskıya ve rildiği sırada elimizde olmadığı için eleştirmemiz mümkün olmayan!) bir belgeyi eleştirmiş gibi gösterme üzerine; en iyi ihtimalle aptalca bir dağınıklık, en kötü ihtimalle bilinçli siyasi sahtekarlık üzerine kuruludur!

Şimdi gelelim eleştirmenin "çağrı" dediği oportunist-revizyonist cephenin bildirisine getirdiği eleştirilere:

*"Askeri faşist diktatörlük ikinci yılını doldurdu. Bu iki yıl işçi sınıfı ve emekçi halkımız için tarihin en karanlık yılları oldu" alıntısına getirilen eleştiri, zorlama bir eleştiridir. Buradaki şekli ile söylenenler —eğer onu söyleyen koalisyen içinde herkesin bundan ayrı şey anladığı dıştala —nırsa— kendi başına alındığında yanlış değildir. Burada teşhir edilmesi gerekli olan (eğer bildiriye eleştirse idik, teşhir etmemiz gereken), buna imza atanların bir bölümünün, bu ifadede aslında faşizmin iki yıldan beri olduğunu anladıkları, vs.; böyle düşünmeyen diğerlerinin, bu gibi düşünenlerle aynı formüle birleşmesinin oportunist bir tavrı olduğu, vs. olmalı idi.

Bolşevik Yazı Kurulu tarafından eleştirilmeyen bir iki diğer konuda "anti faşistlere özgürlük", "Disk ve kapatılan devrimci demokratik sendikalara, kitle örgütlerine özgürlük" ve "Yaşasın Filistin ve Lübnan halklarının direnişi...Devrimcilerin enternasyonalist dayanışması" Bunlara da değinmek ve eleştirmek gerekli idi. Sırayla doğru tavrı görüşünce şöyle:

-"anti-faşistlere özgürlük" derken kimler kastedilmektedir Sosyal faşistlerinde burada anti-faşist oldukları tasdikleniyor ve onlara özgürlük talep ediliyor. Bizce Sosyal Faşistler e özgürlük diye bir talebimiz olamaz. Talebimiz anti faşist, anti sosyal faşistlere olmalıdır.

-Enternasyonal dayanışma sadece AED emperyalizminin saldırgan hedefi haline gelen bölgeyle sınırlanmaktadır. Rus sosyal emperyalizminin ve diğer büyük emperyalist güçlerin savaş alanı haline getirdiği alanlarla dayanışmada bulunmak yetmez. Genel olarak Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar mücadelesiy le antiemperyalist, anti faşist güçlerle özel olarak orta doğu ve Afgan halklarıyla denilebilirirdi.

Son olarak bir şey düzeltilmeli "Çağrı"nın eleştirisinde eleştirinin ilk paragrafında 12 Eylül yürüyüşünün platformunun sadece Türkiye oportunist ve revizyonistlerle ele alınıyor. Halbuki doğru olan, gerçek olan, "Çağrı"yı imzalayanlar sadece Türkiyeli gruplar değil (tabiki onlar esaslı oluşturuyor ama) B.Almanya'da bazı anti-Marksist ve karşı-devrimci guruplarında yer aldığı örgüt isimlerinin sıralandığı yerde görülür. Bunuda düzeltmek gerekir.

Ve-10.10.1982

* "Gerici cunta" konusunda bizim eleştirimizde onun Kemalist olduğunun konmasının yanlış olduğu eleştirisine sınırlı olarak katılıyoruz. Bunu eksiklik olarak görüyoruz, öyle değerlendiriyoruz.

* "Askeri faşist cuntanın yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması uğruna Türkiye ve Türkiye Kürdistanında işçi sınıfımızın ve halklarımızın değişik biçimlerde yürüttüğü mücadele" sözleri konusunda getirilen (Bu bizim eleştirdiğimiz belgede yok!) eleştiride; bizim yazımıza getirilen eleştiriyi reddediyoruz.

Bildirideki ifade de ancak bu ifadeyi kullanan koalisyonun devrimci şiddet, mücadele biçimleri, vs. konusunda savunduğu düşüncelerin çeşitliliği ile birlikte ele alınıp eleştirilebilir. İfade tek başına —onu kullananlardan bağımsız— ele alındığında, ancak zorlama ile eleştiricinin yaptığı gibi eleştirilebilir.

* "Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun pozisyonunun" (!) "parlamento, demokrasi", vs. konusunda çağrı'dan çok daha geri olduğu "eleştiri"si sadece eleştirenin kakavanlığını gösterir, o kadar! O bizim bildiriye "parlamentar maskeli faşizm"i teşhir ettiğimizi bilmektedir; o bizim Bolşevik Partizan'da takındığımız tavrı bilmektedir. Buna rağmen böyle bir laf etmektedir! Gerçekten ilginç!

* Eleştirmen ondan sonra bizim "Demokrat Türkiye'den aldığımız ve aynen bastığımız, ve çağrı olarak adlandırıp eleştirdiğimiz belgedeki bir sloganı eleştirmemize karşı çıkıyor ve "Burada birincisi alınan alıntı doğru değildir!!!!!!)Böyle bir slogan yoktur" diyor.

Belgeyi olduğu gibi basıyoruz. Oradan bir slogan alıyoruz. Bu alıntı doğru değildir diyor! İnsan kendi kendine acaba eleştirmen okuduğunu anlayamıyor mu diye soruyor! Sorun şu: Bizim eleştirdiğimiz belgede bu slogan var mı, yok mu? Bu belge "Demokrat Türkiye'de, o örgütlerin imzası ile basıldı mı? Basıldıktan sonra bir düzeltme yapıldı mı?

Ama bizim eleştirmen soruna böyle yaklaşmıyor. Elinde kendisinin çağrı adını verdiği bir belge var. O belgede —ki bizim eleştirdiğimiz belge o değil!— bizim eleştirdiğimiz slogan yok. O halde sonuç: Alınan alıntı doğru değildir. Böyle bir slogan yoktur! Doğrusu çok Marksist-Leninist tavrı!!! On dan sonra bu şahane Marksist-Leninist tavrı temelinde harika bir sonuç: "Dolayısı ile buna dayanılarak yürütülen tartışma çürüktür"!!! Ne diyelim?! Okuyucu buradaki "çürüklüğün" ne olduğuna kendisi karar verebilir elbet.

Bu yöntem eleştirisi. Eleştirmenin bir de dehşetli bir içrik eleştirisi var. Bizim eleştirimizde "Yaşasın işçi sınıfının ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" sloganı

nı konusunda getirdiğimiz tespit ve eleştirileri "safdililik" olarak değerlendirmiyor. Okuyucuya bu konuda dediklerimizi bir daha tekrarlayalım:

"NASIL BİR 'HALK İKTİDARI'?"

Ortak çağrıda: "Kahrolsun askeri faşist diktatörlük", "Yaşasın halkın kendi demokratik iktidarı", "Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" deniyor. İlk bakışta, "askeri faşist diktatörlüğün" alternatifi olarak "halkın kendi demokratik iktidarı"nın propaganda edildiği; ve çağrının devrimci bir konumda durduğu söylenebilir. Ama bu ilk bakışta böyledir! Çünkü birincisi, bu çağrıya imza atıp "halkın kendi demokratik iktidarı" sloganını birlikte atanların bundan anladığı çok değişik şeylerdir. Mesela en azından FİDEF gibi, İşçinin Sesi gibi sosyal-faşistler bundan Afganistan'daki gibi bir "halk iktidarı" anlamaktadırlar. Sosyal-faşistlerle "halk iktidarı" lafı üzerinde anlaşmak, onlarla aynı yere imza atmak, onların bu anlayışının da propagandasını yapmaktır. İkincisi, emperyalizm çağında işçi sınıfı önderliğinde olmayan bir "halkın kendi iktidarı" mümkün değildir. Ve ne ilginçtir ki çağrıya imza atanların tümü işçi sınıfını temsil ettiklerini iddia etmelerine rağmen; çağrıda işçi sınıfı önderliğinden tek kelime yoktur!" (BP2, s.21)

Bunun safdililik olup olmadığının değerlendirilmesini okuyucuya bırakıyoruz. Ama bizim görüşümüze göre eleştirmenin bu konuda boş gevezelik ettiğini söyleyelim.

* Bizim 12 Eylül bildirisinde milli mesele konusundaki tavrimizin "Türk şovenisti bir pozisyon" olduğu, GDS toptancısı bir değerlendirmedir.

Tek tek bizim eleştirmedığımız sloganlara getirilen eleştirilere gelince:

+ "Anti-faşistlere özgürlük" sloganı doğru, ve eleştirilmesi gerekmeyen bir slogandır. Açıktır ki, bu sloganın içeriği çeşitli siyasi gruplar tarafından değişik biçimde doldurulacaktır. Ama bu bütün sloganlar için geçerlidir. "Anti-faşistlere/anti-sosyal faşistlere özgürlük" sloganı sorunu çözmez! Eleştirmen mesela Dev-Yol, Dev-Sol'dan vb. kişilere özgürlük talep edecek mi, etmeyecek mi? Bunlar anti-sosyal faşist mi?

+ "Disk, diğer kapatılan devrimci demokratik sendika ve kuruluşlara özgürlük" sloganına burada Disk'in "devrimci olduğunun propaganda" edildiği gerekçesi ile karşı çıkmak saçmadır. Çünkü bu slogan başka türlü de yorumlanabilir. Eleştirmen şu konuda tavrı takırmalıdır: Disk'e özgürlük talep etmek doğru mudur? Biz sendikal özgürlükten yanayız. Bu Disk'e yasağın kalkmasını da içerir!

+ "Yaşasın Filistin ve Lübnan halklarının direnişi" sloganı bu sloganın atıldığı dönemde; bu bölgede sorun güncel olduğu için, eleştirilmesi saçma olan, doğru bir slogandır. Eleştirilecek şey bu sloganın olması değil; başka sloganların olmasıdır.

Yazının sonunda getirilen, bizim ittifakı sanki Türkiyeli oportünist ve revizyonistlerle sınırlı imiş gibi göstermeye yönelik eleştiri doğrudur. Çağrıyı imzalayan gruplar için de Batı Alman oportünist-revizyonist grupları da vardı. Ve bunları eleştirmek öncelikle kardeş örgütlerimizin göreviydi. Ne yazık ki onların daha önemli(!) işleri olduğundan (onlar bize bizim 12 Eylül bildirimizi nasıl yazmamız gerektiğini göstermekle meşguldüler!) çıkardıkları bildiride "kendi" oportünistlerini teşhir etmeyi "unuttular"!!!

\$

BOLŞEVİK PARTİZAN 3/4'E ELEŞTİRİ

oo

BP 3/4'te "Oportünistlerle eylembirliği sorunu" başlığı altında 10. sayfada, 8 Mayıs'la ilgili olarak şunlar söyleniyor:

" Köln'de 8 Mayıs yürüyüşü konusunda çıkardığı -mız bildiri ve bunu genişçe dağıtmamız doğru idi. Ama bu yürüyüşe kendiliğindenci bir biçimde, başıbozuk, ve çok güçsüz katılmamız; yürüyüş sırasında slogan, vs. atmamamız hatalı idi. Doğru tavır, giden yoldaşların bu şekilde katılacak yerde, kendilerini propaganda ile sınırlamaları idi."

Bu paragraf birden fazla yanlışı içermektedir.

Birincisi, bilindiği gibi (BP yazı kurulunun da bildiği gibi) 8 Mayıs'ta sadece Köln'de değil, Duisburg'da da bir yürüyüş vardı. Bu yürüyüşler, cun tanın işkencelerini ve idamlarını hedef almakta idi. İdamların insanlık suçu, vs. olduğu propaganda edilmekte idi. Du'da Bir-Kom ve sosyal-faşistler, K'de ise HK, DHB ve Pn. yürüdüler. Biz NRW'deki BP taraftarları olarak her iki yürüyüşte bildiri dağıttık. Ayrıca Köln'de — bize söylenene uyarak — blok kurarak yürüyüşe katıldık. Yani bizler K'deki eylemi (niyeyse!) tercih ettik ve buna katıldık. (Bu tercih meselesinin nasıl değerlendirildiğine, 12 Eylül genelgesinde bakılabilir.) Bu hataya, yukarıdaki paragrafta değinilmemesi ayrı bir hatadır

İkincisi, yürüyüşe kendiliğindenci bir şekilde, başıbozuk, güçsüz, vb. katılışımız üzerinedir. Eylemden iki-üç gün öncesine kadar somut olarak bura da (A'de) bize verilen bilgi, sadece bildiri dağıtacağımız şekilde idi. "7 Mayıs'ta" blok kuracağımız söylendi. Nitekim bu bilgi kaosu çerçevesinde gidilen yürüyüşte, hatta diğer şehirlerden gelen yoldaşların (somut olarak konuştuklarımız Do ve W) sadece bildiri dağıtmak için geldiklerini de göz önünde bulundurursak, katılmamız, yukarıdaki paragrafta kullanılan sıfatlara uygun oldu. Böylesi bir katılımımda düzgün slogan, vb. atmaktan söz etmek ne denli doğrudur?

Üçüncüsü, doğru tavır nasıl olmalıydı sorusuna verilen cevaptır. Burada h a t a , giden yoldaşların sırtına yüklenmekte ve yönetici organların hataşını tartışılmamaktadır. Hata, bölgenin midir, yoksa MK'nin mi? Belli değildir. Tam da bu ilişki içinde K10 s.127'de "MK'nin X'in mektubuna cevabı" başlıklı yazıda şunlar deniliyor:

" MK'nin azınlığını oluşturan yoldaşlar 8 Mayıs'ta Köln'de yapılan yürüyüşe katılmayı doğru buluyor. Şimdi çoğunluk bu konuda özeleştiri yapılması gerektiğini savunuyor."

.....

"... çelişme çözülmemiştir. Bu çelişmenin anlayışta mı olduğu tartışma içinde daha açık ortaya çıkacaktır."

Sorun ifade edildiği üzere çözülmemiştir. Fakat BP 3/4'te t a m bir değerlendirme, hem de eyleme katılan yoldaşların hata yaptığı yönünde bir değerlendirme gözümüze çarpmakta...

Biz bunların düzeltilmesi gereken önemli hatalar olduğunu düşünüyoruz. Yazıdaki büyüklükte bir paragrafla bu ifade edilebilir, düzeltme yapılmalıdır.

Belki ayrıca belirtmekte fayda vardır. Biz 8 Mayıs'ta iki şehirde yapılan ve yönelimleri sakat, devrimci olmayan bu eylemlere, içinde bulunduğumuz aşamada, katılmayı yanlış bulmaktayız. Özeleştirisini yapılmalıdır. (Bize özeleştiri yapılacağı yönünde bilgi verilmişti. Ancak onun yerine BP 3/4'teki değerlendirme ile karşılaştık.)

Bolşevik selamlar

. SK
06.01.83

MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI

oo

Yoldaşların getirdiği eleştiride eleştiri hedefi olan paragrafta gerçekten de hata bu yürüyüşe giden yoldaşların sırtına yüklenmekte, ve yönetici organların, Merkez Komitesinin hata tası tartışılmaktadır.

Sonuç kendiliğindenci bir katılım olmuştur. Ama sorumlu birinci derecede kimdir? Kuşkusuz bu konuda birinci derecede sorumlu olan Merkez Komitesidir. Merkez Komitesi bu konuda yapılacak yürüyüşler hakkında bilgi edindikten sonra; Köln'deki yürüyüşe katılıp katılmama konusunda tereddütlü davranmış, yürüyüşten bir hafta kadar önce çoğunlukla yürüyüşlere katılmama; her ikisinde de mümkün olduğunca güçlü propaganda yapma kararı almış; ancak bu kararını yürüyüşe iki gün kala yine çoğunlukla değiştirmiştir. Köln'de yapılan yürüyüşe yakın çevredeki şehirlerden katılma kararı almıştır. Bu karar birçok açıdan kuşkusuz yanlış bir karardır.

Önce bizim gücümüz bellidir. Bölgesel olarak katıldığımızda, aynı zamanda aynı bölgede bir başka şehirde de yoğun propaganda yapılması kararına bağlı olarak katıldığımızda, yan yana gelecek kitlenin çok az sayıda olacağı bellidir. Böyle bir durumda bu az sayıda kitlenin yürüyüşe katılmaması, tümü nü propaganda yapması doğru olurdu. Biz bir yürüyüşe katılma kararı alırsak; mümkün olduğunca güçlü katılmak şiarımız olmalıdır. Bu hem bizim kendi propagandamız açısından, hem de katılmayı doğru bulduğumuz eylem açısından önemlidir.

Sekiz Mayıs Köln yürüyüşünde ise alınan karar gereği en baştan bizim açımızdan güçsüz (kendi seferber edebilecek durumda olduğumuz gücün altında!) bir katılım olacağı belli idi. Eger gerçekten de yönelimi doğru bulup, bunu desteklemek istiyordu isek; o zaman sallantılı, tereddütlü davranmamalı, en baştan bu yürüyüşe katılma kararı almali, ve bütün gücümüzle propagandaya —katılma yönünde— yüklenmeli idik. Bu tereddüt, aşağıya yoldaşların koyduğu biçimde yansıdı. Önce sadece bildiri dağıtılacağı; ardından yürüyüşe çok az kala blok kurulacağı bildirildi. Bu tam bir kaos yarattı. Bunun sorumlusu kuşkusuz kararı alan organ, yani Merkez Komitesidir.

Kesinlikle yürüyüşe iki gün kala katılma kararı almak yanlışti. Yürüyüşe iki gün kala yapılacak tek şey, daha önce alınan kararı uygulamak; gidip mümkün olduğunca geniş — her iki yürüyüşte de— propaganda yapma kararı idi. Bunun yapılmaması yanlışti.

Bu yürüyüşe katılma kararının alınmasında tayin edici rol oynayan düşünce şudur: Köln'de, Duisburg'dakinin tersine, devrimcilerle karşı-devrimciler arasında bir eylembirliği yok. Varolan eylembirliği, devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist grupların bir eylembirliği. Böyle bir eylembirliği tarafından düzenlenen bir yürüyüşe katılmak yanlış değildir. Ayrıca biz de devrimcilerin idam edilmesine karşıyız. Bu talep desteklenmesi gereken bir taleptir. Bizim gidip yalnızca bildiri dağıtmamız halinde, sanki cuntaya karşı mücadele diye bir sorunumuz yokmuş gibi gözükabilir. Bu oportünistlere demagoji fırsatı verir. Vs.

Bu düşünce silsilesi içinde önce Köln ile Duisburg yürüyüşü arasında belli bir anlamda ayırım yapan düşünce doğrudur. Gerçekten de böyle bir ayırım vardı. Ama bu ayırımın varlığı ötesinde şu sorun çözülmek zorundadır: Genelde yanlış olmayan bir şey, somut durumda da yanlış olmamak zorunda mıdır? Yani böyle bir yürüyüşe (Şimdi tartıştığımız, genel olarak devrimci gördüğümüz oportünist örgütlerin eylemleridir) katılmak genelde yanlış olmasa bile, somut olarak 8 Mayıs yürüyüşüne katıldığımız şekli ile katılmak doğru mu idi? Bu genelde yanlış değildir gerekçesi ile her eyleme katılma yönünde tavrı takınmak, sonuçta bizim siyasetimizi oportünistlerin tayin edeceği kendiliğindenci sonuçlara varabilir. Bu yüzden bu ilk gerekçe yürüyüşe katılma kararının doğruluğunun gerekçesi olamaz.

İkinci olarak: Devrimcilerin idam edilmesine karşı olduğumuz göstermek, bunu gücümüz oranında eylemlerde de göstermek, doğrudur, görevdir. Ama burada da şu sorunların bilince çıkarılması lazımdır: Önce bu görev bizim bir sürü görevimiz yanında var olan bir görevdir, ve bugün esas görevimiz olan Parti inşasının diğer görevlerine bağlı bir görevdir. İkincisi, yürüyüşü yapan gruplar çok açık bir biçimde devrimcilerin idamına değil, genel olarak idamlara karşı pasifist, burjuva bir tavır temelinde yürüyüş yaptılar. Yani bizim yürüyüşe katılmamız, bir anlamda, onların bu yanlış tavrını da belli ölçüde destekleme anlamına gelecekti. Ac gücümüzle kendimizi bundan kesin bir şekilde ayırmamız oldukça güçlü.

Üçüncü olarak bizim kendimizi böyle bir yürüyüşte propaganda ile sınırlamamız kuşkusuz oportünistler tarafından "Cunta ya karşı mücadele" etmiyorlar vs. şeklinde bir demagoji için kullanılabilir. Ve geri kitle açısından bu demagoji taban bulabilir. Ama bu bizi fazla korkutmamalıdır. Kaldı ki oportünistler az bir güçle katıldığımızda da benzer bir propaganda fırsatı elde edeceklerdi ve ettiler. Biz bunu karar alırken çok gerilerden gelen bir faktör olarak gözönünde bulundurmalıyız. Bizim için tayin edici olan en ileri bilinçli kesimi kazanmak için neyin yapılması gerektiği düşüncesi olmalıdır.

Görüldüğü gibi, bütün bu gerekçelerin ne herhangi biri tek başına, ne de hepsi birlikte ele alındığında Köln'deki yürüyüşe katılmayı haklı gösteren gerekçeler değildir. (Burada aşıktır ki eğer bütün gücümüzü seferber etsaydık katılmak doğru olur muydu sorununu tartışmıyoruz. Tartıştığımız somut olarak katıldığımız biçimdeki katılmadır. Yürüyüşün yapıldığı dönemde bütün gücümüzü böyle bir yürüyüş için seferber etmek ayrı bir yürüyüş yapmak ya da bu yürüyüşe katılmak (1 Mayıs'ın hemen ertesinde) görüşümüzce doğru olmazdı.)

Yürüyüşe katılma kararımız yanlış bir karardır. Bu kararın sorumlusu Merkez Komitesidir. Eylembirliği sorununun tartışıldığı yazıda bunun ortaya konmaması, sanki hata somut olarak eyleme katılan arkadaşların hatası imiş gibi konmuş olması yanlışdır. Yoldaşların getirdiği eleştiri bu noktada bütünü ile haklıdır. Ayrıca bu konuda eylem sonrasında eylemin doğru dürüst değerlendirilmemesi ve hataların ortaya konmaması da hatadır.

Ancak yoldaşların eleştirisinde doğru bulmadığımız bazı ikincil sorunlar da var. Bunlar hakkında da görüşümüz kısaca şöyledir:

Yoldaşlar katılımın kendiliğindenci bir biçimde, başıbozuk vs. olduğunu tespit ediyorlar. Bunda esas sorumlunun Merkez Komitesi olduğunu da doğru olarak tespit edip eleştiriyorlar. Ama bir de "böylesi bir katılım düzgün slogan atmadan söz etmek ne kadar doğru olur?" diye bir de soru soruyorlar. Bizce burada yanlış bir anlayış söz konusudur. Buradaki mantık silsilesi şu: "Eğer karar yanlışsa, o zaman uygulaması da kötü, yanlış olacaktır. Bu normaldir." Bu komünistler açısından kesinlikle böyle değildir, olmamalıdır. Karar yanlış da olsa; —alınan bir eylem kararı ise— komünistler o eylem kararının uygulanmasını en iyi biçimde gerçekleştirilmeye çalışırlar. Bu onların görevidir. Merkez Komitesinin aldığı yanlış karar kuşkusuz 8 Mayıs'ta uygulandığından daha iyi bir şekilde uygulanabilirdi. Uygulamanın da kötü olmasında —mesela bütün yürüyüş boyunca doğru dürüst slogan atmamızda— sorumlu olan yoldaşlar, öncelikle yürüyüşün örgütlenmesi ve gidatından sorumlu olan yoldaşlardır. İnsiyatif kullanılmamıştır. Bunda kuşkusuz alınan kararın yanlışlığı, bir gün kala değişik şeylerin söylenmesi, vs. önemli rol oynamıştır. Ama sorun yalnızca bu değildir. Yoldaşlar eleştiri yazılarında sorunun bu yanını koymuyorlar.

İkinci olarak yoldaşlar Köln'deki eylemi diğerine tercih etmemiz ile, bizim başka bir bağintıda koyduğumuz tercih sorunu arasında yanlış bir benzetme yapıyorlar. Biz tercih sorununu tartıştığımız genelgede, sorunu yalnızca "oportünist-revizyonistlerin" bir bölümünü diğerine tercih etme bağintısının da tartıştık. Devrim/karşı-devrim bağintısında tartışmadık. (Bu kuşkusuz eksikti. Sorunun bu yanını da tartışmak; devrimcilerle karşı-devrimcilerin ortak bir platform temelinde yaptıkları eylembirliklerinde ve somut olarak da 12 Eylül 1982'de yapılacak böyle bir eylembirliğinde tavrımızın ne olacağı nı koymamız doğru olurdu. Bunun dışında, devrimci gördüğümüz oportünistlerin yaptıkları eylemlerde de yönelimi devrimci olanlarla; yönelimi devrimci olmayan eylemler arasında da ayırım yapmak doğru olurdu!) Halbuki 8 Mayıs'ta bir devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplar; diğer ise bir bölümü devrimci, bir bölümü karşı-devrimci olan oportünist-revizyonist gruplar arasında gerçekleşen iki ayrı eylembirliği söz konusuydu. Böyle bir durumda eğer tercih söz konusu olacaksa, biz devrimci gördüğümüz oportünist-revizyonist grupların eylembirliğini "tercih" edebiliriz. Bu genelde reddedilecek bir şey değildir.

Bunlar kısaca yoldaşların eleştirisi hakkında Merkez Komitesi çoğunluğunun düşünceleridir. Bu düşünceler hakkında Merkez Komitesi içinde fikirbirliği yoktur.

PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA PROPAGANDA VE AJİTASYONUN ROLÜ VE ÖNEMİ ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA

TKP/ML(B)'nin bir sempatizan komitesinin GDS'e yönelttiği bir eleştiri, 'parti inşasının birinci aşaması' konusunda, bunun nasıl kavranması gerektiği konusunda önemli bir tartışmaya yol açtı. TKP/ML(B) Merkez Komitesi sözü geçen eleştiri yazısını Parti içinde bir ön açıklama ile yayınladı ve cevap vermesi için GDS'e ulaştırdı. GDS bu yazıya tavrı takındı. Takındığı tavırda kendi görüşlerini ortaya koydu, ve Merkez Komitesine de bir diğeri eleştiri getirdi. Bir sempatizan da (şimdi "muhalafet" saflarındadır) GDS'in eleştirilerinin kabaca bir tekrarı olan iki yazı gönderdi. Aşağıda bu konuda sürdürülen tartışmayı belgeliyoruz.

Akıma Karşı teşkilatına,

Yoldaşlar,

Önce şunu belirtmekte yarar vardır sanıyoruz. Biz Türkiyeli komünistlerin büyük bir kesimi sizin yazılarınızı okuyup inceleme imkânı yoktur. Çünkü biz yeterli Almanca bilmediğimizden ve sizin yazılarınızın yeteri kadar Türkçeye çevrilmemesi bu durumu yaratmaktadır.

Bundan dolayı aşağıda getireceğimiz eleştiri esas olarak siz kardeş teşkilatımızın pratik mücadelesi ne dayanılarak getirilmiştir. Çünkü gerçekte parti inşası konusunda sizin görüşlerinizi detaylı olarak incelemedik. Bu eleştiriye cevap verdiğinizde bu konuda geniş bilgi sahibi olmuş olacağız.

Bizler belli bir dönemden beri Batı Almanya'da gücümüz oranında devrimci mücadele yürütmekteyiz. Bu dönem boyunca GDS teşkilatının varlığından haberdarız ve şunu da biliyoruz ki sizler parti inşasının birinci dönemindeyiz. Bu da doğru olan bir şeydir. Fakat bizim doğru görmediğimiz şey, sizin içe dönük çalışmayı esas aldığınız bu dönemde işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceğinizdir. Çünkü işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için propaganda ve ajitasyon yapılması gerekir. Şimdi bu konuda klasiklerin meseleyi nasıl ele aldıklarına bakalım.

Lenin yoldaş şöyle demektedir:

" Sosyal-demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve muazzam kapsamını böylece vurgularken, hiçbir şekilde çalışmanın pratik çalışmanın önünde yürüyeceğini (*) anlatmak istemiyorum. Özellikle, bu sonuncunun, birincisi tamamlanıncaya kadar ertelenmesi gerektiğini de anlatmak istemiyorum. Ancak (sübjektif toplumbilim yönemi)nin hayranları ya da ütöpik sosyalizmin izleyicileri böyle bir sonuca varabilirler."

(*) Tersine pratik propaganda ve ajitasyon çalışması her zaman önplana alınmalıdır. Çünkü birincisi, teorik çalışma ancak pratik çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlar, fakat ikincisi, sosyal-demokratlar ellerinde olmayan nedenlerden dolayı kendilerini öyle sıkça teorik çalışmaya vermeye zorlanmaktadır ki, pratik çalışmanın olanaklı olduğu her anı çok iyi değerlendirmektedirler.

("Halkın Dostları" kimlerdir, s.301)

Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi Leninyoldaş teorik çalışmanın hiçbir zaman pratik çalışmanın önüne alınmayacağını, tersine PRATİK propaganda ve ajitasyon çalışmasının HER ZAMAN önplana alınmasıyla zım geldiğini ortaya koymaktadır. Halbuki siz yoldaşlar ise görebildiğimiz kadarı ile birakalım pratik propaganda ve ajitasyonun önplana çıkarılmasını, siz teoriyi önplana çıkarmaktasınız. Bunun sonucunda işçi sınıfı hareketi içinde yoksunuz. Bunu çeşitli eylemlerde gördük.

Lenin yoldaş, Liebknecht'in şu çok önemli cümlesini alıntı alır: "Studieren, Propagandieren, Organisieren". Ve devam eder:

" Yukarıda üzerinde durulmuş olan teorik çalışma olmadan ideolojik bir önder olamazsınız, bu çalışmayı davanın ihtiyaçlarını karşılamaya yöneltmeden, işçiler arasında (abç) bu teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve işçilerin (abç).

Örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olamayacağınız gibi." (Halkın dostları kimlerdir s.302)

Bu alıntıda da çok açık bir şekilde işçiler arasında teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve işçilerin örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olunamayacağını ortaya koymaktadır. Acaba siz yoldaşlar buna ne diyorsunuz? Yaptığınız ideolojik araştırma ve incelemelerin sonuçlarını Batı Almanya'daki işçi sınıfı içerisinde propaganda ve ajitasyonunu yapıyor musunuz? Yoksa işçiler ken dileri sizin yazılarınızı okuyup, sizinle birlikte örgütlenmeye gidecekler!!

Yine "İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti" adlı yazısını Stalin yoldaş yazarken, birinci dönem için şöyle demektedir:

" Strateji, yedeklerin varlığını ve yedeklerle nevrâ yapma olanağını gerektirdiğinden, partinin stratejisi, zorunlu olarak sınırlı ve oldukça fakirdir. Parti kendisini, hareketin stratejik planını çizmekle, yani, partinin güçsüzlüğü sonucu partinin yedeklerinden -gerek Rusya'da gerekse de Rusya dışındaki düşman kampı içindeki çelişkiler - yararlanma olanağı yokken, hareketin gideceği yolu saptamakla sınırlıyordu.

Taktik, kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvenliğinin sağlanması için, hareketin her türlü biçiminin, proletaryanın örgüt biçiminin kullanılmasını, bunların kombinasyonunu, karşılıklı olarak tamamlanmasını, vb. gerektirdiğinden, partinin taktiği de zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksundu.

Bu dönemde partinin dikkati ve kaygısının merkezinde, partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardı. Bu dönemde parti, kendi kendine yeten bir güç olarak görülmektedir. Bu anlaşılır partiye karşı Çarlığın azgın saldırısı ve Menşeviklerin, partiyi içten çökertme, parti kadrolarını şekilsiz, partisiz bir oluşum haline getirme çabası, partiğin tüm varlığını tehdit ettiğinden, bu dönemde partinin korunması sorunu, birinci derecede anlam kazanmıştır.

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayağa kaldırmaktır. Lenin yoldaş bu görevi şöyle formüle eder: 'Proletaryanın öncüsünü komünizm için kazanmak' (Sol Radikalizm)."

Buradan da parti inşasının birinci döneminde proletaryanın öncüsünün komünizm için kazanılması gerektiğini açıklamaktadır. Buradan da sizin işçi sınıfı öncülerini nasıl kazanacağınızı sormak istiyoruz. Bize göre işçi sınıfının öncüsünü kazanabilmek için gücümüz oranında işçi sınıfının içinde örgütlenmenin gerektiğini savunuyoruz. Bu görüşümüzün doğru olduğunu şu alıntıyla tamamlayalım:

Stalin yoldaş, Lenin yoldaşın yazdığı "Ne yapmalı?" adlı eseri değerlendirirken şöyle demektedir:

" 3) MARKSİST PARTİNİN, İŞÇİ SINIFI HAREKETİYLE SOSYALİZMİN BİRLEŞMESİ OLDUĞUNU söyleyen temel Marksist ilkeyi başarıyla uyguladı." (SBKP(B) Kısa Tarihi, s.52)

Bu alıntıda ortaya koyduğu gibi Marksist parti -nin işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleşmesi

olduğunu söylemektedir. Bu konuda siz yoldaşların yanlış bir uygulama içinde olduğunuzu düşünmekte - yiz. Bugün Batı Almanya'daki komünist teşkilatın görevi, ipe dönük çalışma adına teoriyi öne çıkarıp, işçi sınıfının hareketini seyretmek değil, bizzat gücü oranında işçi sınıfının içine girip örgütlenmek, teoriyi pratikle kaynaştırmaktır. Bu yapılmadan işçi sınıfından kopuk olacaksınız, sınıf mücadelesinden kopuk olacaksınız, dolayısıyla işçi sınıfının öncüsü de olamayacaksınız.

Bu yazımızı teşkilatınız içinde yayınlayacağınızı umar, görüşlerinizi yazılı olarak bekleriz.

Komünist selamlarla mücadelenizde başarılar dileriz.

... Sempatizan Komitesi
Şubat 1982

MERKEZ KOMİTESİNİN (ÖN)AÇIKLAMASI

Yoldaşlar,

"Akıma Karşı teşkilatına" başlıklı yazı, bir SK'nin yazısıdır. Yazı Akıma Karşı teşkilatına yazılmıştır. Onlara ulaştırılacak, cevabı da yayınlanacaktır.

Fakat biz de Merkez Komitesi olarak bu yazı konusunda şimdilik tartışmayı başlatmak için bir ön açıklama yapmak istiyoruz.

Yoldaşlar GDS'ten yoldaşları teori ile pratiği kaynaştırmama noktasında eleştirmektedirler. Bu ko-

nuadaki eleştirinin haklı olup olmadığı konusunda anlaşılabilir için önce "pratik"ten ne anlaşıldığı konusunda fikir birliğinde olmak gerekir. "Pratik" a jıtasyon-propaganda-örgütlenme-eylem vb.nde çok geniş bir alanı kapsar. Örneğin propaganda alanında; parti içinde Marksizm-Leninizmin eğitimi pratiktir, örneğin sempatizanlarla yapılan bir toplantıda Marksizmin eğitimi bir pratiktir; örneğin propaganda ya pan bir bildirinin hazırlanması pratiktir; bu bildirinin basılması, dağıtılması bir pratiktir; örneğin bir yürüyüşü hazırlamak bir pratiktir; bir grev ve katılmak pratiktir, vs. Geçmişte pratik konusunda dar bir anlayışa sahiptik. Pratik deyince aklımıza yalnızca doğrudan yürüyüş, miting, grev, vb. eylem geliyordu. Halbuki Marksist-Leninist klasiklerin eserlerinin incelenmesi, pratiğin böyle dar bir yorumlanmasının yanlış olduğunu gösterdi. GDS'e mektup yazan yoldaşlar görünürde bu dar pratik anlayışını sürdürmektedirler. Aksi taktirde onların GDS'e yönelttikleri işçi sınıfının öncüsünü kazanacak sorusu ve bu soru içinde yatan bu konuda hiçbir şey yapmıyorsanız eleştirisi anlaşılmaz olur.

Çünkü GDS'ten yoldaşlar güçleri oranında gazete, bildiri, propaganda broşürü çıkarıp bunları dağıtıyor; belli eylemler içinde işçi sınıfının ileri ke simlerine ulaşmaya çalışıyor.

Bizim kavradığımız kadarı ile bu noktada getirilen eleştiri doğru bir eleştiri değildir.

Önümüzdeki dönemde tartışma içinde, özellikle "pratik" kavramının içeriği konusunda daha detaylı tavrı takınmaya çalışacağız. Şimdiden bu nokta üzerinde düşünülmesi; tartışılması; araştırılmalıdır.

GDS'İN TAVRI

oooooooooooooooooooooooooooo

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, tavrı yazısından öğrendiğimize göre, AKİMA KARŞI'nın teorisi ve pratiğinin sorunları üzerine bir tartışma açmıştır. Merkez Komitesinin bu açıklamasından, onun GDS'e olan eleştirinin esas nedeni olarak, Bölge Sempatizanlar Komitesinin "pratik" kavramını daraltarak yalnızca eylemler, grevler, mitingler anlamında kavramasını gördüğünü öğreniyoruz. Merkez Komitesi tekyanlı cevabında ağırlığı, "pratik" kavramı üzerine olan görüşlerini sergilemeye ve GDS'in hem propaganda hem de eylem yaptığına dikkat çekmeye vermektedir.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, Bölge Sempatizanlar Komitesinin parti inşası ile ilgili olarak tamamen yanlış bir çizginin propagandasını yaptığını açığa çıkarmamaktadır.

Bu açıdan Merkez Komitesinin açıklaması yetersizdir ve hatta TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tayin edici bir hatasını açığa çıkarmaktadır. Sorun akademik olarak (ele alınmakta —ÇN) ve Marksist-Leninist bakış açısından parti inşasında iki düşman çizgi arasındaki mücadele olarak görülmektedir.

Çünkü tayin edici sorun "pratik" kavramının tanımlı değildir, tayin edici sorun TKP/ML(B)'nin Bölge Sempatizanlar Komitesinin parti inşası ile ilgili olarak /GDS'in çizgisine de zıt olan/ ve TKP/ML(B) Merkez Komitesine tam zıt bir çizgiye sahip olduğudur. Yalnızca "Yaşasın TKP/ML(B)" ortak açıklamasına baktığımızda bile, bu açığa çıkar. Görüşümüze göre, GDS'e mektup biçiminde ortaya kosa bile, TKP/ML(B)'nin parti inşası çizgisine yönelik bu saldırıyı cevaplandırmak, bu saldırıyı ortaya çıkarmak, onu TKP/ML(B) saflarındaki parti içindeki mücadele ile ilişki içinde ele almak ve bu görüşlerin örgütün çizgisi olmaları halinde Parti'yi çöküşe götürecektir görüşler olduğunu kanıtlamak ilk planda TKP/

ML(B) Merkez Komitesinin görevidir. Bir yandan Merkez Komitesinden şimdiye kadar olduğundan saldırgan ve daha yoğun bir biçimde parti inşasının yasalara karşı keskin ideolojik mücadele içinde kavramayı, savunmayı ve buna uygun hareket etmeyi talep ederken, diğer yandan aynı zamanda TKP/ML(B) sempatizanlarının eleştirisini değerlendirmek, buna cevabımızı ortaya koymak ve bu arada uzun alıntılarla parti inşası ile ilgili görüşlerimizi belgelemek, ajitasyon ve propagandamıza bir bakışla, işçi sınıfının öncülerini kazanma çalışmasını nasıl yürüttüğümüzü vs. açıklamak için bu vesileyi memnu niyetle kullanıyoruz.

SEMPATİZANLARIN ELEŞTİRİSİNE CEVAP

Yazılarının birçok yerinde TKP/ML(B) sempatizanları, bizim işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için çalışmaya yürütmediğimizi iddia etmektedirler. Bu şunların da görülmemektedir:

- "Çünkü işçi sınıfının öncüsünü kazanabilmek için propaganda ve ajitasyon zorunludur" denerek diğ katimiz çekilmektedir.
- İşçiler arasında teorik çalışmanın propagandasını yapmanın zorunluluğu üzerine Lenin'in "Hal - kin dostları"ndan yapılan ünlü alıntısından sonra şunlar yazılmaktadır:

"Peki buna ne dersiniz, yoldaşlar? İdeolojik çalışmalarınızın ve araştırmalarınızın Batı Almanya'da işçi sınıfı içinde propaganda ve ajitasyonu yapıyor musunuz? Yoksa, işçiler kendiliğinden sizin yazılarınızı okuyup, sizinle örgütleniyor!!"

BOLŞEVİK PARTİZAN

Batı Almanya'daki bir komünist örgütün görevi -nin "içe dönük çalışma adına teoriyi ön plana alıp işçi sınıfı hareketini seyretmek" olmayıp, "aksine doğrudan -kendi gücü oranında- işçi sınıfı içine gidip onu örgütlemek olduğu" söylenmektedir.

Bütün bu eleştirilere ve "siz işçi sınıfı hareketi içinde yoksunuz"(1) notuna karşılık bize bu eleştiri'nin tümüyle yanlış görüldüğü ve bizzat yazıyı kaleme alanlar tarafından bile sürdürülemeyeceği şeklinde açıkça cevap vermek zorundayız. (Ekte yalnızca Ağustos 1980'den Mart 1981'e kadar yayınladığımız ve hepsi de işçi sınıfının öncülerini kazanmaya hizmet eden ajitasyon ve propaganda bildirilerinin bir listesini yayınlıyoruz.) Şu veya bu bildiri TKP/ML(B) Bölge Sempatizanlar Komitesinden yoldaşların eline geçmemişse bile, bilmektedirler ve bilmek zorundadırlar ki, böylesi bildiriler bizim tarafımızdan daha fazla üretilmektedir ve üretilmektedir. Görüşümüze göre, bu gerçekler ışığında, GDS'in işçi sınıfının öncüsünü kazanma çalışması ve dışı karşı propaganda eylemi hele hiç yapmadığı iddiasının üzerine daha fazla gitmek gereksizdir.

2. Bölge Sempatizanlar Komitesinin eleştirisinin özü, parti inşası ile ilgili yanlış bir çizgidir.

Ama bütün bunlar, özü teşkil eden, en önemli, en merkezi problem değildir. Bu iddia "pratik" kavramının tam bir tanımı ile ortadan kalkmaz. Özü teşkil eden, içeriksel çelişki, parti inşasına ilişkin iki zıt çizgi arasında bir mücadelenin varlığıdır ve burada hiçbir uzlaşmaya, hiçbir uzlaşmacı tavra yer yoktur.

Özü teşkil eden ve özü götüren çelişki, bizim görüşlerimizin tersine, TKP/ML(B) Bölge Sempatizanlar Komitesinin içe dönük çalışmanın, yeni üyeler kazanmak için ajitasyon ve propagandadan daha önemli olduğunu, yani belli bir şekilde kendine yetecek güç olarak Parti'nin sağlamlştırılması ve çelikleştirilmesinin işçi sınıfı hareketi içinde propaganda ve ajitasyon çalışmasından önce gelmek zorunda olduğunu kabul etmemesidir. Bu böyledir. Burada tüm bir yanlış görüşler düğümü vardır. Bu düğümü çözmek, Bölge Sempatizanlar Komitesinin, eğer varsa, diğer yazılarını tahlil etmeyi gerektirir. Açıklayalım:

Biz basit bir şekilde teoriyi öne almıyoruz, tersine içe dönük çalışmayı, parti inşasını, dışı yönelik yani yeni kadro kazanma çalışmasının önüne alıyoruz. (2)

Parti inşası çalışması içinde üç tayin edici bileşeni tespit ettik: teorik çalışma, kadro çalışması ve örgüt çalışması ve devamla teorik çalışmanın zincirin esas halkası olduğunu saptadık. Pratik çalışmanın sürekli olarak önde geldiği şeklinde "Hal

(1) "Bunun bir sonucu olarak işçi sınıfı hareketi içinde yoksunuz", ya da "işçiler kendiliğinden sizin yazılarınızı okuyup sizinle örgütleniyor!" gibi tezler, parti inşası çizgisi için keskin bir mücadele ile ilişki içinde kavranacak, değersiz döküntülerdir. İlk önce siz, bizim içinde "var olmadığımız işçi sınıfı hareketi" ile ne kastedtiğinizi açıklamak zorundasınız. "İşçiler" in bizim yazılarımızı okuyup, bizimle örgütlenip örgütlenmediği sorusuna gelince, ne dedeyse şeytana uyup "elbette ki, bizim yazılarımızı daha tanımayan işçiler de vardır" şeklinde yanıtlayacaktık. Ama şaka bir yana, elbette ki devrimci bilinen işçiler arasında bizimle örgütlenen, bizim yazılarımızı inceleyen ve tanyan yalnızca çok küçük bir azınlıktır. Bu ama asla AKIMA KARŞI'nın bir özelliği değildir, aynı zamanda TKP/ML(B) için de geçerlidir. Bizde bunun nicelik olarak daha güçlü ağır basması, diğerlerinin yanında emperyalist Batı Almanya'nın özellikleri, işçi aristokrasisi, sosyal-demokrasi ve modern revizyonistlerin rolü ile bağlantılıdır.

(2) Bununla ilgili olarak bak: GDS-Info 6/82, 1 Mayıs üzerine yazı, V.Bölüm, 1. nokta, s.39-41

kın dostları"ndan yaptığınız alıntının bizim için geçerli olduğunu çalışmamızın başından beri açıkça tespit ettik. (Ekte basılan ve 1974 yılında yayınlanan "Batı Almanya'da Marksizm-Leninizm ve Oportünizmin temel sorunları"ndan alıntidan da görülebileceği gibi) bunu savunduk ve propaganda ettik. Lenin'in "Halkın Dostları kimdir..." adlı eserinden yapılan bu alıntıyı, biz tam da, sizin yaptığınız gibi sanki Lenin bu alıntıyla teorinin pratik karşısındaki öncü rolünü inkâr ediyormuş gibi yapılan yorumlara karşı savunduk. Biz devrimci teorinin, devrimci bir pratiğin önkoşulu olduğunu ortaya koyduk. Pratik buna rağmen, devrimci teori devrimci pratiğe hizmet ettiği sürece önde gelir ve (devrimci teori -ÇN) buna bağımlı ele alınmak zorundadır. Bölge Sempatizanlar Komitesinin "Yaşasın TKP/ML(B)" dörtlü ortak açıklamasını, üclü Stalin açıklamasından parti inşası ile ilgili bölümü ve ekte bastığımız "... Marksizm-Leninizmin temel sorunları..." adlı kitabımızdan alıntıyı incelemeleri ve bu belgeler temelinde bize olan eleştirilerini detaylı ve kanıtlı olarak ortaya koymaları gerektiği görüşünderiz. Elbette ki, böyle bir eleştiriyi de yanıtlı yacağız.

EK 1: GDS'in Ağustos 1980'den Nisan 1981'e kadar yayınladığı bazı bildirimlere genel bir bakış

Ağustos 1980: KATİP SALTAN YOLDAŞ (inşaat işçisi ve ATİF üyesi) AACHEN'DE FAŞİST ÇETELER TARAFINDAN KATLEDİLDİ!
B. BERLİNLİ
KOMÜNİST'in
-4 sayfa; Saltan Yoldaşın anısına ortak bildirisi düzenlenen bir yürüyüş haberi ile.

Eylül 1980: TÜRKİYE'DE ASKERİ DARBE!
AKIMA KARŞI ve
B. BERLİNLİ
KOMÜNİST'in
-4 sayfa; bu bildiri 20.9.80'de Frankfurt'ta askeri darbeye ve Hil desheim'de NATO Güz Tatbikatına karşı düzenlenen yürüyüşlerde dağıtıldı.

Ekim 1980: FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ!
AKIMA KARŞI ve
B. Almanya'da
PARTİZAN sempatizanlarının ortak bildirisi
-4 sayfa; bu bildiri ATİF'in düzenlediği açlık grevi sırasındaki eylemlerde ve yürüyüşlerde dağıtıldı; B. Alman emperyalizminin Türkiye'deki faşist cuntaya karşı dostça tutumu ve Münih'deki faşist bombalama olayı ele alınmaktadır. (Aynı zamanda bak: Devrimci basına karşı soruşturma! bu sayfada)

Kasım 1980 Açık tartışma için:
KABD'NİN REVİZYONİST ÇİZGİSİNİ TEŞHİR EDELİM!
-4 sayfa; KABD'nin ROTE FAHNE'sinin basın şenliğinde ve KABD'nin düzenlediği "Hoca, Mao Zedung(a karşı)" toplantısında dağıtıldı. (Bu son toplantı ile ilgili olarak aynı zamanda GDS'in bu sayısının 19. sayfasına bak)

Aralık 1980: TKP/ML-TİKKO VE PARTİZAN SANIKLARI FAŞİST MAHKEME ÖNÜNDE!
AKIMA KARŞI ve
B. BERLİNLİ
KOMÜNİST'in ortak bildirisi
-4 sayfa, Almanca ve Türkçe; (bak aynı zamanda GDS'in bu sayısı, 16. sayfa) ATİF ve diğer örgütlerin 20.12.80'de Köln'de düzenledikleri yürüyüşte dağıtıldı.

Şubat 1981: KPD'NİN BARIŞ PLANI:
BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN BÜYÜK GÜÇ POLİTİKASI İÇİN BİR PLAN!
-4 sayfa; KPD Başkanı Ernst Aust'a sorular, Roter Morgen ve KPD'nin barış planından alıntılar ve AKIMA KARŞI'nın bir yorumu ile; bildiri KPD'nin Frankfurt'ta düzenlediği bir toplantıda dağıtıldı.

Mart 1981: SPD/FDP HÜKÜMETİNİN "SOLLARI" NİN TEMSİLCİLERİ TÜRKİYE'DE FAŞİSTLERİN YANINDA NE YAPIYORLAR? -2 sayfa, Almanca ve Türkçe; "Türkei-Komitee"lerin 14.3.81'de Frankfurt'ta düzenledikleri yürüyüşte dağıtıldı. (Aynı zamanda bak:GDS' in bu sayısı, s.17)

EK 2: "Batı Almanya'da Marksizm-Leninizm ve Oportünizmin Sorunları" adlı, 1974'te yayınlanan GDS'in kitabından bir bölüm

1973/74'te yazılan ve ilk kez 1974'te yayınlanan ve aşağıdaki bölümlerin alındığı taslakta bazı özel olarak alınan problemlerin artık eskidiği elbetteki göze çarpmaktadır. Bugün "anti-revizyonist" sahte Marksist örgütlerin içinde çalışmaya güçlü bir şekilde ağırlık vermek yanlış olur. Ayrıca bugün geçmişte var olan Alman-İspanyol Dostluk Cemiyeti ve Arnavutluk Dostluk Cemiyeti gibi demokratik kitle örgütleri yoktur.

Bu bölümlerde anılan ve Dünya Komünist Hareketinin genel çizgisi sorununu esasta çözülmüş olarak gören Arnavutluk Emek Partisi ve Çin KP'nin aşırı bir derecede olduğundan fazla değerlendirilmesi ve Çin KP'nin "Polemik"inin abartılması daha o zaman problemleri idi ve bugün tamamıyla yanlıştır. Bununla bağıntılı olarak parti inşasında teorinin esas halka olarak alınması çok önemli gerekçenin, yani çok olumlu değerlendirilen Uluslararası Komünist Hareketinin sefaletinin o dönemde böyle görünmediği belirtilmelidir.

Belirtmek gerekir ki, teorik çalışmanın çeşitli bölümlerinin ilişkileri, özel olarak da bir yandan ilkelerin savunulması ve diğer yanda kendi devriminin çizgisinin hazırlanması özel bir bölümde (bak sayfa 204) "Teorik çalışmanın temel görevleri" başlığıyla ele alınmıştır.

"Teori ve Pratiğin Birliği Sorunu ve Partinin YARATILMASI İçin Teorinin Esas Halka Olarak Rolü"

Batı Almanya'da Marksist-Leninist Parti inşası için diğer bir TEMEL ve ZORUNLU önkoşul, parti inşasının da teori ve pratik sorununun doğru ele alınmasıdır.

Stalin bize,

"... bilim ile pratik faaliyet arasındaki bağın, teori ile pratik arasındaki bağın, onların birliğinin, proletaryanın yol gösterici yıldızı olmaları (gerektiğini)" (SBKP(B) Tarihi, Almanca, s.144)

öğretmektedir.

Stalin'in burada sözünü ettiği PRATİK faaliyet, ASLA yalnızca devrimci güçler ve kitleler arasında ki çalışmayı kapsamaz, aynı zamanda PARTİ İNŞASI NİN pratik faaliyetini de kapsar. PARTİNİN oluşturulması aşamasında zorunlu olarak büyük yer kaplayan BU faaliyet, parti inşası yasalarına uygun olarak tüm kapsamı ile aşikar olmamalıdır. Bundan dolayı, teori ile pratik arasındaki bağ sorunu ele alındığında şunlara dikkati çekmek gerekir:

Birincisi, teori PARTİ İNŞASININ pratiği ile birleştirilmelidir ve ikincisi, bu yetmez, aynı zamanda da teori, kitleler ve devrimci güçler arasındaki pratik faaliyetle birleştirilmelidir.

Bu pratik faaliyet, parti inşasının ilk döneminde esas olarak partinin yaratılmasına HİZMET EDER. Bu ayrımda, yüksek devrimci faaliyeti, günlük çalışmayı, görünür ya da görünmez bir biçimde, ölçsüz bir şekilde sürdürülen ve kendisinden sadece eylemleri, bildiri dağıtımını, vs. anladıkları "Pratik" in "elle tutulabilir sonuçları" ile karıştıran HERKESE cevap mevcuttur. Onlar için önemli olan çok da göze girmeye çalışmak ve anlık başarılarıdır

Parti inşasının birinci döneminin esas görevi o-

larak proletaryanın öncüsünün kazanılması, yalnızca Parti kadrolarının yetiştirilmesini kapsamaz, bu aynı zamanda örgütün oluşturulması ve kendi ülkesinde devrimin teori ve programının hazırlanmasıyla da sıkı sıkıya bağlıdır.

Parti inşasının bu üç bileşeni, birbirinden ayrılmaması gereken bir ve aynı zincirin halkalarıdır. Kadrosuz ve örgütsüz teori, teorisyiz ve örgütsüz kadro, teorisyiz ve kadrosuz örgüt; bütün bunlar Marksist-Leninist öncü örgütün inşasında düşünülemez.

Marksist-Leninist parti ilk planda ideolojik ve örgütsel açıdan yukarıdan aşağıya inşa edilmek zorundadır. Marksist-Leninist bir merkezden başlayan bu inşada tayin edici olan, zinciri en iyi şekilde güvence altına alan ESAS HALKAYA sıkı bir şekilde sarılmaktır. Biz, parti inşasında 3 bileşenden HİÇ BİRİNİN ihmal edilemeyeceğini açık bir şekilde vurguluyoruz. Çünkü, bu bileşenlerden biri kavranmazsa, bütün başarısızlıkla sonuçlanır, parti inşa etmek imkânsızdır.

Bundan dolayı Lenin partinin yaratılması döneminde şunu vurgular:

"Bu koşullarda teorik ve pratik çalışma, ak saçlı Alman sosyal-demokrati Liebknecht tarafından haklı olarak şöyle tanımlanan tek bir çalışmada kaynaşır:

ÖĞRENME, PROPAGANDA, ÖRGÜTLENME.

Yukarıda üzerinde durulmuş olan teorik çalışma olmadan ideolojik bir önder olamazsınız, bu çalışmayı davanın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelmeden, işçiler arasında bu teorinin sonuçlarının propagandasını yapmadan ve onların örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik önder olamayacağınız gibi." (Halkın Dostları kimlerdir..., Lenin, TE, c.1, s.301, abç)

Partiyi, proletaryanın öncüsünü inşa etmede teorik sorunlar yine, eğer durum Mao Zedung'un aşağıda anlattığı gibi ise, hakim yeri alırlar ve tayin edici halka olurlar:

"Eğer Lenin'in 'Devrimci Teori Olmadan Devrimci Hareket Olmaz' (bak: "Ne Yapmalı?", Lenin, TE, Almanca, c.5, s.379 —YN) sözleri doğrudan gün-cellik kazanıyorsa, bu durumda devrimci teorinin oluşturulması ve yayılması esas ve tayin edici rolü oynar." (Çelişki Üzerine, SE I, Almanca, s.394)

Eğer "devrimci teorinin oluşturulması ve yayılması esas ve tayin edici rolü" oynuyorsa, bu durumda teori sürekli olarak, sanayi proletaryası ve devrimci güçler arasındaki pratik çalışmada da olduğu gibi, parti inşasının pratiğini aydınlatmada bir ARAÇTIR.

Oportünistlerin SÜREKLİ OLARAK ÖN PLANDA BULUNAN pratik faaliyeti -ÇÜNKÜ TEORİK ÇALIŞMA BUNUN İÇİN YÜRÜTÜLMEKTEDİR- ilerletmek için teorinin belirli bir durumda esas halka olabileceğini, yani HEDEFE ulaşmak için bir ARACIN belli bir durumda tayin edici olabileceğini kavramaları mümkün değildir. Çünkü bu çelişki hayatın bir çelişkisidir ve oportünistler için hiçbir şey tam da hayatın doğru bir şekilde anlaşılması kadar uzak değildir.

Biz bizim durumumuzda planlı ve öncelikle yukarıdan aşağıya yürütülen parti inşası için esas halkanın TEORİ olduğunu iddia ediyoruz. Planlı ve yukarıdan aşağıya kadro yetiştirilmesi ve örgütlenme sorununu çözebilmek için bu halkayı kavramak zorundayız.

Kadroların kazanılması ve yetiştirilmesi ve bir örgütün yaratılması esas halka olamaz. ÇÜNKÜ, her ikisi için de, yalnızca bağımsız olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerine hakim olmayan ve onu somut koşullarda kullanmayan, aynı zamanda öncelikle her türden oportünist akımla arasında AÇIK bir çizgi çekmiş ve çekmeye devam eden birbiriyle sıkı bir uyum içinde olan ve denenmiş bir devrimci çekirdek var olmalıdır.

Bizim durumumuzda birbiriyle sıkı bir uyum içinde olan ve denenmiş Marksist-Leninist bir merkez olmak maksızın, kadro yetiştirilmesi tayin edici olarak alınsaydı ne olurdu?

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bizimle örgütlenen bir işçinin, bizimle KPD/ML, KPD(RF), KBW (1) arasındaki ilkesel farkları ve çelişkileri kavramadığından, tesadüfen, yalnızca sem pati yüzünden, vs. bizimle olmasını istiyor muyuz?

Bu mutlaka proletaryanın ÖNCÜSÜNÜN inşasından baş ka herşey olurdu ve bu durumda hemen bu oportünist örgütlerle birleşebiliriz. Ancak, İDEOLOJİK MÜCADELE yoluyla modern revizyonizme ve onun FAC(2)'deki tüm türleri ile aramıza açık bir ayırım çizgisi çiz zebilmişsek ve çiziyorsak, kadro kazanabiliriz ve eğitebiliriz. İdeolojik mücadele içinde Marksizm - Leninizmin TEORİSİ ve bu teorinin devrimimizin somut pratiği ile BAĞI içinde oportünistlerin hangi hataları yaptığını KANITLAMAK zorundayız. Devamla, ancak BİZZAT onlardaki bu hataların kalıntılarına karşı doğru tarzda bir mücadele yürütülürse kadro kazanılabilir ve eğitebilir. Tüm sorun, NE BİÇİM kadro yetiştirileceğidir.

Bu durumumuzda parti inşasının örgütsel sorunları esas halka olarak kavrayaydık ne olurdu?

Kuşkusuz, dışa karşı bazılarında bir etki yapabilecekle olan "teknik bir aygıt" belirli bir dönem varlığını sürdürürdü. Ancak örgütün İÇERİĞİ ve kadroların bilinçliliği sorunlarının az çok sağlama başlandığı GÖRÜNÜMÜNÜ VEREN böylesi bir durumda iki olasılık vardır: YA böylesi hilkat garibesini bir yapı, inşa edildiği kadar hızlı bir şekilde, ideolojik olarak daha önce bu örgüt içinde birarada yaşayan birçok ayrı parçalara ayrılır, YA DA bütün aygıt, kendi revizyonist çizgilerini daha kolay uygu layabilmek için İÇERİĞİN bütün sorunlarından, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden, ideolojik ve politik çizgiden BİLİNÇLİ OLARAK sapan kişilerin bir aleti olurdu.

Elbette yalnızca kadro yetiştirmek ve örgüt sorunlarının neden esas halka olamayacağını söylemek asla yetmez. Teorinin rolünün neden bu denli önemli olduğunu ve teorik çalışmanın hangi bileşenlere sahip olduğunu olumlu bir şekilde ortaya sermek zorundayız.

Modern revizyonistlerin ihaneti teorinin rolünü arttırmıştır. Marksist-Leninistlerin önüne, Marksizm-Leninizmin ilkelerini modern revizyonistlerin saldırılarına karşı savunma görevi dikilmiştir. Geçmişte devrimci KPD'nin programını ve ilkelerini gözden geçirmek, bunda revizyonist olanı eleştirmek eskiden olduğu gibi yine de geçerlidir.

KPD'nin yozlaşma sürecini daha tam ve derinden kavramak ve Alman işçi sınıfının KPD'nin önderliği altındaki muazzam mücadelesinden bugünkü mücadele için öğrenmek amacıyla, devrimci KPD'nin belgeleri diyalektik materyalizmin ışığında değerlendirilmeleri gereken çok önemli deneylerdir.

KPD'nin yozlaşmasının Marksist-Leninist güçler tarafından relatif olarak "rahatsız edilmeksizin" geçmesi gerçeği, onun revizyonist tezlerinin ve teorilerinin büyük bir bölümünün rahat bir şekilde yayılmasını beraberinde getirmiştir. Bu durum teorinin rolünü önemli ölçüde arttırmıştır.

Modern revizyonistlerin ihaneti temelinde Troçkizm, sosyal-demokratizm, "eleştirel teori", vs. gibi Marksizm-Leninizm düşman diğer ideolojiler de bir canlılık kazanmış ve ideolojik kargaşalığı büyütmüşlerdir.

"Anti-revizyonist" sahte Marksistler gerçik Marksizm-Leninizme dayandıklarını ve modern revizyonizme karşı mücadele ettiklerini iddia etmektedirler, ama gerçekte teorilerini, programlarını ve ilkelerini revizyonist teorilere dayandırmaktadırlar. Bu "anti-revizyonist" sahte Marksistlerin yayılması aslında daha da büyük ideolojik kargaşalığa götürmüştür.

FAC'de BUGÜNE kadar hem modern revizyonistlerin ihanetine karşı mücadeleyi kararlı ve ideolojik motiflerden hareketle yürütmüş olan, hem de "anti-revizyonist" sahte Marksistlerdeki modern revizyonizmin tortularını kanıtlamış ve buna karşı mücadele etmiş ve bağımsız bir ideolojik ve politik çizgi geliştirmiş, mücadele içinde denenmiş bir Marksist-Leninist merkezin olmaması gerçeği, bugün proletaryanın partisininin yaratılmasında teorinin esas halka olmasına götürmüştür.

Bütün bu gelişme, devrimci harekette gerçek bir ilerlemenin olabilmesi için FAC'deki Marksist-Leninistler için teorinin çok önemli bir rol almasına yolaçmıştır. Ne Marksizm-Leninizmin temel teorilerinin savunulmuş olduğu, ne de B. Alman devriminin Marksist-Leninist bir çizgisi ve Marksist-Leninist bir programının olduğu, ama tersine Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çok yönlü olarak çarpıtıldığı ve revizyonist programların ancak böylece yerden fırladığı bu ortamda, Marksist-Leninist partinin yaratılmasında teori esas halkayı oluşturur.

O esas halka olarak alınmaksızın Marksist-Leninistlerle birleşmek için oportünistlerin türlerinden kendini ayırmak mümkün değildir. Kadrolar tam da bu mücadelenin içinde yetiştirilebilir ve ancak esas halka olarak teorinin yetiştirilebilir ve ancak esas halka olarak teorinin yardımıyla bir örgüt yaratılabilir,

"...BELİRLİ bir bilinç DÜZEYİ SAĞLAYAN ve bu düzeyi sistemli olarak yükselten böylesi örgütsel ilişkiler yaratılabilir..." (Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri", TE, c.7, s.273, Almanca, aç Lenin)

Ancak bu esas halkayı kavrayan, parti inşasındaki görevler zincirinin diğer MUTLAK halkalarını da, öncelikle işçi kadroların eğitimi ve yetiştirilmesi ve onların sıkı örgütlenmesini sistemli olarak ve Marksist-Leninist temelde kavrayabilir ve başlarıyla bunun üstesinden gelebilir."

DİPNOTLAR:

(1)KPD/ML, yeni adıyla KPD: Almanya Komünist Partisi, daha önce Almanya Komünist Partisi/ML olan adını, 1981'de değiştirdi, Roter Morgen (Kızıl Şafak) adlı bir yayın organı var, TDKP'nin ve AEP'nin kardeş örgütü.

KPD(RF): Kendisini Almanya Komünist Partisi olarak tanıtan bu örgütü, eski devrimci KPD'den ayırmak için yayın organı olan Rote Fahne (Kızıl Bayrak)'la birlikte adlandırılmaktadır. "3 Dünya Teorisi'nin Batı Almanya'daki resmi savunucusu olan bu örgüt, 1980 yılının ortasında "Marksizm-Leninizmin iflasını" ilan ederek kendini dağıttı.

KBW: Batı Almanya Komünistler Birliği adındaki bu revizyonist "3 Dünyacı" örgüt de 1981'in ortasında "Marksizm-Leninizmin iflasını" ilan edip kendisini dağıttı.

DKP: Alman Komünist Partisi, modern revizyonist, sosyal-faşist bir örgüttür.

(Dipnotlar çevirene aittir)

"Batı Almanya'da İşçi Sınıfı İçinde ve Devrimci ve İlerici Güçler Arasında Pratik Faaliyet"

İdeolojik cephedeki durumdan, Marksist-Leninistlerin dostları ile düşmanları arasındaki ayırmadan, proletaryanın öncüsünün şekillendirilmesine (Schmiedung) ve aynı zamanda daha geniş halk kitlelerinin eğitimine ve aydınlatılmasına HİZMET EDEN pratik faaliyet çıkar.

Stalin, ilk aşamada, proletaryanın öncüsünün kazanılması, partinin yaratılmasındaki pratik faaliyetin TEMEL BİÇİMİNİN PROPAGANDA olduğunu belirtmiştir. (Bak: Stalin, "Politik Strateji ve Rus Komünistlerinin Taktiği Üzerine", TE, c.5, s.69, Almanca)

Partinin bu propaganda faaliyeti, kitleler arasındaki çalışmada da önde gelen pratik faaliyettir.

Pratik faaliyetin ve kitle çalışmasının biçimleri ve sorunlarından söz ettiğimizde, AMLP'nin "Kızıl Bayrak"ının yazdıklarını asla göz önünden kaybetmememiz gerektiği görüşündeyiz:

" Genç bir devrimci partinin rolü ve değeri hak-

BOLŞEVİK PARTİZAN

kinda esas ölçek, onun kitleler üzerinde hemen elde ettiği etki ve onun sürdürdüğü politik eylemlerin yaygınlığı değil, tersine onun politik çizgisinin doğruluğu, Marksizm-Leninizmle olan ilişkisinin ciddiyeti, oportünizme, reformizme ve revizyonizme karşı tavrının uzlaşmazlığıdır." ("Kızıl Bayrak", S.149, s.3)

Genç bir partinin hemen kitleler üzerinde büyük etki kazanması halinde, bu esas itibarıyla partinin SEVİYESİNİ düşürmek, mücadelemizin karmaşıklığı ve zorluğu üzerinde hayaller yaymak ve proleter devriminin hazırlanmasının bir parçası olarak proleter partinin inşasının yasalarını görmemek anlamına gelir.

Propagandanın pratik faaliyet içinde ön sırada yer aldığını söylediğimizde, bu aynı zamanda bizim bununla işçi sınıfı ve emekçi halkın ÇOĞUNLUĞUNA değil, tersine en ileri kesimlerine yöneldiğimizi de içerir.

Devrimci ve ilerici güçler arasındaki çalışma ve kitleler içinde çalışma, parti inşasının ilk döneminde öncelikle işçi sınıfının EN İYİLERİNİN, proleteryanın öncüsünün kazanılmasına hizmet eder.

"Anti-revizyonist" sahte Marksist örgütler içinde etki yaratabilmek için, propagandayı en önemli pratik çalışmalardan biri olarak kavramak zorundayız. Çünkü Marksizm-Leninizm ve Çin ve Arnavutluk'un büyük örneklerine eğilimi olan, silahlı mücadele ve proletarya diktatörlüğü için mücadele etmek isteyen birçok devrimci işçi ve genç halâ KPD/ML, KPD(RF), KBW, vs. gibi örgütlerin içinde bulunmaktadırlar. Propagandamız, onların Marksizm-Leninizm'le sahte Marksizm arasında ayırım yapmayı ve bu örgütlerin revizyonist çizgilerine karşı mücadeleyi öğrenmelerine ulaşmayı hedef almalıdır.

Propagandaya gelince, ilk olarak şunu açıkça tespit etmek zorundayız:

İLKESEL OLARAK, KPD/ML, KPD(RF) ya da KBW İÇİNDE çalışmayı, deyim yerindeyse içten çalışmayı reddediyoruz. Bunu kötü bir Tröçkişt yöntem -Tröçki tarafından ENTRİZM diye adlandırılan ve propagandası yapılan- açık ve enerjik IDEOLOJİK MÜCADELEDEN KORUNAN bir yöntem olarak değerlendiriyoruz. Bu yöntem ya İKİYÜZLÜĞE, ya da bu örgütler içinde ERİMEYE ve ÇÖZÜLMEMEYE götürür.

Devrimci ve ilerici güçler içindeki çalışmayla aldığımızda, bu güçler içinde başından itibaren, kendilerini MARKSİST-LENİNİST olarak adlandıran, ama sahte Marksist olan ÖRGÜTLERLE, belli bir hedefi bulunan enternasyonalist karakterli Alman-Arnavutluk ya da Alman-İspanyol Dostluk Cemiyeti gibi örgütler ve örneğin ideolojik olarak daha halâ açık olan ve halâ ideolojik ve politik bir çizgi belirlememiş devrimci gençlik grupları arasında bir ayırım yapmak zorunludur.

Böylesi demokratik, devrimci, gerçekten sol, -ya ni devrimci mücadeleye hizmet eden ve Marksizm-Leninizm düşman olmayan- örgütlerde ANCAK, DAVAYA hizmet etmek, çalışmayı güçlendirmek ve düzeltmek için gerçekten gücümüz varsa, girip çalışabiliriz.

Birkaç üye "avlamaya", yardım etmeye değil kendi göstermeye, çeşitli bildirilerin ve afişlerin altında kendi ismini görmeye hizmet eden bir çalışma ya karşı enerjik bir şekilde mücadele edilmelidir. Bu çalışmada yoldaşlar, yorulmaksızın Marksizm-Leninizm ve doğru politik çizginin propagandasını yapmakla yükümlüdürler. Bu asla, eğer bunlar gerçek -ten işçilerin ve emekçilerin çıkarlarına hizmet ediyorlarsa, bu örgütlerin amaçlarıyla çelişmez. Böylesi bir propaganda çalışmasının memnuniyetle karşılanması halinde, bu kuşkusuz Marksist-Leninistlerin bu tarzda bir çalışmasının, mücadelesiz, zorluklarla karşılaşmadan ve sorunsuz ilerleyeceği anlamına gelir.

Ama kitle örgütleri içindeki bu çalışma açıktır ki, gizlenilmemeli, ama önplana da çıkarılmamalıdır, esas itibarıyla proleteryanın partisinin yaratılmasında çalışan kadroların faaliyetinin bir parçasıdır. Bu gözönünde bulundurulmadığında ve "kitle çalışması" içinde kaybolduğunda, böyle bir yararlı çalışma tersine dönüşür ve ilerlemesi proleter öncü partinin yaratılmasının ilerlemesine bağlı o-

lan devrimci hareketin KÜSTEKLENMESİNE yol açar.

Bu yönde çalıştığımızda, proleter partinin KÖKÜNÜN işletmede, partinin TEMEL ÖRGÜTÜNÜN işletme hücresi olduğunu unutmamalıyız. Parti inşasının bu temel ilkesi, başından beri SİSTEMLİ ve sürekli olarak SANAYİ PROLETARYASI içinde çalışma görevini belirler.

Sanayi proletaryası içindeki propaganda ve ajitasyon faaliyeti, asla gerici, emperyalist sendika aygıtı içindeki çalışmanın sorunlarını ilk planda göstermek anlamına gelmez. Sendika içindeki çalışma her komünist için, Lenin ve Stalin tarafından tekrar tekrar ortaya konan ve gerçekleştirilen bir ilkedir. Kitleleri sosyalist devrim için eğitmek amacıyla gerici sendika önderlerinin teşhir edilmesi ve emperyalist sendika aygıtı üzerine olan hayallerin parçalanması vazgeçilemez bir önkoşuldur. Ancak, sendikalar içinde çalışmayı proleteryanın öncüsünü kazanma ile eşitlemek ekonoimizdir. Bugün sanayi proletaryası içinde propaganda sorununda, bunun gerçekte öz ve biçim itibarıyla öncelikle işçi sınıfının en ilerilerine yönelmesi gerektiğinden hareket ediyoruz.

Böylesi bir propaganda aşağıda sıralanan noktalar tarafından yönlendirilmelidir:

1- Güncel politik olaylara bağlı olarak Marksist Leninist açıdan burjuvazinin gerekçelerine karşı koymalıdır.

2- Oportünizme karşı mücadeleyi kitleler ÖNÜNDE yürütmeli ve onun burjuvazinin uşağı rolünü KANITLAMALIDIR.

3- Öncelikle Marksizm-Leninizmin aksiyomlarının ve politik çizgimizin yorulmaksızın ve uzlaşmaksızın propagandasını yapmalı, işçileri proleter enternasyonalizmi ruhu içinde ve silahlı proleter devrim sürdürmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için devrimci kararlılık içinde, büyük ve küçük sorunlarda dayanışma ruhu içinde eğitmelidir.

Kitleler içindeki çalışmanın ESASLI bir SORUNU, bizim kendimizin SİSTEMLİ ve sürekli bir çalışma yürütmemiz ve aynı zamanda kitlelerin mücadelesine ve devrimci eylemine katılmamız gerektiğidir. Burada kafamızın açık olması gerekir, çünkü bu sorunlara telaşlı bir yaklaşım, bizzat bu sorunun çözümünü önlemek demektir.

Belirli bir eyleme katılıp, bundan sonra aylarca belki de tümüyle ortadan kaybolmanın emekçi kitlelerin mücadelesine ne yararı olur? Gerçekten kitlelerin güvenini kazanmak için, kitle çalışmasının sürekliliği ve sistemliliği bir önkoşuldur.

Görüşümüze göre, komünistlerin sürekli olarak devrimci eylemlere ve günlük mücadelelere KATILMALARI zorunludur. Bu katılma bile ÖRGÜTLÜ olmak zorundadır.

Duruma ve güçlere göre, şu ya da bu mücadelenin içeriği ve öneminden hareketle, Marksist-Leninistler bu mücadelelere KATILMAK, bu mücadeleler içinde Marksizm-Leninizmin ve doğru politik çizginin propagandasını yapmak, bu mücadelenin örgütlenmesinde giderek önder olmakla yükümlüdürler.

Kitle içinde devrimci çalışma Marksist-Leninist güçlerin ÇELİKLEŞMESİ, ÖRGÜTLENMESİ ve aynı zamanda BÜYÜMESİ için de zorunludur. Enver Hoca yoldaşın AEP VI. Parti Kongresinde Marksist-Leninist güçler açısından söylediği HER SÖZÜ incelemek yüksek bir öneme sahiptir:

"Büyük politik mücadelelere, somut eylemlere ve emekçilerin devrimci eylemlerine katılarak, onlar kitlelerle olan bağlarını pekiştirir ve deneyimlerini zenginleştirirler. Yeni sınıf savaşlarının ateşi içinde partinin Leninist Örgütlenmesinin ve tüm faaliyetlerinin biçimlerini mükemmelleştirirler, ideolojik ve eylem birliklerini pekiştirirler, saflarının sıklığını güçlendirirler." (AEP VI. Parti Kongresi Raporu, Almanca, s.265, abç)

Her türlü kitle mücadelesine katılmamızda, OPORTÜNİZME karşı mücadele olmaksızın EMPERYALİZME karşı mücadelenin içi boş bir laf olduğu şeklindeki Lenin'in temel düşüncesini gözönünde bulundurmalıyız.

(Devamı s.59'da)

GDS'İN MERKEZ KOMİTESİNİN "AÇIKLAMASI" HAKKINDA TAVRINA TAVRIMIZ

1. MK'NİN AÇIKLAMASI NEDİR? NE DEĞİLDİR?

oo

GDS, Merkez Komitesinin, Sempatizan Komitenin GDS' e getirdiği eleştiriyi yayınladığı yerde tartışma-ya giriş olarak takındığı ilk tavrı, "sorunu akade-mik olarak ele alma", "Marksist-Leninist bakış açı-sından parti inşasında iki düşman çizgi arasındaki mücadeleye olarak görmeme" şeklinde suçluyor.

Merkez Komitesinin takındığı tavrın "tartışmayı başlatmak için bir ön açıklama" olduğu; ve sempati-zan komitenin doğrudan GDS'e yönelttiği bir eleş-tiriye cevap olmadığı, Merkez Komitesinin tavrında çok açık bir biçimde ortaya konmuştur. (*)

Merkez Komitesinin açıklamasında yazının "Akıma Karşı teşkilatına yazılmış" olduğu; onlara "ulaştı-rılacağı ve cevabının da yayınlanacağı" tespit e-dilmiştir.

GDS bize getirdiği eleştiride, bizi, bizim içi-mizde örgütlü olan bir sempati-zan komitenin yazısı na cevap vermemiş, bu yazıda kendi görüşüne göre var olan ve TKP/ML(B)'nin de parti inşası konusun-daki görüşleri ile çelişen görüşleri mahkûm etme-miş olmakla suçluyor, bu noktada eleştiriyor. GDS' in, doğrudan doğruya GDS teşkilatına ad vererek so-mut olarak getirilen bir eleştiriyi, bizim cevap vermemiş olmamızı eleştirmesi ilginçtir. O bu nok-tada eleştirinin doğrudan hedefinin k e n d i s i olduğu gerçeğini gözlerden gizlemektedir. O bu tav-rı ile Merkez Komitesinin tavrının ne olup olmadı-ğını da kavramadığını (veya kavramak istemediğini) da sergilemektedir. Biz Merkez Komitesinin ilk tav-rı olarak içimizden gelen bu eleştiriyi iç organı-mızda yayınlamasını, eleştiriyi doğrudan muhatabı-na ulaştırmasını, bu konuda tartışmada doğru tavrı takin edilebilmesi için bazı sorunları açıklığa kavuştur-ma çabasına girmesini; eleştirinin cevabını yayın-layacağını duyurmasını doğru bir tavır olarak de-ğerlendiriyoruz. GDS'in eleştirisini reddediyoruz.

2. BU TARTIŞMA İÇİN "PRATİK" KAVRAMI KONUSUNDA AÇIKLIK GEREKLİ MİDİR?

oo

GDS Merkez Komitesine getirdiği eleştiride şunları söylüyor:

"Merkez Komitesinin bu açıklamasından, onun GDS' e olan eleştirinin esas nedeni olarak, Bölge sem-patizan komitesinin 'pratik' kavramını daraltı-rak yalnızca eylemler, grevler, mitingler an-la-mında kavramasını gördüğünü öğreniyoruz."

Bu GDS'in yorumudur. Merkez Komitesinin yazısın-da, "esas neden" budur, ya da şudur tartışmasına gi-rilmemekte ve şöyle denmektedir:

"Yoldaşlar GDS'ten yoldaşları teori ile pratiği kaynaştırmama noktasında eleştirmektedirler. Bu konudaki eleştirinin haklı olup olmadığı konusunda anlaşılabilmesi için önce pratikten ne anlaşıldı-ğı konusunda fikir birliğinde olmak gerekir."

(*) Biz içimizde gelen bir eleştiriyi ilk imkânda yayınlayıp tartışma başlattık. Bizim bu tavrımız me-selâ kardeşlik ilişkileri hakkında Şubat 1982'de kendi çevresinden gelen bir eleştiriyi ancak Kasım sonunda yayınlayan AMLP'nin tavrından değişiktir.

Görüldüğü gibi burada GDS'e eleştiri getiren ar-kadaşların ne dediklerinin anlaşılabilmesi için ön-ce bir konuda anlaşmak gerektiği söyleniyor. Bu GDS'e eleştiri getiren arkadaşların parti inşası konu-sunda ne düşündüklerinin de anlaşılabilmesi için gö-rüşümüzce bir ön şarttır. Merkez Komitesi GDS'e eleş-tiri getiren yoldaşların tam olarak ne demek iste-diklerini anlamak için, onların parti inşası konu-sundaki görüşlerinin gerçekten de TKP/ML(B)'nin bu gün savunduğu görüşlerle çelişip çelişmediğini öğ-renebilmek için; kullanılan kavramların içeriği ko-nusunda bir birlik sağlamaya çalışmakta; ve özel-likle pratik kavramı konusunda geçmişte yaptığımız hataya dikkat çekmekte; ve bu konusaki yanlış gö-rüşlere karşı tavrı takınmaktadır. Bu bütünüyle doğ-ru bir tavrıdır.

Merkez Komitesi burada eleştirinin esas nedeni bu dur/ya da şudur tartışmasına henüz girmemekte; bö-yüyle bir tartışmayı yürütmek için bir ön şartı ye-rine getirmeye çalışmaktadır.

3. BİR KEZ DAHA GDS "TOPTANCILIĞI"

oo

GDS'e eleştiri getiren yoldaşlar, eleştirilerinin en başında, kendilerinin, GDS'in "parti inşası ko-nusundaki görüşlerini detaylı olarak incelemekle-rini" ve eleştirilerini esas olarak "pratik müca-delelerine dayalı olarak getireceklerini", "bu eleş-tiriye cevap verildiğinde bu konuda geniş bilgi sa-hibi olacaklarını" belirtiyorlar.

Yazıyı kaleme alan yoldaşların iddiası hiçbir şe-kilde GDS'in parti inşası konusunda tüm teori-pratikteğin bir genel değerlendirilmesini yapmak değil; gözlemlenen pratikten yola çıkarak bazı eleştiri-ler getirmek; tartışma içinde GDS'in sorunu nasıl kavradığını daha iyi görmek; ve gerekiyorsa bu ko-nuda eleştiriyi ilerletmektir.

Yazıyı kaleme alan yoldaşların iddiası yine hiç-bir şekilde, parti inşası konusunda genel doğru-ları üç sayfalık yazı içinde aktarmak değildir. Yapı-lan yalnızca bir konuda, pratikten gözlemlenebildi-ği kadarı ile GDS'in yeterli bir propaganda-ajitas-yon çalışması yapmadığının ortaya konmasıdır.

Merkez Komitesi olarak biz bu yazıya dayanarak, bu eleştiriyi getiren yoldaşların parti inşası ko-nusunda TKP/ML(B)'nin bugünkü çizgisine düşman bir çizgi" savunduğunu söyleyecek durumda değiliz. Bö-yüyle birşeyi söyleyebilmek için bizce bu tek yazı-ve oldukça dar sınırlı olan yazı- kesinlikle ye-t e r l i değildir. Ayrıca bu yazıda getirilen e-leştirilerin hangi anlayışla getirildiğinin de ke-sin anlaşılabilmesi için "pratik" kavramının içeri-ği konusunda aramızda fikir birliğinin olup olmadı-ğının ortaya çıkarılması da ön şarttır. Polemiğin ge-lişmesi içinde, GDS'e eleştiri getiren yoldaşların gerçekten de bu konuda saptamaları mı savundukları, ve hattâ yanlış çizgi mi savundukları ortaya çık-a-caktır. Ama bu yazıdan yola çıkarak onların yanlış çizgi savunduğunu söylemek; aceleci ve toptancı bir tavrıdır. Biz böyle bir polemğin başındaki bir ilk yazı, ilk tavrıdan yola çıkarak derhal genel sonu-çlara varılmasını; somut olarak bu yazıdan yola çı-karak ispatlanması mümkün olmayan "düşman çizgi" id-diasının getirilmesini GDS'in laf radikali, toptan-cı tavrının tipik bir örneği olarak değerlendiriyö

ruz. Başkalarını eleştirme sözkonusu olduğunda "genel değerlendirme fetişizmi"ne karşı "mücadele" yürüten GDS, burada çok açık bir biçimde, hem de bir tek yazıdan yola çıkarak, yoldaşların "parti inşası çizgisinin düşman bir çizgi" savunduğu şeklindeki genel değerlendirmeyi yapıyor. Ve Merkez Komitesini de böyle bir genel değerlendirme yapmadığı için de eleştiriyor. Burada yanlış olan tavrın GDS'in tavrı olduğu; Merkez Komitesinin doğru davranışını bizce aşıktır.

GDS'in bu tavrı takınması özellikle iki açıdan da ha önemli ve tehlikelidir:

Önce bu tavır GDS, kendisine getirilen bir eleştirti konusunda takınmaktadır. Böyle bir "baştan red" tavrı; getirilen eleştiride "acaba doğruluk payı da var mı?" şeklinde en küçük bir kafa yormama tavrı kötü, özeleştirici olmayan bir tavrın ifadesidir. GDS bizim saflarımızdan gelen eleştirilerde kirpiller gibi büzülüp; okları dışarı çıkarmayı giderek adet haline getirmektedir. Bu bir teşkilatın yozlaşması için en iyi garantidir.

İkincisi; eleştiriyi getiren bir sempatizan komitedir. Böyle bir eleştiride eleştirti getirilenlere karşı GDS'in takındığı tavrı, kesinlikle yalnızca gözdağı vermeye; ve eleştiriyi getirme cesaretini kırmaya yarar, o kadar. Aşıktır ki bir sempatizan komiteden gelen bir eleştiriyi, GDS yönetiminin "alışık olduğu" kadar inçe formüle edilmiş; her formülasyon üzerine ince eleyip sık dokunulmuş olamaz. Komünistlerin tavrı özellikle tabandan gelen ve eleştiriyi getirenlerin sorunlarla gerçekten ilgilediğini gösteren; amacının hataları aşmak; ilerletmek oldumu açıkça görülen böyle eleştirileri sevinçle karşılamak; tabii ki eleştirideki hatalı görüşlerle uzlaşmamak, ve fakat böyle bir ilk yazıdan çıkıp genel değerlendirmeler yapmaktan kaçınmak; ve eleştiriler konusunda cesaret kırıcı davranmamak olmalıdır. GDS tavrı ile eleştiriden ne kadar rahatsız olduğunu belgelemekten başka bir şey yapmıyor.

4. GDS ŞİMDİ DE BİZİM PARTİ İNŞASI KONUSUNDA DOĞRU ÇİZGİ SAVUNDUĞUMUZU MU SÖYLÜYOR?

oo

Kardeşlerin II. Konferans sırasında ve sonrasında bize getirdikleri temel eleştirilerden biri, bizim Parti inşası konusunda çok önemli sapmalara sahip olduğumuz eleştirisi idi. Bu konudaki çizgimiz konusunda pek berrak birşey demediler. Amameselâ parti inşası sorunu, demokratik merkezîyetçilikten ayrı ele alınmaz. Onlar ise bu konuda bizim "bürokratik tasarım" savunduğumuzu, vs. de getirdiler. Getirdikleri eleştiriler toplandığı zaman, bizim parti inşası konusunda doğru, Marksist-Leninist bir çizgi savunduğumuzu söylemek (kardeşlere göre) çok zor olmak zorundadır.

Ama şimdi girdikleri polemikte, Merkez Komitesini "TKP/ML(B)'nin Merkez Komitesinin çizgisine tabana tabana zıt bir çizgiye" sahip sempatizanlar komitesini eleştirmediği noktasında, "TKP/ML(B)'nin parti inşası çizgisine yönelik saldırı"yı ortaya çıkarmamak noktasında eleştiriyor. Bu GDS'in tutarsızlığının bir belgesidir.

Bir başka bağtımda işine geldiği için Merkez Komitesi, parti inşası konusunda doğru Marksist-Leninist görüşleri savunmamakla eleştirilir; şimdi bu bağtımda ise, yine işe geldiğinden, bu kez de Merkez Komitesi bu konuda doğru çizgisini "daha saldırgan ve yoğun bir biçimde savunmamakla" eleştirilir. İsteyen istediğini seçebilir. GDS'in dükkânını da her mal mevcuttur! (*)

(*) GDS (GDS yönetimi değil, GDS!) bu tavrı takındıktan dört ay sonra GDS Info'da verilen bilgiye göre, GDS'ten bir yoldaş bu konuda bir eleştiriyi getirmiş. Eleştirisi kısaca şöyle:

TKP/ML(B)'nin parti inşası konusunda doğru çizgi savunduğu belgeler vardır. Ama bunun yanında bunun (neyinse artık!? —BN) yanlış olduğu yerler de vardır. Ve aramızdaki bu konuda polemik yürümüştür. Ayrıca sorun TKP/ML(B) Merkez Komitesinin değil, partinin çizgisi sorunudur.

GDS'İN SEMPATİZANLAR KOMİTESİNE VERDİĞİ CEVAP ÜZERİNE

oo

I. SOMUT ELESTİRİYE VERİLEN CEVAP ÜZERİNE

oo

Bu noktada GDS, yaptığı ajitasyon ve propaganda çalışmasından örnekler vererek (ki bu örnekler üzerinde biraz sonra duracağız),

"GDS'in işçi sınıfının öncüsünü kazanma çalışması ve dışı karşı propaganda eylemi hele hiç yapmadığı iddiasının üzerinde daha fazla durmak gereksizdir" diyor.

Gerçekten de GDS'in 'dış karşı hiç propaganda çalışması yapmadığı' iddiası ispatlanamaz bir iddidadır. Ve sempatizan komitesinin yazısında,

"Yaptığınız ideolojik araştırma ve incelemelerin sonuçlarını Batı Almanya'daki işçi sınıfı içinde propaganda ve ajitasyon yapıyor musunuz?"

denen yerde, sanki hiç propaganda yapılmıyormuş gibi bir görüş savunulmaktadır. Bu noktada GDS, biz propaganda çalışması da yapıyoruz şeklinde bir savunma yapabilir; nitekim yapmaktadır da.

Ama esas sorun kesinlikle GDS'in hiç propaganda ve ajitasyon yapıp yapmaması sorunu değildir. Sorun, GDS'in yaptığı propaganda ve ajitasyon çalışmasının yeterli ve doğru; Batı Almanya'daki işçi sınıfını kazanmaya yönelik bir propaganda - ajitasyon olup olmadığı sorunudur.

Bizim Merkez Komitesi olarak bu konuda "kuşkularımız" var. Ve bu kuşkularımız GDS'in burada sempatizan komiteye verdiği cevaptaki olumlu olarak sunduğu, yaptığı propaganda ve ajitasyon çalışmasına örnek olarak verdiği Ağustos 1980-Nisan 1981 döneminin bilançosuna da baktığımızda büsbütün artıyor (*), yargıya dönüşüyor. (**)

(*) Bu bilançoda GDS; "GDS'in Ağustos 1980'den Nisan 1981'e dek dağıttığı BAZI(abç) bildiriler" den söz ediyor.

Şimdi bizim GDS'ten istediğimiz, bu dönem içinde eğer diğer BAZI bildiriler varsa; onların tam dökümü de yapması; eğer yoksa, başlıkta neden bazı bildirilerden söz ettiğini açıklamasıdır. Ve eğer diğer bazı bildiriler de varsa; neden burada kendi örneklediği bildirimleri sayıp; diğerlerini saymadığını da açıklamalıdır.

(**) Biz bu noktada sempatizan komitesinin eleştirisini yayınlarken yaptığımız açıklamada önemli bir hata da yaptık.

Sempatizan komitesinin GDS'in hiç propaganda yapmadığı anlamına gelen yöndeki eleştirisine karşı tavır takınırken, biz şöyle dedik:

(Dipnotun devamı 52. sayfada)

(Yandaki sütündeki dipnotun devamı)

"GDS'in Bölge sempatizan komitesinin çizgisinin, TKP/ML(B) çizgisine (parti inşası konusunda) tabana tabana zıt olduğu tespiti, TKP/ML(B)'nin bu konudaki çizgisi konusunda hayâl yaydığı için ayakta tutulamaz." ...

"Ayrıca Merkez Komitesi 'daha saldırgan ve yoğun' değil, herşeyden önce 'doğru çizgi' savunmaya çağırılmalıdır."

GDS yönetimi bu eleştirilere katıldığını açıklıyor.

Bu, bu konuda yapılan hatanın belli ölçüde düzeltilmesidir. Ama bu hata nasıl bir hatadır? GDS'in deyişi ile sorarsak, tesadüf müdür? Hatanın ağırlığı nedir? Bu konuda tavrı yok. İşte başkalarını eleştirmek sözkonusu olduğunda çok radikal olan GDS'in kendi hatası konusunda tavrı!

2. GDS'İN OLUMLU OLARAK SUNDUĞU, ÖRNEK VERDİĞİ, PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI B. ALMANYA'DA ÖNCELİKLE BATI ALMAN İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜLERİNİ KAZANMAYA YÖNELİK BİR PROPAGANDA ÇALIŞMASI DEĞİLDİR

oo

GDS Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa etme amacı ile ortaya çıkmış ve parti inşasının birinci aşamasında olduğunu tespit etmiş olan bir örgüttür. Batı Almanya'da Batı Alman emperyalist devlet çarkını sosyalist devrimle yıkacak, devrime öncülük edecek partinin inşası kuşkusuz öncelikle Batı Alman işçilerinin öncü kesimine dayanmak zorundadır. Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa hedef ve iddiası ile ortaya çıkmış bir grup, ajitasyon ve propagandasında öncelikle Batı Alman işçilerine yönelmek zorundadır. Açığıdır ki, hedef sadece Batı Alman işçiler değildir. Batı Almanya'da yaşayan ve burada yerleşmiş olan diğer milliyetlerden işçiler de doğrudan Batı Alman devriminin özneli oldukları için, onlar da Batı Almanya Komünist Partisi içinde örgütleneceklerdir. Bunlarda Batı Alman işçileri ile birlikte ajitasyon-propaganda öncelikle hedef alınmalıdır. Bunun yanında Batı Almanya'daki Marksist-Leninist partinin, ya da parti çekirdeğinin bir de proleter enternasyonalizminin gereği, burada yaşayan ve geçici olarak burada olan yabancı işçiler arasında —o işçiler arasında birincil olarak çalışma görevine sahip o ülkeden Marksist-Leninistlerle omuz omuza— ajitasyon-propaganda görevi de vardır. Ama bu, diğer görevlere bağımlı, ikincil bir görevdir. Sosyal-şöven oportünist Batı Alman örgütleri bugüne dek; Batı Alman işçi sınıfı içinde fazla rağbet bulamadıkları noktada; Batı Almanya'da işçiler içinde en hareketli kesimlerden birini oluşturan yabancı işçileri Batı Alman örgütlerinde örgütlenme yolunu tutmuşlar, bunun teorisini yapmışlardır.

Kardeş örgütlerimiz, şimdiye dek bizimle birlikte böyle bir siyasetin sosyal-şöven, oportünist bir siyaset olduğunu tespit etmiş ve mesela Türkiye devriminin öznesi olan Türkiyeli işçilerin Batı Alman örgütleri içinde örgütlenme siyasetini teşhir etmiş tir. Bu doğrudur da.

Eğer gerçekten de Batı Almanya'da parti inşası öncelikle Batı Alman işçilerinin ve bugün artık kesinlikle Batı Almanya'da yerleşmiş, bu anlamda Batı Alman devriminin öznesi haline gelmiş yabancı işçilerin öncü kesimine dayanacaksa, dayanmak zorunda ise; o zaman bir Batı Almanya Marksist-Leninist örgütünün dışta yapacağı propagandada esas hedefi öncelikle bu kesim olmak zorundadır. Bu ajitasyon-propaganda çalışmasında kendisini açıkça göstermelidir. (Tabii ki bu kendisini yapılan propaganda'nın içeriğinde de göstermek zorundadır. Mesela burada kesin yerleşmiş; ve Batı Alman devriminin öznesi haline gelmiş Türkiyeli işçiler, Türkiye devriminin sorunlarından çok; Batı Alman devriminin sorunları ile uğraşan bir ajitasyon-propaganda temelinde eğitilmeli; onlara bu temelde gidilmelidir.)

(51. sayfadaki dipnotun devamı)

"Çünkü GDS'ten yoldaşlar güçleri oranında(!) gazete, bildiri; propaganda broşürü çıkarıp dağıtıyor; belli eylemler içinde işçi sınıfının ileri kesimine ulaşmaya çalışıyor.

Bizim kavradığımız kadarıyla bu noktada getirilen eleştiri doğru bir eleştiri değildir."

Bizim hiç propaganda yapılmıyor anlamına gelen eleştiriye geçi çevirmemiz doğru idi. Ama bu yapıp orada durulmalı idi. Biz ise bu doğru tavrı ta kınacak yerde, GDS'in gücü oranında propaganda yaptığını söyleyerek; esasında yapılan propagandanın yeterli olup olmadığı sorununun tartışmasında; propaganda'yı (güç oranında) yeterli bir propaganda olarak değerlendiren bir tavır takındık.

Bu, bugün dönüp baktığımızda kesinlikle yanlış bir tespit olarak görünür. Bunu söyledikimiz dönemde de bu noktada sorunlar görme başlamıştı; böyle bir durumda böyle bir tespiti yapmak yanlıştı.

Peki bu GDS'in ajitasyon ve propagandasında kendisini nasıl gösteriyor? Şimdi ona bakalım: (Bura da kesinlikle GDS'in tüm ajitasyon ve propagandasını genel olarak değerlendirme iddiasında değiliz. Bu önumüzdeki dönemde mutlaka çözülmesi gereken bir görevdir. Burada şimdilik yalnızca GDS'in olumlu propaganda çalışması olarak kendisinin verdiği örnek üzerinde duracağız.)

GDS sempatican komitesine verdiği cevaba ek olarak bir bildiri listesi yayınlamış. Bu bildiri listesi konusunda GDS'in özeleştirici hiç bir tavrı yok. O bu listedeki ajitasyon-propaganda çalışmaları hiç sınırlamasız "Hepsi de işçi sınıfının öncülerini kazanmaya yönelik ajitasyon ve propaganda bildirileri" olarak değerlendiriyor. Olumlu olarak savunuyor.

Kendi verdiği ve savunduğu listeden şunları görürüz:

* Ağustos 1980-Nisan 1981 arası 9 aylık dönemde GDS toplam 7 bildiri çıkarmıştır. (Bu "bazı" bildiriler dışında başka "bazıları" varsa; GDS açıkla - yınca onlar üzerinde de dururuz.)

* Bu 7 bildiriden dördü Türkiye ile ilgili bildirilerdir. Bu bildiriler ya doğrudan doğruya bizim düzenlediğimiz; ya da Türkiyeli oportünist örgütlerin düzenlediği; büyük çoğunluğu Batı Almanya'daki Türkiyeli devrimci işçiler tarafından oluşturulan eylemlerde dağıtılmak üzere çıkarılmış bildirilerdir. (Katip Saltan; Türkiye'de askeri darbe; TKP/ML-TKKO davası; SPD-FDP Hükümetinin "sol" temsilcilerinin Türkiye ziyareti)

* Bu 7 bildiriden biri, GDS ile bizim ortaklaşa çıkardığımız ve yine bizim düzenlediğimiz eylemler sırasında; büyük çoğunluğunu Türkiyeli devrimci; ö nemli bölümü şu veya bu Türkiyeli örgütte örgütlü Türkiyeli işçiler arasında dağıtılmak üzere çıkarılmıştır. (Faşizme karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz)

YANI GDS'in olumlu örnek olarak verdiği propaganda çalışmasında dışta yapılan propaganda ve ajitasyon esas hedefi, kesinlikle öncelikle Batı Alman işçiler değil; Türkiyeli örgütlü, devrimci işçiler dir.

* Yedi bildiriden yalnızca ikisi Batı Alman oportünist gruplarının yaptığı eylemlerde, onların tabanını; (bu anlamda Batı Alman işçi sınıfının oportünist örgütlerce etkilenen öncü kesimini) hedeflemektedir. Bunlardan KABD toplantısı için çıkarılan bildirinin dağıtımını bizim yoldaşlarımız tarafından yoğun şekilde desteklendi; aynı toplantıda biz de bir bildiri dağıttık. (KABD'nin revizyonist çizgisini teşhir edelim)

KPD'nin "Frankfurt'ta yaptığı toplantı" ise deyim yerindeyse GDS'in "kapısı önünde" yapılan bir toplantıdır. Ve fazla çabayı gerektiren bir iş değildir. (KPD'nin barış planı ile ilgili bildiri)

Biz GDS'in burada olumlu örnek olarak verdiği propaganda çalışmasını, hedefi yanlış seçilmiş; kesinlikle GDS'in esas görevini çözmeden; kesinlikle yetersiz bir ajitasyon ve propaganda çalışması olarak değerlendiriyoruz. Ve bu tip bir ajitasyon-propaganda çalışması ile Batı Almanya'da işçi sınıfının öncü kesiminin Batı Almanya Marksist-Leninist partisini inşa için kazanılamayacağını düşünüyoruz. GDS'in burada örnek verdiği propaganda-ajitasyon faaliyetleri üzerine ciddi bir şekilde düşünülmesi bizim görüşümüze göre zorunludur.

Ama o bunu yapacak yerde; kendi hata ve eksiklikleri üzerine kafa yoracak, getirilen eleştiriye kendi teori ve pratiğini gözden geçirmek için kullanacak yerde; eleştirilecek hiçbir şey yokmuş gibi, korkunç bir burnu büyüklükle sempaticanlara üstten bakar bir tavırla cevap veriyor.

Açığıdır ki propaganda-ajitasyon konusunda getirilen somut eleştiriye takınılan tavır, GDS'in parti inşasının birinci aşamasını nasıl kavradığının uygulamaya bir yansımasıdır. GDS bu tavrını teorik olarak da gerekçelendirmeye çalışmaktadır:

3. GDS TEORİYİ PRATIĞİNE NASIL UYDURUYOR?

oo

GDS, sempatizan komitenin getirdiği eleştiri ile a rasında olan içeriksel gelişmenin, parti inşasına ilişkin iki zıt çizginin varlığı şeklinde bir gelişme olduğu tespitini yapıyor.

Önce biz sempatizan komitenin yazısından tam olarak bizimle bu konuda zıt bir çizgi savunduğu sonucunu çıkaracak durumda değiliz. Ama sempatizan komitenin getirdiği eleştiride,

"Bugün Batı Almanya'daki Komünist teşkilatın görevi içe dönük çalışma adına teoriyi öne çıkarıp, işçi sınıfı hareketini seyretmek değil, biz zat gücü oranında işçi sınıfının içine girip örgütlenmek, teoriyi pratikle kaynaştırmaktır"

şeklindeki tespitinin ilk bölümünde, "içe dönük çalışmanın ve teorinin öneminin bugün öne çıkartılması" ile giriştiği polemikte böyle bir yanlış çizginin temeli olduğunu düşünüyoruz. Bunun böyle olup olmadığını tartışma gösterecektir.

GDS'in iki aşamalı parti inşası konusunda savunduğu ve uyguladığı çizgiye gelince: Biz bugün gelen yerde GDS ile bizim aramızda bu konuda özsel, içeriksel bir gelişme olduğunu söyleyebilecek durumdayız.

Bu kendini önce en açık biçimi ile pratikte parti inşasının birinci aşamasında ajitasyon-propaganda faaliyetine ve kitle çalışmasına verilen önemde göstermiştir.

GDS 1 Mayıs somut eylem pratiği içinde bize karşı girdiği polemikte çok açık bir biçimde parti inşasının birinci aşamasında olunduğu, ve Marksist-Leninist dünya hareketinin içinde bulunduğu durum, vb. gerekçelerle —ki bunlar önemli gerekçelerdir, — yapılacak bir yürüyüşte "yakın çevremizdeki arkadaşların moralman güçlendirilmesi görevinin, dışta yapılacak ajitasyon-propaganda ile bizim tanıtmamız görevinden nerdeyse daha önemli ve fakat en azından onun kadar önemli" gördüğünü açıklıyor; DGB yürüyüş ve mitinglerinde çok yoğun komünizm propagandası imkanlarını terkedecek bir eylem biçimini önererek; geri sempatizanların eylemin biçimi konusunda yeterince dikkate alınmamasını önerme anlamına gelen bir tavrı takınarak; birinci aşamayı ve bu aşama içinde kitle çalışmasını yanlış ele aldığını belgelemiştir.

GDS 1 Mayıs polemiklerinde içinde bu tavrını teorik olarak gerekçelendirmeye çalıştığı yerde de, kitle eyleminin sözkonusu olduğu bir bağlamda, tartışmaların tam da, o tür görevlerin de çözülme imkânının olup olmadığı; ve nasıl çözüleceği üzerine yoğunlaştığı bir anda, "yeni sempatizan kazanma birinci aşamada esas görev değildir" şeklindeki genel doğru ile sapmasını savunmuştur.

GDS 12 Eylül ile ilgili polemik içinde "parti inşası ile kitle çalışması"nın birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi koyup; bu ikisinin birleştirilmesine karşı yürüttüğü polemikte, çok açık bir biçimde bu konuda teorik olarak da sapma içinde olduğunu belgelemiştir.

Onun pratikte çok açık bir şekilde dıştaki ajitasyon-propaganda çalışmasına gerekli önemi vermemesi şeklinde yansıyan sapmasının teorik temeli de sempatizan komiteye verilen cevap içinde vardır.

Şöyle ki: GDS sempatizan komiteye verdiği cevaptan şöyle diyor:

"Pratik çalışmanın sürekli olarak önde geldiği şeklinde 'Halkın Dostları'ndan yaptığımız alıntının bizim için de geçerli olduğunun başından beri açıkça tespit ettik. Ekte basılan ve 1974 yılından olan 'Batı Almanya'da Marksizm-Leninizmin temel sorunları ve oportünizm'den yapılan alıntıdan görülebileceği gibi bunu savunduk ve propaganda ettik."

Yani GDS bu noktada Lenin'i başından beri savunduğunu söylüyor. Şimdi önce Lenin'in ne dediğine bakalım. Lenin şöyle diyor:

"Sosyal-demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve muazzam kapsamını böylece vurgularken, hiçbir şekilde çalışmanın PRATİK çalışmanın önünde yürüyeceğini anlatmak istemiyorum. Özellikle, bu sonuncunun, birincisi tamamlanmaya kadar ertelenmesi gerektiğini de anlatmak istemiyorum. Ancak "sübjektif toplumbilim yöntemi"nin hayranları, ya da ütopyik sosyalizmin izleyicileri böyle bir sonuca varabilirler."

(Ülke Yayınları, c.1, s.301)

Lenin burda durmuyor, pratik lafına bir dipnot düşüyor ve şunları hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta söylüyor: (Daha 1894'te; sosyal-demokrat partinin yaratılmasının görev olarak tespit edildiği, partinin birinci inşa aşaması içinde bile sayılmayan bir dönemde!!!)

"Tersine, PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR. Çünkü birincisi, teorik çalışma ancak pratik çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlar, fakat ikincisi, sosyal-demokratlar ellerinde olmayan nedenlerden dolayı kendilerini öyle sıkça teorik çalışmaya vermeye zorlanmaktadır ki pratik çalışmanın olanaklı olduğu her anı çok iyi değerlendirmektedirler."

Lenin çok açıktır. Yoruma yer yoktur. Lenin genel olarak pratiğin her zaman önde gelmesinden değil; dar anlamda pratikten, PRATİK AJİTASYON-PROPAGANDA FAALİYETİNDEN, bunun HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMASI GEREKTİĞİNDEN söz ediyor.

Peki GDS bu noktada Lenin'i nasıl savunuyor?

Önce alıntı yapıp savunduğu 1974'teki yazısında, Stalin'den bir alıntıyı yorumlarken, pratik faaliyetin "parti inşası" pratik faaliyetini kapsayacağına da söylüyor.

İkinci adımda teori'nin parti inşası pratiği ile birleştirilmesi gerektiğini söylüyor.

Üçüncü olarak, pratik faaliyetin sürekli olarak önplanda olduğunu, çünkü teorik çalışmanın bunun için yürütülmesini söylüyor.

İşte Lenin'in berrak tespiti böyle adım adım değiştirilerek, teori pratiğe uydurularak savunuluyor.

Birinci adımda pratik; parti inşası pratiği olarak yorumlanıyor.

İkinci adımda teori'nin parti inşası pratiğine hizmet etmesi gerektiği tespit ediliyor.

Üçüncü adımda pratiğin her zaman önde gelmesi; parti inşası pratiğinin önde gelmesi şeklinde empoze ediliyor. Ve bunun Lenin'in düşüncesi olduğu empoze edilmeye çalışılıyor. İlginç olan, GDS'in kendisinin Lenin'den tam da onun bu sorunu tartıştığı alıntıyı yapmamış olmasıdır! Ama o Lenin'i anıttırma içinde aktarmaktadır.

Lenin çok açık bir biçimde parti inşası pratiği veya genel anlamda pratik her zaman önplana alınmalıdır demiyor! Hayır! Lenin'i böyle aktarmak, savunmak; gerçekte Marksist-Leninist teorinin saflığını ve bütünlüğünü bozmaktır; Lenin'i çarpıtmak, Leninizmi kendine uydurmaktır. Lenin çok açık bir biçimde "PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON FAALİYETİ HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR" diyor!

İşte Lenin! Bolşevikler Lenin'in bu görüşüne uygun davranmışlardır. Ve güçleri oranında dışlarında gelişen kitlesel sınıf mücadelesinin sorunlarına tavrı koymuşlar; bu mücadeleye en baştan itibaren güçleri oranında katılıp önderlik etmeye çalışmışlardır. Lenin'in Rusya sosyal-demokrat hareketi ne getirdiği "yenilik" de budur!

Ve işte GDS'in Lenin'i savunması! Onlar da kendi teorilerine /bu teori Lenin'in çarpıtılması üzerine kurulu/ uygun olarak pratik propaganda-ajitasyon faaliyetini "önplana" almıyor; buna gereken önemi vermiyorlar.

Şimdi denebilir ki, ama "parti inşası pratiği" kitle içinde ajitasyon-propaganda faaliyetini de içerir. Bu yüzden Lenin'in "pratik ajitasyon-propaganda faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" tezi ile GDS'in "parti inşası pratiği önplanda ele alınmalıdır" tezi çelişmemektedir.

BOLŞEVİK PARTİZAN

Ama bu gerekçe de sakattır. Çünkü GDS yazısında çok açık bir biçimde pratik propaganda-ajitasyon faaliyetleri ile; parti inşası pratiğini birbirinden ayırmakta; ve parti inşası pratiğinin önplanda geldiğini. —Lenin'le adını vermeden polemik içinde!— ilan etmektedir.

GDS şöyle demektedir:

"Bundan dolayı teori ile pratik arasındaki bağ sorununu ele alındığında şunlara dikkat çekmek gerekir:

Birincisi, teori parti inşasının pratiği ile birleştirilmelidir; ve ikincisi, bu yetmez, aynı zamanda teori kitleler ve devrimci güçler arasındaki pratik faaliyetle de birleştirilmelidir."

GDS çok ustaca! bir biçimde "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önplana alınması" şeklindeki Leninist talebi ortadan kaldırmakta; birinci aşamada pratik ajitasyon-propaganda faaliyetini küçümseyen tavrını, Leninizmi çarpıtarak teorileştirmektedir.

Biz Lenin'in "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetleri her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki sözlerinin ilkesel bir tespit olduğunu; onun her zaman —yani birinci aşamada da— geçerli olduğunu; bunun teorinin işçi sınıfı içine taşınmak için var olduğunu vurgulayan bir tespit olduğunu söylüyor ve bu tespiti savunuyoruz; kavradığımız ölçüde uygulamaya çalışıyoruz.

Buğün içinde bulunduğumuz, parti inşasının birinci aşamasının henüz başlangıcında bulunduğumuz bir dönemde İÇE DÖNÜK çalışmanın; parti inşasının çeşitli görevleri arasında teorik çalışmanın önplanda gelmesi; hiçbir şekilde daha geniş bir anlamda "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin bugün de önplana alınması" gerçeğini ortadan kaldırmaz. Çünkü İÇE DÖNÜK çalışma ve teorik çalışma DIŞTA bu çalışmanın ürünlerini yaymak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme için vardır. Başka bir şey için değil. Parti inşası; Parti, işçi sınıfı için vardır. Başka bir şey için değil.

GDS sempatanlara verdiği cevapta, üç yazı sayıp bunları eleştirmesini, buna cevap vereceklerini söylüyor.

Sorun tabii böyle de ele alınmalı, GDS'in söylediklerinde hataların ne olduğu bulup konulmalıdır.

Ama sorunu yalnızca böyle koymak, "işte yazılarımız, eleştirin!" demek; oportünistlerin belirgin özelliklerinden birinin söz/eylem uygunsuzluğu olduğunu da gözlerden gizleyen bir yaklaşımdır.

Hayır, yalnızca GDS'in ne dediği değil; ne yaptığı da önemlidir. Bu bağlamda bunlar da tartışılmalıdır. Ve sempatizan komitesi bu alanda gördüğü bir hataya dikkat çekerek doğru bir tavır takınmıştır.

Ocak 1983

GDS'İN 1974'TEKİ YAZISI ÜZERİNE TEZLER HALİNDE İLK DÜŞÜNCELER

oo

Bu yazıdan alıntı yapılan yerler ve yazının diğer bölümleri de önumüzdeki dönemde incelenmeli, üzerine tartışılmalıdır. Biz bu tartışmaya bir başlangıç olarak burada kısa tezler halinde, burada yayınlanan bölümler hakkında ilk düşüncelerimizi ortaya koyuyoruz.

Bunu yapmadan önce şu tespiti yapmak görüşümüzde zorunludur: GDS daha 1974'te bir grup olarak ortaya çıktığında; bizim ancak 1980'de çok kaba hatları ile ortaya koyduğumuz bir sorunun; Bolşevik Parti inşasının (devrimden önce) iki aşamadan geçerek gerçekleşmesinin evrensel bir yasa olduğunu teorik olarak ortaya koymuş ve savunmuştur. Bu onun üstün lüğü ve olumlu yanısıdır.

Bu sorunun ama bir de diğer yanı vardır. O da şudur:

74'te bu sorunu GDS'in koyduğu biçimde koymuş olma; bu konunun derinleştirilmesi ve pratik uygulama

ması için; bizimle karşılaştırıldığında en azından 6 yıl daha fazla zamana sahip olmak demektir. Bu süre içinde GDS parti inşası pratiğinden ne yapmıştır? Bu zaman doğru değerlendirilmiş midir? Parti inşası konusunda GDS teorisini derinleştirmiş midir? Pratikte yaptığı propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin sonuçları; örgütsel sonuçları kendisini nasıl göstermektedir? Şimdi görebildiğimiz kaba-bariz hatalar nasıl yapılmaktadır? Esasında GDS'in sorunu bizden çok erken bir dönemde teorik olarak koymuş olması; onun bugünkü hatalarını daha da ağırlaştıran bir unsurdur.

Giriş ile ilgili:

GDS girişte olumsuz olarak bugün nerede çalışmaya önem verilmemesi gerektiğini söylüyor. Ama olumlu olarak nerede çalışılması gerektiğini de, bu konuda somut planının ne olduğunu ve hangi adımları atmayı düşündüğünü koymuyor. Bu yanlıştır. Bu konuda GDS berrak görüşlere ve plana sahip değildir. Bu olmayınca da "parti inşası" saksıda çiçek yetiştirilmeye benzer.

Teori ve pratiğin birliği sorunu; partinin yaratılması için teorinin esas halka olarak rolü üzerine

1. Bu bölümde Lenin'in "Halkın Dostları"nda savunduğu "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetleri her zaman önplana alınmalıdır" tezi çarpıtılmakta; önplana alınması gereken pratik, "parti inşası pratiği" şeklinde yorumlanmaktadır.

2. Buna bağlı olarak "öğrenme, propaganda, örgütlenme tek bir çalışmada kaynaşır" şeklinde, bunların birliğini öne çıkaran alıntının yorumunda; esas halka sorununun tartışıldığı yerde, tam da bu sırtın temel düşüncesi, bunların "bir çalışmada kaynaştığı" düşüncesi kaynaşıp gitmektedir.

3. Bu "bir tek çalışmada kaynaşan" üç çalışmadan çeşitli dönemlerde birisinin öne çıkması mümkündür. Ama bu hiçbir şekilde bunların İÇİÇELİĞİNİ ortadan kaldıracak biçimde yorumlanmamalıdır. Ayrıca bunlardan birinin de bütün bir aşama boyunca hep önde geleceği vs. şeklindeki yorumlar da yanlıştır.

GDS sorunu tartıştığı yerde, önce "bizim durumumuzda teori esastır" diye lafa girmekte; bir paragraf altta ise genel tartışmaya geçmekte, "kadroların kazanılması ve yetiştirilmesi ve bir örgütün yaratılması esas halka olamaz" demektedir.

Böylece birinci aşamada teorinin her zaman esas halka olması teorisini için kapı açılmaktadır. Sonra ki bölümlerde de yine "bizim durumumuzda" denmesi durumu kurtarmamaktadır.

Batı Almanya'da işçi sınıfı içinde ve devrimci ilericiler için faaliyet ... üzerine

1. Genç bir partinin hemen kitleler üzerinde büyük etki kazanmasını beklemek doğru değildir. Bir partinin, grubun Marksist-Leninist olup olmadığını belirleyen de andaki kitle etkisi değil; savunulan, uygulanan çizgidir. Bunlar katıldığımız genel doğrulardır. Yine de bu genel doğruların kitleler içinde çalışmanın önemi, şekli, vs. üzerinde konuşulduğu yerde tekrarında fazla yarar görmüyoruz.

Bizce sorun şöyle konmalıdır: Marksist-Leninist bir grup ya da parti, inşasının en başından itibaren, kitle içinde etki kazanmayı; etkisini arttırmayı amaç olarak koymalı, bu yönde de çaba sarfetmelidir.

Birinci aşamada öncelikle propaganda yapılacak demektir; öncelikle işçi sınıfının ileri kesimine seslenecek, o hedeflenecek demektir; bunun yanında orta ve geri kesimlere de güç oranında seslenme, onları da örgütlemeye yönelme görevini ortadan kaldırmaz.

Ama bu görev kardeşlerin pratiğinde ortadan kalkmaktadır. Teoride ise bu görevden hemen hiç söz edilmemektedir. GDS hatta birinci aşamada bir işçinin GDS ile revizyonist/sahte Marksistler arasında olan temel çelişmeleri kavramadan da olsa GDS çevresinde kalmasını "istenmeyen" bir durum ilan etmektedir. Biz bu yaklaşımı yanlış buluyoruz. Tabii

ki görev o işçiye farkları kavratmaktır. Ama kavra madiği halde halâ bizim çevremizde ise, onu çevre- de tutmak (bir yandan eğitmeye çalışarak) da görev dir.

2. Şu veya bu oportünist örgüt içinde var olan Marksist-Leninist güçlerin o örgüt içinde daha bir süre kalabilmeleri bizce mümkündür. Bu ille de cep heden mücadeleyi engelleyen birşey olarak görülüp, "ilkesel olarak" reddedilecek birşey değildir. (Ba tı Almanya somutunda sözü edilen oportünist örgüt- ler içinde çalışmamak bize doğru görünüyor.)

3. GDS teoride gayet doğru olarak "proleter par- tide temel örgütün işletme (fabrika) hücresi" oldu ğunu tespit ediyor.

Soru: Bu konuda şimdiye dek atılan adımlar??

(Bu konuda bizim hatalarımız GDS'in hatalarını örtmemeli.)

İşçi sınıfı içinde propaganda ile ilgili olarak:

Soru: "Güncel politik olaylara bağlı olarak Mark sist-Leninist açıdan burjuvazinin gerekçelerine kar şı konulmalıdır"(GDS) görevinin çözümü konusunda G DS şimdiye dek ne yaptı?

Soru: Oportünizm konusunda, kendi ülkesindeki o- portünizmin somut teşhiri konusunda şimdiye dek ne yaptı?

Soru: Genel olarak kendi propaganda çalışmasını nasıl değerlendiriyor?

Biz kesinlikle yeterli bir çalışma yürütülmediği; bu konuda güç olduğu halde bunun yapılmadığını söy lüyoruz.

4. **Sendikal çalışma** konusunda yine sorun emperya list sendika aygıtı içinde çalışma olarak konuyor. Sendikaların fethedilmesinin, sendikalarda örgütlü işçilerin fethedilmesi demek olduğu; Batı Almanya' da işçi sınıfının ileri kesiminin sendikalarda ör- gütlü olduğu kavranmıyor.

5. Dışa dönük **sistemli** propaganda çalışması nere de?

6. "Devrimci eylemlere ve günlük mücadelelere ko münistlerin katılması zorunludur"(GDS) teorik görü şünün uygulaması ne alemde?

GDS bütün bu somut sorulara somut olarak cevap vermeli; sorunu genel laflarla geçiştirmeye çalış- mamalıdır.

Ocak 1983

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA" ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR

Değerli yoldaşlar,

Akima Karşı teşkilatına yazmış olduğunuz yazıda, sizinle paylaşmadığım önemli noktalar vardır.

1. **nokta meçot** konusunda: Yazının başında şöyle yazıyorsunuz:

"Önce şunu belirtmekte yarar vardır sanıyoruz. Biz Türkiyeli komünistlerin büyük bir kesimi si- zin yazılarınızı okuyup inceleme imkânı yoktur" deniliyor ve şöyle devam ediliyor
"Bundan dolayı aşağıda getireceğimiz eleştiri e- sas olarak siz kardeş teşkilatımızın pratik müca delesine dayanılarak getirilmiştir. Çünkü gerçek te Parti inşası konusunda sizin görüşlerinizi de taylı olarak incelemedik."

Bana göre, burada kullanılan yöntem ML bir yöntem değildir. Çünkü Akima Karşı teşkilatının teorik o- larak neler yazdığı-çizdiği konusunda bilgisi olma yan komünistlerin" Akima Karşı teşkilatına sadece pratiğinden yola çıkarak onların bugün tespit et- tikleri esas görevlerinin yanlışlığını belirtmeye hakları yoktur. Mao'nun deyişiyle, "Araştırma, in- celeme yapmanın konuşma hakkı yoktur". Ve bu söz tam da arkadaşlar için geçerlidir.

2. **nokta eleştirinin** getirildiği hedef:

Yoldaşlara göre, GDS'ten yoldaşlar, bugün B. Al- manya'da Bolşevik bir Partinin inşası için, tespit ettikleri, Partinin 1. aşamasıyla ilgili, teorikça lışmanın önceliği, yanlıştır. Yalnız yoldaşlar şü nu doğru buluyorlar: "GDS'in bugün Parti inşasının 1. aşamasında oldukları". Ondan sonra şöyle devam ediyorlar:

"Bizim doğru görmediğimiz şey, sizin içe dönük ça lışmayı esas aldığınız ve bu dönemde işçi sınıfı nın öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceği nizdir."

Yani yoldaşlara göre, GDS teşkilatının içe dönük ça lışmayı esas alması, ve bugün esas görevin, Bolşev- vik bir partinin inşa edilmesi, Marksizm-Leniniz- min ilkelerinin öğrenilmesi, Partinin kendisini bir güç haline getirmesi, uluslararası komünist hareke tin birliğinin sağlanması, yanlıştır. Yoldaşlar ilk önce şunu söylememe izin verin ki, siz Bolşevik Par tinin 1. aşamasını hiç mi hiç kavramadığınızı gös- termektesiniz. Ve siz yoldaşlara soruyorum: Bugün

Bolşevik Merkez Komitesinin tespit ettiği nedir? Bana göre, eleştirdiğiniz konu tam da Bolşevikle - rin bugün esas aldıkları görevdir. O halde Bolşe- vik Merkez Komitesini de eleştirmeniz gereklidir , şayet savunduğunuz görüşlerde tutarlısanız. Ve yol daşlar devamla partinin 1. aşamasında işçi sınıfı- nın öncüsünün kazanılabilmesi için de ajitasyon ve propagandanın önplana alınmasının gerekliliğini be lirterek, kafalarındaki bu Marksizm-Leninizmden u- zak hayallere, Lenin'in bir alıntısını uydurmaya ça lışarak, görüşlerini beslemeye çalışıyorlar.

Yoldaşlar burada Lenin'in alıntısını kendi kafa- larındaki kalıplara uydurarak, alıntıyı yanlış yo- rumlamakta ve çarpıtmaktadırlar. Şöyle ki; alıntı yapıldıktan sonra, yorumlaması şöyle yapılmaktadır:

"Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi Lenin yoldaş teorik çalışmanın hiçbir zaman pratik çalışmanın önüne alınamayacağını, tersine **pratik propaganda** ve **ajitasyon** çalışmasının her zaman önplana(abç) alınması lazım geldiğini ortaya koymaktadır."

Bana göre, Lenin'in bu alıntısını yoldaşların yo- rumladığı gibi yorumlamak, Marksizm-Leninizmden u- zaklaşmak, Marksizm-Leninizmi çarpıtmaktır. Adı ge çen alıntıda açık olarak şu söylenmektedir: teorik çalışma ile pratik çalışmanın diyalektik olarak bir birine bağımlı ele alınmasını ve pratik çalışmanın olabilmesi için, teorik aydınlığa ihtiyaç olduğu bu lirtilmektedir. Teorik olarak varılan aydınlık, pr- tiğe uygulanmadığı müddetçe hiçbir şeydir. Ve Lenin alıntıda özellikle vurguladığı, teorik ve pratiğin birbirinden koparılamayacağı, birbirine bağımlı o- larak ele alınmasının gerekliliği belirtilmektedir. Ve Liebknecht'in önemli değerli sözlerini aktarı- ken, getirilenler doğrulanmaktadır. Fakat eleştiri yi getiren yoldaşlar, Lenin'in, Liebknecht'ten ak- tardığı değerli sözlerini alarak ondan bir parag- raf önce çarpıttıkları Lenin'i, Liebknecht'le çelişkiye düşürüyorlar. Fakat yoldaşlar ya ne yaptık larının farkında değiller, ya da bilinçli olarak Marksizm-Leninizmi çarpıtıyorlar. Liebknecht şöyle diyor: "Studieren, Propagandieren, Organisieren" Yoldaşlar buradaki sıralamadan bir anlam çıkaramı- yorlar mı? Yoksa yoldaşlara göre, Lenin veya Lieb- knecht şöyle yorumlanabilir mi: buradaki formülas- yonun bir önemi yoktur, baş tarafa "Propagandieren, Organisieren, Studieren" şeklinde de olabilir mi? Şimdi yoldaşlar hırslı hırslı şunu söyleyecekler :

BOLŞEVİK PARTİZAN

Sen bizim savunmadığımız şeyleri bize maletmeye çalışıyorsun. Maalesef yoldaşlar, eleştirinizdeki görüşleriniz aynen bunu yansıtmaktadır.

Bana göre, Lenin'in veya Liebknecht'in söylediklerinden "Studieren, Propagandisieren, Organisieren", ilkönce her zaman pratik çalışma önplana alınmalıdır görüşü, Marksizm-Leninizmden uzaklaşan, Lenin'in görüşlerini revize eden görüşlerdir.

Lenin'in (s.194'teki) görüşleriyle Liebknecht'in görüşleri (s.195) birbiriyle uyum içinde Marksist-Leninist görüşlerdir. Lenin'in Liebknecht'ten aktardığı "Studieren, Propagandisieren, Organisieren" cümlesi de, yazıldığı şekliyle öğreticidir. Burada ki sıralamada bir anlam ve mana vardır, o da, Marksist-Leninist teoriyi öğrenme, kavrama ışığında işçi sınıfının öncüsünü kazanmak için, propaganda yapılır ve süreç içinde de kazanılanlar örgütlenir. Her halükarda, yapılacak propaganda ve ajitasyon, ML ilkelerin ışığında yapıldığı takdirde bir anlam kazanır. Yoksa 12 Eylül öncesi Türkiye'deki tüm devrimci örgütlerin (bunlara TKP/ML de dahildir) içi boş ML ilkeler ışığında yapılmayan ajitasyonların ne kadar işçi sınıfı içinde etkili oldukları hepimizin bilgisi dahilindedir.

Ve yoldaşlar, verdikleri 2. alıntıyı da kendi kâfalarına göre yorumlayarak, çarpıtıyorlar.

2. alıntıda "Studieren, Propagandisieren, Organisieren" cümlesinden sonra alıntı şöyle devam ediyor:

"Yukarıda değinilen teorik çalışma olmaksızın ideolojik lider olamazsınız, bu çalışmayı davanın gereksinimlerini karşılamaya yöneltmeden, ve bu teorinin sonuçlarını işçiler arasında yaymadan ve onların örgütlenmesine yardımcı olmadan ideolojik lider olamayacağınız gibi."

Bu alıntıdan sonra, eleştiri yazan yoldaşlara göre, yine işçiler arasında teorinin sonuçlarının propagandası yapılmadan, işçilerin örgütlenmesi yapılmadan ideolojik önder olunamayacağı belirtilmekte ve GDS'ten yoldaşlara soruyorlar, siz kaç se neden beri bu işi nasıl yapıyorsunuz? Siz mi işçileri örgütleyeceksiniz, yoksa işçiler mi sizin yazılarını okuyup, o işçiler mi sizi örgütleyecekler?

Arkadaşlar ilkönce verdikleri alıntıyı kendi kâfalarına uyduğu gerekçesiyle, verdikleri 2. alıntıyı da kendi görüşleri temelinde yorumluyorlar. Halbuki alıntı açıkta, Marksist-Leninist teoriyi öğrenmeden, incelemeyen, kavramadan, ideolojik olarak önder olamazsınız. Devamla, birbirine bağlı olarak (diyalektik bağ içinde) öğrenilen Marksist-Leninist ilkeler, Marksist-Leninist teori sosyal hayata geçirilmediği, bu teorinin sonuçları işçi sınıfına taşınmadığı, kavratılmadığı, işçiler örgütlenilmediği müddetçe ideolojik lider olunamayacağı belirtilmektedir.

Yoldaşların eleştiri getirdikleri GDS teşkilatı bugün tam da yazıda verilen alıntılar ışığında kendisine esas görev olarak, Parti inşasının 1. aşamasını almakta, ve bu görevleri çözme doğrultusunda mücadele etmektedir. Yani GDS bugün, Partinin 1. aşamasını bitirmiş değildir. Bilakis bu aşamanın henüz başlangıcındadır. Durum böyleyken, çalışmanın merkezine konulması gerekli olan esas halka, ve GDS'in de koyduğu gibi, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi, yani teorik çalışmanın esas alınması, diğer çalışmaların tümü, bu çalışmaya tabi kılınarak ele alınması olmalıdır.

Yoldaşların sonradan verdikleri alıntılarının tümünü, kendi görüşleri doğrultusunda yorumlama durumundadırlar, ki bu alıntılar kesinlikle GDS'ten yoldaşların doğru ve Marksist-Leninist bir yolda olduklarını doğrulayan alıntılardır.

Fakat yoldaşların, GDS teşkilatının yazılı-çizili görüşlerinden yoksun oldukları için, kulaktan dolma, sadece pratiğe bakma (ki GDS'in bu pratiği de tespit edilen Marksist-Leninist görevlere hizmet eden bir pratiktir —BN) durumundan, GDS'ten yoldaşları eleştiriyorlar. Fakat biraz okuma zahmetine katılsalar, özellikle Bolşeviklerin ayrılktan bu yana yayın organlarında (Bolşevik Partizanlarda) çıkan Türkçe yazıları okusalar, bu eleştirileri daha ciddi bir eleştiri olurdu.

Yoldaşça selamlar,
19.08.82
Sıtkı

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR" HAKKINDA TAVRIMIZ

Bu eleştiri yazısı, eleştiri kaleme alanın önemli bir sapmanın temsilcisi olduğunu gösteren bir yazıdır. Yazıda yanlış görüşleri ispatlamak için, Lenin'in savunulması adına Lenin çarpıtılmaktadır.

Kısaca yazının sistemi içinde gidelim:

1. Yöntemle ilgili:

Burada getirilenler arasında "sakın eleştirmeyin" ile eş anlamlı saçmalıklardır. Eleştirmen; GDS'e eleştiri getiren yoldaşların getirdikleri eleştiride kendilerinin dikkat çektiği bir eksikliği sömürüp, "sizin GDS'in parti inşası konusunda teorik olarak ne dediğini bilmeden eleştiri getirmeye hakkınız yoktur" şeklinde bir tavır takınıyor. Bu tam mükemmel milliyetçi küçük burjuvaların ve bürokratların eleştiri bastırmak için takınacakları tavrıdır. Açıkta ki, GDS'in bütün teorisini ve pratiğini inceledikten sonra eleştiri getirmek, bu eleştiri teoriden de alıntılarla desteklemek iyi bir şeydir. Peki ama, pratikte birtakım şeylerin iyi yürümediğini, doğru yürümediğini görenler, ve fakat teorik olarak ne dediğini henüz incelememiş olanlar ne yapacaklar? Eleştirmene göre susmaları gerek! Öyle ya, "Akıma Karşı teşkilatının teorik olarak neler yazdığı çizdiği konusunda bilgisi olmayan 'komünistlerin' Akıma Karşı teşkilatına, sadece pratiğinden yola çıkarak onların bugün tespit ettiği görüşlerin yanlışlığını belirtmeye hakları yoktur." Eleştirmen bu saçmalığına Mao'yu ortak etmeye çalışıyor. Ama biraz 'araştırma' yapmış olsa, Mao'nun "Araştırma yapmayanın sözü hakkı yoktur" lafını, gerçeği kitaplarda bulmaya çalışıp, mutun incelenmesini reddeden şablonculara karşı, dogmatiklere karşı söylediğini, tam da somutun incelenmesinin önemini belirtmek için söylediğini bilmesi gerekirdi.

Stalin Leninizmin yönteminin en önemli taleplerinden birinin, söz/eylem uygunluğu olduğunu belirtir; ve teorik olarak söylenenlerin pratikte uygulanmıyorsa peş para etmediğini belirtir. Uygulamanın bir partinin değerlendirilmesinde olağanüstü önemine dikkat çeker. Bu ne demektir? Eğer pratik uygulamada birtakım şeylerin yanlışlığı görülüyorsa, ille de onların eleştirilmesi için, teoride de onların yanlış söylenip söylenmediğine bakmak gerekmez. Pratikten yola çıkarak eleştiri getirilebilir! Bunda Marksizm-Leninizmin yönemi açısından en küçük bir sakatlık yoktur. Kaldı ki, GDS'i bunca savunan ve ona eleştiri getirme hakkını karşısındaki elinden alan yoldaşın kendi mantığına göre, hangi hakla GDS'i savunduğu da soru işaretidir. Acaba o bu savunma pozisyonuna girerken GDS'in savunduğu konudaki tüm teorisini ve pratiğini inceledi mi? Neresinden bakılırsa bakılsın; eleştirmenin buradaki eleştiri bastırır tavrının Marksizm-Leninizmle ilgisi yoktur. Bu tavır derin bürokratik bir tavrıdır.

2. Eleştirinin hedefi ile ilgili:

Eleştirmen, "Yoldaşlara göre, GDS teşkilatının içe dönük çalışmayı esas alması ve bugün esas görevin bolşevik bir partinin inşa edilmesi, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi, Partinin kendisini bir güç haline getirmesi (ne de mekse? —BN), uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması" diyor. Bu iddialarını dayandırdığı yer ise şu cümle:

"Bizim doğru görmediğimiz şey, sizin içe dönük çalışmayı esas aldığınız ve bu dönemde işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı nasıl gerçekleştireceğinizdir."

Bu cümleden, "bugün esas görevin parti inşası olduğunun, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanmasının, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesinin yanlış olduğu" şeklindeki sonuçların nasıl çıkarılacağı eleştirmeninki zidir.

Bu cümlede gerçekten de 'içe dönük çalışmanın esas alınması' da eleştirilmektedir. Ve bu tespit yanlıştır. Ancak bu yanlışın değerlendirilmesi için, yoldaşların ne demek istedikleri sorulup öğrenilmelidir. Çünkü bu cümleden sonraki cümle, bizim için de sorun olan birşeyi dile getirmektedir. Evet, GDS ve diğer kardeşler "işçi sınıfının öncüsünü nasıl kazanacaktır?" Bu konuda planları nedir? Ve bugüne dek ne yaptılar? Bu soruyu mutlaka sormak, somut cevap talep etmek doğrudur. Ve pratikte bu konuda görülen şeylerden yola çıkarak işlerin doğru yürümediği konusunda görüşleri, eleştirileri getirmek de doğrudur.

Bu konuda eleştirinin Merkez Komitesine yöneldiği, eleştirmenin fantezisinin ürünüdür.

Bir noktada, "içe dönük çalışmanın esas alınması" konusunda yapılan tespit noktasında Sempatizan Komiteden ayrılıyor Merkez Komitesi. En azından yazıdan bu çıkıyor. Bu ayrılığın nasıl bir ayrılık olduğu, 'içe dönük çalışmanın esas alınması'ndan ne anlaşıldığı konusunda tartışma içinde ortaya çıkacaktır. Merkez Komitesi hiçbir şekilde içe dönük çalışmanın esas alınmasını; dışta propaganda faaliyeti yapılmayacak; ya da bu faaliyeti önemsiz kılacak şekilde kavramıyor. Tersine içe dönük çalışma Merkez Komitesi açısından dışta yapılacak propaganda ve ajitasyon faaliyetinin; örgütlenme faaliyetinin seviyesini yükseltmek; sürekliliğini sağlamak için de vardır. Belli bir anlamda da esasta onun için vardır. Parti, sınıf mücadelesinin bir aracıdır; amaç değil dir. Bunu herkes kavramak zorundadır.

3. Lenin'i çarpıtan kim?

Lenin çok açık bir biçimde, "Pratik propaganda ve ajitasyon çalışmasının her zaman önplana alınması" gerektiğini söylüyor. Sempatizan Komiteden yoldaşlar yazılarında bunu tekrarlıyorlar. Eleştirmen yoldaş, bu alıntıyı (yorumu değil.. Bu rada yorumlanan birşey yok. Bu laflar aynen Lenin'e ait.) ; Lenin'i çarpıtmak şeklinde gösteriyor. Ondan sonra bir dizi laf kalabalığı yapıyor.

Laf kalabalığına getirmeden şuna cevap vermelidir. Biz Lenin'in "Pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki tespitini genel geçerliliği olan, ilkesel bir tespit olarak değerlendiriyoruz. Yazar, — ve onun görüşünde olanlar — bu tespit hakkındaki görüşlerini açık koymalıdır ortaya.

Genel planda alındığında teori, pratikten çıkar, ve pratiğe hizmet eder. Yani birincil olan, esas olan pratiktir!

Ama sadece bu değil. Bunun dışında sosyal-demokrat (ya da komünist) hareketin "sürekli ve en önemli görevi" pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetidir. Bu anlamda, teorik çalışma, pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti için vardır. Açıktır ki, bu genel tespit, aralarında diyalektik ilişkiler bulunan görevler yığını içinden, içinde bulunulan anda birinin öne çıkmasını engellemez, dıştılamaz. Ve verilen anda şu veya bu görevin öne çıkması, genelde "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önplana alınması gerektiği" gerçeğini de ortadan kaldırmaz.

Liebknecht'ten alıntıyı, "öğrenme, propaganda yapma, örgütleme"yi; hep öğrenmeyi, ya da teorik çalışmayı öne almak şeklinde yorumlamak, kelimenin tam anlamı ile kakavanlıktır. İşte Lenin'i ve Liebknecht'i çarpıtmak budur. Bu sıralama hiç bir şekilde, hep öğrenme, "teori" önde gelecek demek değil-

dir. Lenin bu alıntıyı, üç görev arasındaki sırayı değil, birliği göstermek için kullanıyor. Bizim eleştirmen ise Sempatizan komite ile girdiği polemikte, bu alıntıdan teorinin hep önde geldiği sonucunu çıkaracak yerlere varıyor. Soruyor: "Propagandieren, organisieren, studieren" olur mu? Cevap verelim: Neden olmasın? Eğer belli bir konuda "öğrendi" iseniz, o konuda artık propaganda yapmayacaksınız, yapa çağınız nedir? Propaganda yapmak ve örgütlemek için yapılmayan bir öğrenme nedir? Bir değeri var mıdır?

Tabii ki "öğrenmediğin" şeyin propagandası olmaz. Ama bu ne demektir? Herhangi bir konuda o konunun öğrendiğimiz yanları ne olacak? Diğer yanları da öğrenene dek bekleyecek miyiz propaganda için? Yoksa öğrendiğimizi, öğrendiğimiz ölçüde propaganda edecek miyiz? Sorun budur!

Belli dönemlerde bal gibi teorik çalışma öne çıktığı gibi, belli dönemlerde örgütlenme çalışması önplana geçebilir. Genel alındığında ise teori, pratiğe bağlıdır. "Pratik propaganda ve ajitasyon (ve tabii ona bağlı örgütlenme) faaliyeti her zaman önplana alınmak zorundadır."

Ardından yine GDS savunması. Lenin'le soralım: GDS "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetini önplana" alıyor mu? Bu konuda teori ve pratiği nedir? Eleştirmen, ve GDS savunucuları buna açık cevap vermelidir.

Bunun dışında daha bir dizi inci:

"Çalışmanın merkezine konulması gereken esas halka (hangi çalışmanın acaba? İçteki? Dıştaki? Genel tüm çalışmaları? Vs. —BN) GDS'in de tespit ettiği gibi (! Dikkat, sayı dostluğu başlıyor... Nerede, nasıl tespit etmiş acaba?? —BN) Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi (GDS binliçli olarak öğrenilmesi değil, oportünizme karşı mücadele içinde savunulması diyor bildiğimizce, belki yanlıyoz ruzdur?? —BN), yani teorik çalışmanın esas alınması (Buyrun! Teorik çalışma eşittir Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öğrenilmesi! Teorik çalışmanın alanının böyle daraltılması acaba hangi Marksizm-Leninizme uygun?? —BN) diğer çalışmaların tümü, bu çalışmaya tabi kılınarak ele alınması olduğudur."

Buyrun: Bütün çalışmalar teorik çalışmaya tabi kılınacak! Sorunu böyle koymak kesinlikle Marksizm-Leninizmin alanını terketmektir. Esas görevi teorik çalışma olarak tespit etmek, teorik çalışmanın bizzat kendisinin parti inşası için yapıldığını, yani türeyen ve bağimli bir görev olduğunu tespit etmemek; teorik çalışmaya tam da burjuva akademistlerinin yaklaştığı gibi yaklaşmak demektir.

Aslında her cümle tek tek alınıp eleştirmen teşhir edilebilir. Ama bunun fazla getireceği birşey yoktur. Sorunun özü, eleştirmenin parti inşasının birinci aşamasında 'propaganda ve ajitasyonun rolü', 'kitle çalışması', vb. konularda sapma içinde bulunan görüşler savunduğu olgusudur.

O bu görüşlerini Lenin'e dayandırmaya çalışırken, Lenin'e saldırmakta; onun doğru görüşünü sanki Lenin'in görüşü değil de, sempatizan komitenin yorumu imiş gibi gösterip öyle saldırmaktadır.

GDS'i savunma adına ise, GDS'in görüşlerini de (teorik görüşlerini) doğru dürüst savunmamakta; GDS'in teorisini pratiğe yansıdığı ve yanlışının açık görüldüğü biçimiyle savunmaktadır.

Yazısının en sonunda sempatizan komite için yaptığı, "oku ma zahmetine katlansalar, eleştirileri daha ciddi olurdu" şeklindeki burnu büyük tespitler de bu konuda kardeşlerin kötü yönlerinden epeyce "öğrendiğini" gösterir tespitlerdir. Kişinin böyle büyük laflar etmeden kendi haline bir bakmasında yarar olduğunu düşünüyoruz.

Ocak 1983

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZI HAKKINDA MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI" ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi olarak bir ŞK'nın, Akıma Karşı teşkilatına yönlendirdiği eleştiriyi verdiğiniz kısa cevap, ŞK'nın, Lenin'i çarpıtmasını, GDS'in bugün tespit ettiği ML görevler saldırısını dolaylı olarak verdiğiniz cevapla destekleme durumundadır. Yani daha açık belirtmek gerekirse, bu yazıya verdiğiniz geçici cevap, orta yolcu, dur bekle tavrıdır. Ve ML bir tavır değildir. Bana göre en doğru

tavrınız, ya bu eleştiriye hiç cevap vermeden, GDS'e gelen bir eleştiri olarak yayınlanmaz, veya cevap vermenizi halinde, direkt olarak Marksizm-Leninizme saldıran bu görüşlere karşı mücadeleyi seçmeniz gerekliydi.

Ve yazıya cevabınızda, sadece eleştiriye gitiren yoldaşların, GDS'in teori ile pratiği kaynaştırma konusunda eleştirdikleri ve bunun da kaynağının yoldaşların (ŞK'nın), pratikten dar bir bilgileri-

nen (yürüyüş, miting, grev, vs.) olduğunu belirtiyor ve bunu açıklıyorsunuz. Hiç kuşkusuz açıkladığınız, "pratikten ne anlaşılmalıdır" görüşlerinizi paylaşıyor ve doğru buluyorum. Şimdiye kadar birçok şumuz pratikten, sadece yürüyüş, miting anlıyorduk. Fakat pratikten anlaşılması gerekli olanın, tespit edilen hedefe ulaşabilmek için, atılan her adımın pratik olduğu, bilince çıkmış birşey değildi. Bu meselenin bir yanı ve fakat eleştiri getiren yoldaşların, eleştirilerinin özü ve esası değildir.

Yoldaşların eleştirilerinde;

a) Kullanılan metot Marksist-Leninist bir yöntem değildir.

b) Bolşevik Partinin 1. aşamasındaki Marksist-Leninist görüşlere saldırmaktadırlar ve reddetmektedirler.

c) Lenin'den yaptıkları alıntılarını ters-yüz edip, çarpıtıp yorumlamaktadırlar.

d) İşçi sınıfının öncüsünün kazanılması konusunda, kitle kuyrukçuluğu görüşlerine sahiptirler.

e) Bu saldırı sadece GDS'ten yoldaşlara değil, aynı zamanda Bolşevik Merkez Komitesinin de tespit ettiği görevlere yönelmektedir.

f) Marksist-Leninist teoriyi küçümseyen ve dar pratikçiliği herşey gören, anti-Marksist-Leninist görüşler savunmaktadırlar.

Tüm bu kaba hatlarıyla tespit edebildiğim noktalarda, Merkez Komitesi olarak doğru bir tavır takınmanız gerekirken, cevabınızda dikkatleri mesele nin özüden saptırıp, sadece pratiğin, teorinin kaynaştırılmaması noktasında dikkatleri toplattırmanız Marksist-Leninist bir yöntem değildir.

Bana göre, bu yoldaşların (ŞK'nın) eleştirileri, GDS'ten yoldaşlara yöneldiği gibi, Bolşevik Merkez Komitesine de yönelmektedir. Zira bugün, Bolşevikler de, Parti inşasının 1. aşamasında olup, esas aldikları çalışma, içe dönük çalışma olup, Marksizm-

Leninizm ilkelerinin öğrenilmesi, kavranılması, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması, vs.dir.

Fakat bana öyle görünüyor ki, bu yoldaşlar (ŞK) bu dönemde getirdikleri eleştirileriyle, kızım şana söylüyorum, gelinim sen anla mantığıyla hareket ediyorlar. Ve Bolşeviklere getirmeleri gerekli olan eleştiriye GDS üzerinden yapıyorlar. Bunu Merkez Komitesinin anlaması gereklidir, şayet tespit ettiği görevleri ciddi bir şekilde yaptıysa. Zira, yarın, Türkiye'de kendiliğinden sınıf mücadelesi nin kabarması sonucunda, Bolşevikler esas görevlerini, partinin 1. aşamasını bırakıp, kitlelere önderlik etmeye mi çalışacaklardır, yoksa yapılan ML tespitlere bağlı kalınarak, güçleri oranında, esas göreve tabi kılınarak mı, bu mücadeleyi sürdüreceklendir? Bana doğru görünen, (ML tespitler ışığında partinin 1. aşamasını sürdürmek olmalıdır. Ve Parti gücü oranında kitlelerin gelişen sosyal mücadelelere katılmaları, kitlelere ML teorisini, bu mücadelelerde içinde götürmelidir. Çeşitli seminerler ve eğitimler de bu görevlerdendirler.) adım adım yürünmeli, kitlelerin kuyrukçuluğuna değil, Parti kitleleri kuyrukçuluğuna takmalıdır. Yani Parti 1. aşamasında öncülük kazanmalı, bunları ML teorisine eğitmelidir. Bu soruna geniş değinmemdeki maksat, ŞK eleştirisini tam da bu nokta üzerinde inşa etmeye çalışmakta ve GDS teşkilatının, bugün B. Almanya'da gelişen kitle hareketlerinden kopuk bir şekilde, sadece teori ile uğraştığı mantığıyla eleştirisini getirmektir. Fakat bu konuyu fazla derinleştirmek istemiyorum, zira ŞK'yı eleştirimde, onların görüşlerinin ne olduğunu açıklamaya çalıştım. Merkez Komitesi kendisine gelen eleştiriye incelerken, ŞK'ya getirdiğim eleştiriye gözönüne alarak tavır takınmalıdır.

Bundan böyle içimizde çıkması muhtemel olan yanlış görüşlere, Merkez Komitesi kesin tavır takınmalıdır. Orta yolcu bir tavır kesinlikle yanlış olan ve mahkûm edilmesi gereklidir.

Yoldaşça selamlar,
19.08.82
Sıtkı

"AKIMA KARŞI TEŞKİLATINA ADLI YAZI HAKKINDA MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI ADLI YAZIYA ELEŞTİRİMDİR" E C E V A P

Yoldaş,

Gerek Merkez Komitesine, gerekse sempatizan komiteye bu yazıda getirdiğin eleştirileri kışkırtarak reddediyoruz.

Önce Merkez Komitesine getirdiğin eleştirilerle ilgili:

* Merkez Komitesi, sempatizan komitenin GDS'e yazdığı eleştiriye cevaplanmamıştır. Yalnızca tartışmayı başlatabilmek için 'pratik' kavramının içeriği konusunda anlaşmak gerektiği konusunda görüş belirtmiş; bu konuda ne düşündüğünü ortaya koymuş ve orada durmuştur. GDS'e getirilen bir eleştirinin muhatabı Merkez Komitesi değildir. Bu yüzden Merkez Komitesi bu eleştiri konusunda, bu eleştiriye iletme, GDS'ten tavir isteme, ve tartışmayı başlatma yolunu tutmuştur. Bu, bu uygulamanın yapıldığı konuda bütünüyle doğru bir tavidir. Sen yazında bizim tartışmayı başlatmak için yazıya koyduğumuz bir önaçıklamayı, bir ön notu, "yazıya verilen geçici cevap" olarak kavriyorsun. Bu Merkez Komitesinin tavrının değil, senin kafa karışıklığının sonucudur. Ondan sonra bu "geçici cevap"ın "ortayolcu dur-bekle" tavrı olduğunu söylüyorsun. Bu ispatlamadığın ve ispatlayamayacağın, gayri ciddi bir iddiadır.

* Merkez Komitesine getirdiğin bu eleştirinin temeli, sempatizan komitenin yazısında Marksizm - Leninizme saldırdığı şeklindeki iddiadır. Biz sözü geçen yazıdan yola çıkarak böyle genel bir iddianın ispatlanabileceği görüşünde değiliz. İspatlamayan iddialar üzerine kurulu eleştiriler ise iskambil kulelerine benzer: ufak bir rüzgarla çöküverirler.

* Biz Merkez Komitesi adına tavir takındığımızda, bu yazıdan yola çıkarak bu yazıyı yazan yoldaşların 'Marksizm-Leninizme saldırdıkları' şeklinde bir tespit yapmadığımızdan, öntavrimızda da daha çok yoldaşların ne dediğinin anlaşılabilmesi için onları tavir takınmaya zorlayan bir tavir içine girdik. Toptancı ve ispatlanamaz değerlendirmeler yerine, önce yoldaşların belirli kavramları nasıl kullandıklarını açıkladıklarını talep ettik. Bu tavrımız doğru idi. Şimdi sen

bu doğru tavrı "ortayolcu" vs. olarak değerlendiriyorsun. Anlaşılan bu konuda aynı tavrı takınan GDS'in toptancılık has talığı şana da bulmuş.

* Sen bizim yazımızda, "eleştiriye getiren yoldaşların GDS'i teori ve pratiği kaynaştırmama yönünde eleştirdiklerini, bunun KAYNAĞININ yoldaşların pratikten dar bir bilgilerinin olduğunu belirttiğini söylüyorsun. Yazıyı bir kez daha okursan, bizim böyle birşey demediğimizi görmeye gerek. Biz kaynak yanlış pratik anlayışdır, vs. şeklinde bir kesin değerlendirme yapmadık. Teori ile pratiği kaynaştırmama konusunda getirilen eleştirinin doğru olup olmadığı konusunda anlaşılabilir için, "önce pratikten ne anlaşıldığı konusunda fikirbirliği gereklidir" dedik, ve bu noktada yoldaşların görüşünde dar pratik anlayışını sürdürdüklerini söyledik. Bizim gayet dikkatli formüle ettiğimiz bu sözler, senin tarafından çarpıtılıp, söylemediğimiz bir şey senin tarafından bize malediliyor. Bu tavrının kuşkusuz Marksist-Leninist eleştiri ile uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

* Sen Merkez Komitesini, kendi tespit ettiği çizgiyi sempatizan komiteye karşı savunmakla eleştiriyorsun. Ve sempatizan komitenin aslında GDS üzerinden Merkez Komitesine saldırdığını söylüyorsun. Bu eleştirinin de, diğer eleştirilere gibi, 'orijinal' bir eleştiri değil, GDS'in aynı konuda getirdiği eleştirinin papağan gibi bir tekrarıdır. GDS de ilk yazısında Merkez Komitesine bu yönde eleştiri getirmişti. Ama sonradan kendi içlerinden biri bu yönde eleştiri getirmenin doğru olmadığı; çünkü bizzat Merkez Komitesinin çizgisinde önemli sapma ve hatalar olduğu eleştirisini getirdi. Ve GDS bu yönde getirilen eleştiriye haklı buldu. Şimdi senin tavrının ne olacağı bizim için merak konusu.

Bu meselenin bir yanı.

Meselenin diğer yanı ise şu: Biz kesinlikle GDS'e getirilen bu eleştiriye çoktan yanlış bulmuyoruz. Eleştirinin GDS ve diğer kardeşlerin çok önemli bir eksikliğine dikkat çek-

BOLŞEVİK PARTİZAN

tiğini düşünmüyoruz. İkinci olarak da bu eleştiriyi, 'kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla' misali bize yönelen bir eleştiri olarak (genelde) kavramıyoruz. Bizim propagandaya verdiğimiz önem ile (hem teoride ve hem de pratikte) GDS ve diğer kardeşlerin verdiği önem arasında fark olduğunu düşünmüyoruz. Özellikle 1 Mayıs pratiği ve tartışmaları bunu çok açık belgelemiştir.

Merkez Komitesinin açıklaması adlı yazıya eleştirinde bir de maddeler halinde sempatizan komitenin yazısını değerlendire yorsun. Biz de maddeler halinde tavrı koyalım:

4) Sempatizan komitenin kullandığı metodun Marksist-Leninist metod olmadığı, ispatlamadığını ve ispatlayamayacağını bir iddia, içi boş bir balondur.

5) Bolşevik partinin birinci aşamasındaki Marksist-Leninist görüşlere saldırdıkları iddiası da ispatlanamaz bir iddiadır ve esasında senin bu konuda Marksizm-Leninizmden sapma içinde olan görüşler savunduğunu belgeleyen bir tespit tir.

6) Lenin'den alıntılarını nerede ters yüz etmektedirler? Ya zıda böyle birşey yoktur. Bu senin hayalindedir.

7) İşçi sınıfının öncüsünün kazanılması konusunda sempati zan komitenin "kitle kuyrukçusu" görüşlere sahip olduğu iddiası, ispatlamadığını, ispatlayamayacağını bir iddiadır. İşçi sınıfının öncüsünün mücadele ile ve mücadele içinde kazanılacağı kesinlikle doğru, Marksist-Leninist bir aksiyomdur.

8) Bu 'saldırı'nın Merkez Komitesinin de tespit ettiği görüşlere yöneldiği iddiası saçmadır.

9) Marksist-Leninist teoriyi küçümseyen, ve dar pratikçiliği herşey gören anti-Marksist-Leninist görüşler savundukları iddiası da ayakları havada, ispatlanmamış, ispatlanamayacak bir iddiadır.

Böyle ispatlanmamış ve ispatlanamaz iddialar temelinde bunca keskin, ve toptancı sonuçlara varmak herhalde Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Senin bütün yazında ortaya çıkan anlayış; parti inşasının birinci aşamasında 'kitlelere önderlik etmeye çalışmak' diye bir görev tanımayan bir anlayıştır. Bu anlayış çok açık bir biçimde şu sorunda ortaya çıkıyor:

"Yarın Türkiye'de sınıf mücadelesinin kabarması sonucunda, Bolşevikler esas görevlerini bırakıp, partinin 1. aşaması

ni bırakıp, kitlelere önderlik etmeye mi çalışacaklardır, yoksa yapılan Marksist-Leninist tespitlere bağlı kalınarak, güçleri oranında, esas göreve tabi kılınarak mı bu mücadelede (Hangi mücadele acaba? —BN) sürdürecektir?"

İkinci cümle istediği kadar relative etsin, altını çizdiğimiz yer çok berrak bir şekilde karşı karşıya konulamaz, birbirinden koparılamaz iki şeyi; parti inşasının birinci aşaması, ve kitlelerin mücadelelerine önderlik etmeye çalışmayı, birbirinin karşısına koymaktadır. Kitlelerin mücadelesine önderlik etmeye çalışmak, yalnızca ikinci aşamanın değil; bütün parti inşasının her anki görevidir. Ama bazı yoldaşlarımız 'içeride çalışmanın' esas alınmasından, sanki dışta sınıf mücadelesine önderlik etmeye çalışma görevi yokmuş gibi şeyler anlıyorlar. Bu görevin ne ölçüde çözülebileceği tabii ki partinin durumuna bağlı olduğu gibi, sınıf mücadelesinin boyutlarına da belli ölçülerde bağlıdır. Bunu reddeden, Marksist-Leninist parti inşasından hiçbir şey anlamamıştır.

19.08 tarihli yazının yazarı olan yoldaş, bize tam da böyle bir sapmanın temsilçisi olarak görünüyor. Bizce bugün teorik çalışmanın olağanüstü önemini küçümsemek; içeride çalışmanın esas alınması gerektiği gerçeğine, bugün partinin dikkatinin merkezinde partinin olması gerektiği gerçeğine, vs. gözlerini kapamak; ve doğru olan 'içeride' teorik-pratik çalışmayı" birleştirme talebini; neyin bugün öne çıkıp diğerini kendine tabi kıldığı sorusuna açık cevap vermemek için kullanmak ne kadar tehlikeli ise; içeride çalışmanın esas alınması adına, parti inşasının birinci aşaması adına; dıştaki propaganda çalışmasının önemini küçümseyen görüşler de o kadar tehlikelidir.

Hem birinci, hem ikinci sapma, bolşevik bir parti yaratmanın önünde engeldir.

Ve Merkez Komitesi bir sapmaya karşı mücadele adına ortaya çıkan diğer sapmaya da göz yummayacaktır.

Her iki sapmaya karşı mücadelenin adı ise "ortayolculuk" değil, Marksizm-Leninizmdir!

Ocak 1983

(* Burada Merkez Komitesinin tavrı takındığı eleştiriyi yazan kişi, burada savunduğu ideolojinin tabii sonucu olarak saflarımızı terketmiş; "muhalefet" in safında yerini almıştır! Yolu açık olsun!

(20. sayfadan devam)

bütün diğer parti üyeleri ile eşit haklara sahip olarak Konferans için yapılacak delege seçimlerine katılırlar, ve seçilirlerse delege olarak Konferansa gelirler. Seçilemezlerse görüşlerini yazılı olarak Konferansa sunma hakkına sahiptirler.

Yoldaşlar,

Merkez Komitemizin görüşleri böyledir. İlk hücre toplantınızda bu konuda tek tek üyelerin görüşlerini tespit ederek en kısa zamanda Merkez Komitesi'nin eline geçecek şekilde ulaştırın.

Hakkında tavrı takınmanız gereken alternatifler —yukarıda kısaca gerekçeler vardır— en kısa şekli ile şöyledir:

— Şimdiye kadar var olan karar yürürlükte kalmalı (1 Mayıs konusundaki çağrı oylama yolu ile cevaplandırılmalı, daha sonra bir konferans gelen tüm eleştirileri gözden geçirmeli)

— Şimdiye kadarki karar kalkmalı

- İki konferans yapılmalı
- Bir Konferans yapılmalı

ŞU veya bu yönde tavrı takınan yoldaşlar, ayrı gerekçeleri varsa bunları da yazılı olarak ortaya koymalıdır.

20.1.1983

(49. sayfadan devam)

Opportünistlerin bizi inandırmaya çalıştıkları gibi, oportünizme karşı mücadele, kitlelerin mücadelesini zayıflatmaz, tersine onu güçlendirir.

Opportünizme karşı mücadele yalnızca modern revizyonistlerin örgütüne, DKP'ye karşı mücadeleyi kapsamaz, aynı zamanda revizyonizm ideolojisinin bütün taşıyıcılarına, özellikle de "anti-revizyonist" sahte Marksistlere karşı mücadeleyi de içerir. Bu örgütlerin teşhiri ve bunlara karşı mücadele, ufak tefek ve ikincil sorunları değil, Marksizm-Leninizm'in, doğru politik çizginin ve her somut mücadelenin temel sorunlarını ele alır. İlerici örgütlerle "eylem birliği" içinde erimemek, tam tersine kendi yüzünü daha açık bir şekilde ortaya çıkarmak, söz ve eylem BİRLİĞİNİ gerçekleştirmek ve kitle mücadelesine katılmayı proletaryanın öncüsünün kazanılması ve şekillendirilmesi, Batı Almanya'da Marksist Leninist partinin inşası doğrultusunda bir kaldıraç yapmak için, böylesi bir polemik zorunlu bir ön koşuldur.

Marksist-Leninistlerin devrimci güçler ve kitleler içindeki pratik faaliyeti, esas göreve, Batı Almanya'da Marksist-Leninist partinin yaratılmasına TABİDİR ve öncelikle ona HİZMET ETMEK zorundadır. Bundan dolayı bu pratik faaliyetin ölçüsüne ve önemi, parti inşasının görevlerine ve sorunlarına, parti inşasının özel görevlerinin koşullarına bağlıdır."

(Aynı yerde, s.226-231)

ENTERNASYONAL HABERLER

Bu sayımızda, enternasyonal alanda kendilerini "bolşevikler" olarak adlandıran ve uluslararası komünist hareketin birliği görevine önem verdiğini söyleyen "International Correspondence" adlı yayın etrafında toparlanan örgütlerin bazı belgelerini; onlarla yazışmalarımızı belgeliyoruz. Bu belgelerin yanı sıra, bu örgütler tarafından "Ekim Devrimi" ile ilgili olarak Paris'te düzenlenen toplantıdan haberler veriyor; orada okuduğumuz mesajı ve yazılı olarak verdiğimiz mesajlarımızı yayınlıyoruz.

Yayınladığımız bu belgelerden görüleceği gibi, bizim bu örgütlerle aramızda çok önemli ilkesel ayrılıklar söz konusudur. Onlar dünya komünist hareketinin geçmişine inkârçı bir şekilde yaklaşıyor; üçüncü dünya savaşını, kısa zaman sonra çıkması kaçınılmaz bir olay olarak değerlendirme anlamına gelen tespitler yapıyor ve kaçınılmaz olarak bu savaşın görevler tespit etmek zorunda kalıyorlar; içinde bulunulan kötü ideolojik durum ortamında pratiğin ilerletilmesinin aracı olarak Marksist-Leninist teorinin önemini aşırı ölçüde küçümseyen bir pratik izliyorlar. Örgütsel birliğin, Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde, ideolojik mücadelenin bir sonucu olarak ortaya çıkması gerektiği şeklindeki görüş doğrultusunda bir pratik izlemiyorlar, vb.

Bütün bunlar, bugün uluslararası alanda "birleşebilecek" güçlerin aramak zorunda oldukları ilk temel noktalarda; uluslararası durumun tespiti ve buna uygun komünistlere uygun düşen görevlerin tespiti gibi noktalarda onlarla aramızda çok önemli ilkesel ayrılıklar olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyor.

Burada, International Correspondence çevresindeki örgütlerle, Bolşevik bir partinin gerekliliği; iki aşamalı parti inşası; Bolşevizmin savunulması gibi genel bazı taleplerde birleştiğimizi belirtelim. Ancak, içinde bulunduğumuz ortamda, bu genel taleplerde laf temelinde birleşmek kesinlikle yetmez. Bunların içeriği üzerine esasta anlaşmak gerekli. Ve bu noktada, onlarla yeniden yollarımız ayrıyor.

Bütün bunlara karşın biz, onlarla aramızda belli bir tartışma imkanı ve ortamı olduğu sürece tartışacağımızı açıklıyoruz.

Biz bu örgütlerin bazıları ile (diğerlerine bir anlamda önderlik eden bazıları ile) zaten uzun zamandan beri, en azından karşılıklı yazışma ve yayın alış-verişi biçiminde bir ilişki sürdürüyorduk. Bu, Partizan içinde olduğumuz dönemden bu yana süren bir ilişki. Bunun dışında geçtiğimiz aylarda Kanada, ABD, Senegal ve Mali örgütleri ile temsilciler düzeyinde görüşmelerde de bulunuldu.

PARİS'TE YAPILAN TOPLANTI

International Correspondence'in daha önceki sayılarından birisinde, Ekim Devriminin 65. yıldönümünün çeşitli eylemlerle kendileri tarafından kutlanacağı yazılı idi (Sayı 4). Onların açıklamalarından anlaşılabilir, bu toplantıların eleştirisi ve tartışma temelinde, sorunların ortaya konacağı toplantılar olduğu şeklinde idi.

Biz bu temelde bir toplantıya katılarak görüşlerimizi savunmayı doğru bulduk. Fransa'da yapılacak toplantıyı ilettilik. Bu toplantıyı düzenleyen örgüt temsilcileri, önce bizim kendi ajitasyon-propagandamızı yapabileceğimizi; onun ötesinde mesajımızın okunacağını, vb. (herhangi bir zaman vb. sınırlama

getirmeden) belirtmişlerdi. Fakat toplantıdan birkaç gün önce, bu temsilciler bu kez zamanın çok sınırlı olduğunu, bu yüzden ancak beşer dakikalık mesajlarımızın okunabileceğini belirttiler. Fakat yazılı olarak mesajımızı verir isek, bunu International Correspondence'de yayınlatabileceklerini de eklediler. Bu tavır yanlış; tartışmayı baltalayan bir tavrıdır. Fakat biz buna rağmen yazılı mesajı geniş olarak International Correspondence'de basılmak üzere vermeyi ve ayrıca daha kısa bir mesaj okumayı doğru bulduk.

Toplantıda, yazılı mesajımızın ilk bölümüne bazı ekler yaparak, Fransızca olarak okuduk.

(Ek için bakınız s.68)

Okuduğumuz mesajda, ancak aramızdaki fikir ayrılıklarının varlığına dikkat çekmemiz; bunların tartışılması gerektiğine dikkat çekmemiz mümkün oldu. Burada bu fikir ayrılıklarının neler olduğu vb. üzerine yazılı mesajda olan duramadık bile. Buna rağmen, mesajımız bu özellikleri ile tek mesajıdır. Çünkü az sonra aktaracağımız gibi, dışımızda okunan mesajların TÜMÜ, ideolojik ayrılıklardan açık bir biçimde tek söz etmeksizin, "birlik"ten, "birleşmek"ten dem vuran mesajlardı.

*

Toplantı, 7.11.1982'de Paris'te yapıldı. Toplantıyı açan; birkaç cümlelik açış konuşmasından sonra, Enternasyonal'i okumaya davet etti. Bunun ardından Ekim Devrimi ve Lenin ile ilgili bir film gösterildi.

Gösteriden sonra, Senegal'den, "Yaşasın Marksizm Leninizm" isimli örgüt adına bir temsilci, genişçe bir konuşma yaptı. Konuşmasında Ekim Devrimi üzerine bilgi verdi. Ekim Devriminin örnek alınması gerektiğini belirtti. Afrika'daki milli hareketler üzerinde durdu. "Maoizm" üzerine konuştu. Lenin'in teori ve pratik üzerine görüşlerinden; siyasi ajitasyonun öneminden bahsetti, bu noktalarda kimi he deflediği açıkça belli olmayan 'gizli polemik' yürüttü.

Filistin üzerine birkaç söz ettikten sonra; bizim en güzel örneğimizin Ekim Devrimi olduğunu; bölümü bırakıp birleşmek gerektiğini belirterek sözlerini bitirdi.

Mesajlar dışında, toplantının platformunu konuşmalarından çıkarmak durumunda olan kitle açısından, en önemli konuşmayı Senegal'den olan bu temsilci yapmıştı. Bu yüzden bu konuşma üzerinde kısaca durmakta yarar görüyoruz:

Bu konuşmanın kuşkusuz üzerinde durulması gereken birçok unsuru var. Ama onun günümüzde, soruna komünistlerin ne yapması gerektiğinden yola çıktığımızda, belirleyici yanlarının şunlar olduğunu görürüz:

Sorunları mümkün olduğunca genel koymak; açık ve isim vererek eleştirme yerine, kime yöneldiği açıkça belli olmayan üstü kapalı diplomatik eleştirime todonun kullanılması; ideolojik ayrılıkların varlığının açıkça ilan edilmemesi; komünistlerin birliği sorununun, bugünkü derin ideolojik kaos ortamında, yoğun bir ideolojik mücadele ile; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması (ve savunulması) -nin birincil görev olarak ele alınıp savunulmasıyla gerçekleşecek bir hedef olarak konulmaması; ve adeta soyut birlik talebinin sıkça tekrarı.

Uluslararası komünist hareketin geçmişine inkârçı yaklaşım.

* Bunlara, üçüncü emperyalist savaş üzerine yanlış görüşlerin, adeta savaş histerisi yaratacak ölçüde abartılmış propogandasını da eklemek gerekli.

İşte konuşmacının konuşmasının belli başlı unsurları bunlar idi.

Bu konuşmadan sonra, şu ülkelerden mesajlar okundu:

* Tanzanya, Mali, Togo, Fildişi Kıyısı, Senegal, İran (Peykar), Yukarı Volta, İran (bir başka örgüt-grup), Türkiye (BP olarak biz), ABD, Fransa, Porto Rika, Kolombiya, Ektavor, İran (İran Komünist Savaşçılar Birliği). (Bunların dışında da başka bazı not alamadığımız örgütler olabilir.)

Görüldüğü gibi, toplantıya mesaj gönderen örgütlerin sayısı hayli kabarık idi. Bu mesajların çoğunluğu International Correspondence etrafında olan örgütlerin gönderdiği "destek" mesajları idi. Bunlar üç-beş cümle ile, çoğunlukla genel sözlerden oluşmuştu.

Şu anda International Correspondence etrafında olmayan birkaç İranlı örgüt açısından ise, durum pek fazla değişik değildi. Bunların hiçbirisi, International Correspondence çevresi ile hangi ideolojik ayrılıklara sahip olduklarını; bugünkü önemli ideolojik sorunlardaki pozisyonlarını ortaya koymayı denemediler bile. Yalnızca kendi görüşlerini (ve hiçbir biçimde International Correspondence çevresi ile ayrılık teşkil etmeyecek şekilde, çok genel olarak) olumlu olarak ortaya koymakla yetindiler.

Şu anda bölünmüş durumda olan Peykar'ın adına konuşan bir temsilci özet olarak; Kruşçev'e kadar sosyalizmin var olduğunu, fakat sonra Sovyetler Birliği'nin emperyalist olduğunu; ÇKP'nin buna bir alternatif olamadığını; İran devriminden önce 'sol'un çok bölünmüş olduğunu; İranlı devrimcilerin bazı önemli hatalar yaptığını, vb. belirtti.

İran'dan bir başka temsilci (hangi örgüt adına konuştuğunu tam anlayamadık), uluslararası destek beklediklerini; görevlerinin İran'daki gerici rejimi yıkmak olduğunu belirtti.

İran Komünist Savaşçılar Birliği adına konuşan bir başkası ise, (bildiğimiz kadarı ile bu örgütün Komeleh ile ilişkileri ve birlikte çalışmaları var), özetle, bugün kapitalizmin içinde bulunduğu krizin

Marks'ın haklı olduğunu gösterdiğini; İran'da vahşi bir kapitalizmin olduğunu; İran proletaryasının yapacağı şeyin, kendi burjuvazisini altetmek olduğunu, İran solunun bölünmüş olduğunu, vb. belirtti.

Görüldüğü gibi, İranlı örgüt ya da grupların konuşmaları, içerisindeki birçok önemli hatalardan ayrı olarak, doğrudan açık bir polemik yürütmedi ve yürütme talebi de getirmedi. Çok genel sözler ile, gerçek sorunların üzeri örtüldü.

*

Toplantının diğer bazı yönleri hakkında da şunları belirtmek gerekli.

Toplantıya yaklaşık 150 civarında kişi katıldı.

Bolşevik Partizan olarak biz 10 kişi kadar katıldık, yabancı dildeki yayınlarımızı (ama sadece bizim değil, GDS, WBK, AMLP ile ortak yayınlarımızı ve GDS-WBK-AMLP'nin kendi yayınlarının elimizde olanlarını) sergiledik.

*

International Correspondence çevresinin yaptığı bu toplantı, gerçekte Ekim Devrimini savunan Bolşeviklerin bugün üzerlerine düşen görevlerini yerine getirmelerini mümkün kılan bir toplantı olmadı. Tersine, sorunları gizleyen; yanlış "çözüm"lerin; yanlış teorik görüşlerin; yanlış bir pratik planın pro-paganda edildiği (o bile ancak bir ölçüde yapıldı; çünkü toplantının çok büyük bir bölümü film gösterildi, geri kalan zaman ise "mesaj" okunması ile geçti) bir toplantı oldu.

Gerçekte, Ekim Devriminin mirasçıları gerçek bolşeviklerdir. Ekim devriminin gerçek mirasçıları biziz. Önemli yıllarda, Ekim Devriminin yıldönümlerinde, bolşevik bir temelde kutlama hazırlıkları na bizim girişmemiz doğru olacaktır. Bu toplantıları, uluslararası alanda tartışabilmek için; sorunları ortaya koyabilmek için; Marksizm-Leninizmin ilkelerini, Ekim Devriminin pratikte de doğruladığı bu ilkeleri modern revizyonizme ve troçkizme, sapmalara karşı açıkça savunabilmek için; ideolojik bakımdan tartışmamız mümkün olan örgütlerle belli bir tartışma zemini yaratabilmek için, böyle toplantılar düzenlemek önemli görevlerimiz arasında olmalıdır.

HER ÜLKEDE

ULUSLARARASI PLANDA BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI YARATALIM

İLİŞİKTEKİ DEKLARASYON

1 Mayıs 1981

Yaşasın Marksizm-Leninizm	(Senegal)
Komünist Mücadele Birliği	(Yukarı Volta)
Bolşevik Çizgi	(Porto Rika)
İşçi Yolu	(Fildişi Kıyısı)
Bolşevik Birlik	(Kanada)
İleri	(Togo)
Bolşevik Liga	(ABD)
Bolşevizmin Yolunda	(Mali)

Yoldaşlar,

Bugün, 1 Mayıs 1981'de Uluslararası işçi bayramının 95. yılını kutluyoruz. 1 Mayıs; bütün asalak kapitalistlere ve onların sefalet ve zulüm sistemine karşı acımasızca savaşmaya ve dünyayı özgürlük ve sosyalizm temeli üzerinde yeniden kurmaya karar vermiş bütün dünya işçilerinin bayramıdır.

O halde, bugün uluslararası işçi sınıfının durumu nedir?

Şüphesiz, bizi sevindiren şimdiye kadar kazanılmış zaferlere rağmen, işçi sınıfı revizyonist ve burjuva yayın organları tarafından bütün ülkelerde yaratılmış gürültü içinde sesini duyurmayı başaramıyor. Günümüzde sendikalar ve işçi sınıfının belli başlı savunma örgütleri, kendi üyelerinin çoğuna dahi çok az bir gerçek ilişkiye sahiptir. Genelikle değişik örgütlerin gazeteleri, işçi sınıfının belli fraksiyonlarının, aristokrat işçilerin, küçük burjuvazinin sesini yansıttıklarından, yoksul kitlelere söz hakkı vermeye ve hatta onları örgütlemeye karşı çıkıyorlar. Yoksul kitlelerden bazıların, özellikle Polonya'da, bu alanda ilerlemeye kaydetmelerine rağmen, işçi sınıfı halâ gerçek bir bağımsız emekçi basından yoksundur.

Bütün ülkelerin azgın kapitalistlerinin işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı etki alanlarının, sömürgelerin, yarı-sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin paylaşımı için hazırladığı emperyalist bir savaşın arifesinde bu boşluk özellikle kendisini hissettirmektedir. Bu gerçek işçi sınıfı hareketini 2 rakip emperyalist blokun revizyonistlerinin ve burjuvazisinin propogandalarına karşı daha zayıf kılmaktadır.

Emperyalist savaşa karşı "Bütün komünistlere yarılan çağrı"yla birlikte bir seneden beri büyüyen

BOLŞEVİK PARTİZAN

bolşevik güçler emperyalist savaşa karşı tek ve gerçek devrimci alternatifi yaratma isteklerinin art - tirmalarına rağmen, eğitimin, örgütlenmenin ve işçi sınıfının gelecekteki mücadeleye hazırlanmasının önemli aracı: Basın hala sınırlı kalmaktadır.

İşçi ve köylü kitlelerinin kendilerinin savaşın yarattığı felaket ve insan kıyımının gerçek sorumlularını anladıkları zaman, emperyalist savaşta doğan olumlu şartlardan faydalanabilmek için en zor illegalite ve gizlilik koşulları içinde günlük olarak işçi sınıfını, büyük bir güçle ayaklanmalarını sesini birleştirmesini bilen, bundan insanlığın savşarlardan ve kapitalist kölelikten kurtuluşunun tek bir çizgisini yapan bir bolşevik işçi basını gerekir. Böyle bir basın daha önce vardı. Bu görev "Pravda" tarafından yerine getirildi.

Bu 1 Mayıs münasebetiyle, "Pravda"nın yayın hayatına atılışını anmak için işçi basınının 5 Mayıs 1912'de başlayan kutlama geleneğini yeniden canlandırmak istiyoruz. İlk Bolşevik günlük gazete, işçi gazetesi Rus çarlığı devirmek için yeni bir hamlenin başladığı sırada doğdu. Pravda geniş kitleleri Bolşevizme kazanmak için durmaksızın eğitmek ve böylece 1917'de Bolşevizmin büyük zaferlerini hazırlama ihtiyacından doğdu.

Bolşevik Partinin kitlelerin devrimci işçi partisi haline getirilmesi mücadelesinin merkezi Pravda idi. Lenin'in Iskra planına göre kurulmuş olan ilk günlük gazete iki buçuk sene içinde 8 kere saldırı sına uğradığı sansürü karşı koydu. Eğer binlerce işçinin aktif desteği olmasaydı, Pravda hiçbir zaman engelleri aşmayı ve bolşevik karakterini korumayı başaramayacaktı. İşçiler Pravda'yı kendi gazeteleri gibi kabul ediyorlardı. Her gazete binlerce işçi ve köylü tarafından okunuyordu. Bolşeviklerin Pravda'sı, köylerle ilişkisi olan işçiler aracılığıyla kırık kesimlere sızıyordu. Pravda onların sınıf bilincini şekillendiriyor, onları eğitiyor, örgütüyor ve devrimci mücadeleye çağırıyordu. San sür tarafından engellenip yasaklandığında dahi, geceleri matbaaya gidip gazeteleri dağıtan öncü işçiler yardımıyla okuyucularına ulaşmayı başarıyordu. Proletaryanın aktif fedakar desteği, ve siyasi polise karşı mücadelede demirleşmiş örgüt ruhu olmak sızın Pravda devamlılığını sağlayamayacak ve bütün işçi sınıfının ve devrimci köylülüğün 1917 Şubat ve Ekim aylarının Bolşevik fetihleri için tek ve şaşmaz akımı olarak ayakta duramayacaktı.

Menşevik gazetelerden farklı olarak Pravda değişik bir rol oynadı. 1914'te Pravda'nın kuruluşunun ikinci yılını kutlama günü olan işçi basını gününde bağış kampanyası raporunda Lenin'in dediği gibi "Bir işçi basını kurmak sözkonusu olduğu zaman, zengin 'dostların' paralarına değil ama işçilerin kendi kişisel insiyatiflerine güvenmek gerekir." (TE, c.20, s.588)

1914'te başlayan emperyalist savaşın yarattığı devrimci bunalımdan faydalanmak, devrimci mücadele nin her kritik anında işçilerin kişisel insiyatiflerini doğru bir şekilde kullanmayı başarmak, yeni bir devrimci kuşağı; "Pravdacılar"ı eğitebilmek için gerekli bolşevik yönetimi sağlayacak olan bir işçi basını ve sağlam bir işçi blokunu kurabilmek için 1900'lerden itibaren Bolşevikler Lenin'in planının; "Iskra Planı"nın doğru bir uygulaması için mücadele ettiler. Gerçekte Pravda tarafından elde edilen başarılar kuşkusuz bir biçimde Lenin'in yönetimindeki Iskra Planının gerçekleşmesi için Bolşeviklerin gayretlerinin bir sonucudur. İlk devrimci işçi çekirdeğinin gerçekleştirilmesi planı olan Iskra Planı Yönetiminden işçi sınıfının öncüsüne ulaşmanın ideolojik ve politik mücadelesi başladı. Eğer Iskra planı, Pravda'nın başarılarının temelini meydana getiriyorsa, bu onun kendisini Marksizmin bir yayıcısı ve bir politik eğitici olarak sınırlamayışından ileri gelir: Iskra yalnızca müşterek bir ajitator, bir propagandist değil; kolektif bir örgütleyiciydi de. Tanınmış yapıtı "Nere - den Başlamalı?"da Lenin gazetelerin örgütleyici rolü üzerine şunları yazıyordu:

"Bu bakımdan gazete, inşa halindeki bir yapının çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iş

kele yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtımlarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahalli faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin bir mahalli temsilciler ağını gerektirecektir. Bu temsilciler birbirleriyle sürekli bir bağ kuracaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye çalışacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınavacaklardır. Bu temsilciler ağı tam gereğini duyduğumuz türden bir örgütün, yani bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın; kesin ve ayrıntılı bir işbölümünü gerçekleştirebilecek ölçüde geniş ve çok yönlü; kendi çalışmasını her şart altında, bütün 'ani dönemlerde' ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı; bir yandan, düşman bütün kuvvetlerini bir tek noktada topladığında güçlü düşmana karşı açık savaşa girmekten kaçınabilecek, öte yandan da, düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek ve ona en beklediği anda ve yerde saldırabilecek kadar esnek bir örgütün iskeletini oluşturacaktır."

Lenin yoldaş gazeteden, partinin kurulması için gerekli bir araç olarak bahsediyor. Gazeteye tayin edici örgütlenme rolünü verirken; Iskra planının birçok işçinin bolşevik taktiklerin ilkelere göre eğitimini ve formasyonunu garanti altına alıyor du. Gazete çevresinde örgütlenme ileri işçiler ne durumda olursa olsunlar eylemlerini nasıl sürdüceklerini, düşmanla açık savaşın nasıl önleneceğini, zamanı geldiğinde onun hareket eksikliğinden faydalanıp nasıl saldırılması gerektiğini öğretiyordu. Aynı şekilde Iskra planı bolşevik partisinin kuruluşunun ilk etabından itibaren devrimci işçilere illegal devrimci çalışma ve faaliyetler legal ajitasyon ve çalışmanın çarlığın zor koşulları içinde birlikte nasıl yürütülmesi gerektiğini öğretiyordu.

Iskra Planının bu temel görünümü; sömürge ve yarı-sömürgelerde çalışan komünist devrimciler için de önemini hala korumaktadır. Burjuva demokrasisinin tek-tük unsurlarının görüldüğü bu ülkelerde durum sınırlı bile olsa legal şartları illegalite şartlarıyla birleştirerek, yani gazetenin örgütlenmesini gizlilik ve sansür koşullarında bile emniyet altına alarak uygulanmasını zorunlu kılıyor.

Burjuva demokrasisinin uzun zamandan beri varolduğu emperyalist ülkelerde bile bolşevikler bir an bile çalışmanın gizli örgütlenmesini umursamazlık etmemeleri gerekir. Onlar gazetenin gizli örgütlenmesini koruyarak her zaman sonuna kadar elverişli legal şartlardan yararlanmayı aramak zorundadırlar. Bu burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde dahi varlığını sürdüren siyasi polis tehlikesinden gazetenin örgütsel aygıtını korumak için özellikle önemlidir.

Bugün kendilerini burjuvalara karşı emperyalist haksız savaşı haklı devrimci savaşa dönüştürmenin gizli çalışmalarının hazırlıklarını yapmaya adanmış bütün bolşevik örgütlerin böyle bir deneyim kazanma gibi görevleri vardır. Zira bütün burjuvazinin bize hazırladığı emperyalist savaş başladığı zaman gerçek enternasyonalistler avlanacak, gazeteleri sansür edilecektir. Dünyanın her ülkesinde burjuva zi dağıtım ağını ve bolşevik basın örgütünü dağıtmayı deneyecektir.

Emperyalist savaşı içsavaşa çevirme devrimci sloganına bağlı kalacak, şövenizmden, pasifizmden sıyrılmış, enternasyonalist, bolşevik yeni bir işçi varlığının eğitimini ele alacak bir işçi bölüğünün varlığını garanti etmek için bu emperyalist savaş

şartlarında biz ileri işçiler ve bolşevikler her çeşit legal ve illegal mücadeleyi denemek ve emperyalist savaş tarafından yaratılmış devrimci koşullar da devrimin zaferini garantilemek için her iki mücadeleyi birleştirmenin taktiğini öğrenmek zorunda yız.

Bütün bu nedenlerden dolayı bugün biz, devrimci basının enternasyonal düzeydeki dağıtım şebekesini bulunduğu ve yaratılmasına yardım ettiği veya bunun mümkün olduğu her ülkede bu basın örgütünü ve ağını sağlamlaştırmak için 1981 yılını "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI YILI" ilan etmek istiyoruz. Biz bolşevikler işçi sınıfına burjuva ve revizyonist çeşitli yayınlardan bağımsız kendi sesini duyurmasının en iyi imkânını vermeye, işçi basınının 70. yıldönümü olan bu seneyi "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI YILI" yapmaya çalışıyoruz. İşte savaşı burjuvaziye karşı içsavaşa çevirme şartlarını hazırlamanın en iyi şekli!

MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİ İÇİN

Değerli yoldaşlar,

Correspondence International'ın 4. sayısında şöyle deniliyordu:

"Correspondence International, Ekim Devriminin 65. yıldönümü kutlamaları sırasında özelde bazı eylemler örgütleyecektir. Biz bütün enternasyonalist güçleri, bugünün devrimi için Ekim devriminin ne anlama geldiği sorunu üzerine, önce yayınlanmış olan yazıların eleştirilmesi ve tartışılması için bu fırsattan faydalanmaya davet ediyoruz." (CI, Nr.4)

Bu davet, TKP/ML(B) olarak bize, "Yaşasın Marksizm-Leninizm" (Senegal) ve "Bolşevizm Yolunda" (Mali) örgütlerinin temsilcileri tarafından sözlü olarak bir kez daha tekrarlandı.

Biz, çeşitli konular hakkında görüşlerimizi ortaya koymak; çeşitli örgütlerle ilişkiler kurmak; görüşleri üzerine tartışabilmek için PARIS'te yapılan toplantıya katılıyoruz. Böyle bir imkânın yaratılmış olmasını memnuniyetle karşılıyoruz.

Bugünkü şartlarda, böyle toplantılar, görüş ayrılıkları üzerine tartışmaları mümkün kıldığı ölçüde uluslararası komünist güçlerin birliğinin sağlanmasına hizmet edebilir.

Lenin'in, Stalin'in önderliğinde Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının ilk somut meyvesidir. Büyük Ekim Devrimi; onun hazırlığı ve sürdürülmesi konuları; Ekim Devriminin ulusal ve uluslararası özellikleri, çok önemli ve geniş sorunlardır.

Biz, Ekim Devriminin burada, bu yılki kutlama törenleri sırasında öncelikle dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği sorununu tartışmak istiyoruz. Bu yüzden de, kendimizi, dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği hakkında görüşlerimizi ortaya koymakla; çeşitli örgütlerle aramızdaki bazı önemli ayrılıkları ortaya koymak ve bu noktalarda tartışmakla sınırlamak istiyoruz.

*

Bugün, Marksist-Leninist güçler (ve kendilerine Marksist-Leninist diyen devrimci güçler) arasında, ideolojik-siyasi ve örgütsel bir kargaşa hüküm sürmektedir.

Bütün dünyada, Marksizm-Leninizm adına hareket eden hakim güç, oportünizm ve revizyonizmdir.

Bugün Kruşçev tipi modern revizyonizm, kendisinden sonra ortaya çıkan bütün diğer sapmaların kökü ve dayanağı durumdadır. Kruşçev revizyonizmi ile henüz tam olarak hesaplaşılabilmiştir.

Bunun dışında, "Üç Dünya Teorisi" ile ÇKP revizyonizmi; "Avrupa Komünizmi" tipi revizyonizm savunucuları kesin bir şekilde karşı-devrim saflarında yerlerini almış durumdadır.

Stalin şöyle diyordu:

"Basın; partinin, işçi sınıfına her gün, her saat kendi lisaniyla ve kendine gerekli şekilde seslenmek için sunduğu silahların en güçlüsüdür. Dünya partiyle sınıf arasındaki canlı ilişkiyi kurumun basından başka bir aracı yoktur."

Bu çağrıya imza atan örgütler bütün bilinçli işçileri, bilinçli demokrat unsurları bütün sene boyunca "BOLŞEVİK İŞÇİ BASINI" kampanyasının mümkün olan en iyi şekilde gelişmesine ve başarısına katkıda bulunmak için insiyatif ve destekleri ile yarıdım çağırıyor.

- Bolşevik işçi basınının yayımı için ileri!
- Emperyalist savaşa karşı "Komünist Devrimcilerre Çağrı"nın yayılması için ileri!

Ama Marksizm-Leninizme saldırılar yalnızca bu karşı-devrimci cepheden gelmemektedir. AEP'nin başını çektiği revizyonist akım; Castrist-Guevaraist yarı Troçkist 'sol' akımlar da, Marksizm-Leninizme karşı, onu savunma adına ona karşı mücadele içinde bulunmaktadırlar.

Başını ABD/DKP'nin çektiği, "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunma adına ortaya çıkan; Mao Zedung'u Marksizm-Leninizmin beşinci klasiği olarak savunan; Mao Zedung'un ve onun önderliğindeki Çin KP'nin bir dişi sapmasını "Marksizm-Leninizme katkı" olarak savunan akım da Marksizm-Leninizme karşı saldırı pozisyonunda durmaktadır.

Görüşümüze göre, Correspondence International etrafında oluşan akım da, Stalin sonrası dönemde savunulacak pek birşey görmeme; Mao Zedung ve Enver Hoca ile ÇKP ve AEP'nin doğrularını da genel olarak reddetme şeklindeki tavırlarıyla, Marksizm-Leninizme karşı saldırı pozisyonunda durmaktadır.

Marksizm-Leninizm adına hareket eden hemen bütün güçler, "komünistlerin birliği" konusunda çalışıyor; var olan birliklerini güçlendirmeye çalışıyorlar.

Bugün üzerinde durulması gerekli olan nokta, açıkça karşı-devrim safında olan güçlerin dışında olanların Marksist-Leninistlerin birliği sorunundaki görüşleridir.

Biz bu konuda Temmuz 1981'de şunları söylüyorduk:

"Enver Hoca ve AEP yöneticileri için Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamak için yapılacak bir tek şey vardır: AEP'nin bugün savunduğu revizyonist çizgiyi Marksist-Leninist çizgi olarak kabul etmek ve AEP etrafında kenetlenmek. Bunu yapmayanlar, AEP'nin çizgisine kamuoyu önünde en küçük bir eleştiri getirenler "afroz" edilmektedir. AEP ve çevresi hatalarının ve sapmalarının kamuoyu önünde eleştirilmesinden korkmaktadır. Bunun çözüm yolu olmadığı, Marksizm-Leninizmden bir raz haberi olan herkes için ortadadır.

Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamak için bir başka öneri Kanada'da In Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında AEP ile, bugün AEP'nin Mao'yu ve Çin devriminin kazanımlarını kökten reddeden revizyonist çizgisine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici olarak görmekte; hem AEP ve çevresindekilerin, ve hem de bu çizgiye karşı olanların biraraya gelebileceğini, gelmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'ni eleştirmesine rağmen, genel planda merkezci pozisyonlar da durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal bir birlik de başından itibaren koftur.

Bir başka girişim Kanada'da Bolşevik Birlik adlı gruptan gelmektedir. Bu grup birliğin çıkış nok-

BOLŞEVİK PARTİZAN

tası olarak emperyalist bir dünya savaşı tehlike sine karşı tavrı temel almayı önermektedir. Bu an layışa uygun olarak emperyalist savaşı devrimle önleme, emperyalist savaş çıkması halinde iç savaşa dönüştürme şeklinde, aslında herkesin imzalayabileceği bir ortak açıklama önerisi yapmış lar; bunu imzalamayanın oportünist olduğunu ilan etmişlerdir. (Ağustos 1980, International Correspondence 2) Bugün böyle herkesin imzalayabileceği bir genel çağrı, Marksist-Leninistleri oportünizmden ayırmak için bir kıstas olamaz. Bunun örneği 1912 Basel Konferansında görülmüştür. Orada bütün sosyal-demokrat partiler böyle bir genel çağrıya imza atmışlardır. Ama savaş patlak verdiğinde işler değişmiştir. Böyle bir genel çağrı bugün 'birleşebilmek için ve birleşmeden önce' gerekli olan 'ayrım çizgilerinin en kesin hatları ile ortaya konması' görevinin önünü kapatır; olmayan bir birliği varmış gibi gösterir. Kurulan dıştan bakıldığında sağlam görülen birlik, gerçekte içi kof bir birlik olur. Dünya Marksist-Leninist hareketinin bugünkü ihtiyacı böyle ne idüğü belirsiz kof birlikler değil; sağlam bir platform temelinde kurulacak sağlam bir birliktir. Görev bunun için çalışmaktır.

1980 başlarında ABD Devrimci Komünist Partisi (ABD/DKP) ve Şili Devrimci Komünist Partisi (ŞDKP) işte böyle bir görev yönünde bir adım atmak iddiası ile ortaya çıktılar; ve bir enternasyonal konferans önerisi getirdiler. (...) Bu Konferans, bugün AEP'ne duyulan tepki temelinde gelişmeye açık olan bir başka önemli sapmayı enternasyonal planda örgütlemeye, güçlendirmeye yönelen bir konferans olmuştur ve devrimci ve Marksist-Leninist saflar içinde bu konferansın görüşlerinin yayılmasının ortamı vardır.

(Bolşevik Partizan 12/2, s.10/11)

Biz bugün de aynı görüşteyiz. Fakat, bu söylediklerimize bazı şeyleri daha eklememiz gerekiyor.

Burada, 8 örgütün onayladığı 'Bütün Komünist Devrimciler Çağrısı' üzerinde durmak istiyoruz.

Bu çağrı, komünistleri öncelikle belirli bir konuda; öncelikle emperyalist savaşa ve emperyalist savaşa karşı tavrı konusunda birleştirmeyi amaç eden bir çağrıdır.

BİZ, İÇİNDE BULUNULAN KOŞULLARDA, KENDİMİZİ, BOLŞEVİKLERİN BİRLİĞİNİ ÖNCELİKLE BÖYLE BİR KONUDA SAĞLAMAYA KALKIŞAN ÇAĞRILARDAN İLKESEL BİR ŞEKİLDE AYIRIYORUZ.

Bugünkü durumda, Marksizm-Leninizmin en temel ilkesel konuları revizyonizm tarafından küllendirilmiştir. Marksizm-Leninizmin çeşitli ilkesel konuları bile revizyonistlerin tanıttığı biçimiyle öğrenilmiştir ve halâ o biçimde savunulmaktadır.

En kısa şekliyle anlattığımız bu durumda, Öncelikle böyle bir konuda komünistlerin birliğinin sağlanması planı, gerçekte, ideolojik birlik temelinde; Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde bir birliğin sağlanması planının karşıtı olan bir plandır.

Bu soruna bağlı bir başka konu daha vardır.

Çağrı, açıkça söylemese bile, söylediği bütün pratik önerileriyle; daha sonra çıkarılan 'Her Ülkede Uluslararası Planda Bolşevik İşçi Basını Yaratalım' başlıklı ortak bildiriye pratik önerileriyle; Bolşeviklerin birliği sorununun ÖRGÜTSEL YANINI ön plana geçirmektedir.

BİZ, İÇİNDE BULUNULAN KOŞULLARDA, BOLŞEVİKLERİN ULUSLARARASI ALANDA ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİN, MARKSİZM-LENİNİZM TEMELİNDEKİ İDEOLOJİK-SİYASİ BİRLİĞİNİN SONUCU OLMASI GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYOR; ÇAĞRI'NIN ANLAYIŞINDAN İLKESEL BİR ŞEKİLDE AYIRILIYORUZ.

Bunların dışında, Çağrı'da, katılmadığımız başka noktalar vardır. (1)

O halde, Bolşeviklerin uluslararası planda birliği nasıl sağlanacaktır? şeklinde sorulabilir.

Biz bu tür soruları Temmuz 1981'de sormuş ve şöyle cevaplandırmıştık:

" Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama yönünde yapılacak şeyler nedir, a

tılacak adımlar hangi adımlar olmalıdır? Bu konuda bize düşen görevler nedir?

Bu sorulara bizim verdiğimiz cevap şudur:

BUGÜN ACIL SORUN ULUSLARARASI PLANDA MARKSİST-LENİNİSTLERİN ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK DEĞİLDİR!

ÇÜNKÜ ÖRGÜTSEL BİRLİK ANCAK İDEOLOJİK - SİYASİ BİRLİĞİN SONUCU OLURSA ANLAMI VARDIR; SAĞLAM BİR BİRLİK OLABİLİR! İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA BİRLİK OLMADAN —GÜÇLÜ GÖRÜNMEK İÇİN— YAPILAN KOKUŞMUŞ, İLKESELİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE SAĞLANACAK GÖRÜNÜŞTEKİ BİR ÖRGÜTSEL BİRLİK, ÇÖKMEYE MAHKUM BİR BİRLİKTİR! BUNUN ÖRNEKLERİ KOMÜNİST HAREKETİNİN YAKIN GEÇMİŞİNDE VARDIR. 1957-1960 DEKLARASYONLARINDA YAPILAN İLKESELİZ UZLAŞMALAR TEMELİNDE YÜKSELEN ÖRGÜTSEL BİRLİK, DAHA KURULDUĞU ANDA ÇÖKMEYE BAŞLAMIŞ, VE YALNIZCA MODERN REVİZYONİSTLERE YARAMIŞTIR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN İHTİYAÇ DUYDUĞU BİRLİK BÖYLE BİR BİRLİK DEĞİLDİR.

BUGÜN İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ BİRLİK, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE, HER TÜRDEN REVİZYONİST, OPORTÜNİST SAPMANIN VE ONLARLA UZLAŞMANIN REDDİ TEMELİNDE; MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERİN KAMU OYU ÖNÜNDE SÜRDÜRECEKLERİ AÇIK TARTIŞMA, KARŞI-LIKLI DAYANIŞMA İÇİNDE ELEŞTİRİ İLE ORTAKLAŞMA HAZIRLANACAK BİR PLATFORM TEMELİNDE YÜKSELECEK BİR BİRLİKTİR.

BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE BİRLEŞEBİLECEĞİ HAZİR BİR MARKSİST-LENİNİST PLATFORM YOKTUR!

BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK İLKELER MARKSİZM-LENİNİZMİN GENEL İLKELERİ OLMALIDIR. DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN 1928 YILINDA ORTAK ÇABALAR SONUCU HAZIRLAYIP KABUL ETTİĞİ "KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI" BÖYLE BİR PLATFORMUN HAZIRLANMASINDA ÖRNEK ALINABİLİR. ANCAK YENİ PLATFORM HAZIRLANIRKEN KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMININ HAZIRLANDIĞI DÖNEMDEN GÜNÜMÜZE KADAR GEÇEN ZAMAN İÇİNDEKİ PROLETARYANIN SINIF MÜCADELESİ DENEYİMLERİ DE GÖZÜNÜNE ALINMAK ZORUNDADIR. BÖYLE BİR PLATFORM HAZIRLANIRKEN, ÖZELİKLE İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA STALİN ÖNERİĞİNDEKİ KOMÜNİSTLERİN MODERN REVİZYONİSTLERE KARŞI MÜCADELELERİNİN TECRÜBELERİ DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİDİR VE BUNLARA DAYANILMAMALIDIR. KRUŞÇEV TİPİ MODERN REVİZYONİZME KARŞI, MAO ÖNERİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN VE EN VER HOCA ÖNERİĞİNDEKİ ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN VE DİĞER MARKSİST-LENİNİSTLERİN VERDİĞİ MÜCADELE DOĞRU BİR BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMELİ, BU MÜCADELE HATA VE EKSİKLİKLERİNDEN ARINDIRILMALIDIR. AYNI ŞEKİLDE "MAO ZEDUNG DÜŞÜNÇESİ" ADI ALTINDAKİ ANTI-MARKSİST-LENİNİST AKIMA VE KARŞI-DEVİRİMCİ "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI MÜCADELENİN DENEYİMLERİNDE DOĞRU DERSLER ÇIKARILMALIDIR. "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE KARŞI ÇIKAN GÜÇLER İÇİNDEKİ REVİZYONİST SAPMALAR, ÖNCELİKLE ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNİN BUGÜNKÜ ÇİZGİSİNE KARŞI MÜCADELE EDİLMELİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST-MARKSİST-LENİNİST DEVİRİMCİLER, GÜÇLERİ ORANINDA BU GÖREVLERİN ÇÖZÜLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIRLAR. BUGÜN DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YÜKSELECEĞİ PLATFORM YARATILABİLMEK İÇİN, YÖNTEMDE REVİZYONİZM, İDEOLOJİK AYRILIKLARIN ÜZERİNİ ÖRTME YÖNTEMİ TERKEDİLMELİ; SORUNLAR ÜZERİNE KAMUOYU ÖNÜNDE AÇIK İLKESEL BİR MÜCADELE YÜRÜTÜLMELİDİR. BİRBİRİ İLE İDEOLOJİK BİRLİĞE GERÇEKTEN SAHİP OLAN GRUPLAR YANYANA GELMELİ; PLATFORMU HAZIRLAMA ÇALIŞMASINDA GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMELİDİR. HER GRUP KENDİ GÖRÜŞLERİNİ TÜM DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN DENEYİMİNE VE TARTIŞMASINA SUNMALIDIR. BİRLEŞMEDEN ÖNCE VE BİRLEŞEBİLMEK İÇİN, AYRILIKLAR ÜZERİNE İLKELİ BİR BİÇİMDE GİDİLMELİ, AYRIM ÇİZGİLERİ BERAKLAŞMALIDIR.

ANCAK BU AŞAMA YAŞANDIKTAN SONRA, AYRIM ÇİZGİLERİ EN KESİN HATLARI İLE BERRAKLAŞTIKTAN SONRA; PLATFORM TASLAĞI (YA DA TASLAKLARI) ÜZERİNE; PLATFORMUN ÇEŞİTLİ KONULARI ÜZERİNE SÜRDÜRÜLEN AÇIK İDEOLOJİK TARTIŞMA BELLİ BİR OLGUNLUĞA ERİŞTİKTEN SONRA; DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÇEŞİTLİ MÜFREZZELERİ, HAZIRLIĞI DA BERABERCE ÖRGÜTLENEN BİR

8 KONFERANSLA PLATFORMA ORTAKLAŞA SON ŞEKLİNİ VEREBİLİR VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN İLK ADIMINI ATABİLİR-
LER.

BUGÜN BU YÖNDE İLERLEMEK İÇİN HER ÖRGÜTÜN EN BÜYÜK KATKISI PLATFORMLA İLGİLİ KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİNİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMASIDIR. HER ÖRGÜT, KENDİSİNİN DÜNYA PROLETER HAREKETİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUNU KAVRAYARAK, DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN PLATFORMU SORUNLARINI, KENDİ ÖZ SORUNLARI OLARAK KAVRAMALI, BU BİLİNÇLE DAVRANMALI; BU KONUDAKİ ÇALIŞMA VE TARTIŞMAYI LÜKS GÖRMEMELİDİR.

SOMÜT OLARAK BİZE BU KONUDA DÜŞEN GÖREV, DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ İÇİNDE TARTIŞILAN KONULARDA KENDİ GÖRÜŞLERİMİZİ BERRAKLIĞA KAVUŞTURMAK; BUNLARI DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN TARTIŞMASINA VE DENEYİMİNE SUNMAK; İDEOLOJİK BAKIMDAN ARAMIZDA BİRLİK OLAN PARTİ VE GRUPLARLA ÇABALARIMIZI BİRLEŞTİRMEK; GÖRDÜĞÜMÜZ YANLIŞLARA KARŞI GÜCÜMÜZ ORANINDA MÜCADELE ETMEKTİR.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI ANCAK UZUN, SABIRLI, TUTARLI BİR ÇALIŞMA SONUCU OLACAKTIR!

BU KONUDA ÜZERİMİZE DÜŞEN GÖREVLERE DÖRT ELLE SARILALIM!

(Bolşevik Partizan 12/2, s.26-28)

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ TEMELİNDE
DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN BİRLİĞİ İÇİN!

26.10.1982

TKP/ML (BOLŞEVİK)
MERKEZ KOMİTESİ

Dipnot:

(1) Çağrı, emperyalist savaş sorununu teorik bakımdan da doğru koymamaktadır.

Çağrıyı imzalayan örgütlerin bu konudaki anlayışları; bugünkü şartlarda somut bir tespit olarak, üçüncü dünya savaşının kaçınılmaz olduğu ve mutlaka kısa zaman içinde patlayacağı şeklindedir.

Biz, bugünkü mevcut koşullarda böyle bir tespite katılmıyoruz.

Herşeyden önce, Marksizm-Leninizmin klasikleri -nin emperyalist savaş konusundaki genel teorik önermeleri; şu ya da bu emperyalist savaşın kaçınılmazlığı değil, genel olarak emperyalist savaşların kaçınılmazlığıdır.

Bunun ötesindeki 'kaçınılmazlık' tespiti; savaş hazırlıklarının belli bir noktasında yapılan somut bir tespittir.

Çağrı ve 'işçi basını' ile ilgili olarak deklarasyon, gayet açık bir biçimde, somut olarak 3. dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu tespit etmektedir. Ve kaçınılmaz bir biçimde de, bütün pratik önerileri ve çalışmalarını, bu tespite bağlı olarak ele almaktadır.

Bütün 'Çağrı' içinde:

"Bütün komünist devrimcileri emperyalist savaşa karşı proleter devrimini HAZIRLAMAK(abç) için bize katılmaya çağırıyoruz"

Ve:

"Proletarya, proleter devrimini hazırlayarak emperyalist savaş hazırlıklarına karşı mücadele etmek zorundadır"

şeklindeki doğru sözlerin yanısıra başka şeyler de söylenmektedir.

Bugünkü ASIL görevin, emperyalist savaş tehlikesine karşı, devrimin propagandası ve örgütlenmesi olduğunu reddetme anlamına gelen görüşler savunulmaktadır. Sanki başlamış bulunan 'emperyalist savaş' içindeki görevler ASIL GÖREVLER gibi sunulmaktadır.

Örneğin şunlar söylenmektedir:

"Bütün komünist devrimcileri, burjuvaziye karşı sosyalizm için emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme hazırlığı içinde bize katılmaya çağırıyoruz."

"Bizler devrimci bozgunculuk, savaşı burjuvaziye karşı iç savaşa dönüştürme, emperyalizme karşı sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin millî devrimci savaşlarının desteğini ve devamının programını desteklemeliyiz." (Komünist devrimcilere çağrı)

'İşçi basını' ile ilgili çağrıda ise, işçi basını yaratılmasının gerekliliği, öncelikle, 'savaşın arifesinde' bulunulmasına bağlanıyor. Ve bildirinin sonuna doğru, Bolşevik işçi basını yaratma girişimi:

"İşte, savaşı (hangi savaşı?!—BN) burjuvaziye karşı iç savaşa ÇEVİRME(abç) şartlarını hazırlamanın en iyi şekli!"

olarak değerlendiriliyor.

Bütün bunlar, pratik çalışmaların, bugünden kaçınılmazlığı ve mutlaka çıkacağı ilan edilen ve arifesinde olduğumuz söylenen 3. savaşın çıkışına göre ayarlandığını gösteren açık belirtilerdir.

Bu noktada, çağrıyı imzalayanlar, ABD/DKP ve çeyresindeki emperyalist savaş ile ilgili konularıyla öзде birleşmektedirler. Bilindiği gibi, onlar, 3. dünya savaşının 80'li yıllarda mutlaka çıkacağı kehanetinde bulunmuşlardı.

ABD BOLŞEVİK LİĞİ'NİN TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİNE MEKTUBU

Şubat 1982

Türkiye Komünist Partisi,
Marksist-Leninist (Bolşevik)'e

Yoldaşlar,

Birleşik Devletler Bolşevik Ligi TKP/ML(B) için deki bölünmeyle ilgili bilgileri almıştır. İngiliz çeye çevrilmiş olan aşağıdaki belgeleri inceledik: "Tüm Marksist-Leninist Partilere, Tüm Devrimci Parti ve Gruplara"; "Yaşasın TKP/ML(B) — AMLP, GDS, WEK ve TKP/ML(B)'in Ortak Açıklaması"; ve "TKP/ML(B)'in Bazı Önemli Belgeleri — I".

Bize sunulan belgeler temelinde görüşümüz şudur: TKP/ML'den kopma, TKP/ML Merkez Komitesi çoğunluğu tarafından polemğin bastırılması, sekterlik ve tasfiyeci faaliyet sonucu kaçınılmaz hale gelmiştir. TKP/ML ve TKP/ML(B)'in görüşlerini inceleyen Bolşevik Liga, TKP/ML(B)'deki yeni gelişmeleri selamlar

ve destekler. Bu bölünme, Türk devrimci hareketi içindeki devrimci komünistlerin Mao Zedung Düşüncesinin santrist ve oportünist etkisinden kopmaya başladıklarının ve Bolşevizmin bayrağı etrafında, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in bayrağı etrafında birleşmeye başladıklarının bir işaretidir.

"Bolşevizm ... dünya Bolşevizmi haline gelmiştir; sosyal-şövenizm ve sosyal pasifizmden somut olarak ve pratikte ayrılan bir fikir, bir teori, bir program ve taktikler ortaya çıkarmıştır....

Bolşevizm, Avrupa ve Amerika'daki proleter devrimini, herhangi bir partinin herhangi bir ülkede bugüne kadar yapabildiğinden daha güçlü bir şekilde geliştirmeye gerçekten yardımcı olmuştur. Tüm dünya işçileri her gün gittikçe daha berrak bir şekilde Scheidemann'ların ve Kautsky'lerin taktiklerinin onları emperyalist savaştan ve emperyalist burjuvaziye ücretli kölelikten kurtarma madığını kavrarken, bu taktiklerin bütün ülkeler

İçin bir model olamayacağını kavrarken; bütün ülkelerin proleter kitleleri her geçen gün gittikçe daha berrak bir biçimde Bolşevizmin kendileri ne savaşın ve emperyalizmin korkunçluklarından kaçmanın doğru yolunu gösterdiğini, Bolşevizmin herkes için bir taktikler modeli olabileceğini kavramaktadırlar."
(Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky, FLP, 1970, s.89-88)

İşte Lenin Bolşevik devrimin uluslararası önemi böyle özetledi.

TKP/ML(B)'in bu bayrağın etrafında toplanması gerçekten çok iyi bir şeydir. Çok uzun bir süredir, dün yada pek çok devrimci komünist sosyal-şövenizmin ve santrizmin santrist ve oportünist siyasalarına boyunca eğdirilmişlerdir.

Görüşümüzce, TKP/ML'den ayrılmanın ideolojik ve politik nedenleri, TKP/ML 2. Konferansında TKP/ML'in izlemeye karar verdiği dogmatik Maoist çizgiden kaynaklanmaktadır.

TKP/ML halâ Maoizmi Leninizmin daha da geliştirilmesi olarak görmekte, Mao'yu bir "klasik" ve uluslararası işçi sınıfının bir önderi olarak görmektedir. O, Mao'nun Yeni Demokrasi, "devrimci" sınıfların diktatörlüğü, ulusal burjuvazi, Parti, vs. üzerine çizgisini doğru çizgiler olarak görmektedir. O, 1957-1960 Moskova Deklarasyonlarını ve ÇKP'nin Kruşçev revizyonizmiyle ilgili mektubunu ve polemiklerini meşru Marksist-Leninist belgeler olarak görmektedir. O, (TKP/ML'in devrimci faaliyetinin tarihinde büyük zararlara ve gerilemelere neden olmuş olan) Çin deneyimini dogmatik bir biçimde Türkiye şartlarına uygulamaya çalışmaktadır. TKP/ML, Mao Zedung'un —şimdi de RCP, USA'nın—Stalin'e karşı yaydığı aynı iftiracı görüşleri de paylaşılmaktadır.

Görüşümüzce TKP/ML(Bolşevik); Mao'nun proletarya diktatörlüğü meselesiyle ilgili, ulusal ve sömürge meselesi üzerine (yani Yeni Demokrasi), proletarya hegemonyası üzerine (Maoizm bunu yadsımaktadır), Bolşevik modelini örnek alan bir proletarya partisi meselesi üzerine (Maoizm bunu yadsımaktadır), ve devrimci komünistler arasında varolması gerekli olan (Maoizmin çarpıttığı ve yolundan çıkardığı) proleter enternasyonalist normlar üzerine oportünist siyasalarını teşhir etmeye başlamıştır. Bunun yanı sıra TKP/ML(B), Türk devrimci komünistlerinin faaliyetine Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ideolojik ve teorik ilkelerinin kılavuzluk etmesi gerektiğini, devrime önderlik eden ideolojik akımın Mao'nun ve Hoca'nın siyasi çizgisi olamayacağını karara bağlamıştır.

Birleşik Devletler Bolşevik Ligi bunun Türk devrimci hareketinde önemli ve olumlu bir gelişme olduğuna inanmaktadır.

Belgeler temelinde, Bolşevik Lige'nin görüşleri şunlardır:

● TKP/ML 2. Konferansının yapılmasından önce, (TKP/ML'in sol kanadını temsil eden) Bölge Komitesi, TKP/ML'in ideolojik ve siyasi yönelimi üzerine Merkez Komitesi içindeki tartışmanın kitlelere açıklanması uğrunda mücadele etti. Sol kanat tartışmayı Parti kurallarına ve disiplinine uygun olarak sürdürdü. Sol kanat, iç tartışma tüm Parti üyeleri ne, taraftarlarına ve sempatisanlarına açılmadığı takdirde, bölünmenin mümkün ve kaçınılmaz olacağı şeklinde uyarıda bulundu. Buna rağmen Merkez Komitesi çoğunluğu sol kanadın görüşlerini reddetti ve (Parti —ÇN) saflarında ve taraftarları arasında adana layık bir ideolojik ve siyasi hazırlık yapmadan, 2. Konferansın yapılmasının yolunu tuttu. Buna rağmen sol kanat Parti disiplinine uymaya ve tartışmayı içe dönük olarak sürdürmeye devam etti.

● (1981 başlarında yapılan) 2. Konferansta ideolojik mücadele ön plana çıktı ve Maoist çizgi kazandı. Sol kanat —Partiyi içeriden (mücadele ile —ÇN) oportünist yolundan kurtarmanın mümkün olduğunu görüşü ile— yine de halâ Parti disiplinine uymaya karar verdi.

● İkinci Konferanstan hemen sonra, TKP/ML Merkez Komitesi, Bölge Komitesini tasfiye etmek ve onun yerine Bölge Komitesinde çok küçük bir azınlık olan

kendi taraftarlarından oluşan bir "Büro" geçirmek üzere bir Komite düzenledi. Merkez Komitesi, Parti kurallarını ve disiplinini hiçe sayan bir şekilde yürütülen çeşitli olaylar yarattı ve bunları haklı gösterdi. Bölge Komitesi çeşitli disiplin ihlallerini protesto etti ve sol kanada karşı oportünist örgütsel manevralar durdurulmazsa ve Merkez Komitesi tarafından bunlar eleştirilmezse, yaklaşan bir bölünme konusunda Merkez Komitesini yeniden uyardı. Merkez Komitesi bunun yerine Bölge Komitesini tasfiye yolunu tuttu ve (Bölge Komitesi —ÇN) örgütlenmesini kendi ajanlarından birisinin denetimini altına soktu.

● Merkez Komitesinin örgütsel manevraları yüzünden, Bölge Komitesi TKP/ML'den kopmaya zorlandı ve bundan itibaren TKP/ML(Bolşevik)'i kurdu. TKP/ML(B) Bölge Komitesinin yaklaşık %85'ini kendi etrafında topladı ve şimdi TKP/ML içinde Türkiye'deki devrimci komünist güçlerle yeniden ilişki kurmaya çalışmaktadır. Sol kanadın hedefi TKP/ML'i bolşevikleştirmektir.

Birleşik Devletler Bolşevik Ligi, TKP/ML içindeki bölünmenin, uluslararası Maoist hareketin genel parçalanmasının bir parçası olduğu görüşündedir. Maoist hareketin çökmesi uluslararası proletarya için iyi bir şeydir. Özellikle de bu parçalanmış Maoist hareketin sol kanadı Maoizmi reddedip, Bolşevizmin parlak kırmızı bayrağına sarılmaya başlarsa.

Bizzat Bolşevik Lige'nin kendisi, Mao'nun, Hoca'nın ve onların ideolojik yol arkadaşı yarı-Troçkizmin oportünist ve santrist siyasalarına karşı benzer mücadelelerden geçmiştir.

Bolşevik Lige Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ilkelerinin ve tarihinin savunulması temelinde ve Maoizme, Hocaizme ve sosyal-şövenizmin ve santrizmin diğer çeşitlerine karşı kurulmasına rağmen, bizim de Bolşevizmin ilkelerini kavramamız ve pratik içinde kendi saflarımızı Bolşevikleştirmemiz gerekti. Bolşevik Lige'yı tasfiye etmek ve diğer Bolşevik ve devrimci komünist örgütlerle enternasyonal kardeşlik ilişkilerini sabote etmek için uğraşanküçük bir siyasi kariyeristler ve yarı-Troçkistler hizibine karşı Bolşevik Lige bir iç mücadele vermek ve onları saflarından temizlemek zorunda kaldı.

Subat 1980'de Batı Berlin'de TKP/ML'in bir temsilcisi ile görüşmemizde, Bolşevik Lige kendi ideolojik ve siyasi görüşlerini koydu ve TKP/ML'in çizgilerini öğrendi. Her ne kadar biz TKP/ML'in Maoist çizgisiyle ayrılıklarımızı belirttiysek de, biz buna rağmen Komünist Enternasyonal'i yeniden kurmak ve ufukta görünen emperyalist dünya savaşını için dünya proletaryasını ve emekçileri uygun bir şekilde hazırlamak üzere devrimci komünistler arasında da açık polemik ve ilkeli tartışmanın gerekliliği konusunda cesaretlendirdik.

O zamandan bu yana Bolşevik Lige bir bolşevikleşme sürecinden geçerek gelişti ve olgunlaştı. ABD komünist hareketi içinde biz de polemik yürütmekteyiz ve —halâ RCP, USA'nın Bob Avakian'ı gibi "lider"lerin santrist ve "devrimci" pasifist siyasalarına tabi kılınan— devrimci komünist güçleri kazanmaya çalışmaktayız.

TKP/ML içindeki Maoistlerin sol kanada karşı giriştikleri manevralar eşsiz değildi. Maoistler her tarafta, Kautsky, Trotsky, Tito ve Kruşçev'in geleceğini sürdürerek, gelişmekte olan her Bolşevik formasyonu her zaman örgütsel olarak eninde sonunda yıkıma ve tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Kanada da Bolşevik Birlik her ne zaman literatür dağıtacak olsa, ya da Mao yanlısı İşçi Komünist Partisi (WCP), AEP yanlısı Kanada KP/ML (CCP/ML), ya da (Bolşevizm dışında) herkes yanlısı "Mücadele İçinde" (In Struggle) gibi "Marksist-Leninist" gruplaşmalarla farklılıkları tartışma girişimi gösterdiğinde, pek çok kez saldırıya uğramıştır. Yakın geçmişte Bolşevik Lige'nin RCP, USA, ilerici İşçi Partisi (PLP) ve diğer grupların sıradan üyelerine ve sempatisanlarına yayınlarımızı dağıtmamız ve onlarla yayınlarımız ve siyasi görüşlerimiz üzerine tartışmamız bastırılmıştır. Birkaç yıl önce, diğer parti ve gruplarla birlikte TKP/ML, AEP taraftarlarının düzenlediği bir Uluslararası Gençlik Kampına katılmak istediklerinde bastırılmışlardı. Fakat Bol

şevizmin büyümesini ezmeye çalışan böylesi örgüt i çi tasfiyecilik veya diğer gruplara saldırılar gi bi girişimler Bolşevizmin büyümesini engelleyemeye cektir.

Bolşevik Liga bölünmeyle ilgili bilgileri yaya - cak, ve TKP/ML(B)'in varlığını duyuracaktır. Grup - larımız arasında özellikle ÇKP ve AEP'nin revizyon - ize yozlaşmaları süreci hakkında halâ ayrılıklar olduğunun bilincindedir. AMLP, GDS ve WBK ile bir - likte "Uluslararası alanda etkinlik kazanmaya çalı şan bir başka oportünist akım, hem AEP'ni, hem de Mao Zedung'un ÇKP'ni baştan itibaren revizyonist o larak mahkûm etmektedir" şeklinde bir açıklama yap tınız. Burada bize ve bir bütün olarak Bolşevik E - ğilime hitap ettiğiniz varsayıyoruz. Eğer durum böyle ise, görüşümüzce (diğer grupların yanısıra) siz burada TKP/ML'in yaptığı hatanın ayırtısını yapı yorsunuz. Yani bizim tahlillerimizi ciddi bir şe - kilde incelemeden, bizim eğilimimizle ilgili vargı lara ulaşmıyorsunuz. Bolşevik eğilimin görüşü, AEP ve ÇKP'nin hep revizyonist oldukları değildir. ÇKP Komünist Enternasyonal'in bir seksiyonu idi ve bel li bir dönem Komünist Enternasyonal'in çizgisini iz leyen Bolşevik güçler ona önderlik ettiler. Bununla birlikte, Mao ve Hoca'nın değerlendirilmesi ko - nusunda ayrıldığımızın gerçekten farkındayız. Kop - ması pek yakın olan emperyalist dünya savaşına kar şı devrimci komünistlerin acil tavrının ne olması gerektiği konusunda da ayrılmaktayız. Bu meseleler le ilgili olarak TKP/ML(B)'e eleştirmiş şudur: Gru bunuz, en azından Mao, Hoca ve bugünkü ideolojik bu nalımın kökenleri hakkındaki incelemenizi tamamlama - mış olmanızdan dolayı, gerek Mao, gerekse Hoca ta

rafından savunulan çeşitli oportünist çizgilerle üz laşmaya halâ eğilim göstermektedir.

Ama bunlar bugün devrimci komünistler arasında , Özellikle de Bolşevizmin ilkelorini izleme konusunda da anlaşan güçler arasında tartışılması gereken ko nulardır.

Birleşik Devletler Bolşevik Ligi, proleter en - ternasyonalizmi ruhu içinde, TKP/ML(B) ile tartış - manın sürmesini istemektedir. Size kendi yayınları mızı göndermeye devam edeceğiz. Sizin yayınlarını zı incelemeyi çok istemimize karşın, yayınlarınızı Türkçeden İngilizceye ya da İspanyolcaya çevireme - me sorunuyla karşı karşıyayız. Aynı şekilde, bizim yayınlarımızı sizin grubunuza sunabilmek için, on - ların sizin dilinize çevrilmesi gerekli. Bolşevik Liga, devrimci komünistler arasında açık polemik iz leyerek komünist enternasyonalı yeniden kurmak ama cıyla, "Enternasyonal Yazışmalar" ("Enternasyonal Correspondence") adlı derginin yayımlanmasına kat ılmaktadır. "Enternasyonal Yazışmalar" bugüne dek çeşitli grupların polemiklerini ve bakış açılarını İngilizce, İspanyolca ve Fransızcaya çevirebilmiş - tir. Buna karşın, açık polemik ve tartışmayı düz - gün bir biçimde pratiğe koyabilmek üzere, materyal leri örneğin Almanca ve Türkçe gibi diğer dillere çevirmek ve sizin gruplarınızın yayınlarını İnği - lizce, Fransızca ve İspanyolcaya çevirmek için diğ - er devrimci komünistlerin enternasyonalist yardı - mına ihtiyacımız vardır. Aksi taktirde bizim tar - tışma ve proleter enternasyonalizmi çağrımız boş bir çağrı olarak kalacaktır. Bizim bu mektubumuz - daki görüşlerimizle ilgili olarak TKP/ML(B)'in ya - nıtını beklemekteyiz.

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ'NİN ABD BOLŞEVİK LİĞİ'NE MEKTUBU

ABD Bolşevik Ligi'ne

15 Haziran 1982

Yoldaşlar,

Şubat 1982 tarihli mektubunuzu aldık. Aşağıda sö zü geçen mektupla ilgili tavrı takınmak istiyoruz.

Önce sizin bizim belgelerimizi incelemiş ve tar - tışmış olmanız selamlıyoruz. İngilizce dilde bir broşürümüz daha (Şelgeler/II) çıktı. Herhalde bu a - rada o da elinize geçmiş olmalı. Sizin tarafınız - dan da desteklenen yayın değiş-tokuşunu yararlı bu luyoruz. Lütfen bize şimdiye kadar çıkardığınızın mer kezi belgelerden gönderin.

İkinci olarak sizin değindiğiniz sorunlarla ilgi li:

Biz henüz sizin şimdiye kadar elimize geçen bel - gelerinizi derinlemesine inceleme fırsatı bulamadı gımızı en baştan tespit etmek zorundayız. Buen baş ta dil zorluğu sorunlarından kaynaklanıyor.

Sizin de mektubunuzun sonunda tespit ettiğiniz gibi, örgütlerimiz arasında Mao Zedung'un ve Enver Hoca'nın değerlendirilmesi ve bununla bağıntılı bir dizi sorunda gelişmeler var. Biz bunları köklü çe - lişmeler olarak değerlendiriyoruz. En baştan sizin hiç çekinmeden kullandığınız (Enver Hoca'nında yap tığı gibi!) "Maocizm" kavramını ilkesel olarak red - ettiğimizi bildirelim. Bu kavram Kruşçev revizyon - istlerinin ve emperyalist burjuvazinin repertuva - rından alınmış anti-komünist, revizyonist bir kav - ramdır.

Sizin Mao Zedung sorununa yaklaşımınızı bizim a - çımızdan belirleyen; bir yandan Mao Zedung'un ağır revizyonist hatalarını (meselâ anti-feodal anti-em peryalist devrimden proleter devrime geçen mil - li burjuvazinin rolü üzerine) tespit ederken, diğ - er yandan Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin kla - sikleri ile uyum içinde savunmuş ve Çin'in özel şart larında uygulamış olduğu bir dizi Marksist-Leninist temel tezi yanlış, "Maocist" olarak damgalamanız ve bunlara karşı da mücadele yürütmemizdir. Bu bizim görüşümüze göre, yalnızca Mao Zedung'un doğru pozis

yonlarını değil, aynı zamanda klasiklerin öğretilerine, bizzat Marksizm-Leninizme bir saldırı teşkil etmektedir. Özellikle Mao Zedung'un Çin'de anti-em peryalist anti-feodal devrimdeki ideolojik-siyasi çizgisi; eğer bu çizgi klasiklerin, öncelikle Len - nin ve Stalin'in, ve Komüntern'in çizgisi incelen - diğinde görülür ki; bunların uygulanmasının, bu an lamda da geliştirilmesinin mükemmel bir örneğidir.

İkinci olarak mektubunuzun ikinci sayfasında yap tığınız, TKP/ML'in Stalin'e karşı Mao Zedung ve şim di ABD/DKP'nin savunduğu gibi iftiracı görüşler sa vunduğu şeklindeki tespitinizin de yarı-gerçek ol - duğunu tespit etmek istiyoruz. TKP/ML'in bu sorun - da gerçekten de ABD/DKP ile hemen hemen aynı görüş - leri savunduğu olgudur. Ama bu görüşlerin Mao Ze - dung'un görüşleri de olduğunu delillerle ispatla - mak oldukça güç olsa gerekir. Biz de Mao Zedung'un Stalin değerlendirmesi konusunda belirli hatalar yapmış olduğu; ve hataların sorumluluğuna ortak ol - duğunu düşünüyoruz. (Biz, bu bağıntıda meselâ, Mao nun en azından sorumluluğuna ortak olduğu, "Pole - mik'in "Stalin sorunu" başlıklı yorumunu, ve "Pro - letarya diktatörlüğünün tarihi deneyleri üzerine", "Proletarya diktatörlüğünün tarihi deneyleri üzeri ne biraz daha" adlı makaleleri temelden reddediyo - ruz.)

Ama kesin bir şekilde şu tespit edilmelidir ki, Mao'nun olduğu söylenen "Stalin eleştirileri" Mao tarafından 1956 sonrasında hiçbir zaman yayınlanma mıştır. Bu yazıların burjuva Çin araştırmacıları ta rafından, ya da Deng revizyonistleri tarafından ya - nınlanmış olması, üzerinden atlanacak bir olgu de - ğildir; ve bu yazılara sanki bu yazılar Mao'nun o - naylanmış yazıları imiş gibi dayanılmaz. (Meselâ "10 büyük ilişki üzerine" başlıklı yazı)

Mao Zedung'un onaylanmış yazılarının hiçbirinde, Mao Zedung'un Stalin'i Marksizm-Leninizmin klasik - lerinden biri olarak görmediğini gösterir bir tek kanıt bile yoktur. Ama hem ABD/DKP'nin ve hem de TKP/ML'in ideolojik pozisyonu —onlar bunu açıkça söylemeseler de— tam da budur.

Biz, TKP/ML(B)'in hangi yanlış siyasetle koptuğu muz konusunda yaptığınız tasvirde de bize, bize ait

BOLŞEVİK PARTİZAN

olmayan görüşler atfediyorsunuz. Biz Mao'yu milli ve sömürgeler sorununda hiçbir şekilde onun "Yeni Demokrasi" konusundaki tavrı dolayısı ile eleştirmiyoruz. Biz Mao Zedung'un "proletaryanın hegemonyasını reddettiğini" de söylemiyoruz. Tersine, böyle bir eleştirinin Mao Zedung'un eserine dayanılarak kanıtlanamayacak yanlış bir eleştiri olduğunu söylüyoruz. Böyle bir eleştiri, Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" kitabında, Mao Zedung'un bu könudaki tavrına getirdiği revizyonist eleştirinin dü mensuyunda bir eleştiridir.

Mao'nun proleter parti sorununu da inkâr ettiği şekildeki bir toptan değerlendirme de delillere da yalı bir ispattan yoksundur.

Bizim Mao Zedung hakkındaki tavrımız, kısa ve öz lü bir şekilde, elinizde bulunan (İngilizce) "Yaşasın TKP/ML(B)" adlı, dört örgütün /AMLP, WBK, GDS ve TKP/ML(B)/ ortak açıklaması olan broşürde vardır.

TKP/ML'in bölünmesi ile ilgili anlatımlarınız, temelinde doğrudur.

Burada bir de mektubunuzun dördüncü sayfasında, bize getirdiğiniz, bizim sizin de dahil olduğunuz akımın dokümanlarını derinlemesine incelemeyen, yanlış bir eleştiri getirdiğimiz şekildeki eleştiriniz üzerinde durmak istiyoruz. Önce, bizim, sizin belgelerinizi yeterli incelemediğimiz bir gerçektir. Ama biz Kanada Bolşevik Birlik'in ve onun çeşitli örgütlerle birlikte yaptığı ortak açıklamaları yeterince inceledik. Bunun temelinde, "Hem AE P'nin, hem de ÇKP'nin başından itibaren revizyonist" olarak mahkûm edildiğini tespit ettik. (Bkz. "Yaşasın TKP/ML(B)", dördüncü ortak açıklama, Almanca, s.4)

(Bununla ilgili olarak meselâ Kanada Bolşevik Birlik'in yayın organı sayı 15, s.4'te, "Mao'nun Ç

KP içindeki illegal ve silahlı darbe"sinden söz edilmektedir.) Biz sizin bu konudaki görüşünüzün ne olduğunu, meselâ mektubunuzda "ÇKP belli bir süre Bolşevik güçlerce yönetildi" dediğiniz zaman neyi kasdettiğinizi öğrenmek istiyoruz.

Mektubunuzdan edindiğimiz bir intibayı da size ak tarmak istiyoruz:

Bu mektupta sizin değindiğiniz can alıcı sorunlar —devrimin zaferi için, Marksist-Leninist dünya hareketinin can alıcı sorunları, meselâ yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin yolu sorunu gibi—, çok açık bir şekilde yeni bir dünya savaşına karşı birlik temelinde uluslararası bir birleşme planınızın bütünüyle yanlış olduğunu bir ispatıdır. Çünkü sizin planınızda proleter dünya devriminin bu gibi sorunları dışlanmakta, ya da ikincil sorunlar olarak görülmektedir.

Son olarak çeviri sorunu üzerine:

Biz kendi en önemli gördüğümüz yazılarımızı Almanca, İngilizce, Fransızcaya çevirebilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bu bizim imkânlarımızı nerdeyse aşılıyor. Bunun yanında özellikle kardeş örgütlerimizin önemli yazılarını Türkçeye çeviriyoruz. Biz enternasyonal alanda esas akımların belgelerini de, eleştiri eklerimizle birlikte Türkçeye kazandırmaya çalışıyoruz. Bu görev çerçevesi içinde, sizin içinde bulunduğunuz akımın belgelerini de çevireceğiz.

Biz her halükârda sizinle tartışmayı sürdürmeye ilgi duyuyoruz. Ancak bunu sizin dokümanlarınızı derinlemesine inceledikten sonra derinleştirecek durumdaysa.

Devrimci selamlar,

Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu

(25. sayfadın devam)

men kesin bir yargıyla tepkili davranmanın iyi olmadığını anlatmaya çalıştık. Fakat işin ilginç yanı, Proleter Dayanışma taraftarları gelişen tartışmalar içinde; yukarıdaki açıklamayı gerektiren göstererek, bizlerle olan ilişkilerini bölgesel olarak dondurdularını açıkladılar. Bu hata düzeltilmediği takdirde, ilişkilerin normalleşmeyeceğini savundular. Bunların bu tavrına karşı, alınan kararın ciddi olmadığını ve pratikte uygulanamayacağını kendilerine belirttik. Nitekim pratik de yaptığımız tespiti doğruladı. Bizle herhangi bir iş yapma yacaklarını açıklayanlar, faşistlere karşı yapılan eylemlerinde ve bunun hazırlık toplantılarında bizle işler(!) yaptıklarıdır.

En son yapılan, Dev-Sol ve Halk-Der'lerin yasaklanmasına karşı korsan mitingde birçok noktada bizle ortak hareket etmişlerdir. Diğer yandan aldıkları bu karar, (bu kararın için de derneklerinde yayınlarımızın satılmasının yasaklanmasını da içeriyordu) Dev-Sol ve Halk-Der'lerin yasaklanmasına karşı Nürnberg'de yürütülecek ve yapılacak eylem sorunlarının tartışıldığı bu toplantılar sırasında (kendi derneklerinde yayın pılan bir toplantıda) bizim çabalarımız sonucu dernek olarak (!) kaldırılmıştır. Ama Proleter Dayanışma hala bizle ilişkilerini donuk tutmaktadır! Bu oportünistlerin ciddi olmayan bu tavırlarından bağımsız olarak, bizce, Bolşevik Partizan'ın'de yayın alan Proleter Dayanışma ile ilgili açıklama düzeltilmelidir.

Nürnberg'den bir BP sempatiçanı

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN AÇIKLAMASI; oooooooooooooooooooooooooooo

"Proleter Dayanışma" adlı yayın organı hakkında birinci sayımızda; o yayın organının içinde savunulan görüşlerden yola çıkarak, onun "Halkın Devrimci Öncülerinin yayın organı" olduğu şeklinde bir tespit yaptık.

Şimdi "Proleter Dayanışma"yı savunan arkadaşların sözü geçen yayın organının "hiçbir örgütün yayını olmadığını" açıkladıklarını; ve bizim tavrımızı "polise hizmet"le suçladıklarını öğrendik.

(60. sayfadaki Ek)

Sözlü mesajımızda yaptığımız ek şöyle:

Burada şunu belirtmeliyiz ki; uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliği konusunda; bunun nasıl sağlanacağı konusunda, bu töreni düzenleyen gruplarla da aramızda derin ilkesel ayrımlar vardır.

Biz bunları belli bir ölçüde burada dile getirmeyi planlamış; mesajımızda bunu belli ölçülerde yapmaya çalışmıştık.

Ne var ki, organizatör yoldaşlar bize, mesaj okuma zamanının kısa olduğunu, uzun bir mesajı okuyamayacağımızı bildirdiler. Fakat buna karşılık, mesajımızın tamamının Correspondence International'de yayınlanacağını söylediler.

Bu durumda, konuşmamızı burada kesmek zorunda kalıyor; bu konudaki anlayışlarımızın mesajda ve diğer birçok belgelerimizde bulunduğunu; Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği için çalışmayı gerçekten görev olarak kabul edenlerin bizim bu belgelerimiz üzerinde tartışmaları gerektiğini belirtiyoruz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde
Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği için!

**Opportunizist-
Revizyonist
Cepheden****«CEPHE»
TARTIŞMALARI SÜRÜYOR**

Bu sayımızda "Cephe" çalışmalarını ile ilgili çeşitli belgelere yönelttiğimiz eleştirilerle birlikte; "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adı verilen oportünist birliğe karşı kitle önünde yürüttüğümüz mücadele hakkında da bilgi vermek istiyoruz.

Cephe konusunda biz yalnızca dışımızdaki oportünistlerle tartışmadık. Aynı zamanda içimizdeki bazı kişilerle ve kardeşlerden bazıları ile de, sorunun çeşitli noktalarında aramızda tartışma ve ayrılık ortaya çıktı. 2. sayıda özellikle faşizm; faşizmin sınıf niteliği üzerine konularında üstimizde ve çevremizde yürüyen tartışma konusunda kısaca tavır takınmıştık. Cephe tartışmalarının diğer noktalarında da var olan ayrılıklar üzerine bu sayımızda kısaca bilgi vereceğiz.

*

Bolşevik Partizan olarak biz, yurtdışında çeşitli yerlerde oportünist birliklerle kitle önünde tartışma planladığımızı çok önce duyurmştuk. Bu amaçla, tüm hazırlığını üstlenerek ve kitle önünde onların temsilcilerine bizim temsilciimizle EŞİT SÖZ HAKKI garantisi vererek bu toplantıları düzenledik.

Resmen kendilerine yazılı olarak başvurduğumuz "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adlı oportünist birlik için deki örgütlerin hiçbirisi toplantılarımıza katılmadılar. FK BDC adı verilen birliğin temsilcisi olarak da hiç kimse toplantılarımıza gelmedi.

Toplantılarımıza oportünist örgütlerden Halkın Kurtuluş Devrimci Halkın Birliği ve Partizan, vb.den fazla olmayansa yıda katılımlar oldu.

Bir kez daha görüldü ki, oportünist birlik yanlıları gerçekte görüşleri üzerine kitle önünde tartışmadan kaçmaktadır.

Onlar en temel sorun "birlik" sorunu diye ortalığa oportünist-revizyonist örgütlerin birliği fikrini yayıyorlar. Kendilerinin yeni bir temelde, yeni alışkanlıklarla kardeşce tartışmadan yana olduklarını ileri sürüyorlar. Kendilerinin tabii ki ideolojik birlikten yana olduklarını; ideolojik mücadele yürüteceklerini söylüyorlar.

Düzenlediğimiz ve kendilerini EŞİT SÖZ HAKKI TEMELİNDE davet ettiğimiz toplantılarımız bütün bu ve benzeri noktalarda, oportünistlerin sözlerinin birer balon olduğunu devrimci kitlelerin gözü önünde bir kez daha ispatladı.

**CEPHE TOPLANTILARININ SONUÇLARI
VE TOPLANTILAR ÜZERİNE ELEŞTİRİCİ NOTLAR**

Toplantılarda yaptığımız konuşmanın genel planı "Cephe" üzerine çıkan yazının içerdiği temele uygun olmasına rağmen konunun çeşitli bölümlerinin sıralanışında farklılıklar vardı. Toplantılar için yapılan konuşma planına göre sırasıyla şu noktalar üzerinde durulması uygun görülmüştü:

- "Birlik" çığırtaçlığının yenilgi dönemlerinde ortaya çıkışı
- Kitlelerin birlik isteyen iyi niyetlerinin kullanılması (Marks, Lenin'den alıntılar)
- Bugün kurulan çeşitli birlikler, cephe, TKP/TİP/TSİP
- Birlik konusunda Marksist anlayış
- Birlik konusunda cephe platformunda getirilenler
- Bize gönderilen çağrıda siyasi olarak getirilenler üzerine
- Niçin bu platforma imza atmadık?
- Bugün esas görev nedir? Parti inşası

Bolşevik Partizan, oportünist birliğin ortak belgelerine Marksizm-Leninizm ışığında, görebildiği kadarıyla, bir çok temel eleştiri getirmiştir. Devrimci kitle önünde açık olarak eleştirmiştir. Oportünist birlik yanlıları, ne "ortak" olarak ve ne de tek tek örgütler olarak isim vererek eleştirilerimize tavır takınmadılar. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey, "cephe" girişimine başka örgütlerden yönelen eleştirilere —bu eleştirilerin kimden geldiğini; nasıl getirildiğini, vb. belirtmeden— kabaca tavır takınmak olmuştur. Anlaşılan, onların "tartışma ve ilişkilerde kazanılması gereken yeni alışkanlıklar" dedikleri, böyle isimsiz eleştiri yaygınlaştırmaktır.

Ama Bolşevikler için durum başkadır. Bolşevikler için Marksizm-Leninist görüşlerin yayılması, açıkça isim verilerek yürütülen; kitleyi, hataların ve yanlışların savunucularını bir lince çıkartarak eğiten, oportünizmi ve oportünist örgütleri doğrudan hedef alan; kendi zaferini onların yıkımında gören bir mücadele içinde gerçekleşecektir. Devrimci yığınlar (bugün için onların öncelikle ileri kesimi) oportünist-revizyonist görüşlerle açık çatışma içinde eğitilip, kazanılacaktır.

*

Batı Almanya'nın beş şehrinde; ayrıca Avusturya ve Fransa'da yaptığımız toplantılar, birçok eksikliğine karşılık (kitlemin yeterince seferber edilememesi, diğer devrimci kitle içinde daha iyi propaganda yapılamaması, bunun sonucu katılımın düşük olması, organizasyondaki bozukluklar, vs.gibi), sorunların belli ölçülerde tartışıldığı, kitlemizin yanlış görüşlere karşı mücadele içinde eğitildiği, esas itibarıyla olumlu toplantılar olmuştur.

Bu toplantılar içinde, oportünist birlik yanlılarına karşı ortaya koyduğumuz yazımıza belli doğru eleştiriler gelmiş; bu konuda pozisyonumuzu daha da ilerletici olmuştur.

Batı Almanya'da yapılan toplantıların bir bölümüne katılan bir yoldaşın değerlendirmesi ve eleştirisini Merkez Komitesinin cevabı ile birlikte yayınlıyoruz.

Bu toplantılar içinde, yayınladığımız yazıdan görülebileceği gibi, WBŞ ile de en azından Marksizm-Leninizmin kavranması ve oportünizme karşı mücadele meselesinde ayrılığımız çok somut olarak ortaya çıkmıştır.

- Platformu imzalayan örgütler geçmişlerine nasıl yaklaşıyorlar? Ve bu örgütler hangi "ilkel" tavrı verdiler?
- Bu "birlik" in uzun sürmeyeceği. Eylem birliği, örgütler arası ilişkilerle ilişkin önerimiz.

27.6.82 tarihinde yapılan 1. toplantıda Bolşevik Partizan adına yapılan konuşma yukarıda (ki) planla uygunluk halinde idi. 2 saate yakın süren konuşma sonucunda mevcut bulunan HK ve DHB taraftarlarına da konuşma hakkı tanındı. Burada HK'dan ve DHB'den konuşanların neler getirdiklerini anlatmayı gereksiz görüyorum. Zira anlattıkları şeylerde bizim için üzerinde durmaya değer hiçbir şey yoktu. Hatta bu konuşanların kendi görüşlerinin ne olduğundan pek haberlerinin olmadığını tespit etmek yanlış olmayacaktır.

Toplantıda az sayıda söz alan BP taraftarlarının —dan 2 arkadaş şu eleştirileri getirdiler:

1. Marksistlerin Cephe anlayışından bahsederken örnekler verilmeliydi. Dünya Komünist Hareketinin çeşitli Cephe üzerine tecrübeleri aktarılmalıydı. Bu eleştiri haklı bir eleştiridir görüşümce. Gerek "Cephe" üzerine yazımızda, gerekse konuşmamızda, Kimlerle, Ne için, Nereye Birlik? sorusuna Marks - ist açıdan cevap veremeye çalışmamıza rağmen, toplantının doğrudan konusu olan bir Birlik türü Cephe'nin ne olduğu, nasıl ve hangi şartlarda oluşacağı sorusuna cevap vermedik. Bunu yerine getirirken eleştirici arkadaşın talep ettiği gibi, cevabın tatmin edici olabilmesini sağlamak için Dünya Komünist Hareketinin görüp geçirdiği Cephe örneklerini aktarmalıydık. Gerek okur, gerek dinleyici bunu haklı olarak arzu etmektedir. "Cephe"nin platformunun bizim tarafımızdan eleştirildiği yazıyı içimizde tartışırken bu yönde öneriler gelmişti. Bu eleştiri veya önerilerin zamanında gözönüne alınıp yazıya konulmamış olması eksiklik ve hatadır.

2. "Cephe" platformunda "demokratik halk iktidarı"nın hedeflendiği belirtilmekte, bu iktidara önderlik edecek sınıf ve politik güç geliştirildiği gibi, demokratik halk devrimi ile sosyalist devrim arasındaki bağ, ilişki ve niteliğe ilişkin konulma maktadır. Sosyalist devrimin, sosyalizmin inşasının lafı bile edilmemektedir. Sosyalist devrimin propagandasının yapılmaması her renkten oportünistler ve burjuva demokratlarınca hesabına anlaşılır bir şeydir, pek şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı ve kendi hesabımıza kötü olan, bunun bizlerce görülmemiş, eleştirilmemiş oluşudur.

3. Konuşmacı arkadaşın anlatımında yer yer karışıklıklar başgösterdi. Görüşüme göre bu eleştiriye getirenler haklıdırlar. Yukarıdaki plana bağlı olarak yapılan konuşmada Komünistlerin görevleri ile platformun ve tek tek oportünist teşkilatların neler dedikleri yer yer birbirine geçti. Bunda konuşmacının tecrübesizliği de rol oynadı. 2. toplantıda "Cephe" platformunun yazılı eleştirisindeki plana bağlı olarak, önce tek tek sorunlarda komünistlerin bakış açıları koyulduktan sonra, "Cephe"nin, "Cephe"yi oluşturan grupların ne dedikleri sırasıyla aktarılınca, bu düzensizlik önemli ölçüde giderilmiş oldu. Yukarıda sıraladığım eleştirilerin yanında, görebildiğim kadarıyla gerek "Cephe" üzerine tartışma yazısında, gerekse yaptığımız 1. toplantıda şu hata ve eksikliklerimiz vardır:

* "Cephe" Örgütlenme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-emperyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında eleştiriliyor. Oysa platform bunun da ötesinde devlet konusunda Marksist-Leninist öğretiyi açıkça tahrif etmekte, burjuva devlet teorisini savunmaktadır. Örgütlenme Komitesinin platformunda tekelci burjuvazinin devleti ele geçirdiği, egemenliğini pekiştirdiği, vs. söylenmektedir. Tüm bu burjuva zıvalıkları gerek toprak ağalarını iktidar dışında göstermeye, onları ateş hattından çekmeye, gerekse devleti sanki 12 Eylül'e kadar hiçbir sınıfın damgasını vurmadığı sınıflarüstü bir varlık olarak takdim etmektedir. Hatta platformun son şeklinde (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, 1 Temmuz 1982), "Basın ve TRT'nin tekellerin eline geçtiği", "onların düzene destek oldukları", "ülkemizin kendi ordusunun işgali altında olduğu", vb. ifadelerle burjuva devlet teorisi devrimcilik adına pekiştirilmektedir.

* Onun da ötesinde platform, egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmeye ... yetersiz kalan eski yapı ve kurumları dağıtıklarını belirterek, sanki kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerinde basıncı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumunu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bunalımı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda "yapılan tamiratlar" yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunlarının üstesinden gelinebileceği düşünüşü Marksizmin değil ama öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir. Maşılacağı gibi, "Cephe" platformu ekonomik tahlikeleri, buna bağlı olarak sınıf ilişkilerini ele alışıta iki ayağıyla burjuva ekonomi-politiğinin alanı içerisindedir.

* Bunun yanında "Cephe" platformunun yazılı eleştirisinde değinilmesine rağmen, özellikle 1. toplantıda Komünistlerin kendi önderlikleri altında olmayan bir "Cephe"ye girmeyi prensip olarak reddetmedikleri, proletaryanın kendi sınıf bağımsızlığını koruması, bunun proletaryanın çıkarlarına hizmet ettiği koşullarda böyle "Cephe"lere katılabilmesi için konulmadı. 2. toplantıda bu hata düzeltildi.

* Platformun siyasi ilkeler bölümünde ulusal soruna ilişkin 3. maddede "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin etme hakkının kabulünden ve buna işlerlik kazandırılmasından, bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları (federasyon, bağımsız DEVLET, vs.)" ha zırlamaktan söz edilmektedir. (abç)

Bu ifadeye neresinden bakılırsa bakılsın, ulusal sorunda konuşmuş milliyetçiliğin, özellikle büyük Türk sövenizminin izlerini taşımaktadır. Neden?

Önce Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının özgürce kullanılması, buna işlerlik kazandırılması Kürt ulusunun ayrılma yolunu tutmasından, ayrı bir devlet şeklinde örgütlenmesinden başka hiçbir anlam taşımaz. Bu hakkı kullanıp kullanılmama ezilen ulusun, yani Kürt ulusunun bileceği iştir. Komünistler her koşul altında kayıtsız şartsız ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, bunu programlarına geçirmek zorundadırlar. Ulusun kendi kaderini tayin hakkı yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi o ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka hiçbir anlam ihtiva etmez. Ezilen ulusun ayrılma hakkının her şart altında savunulması yü kümlülüğü, komünistlerin her koşul altında ezilen ulusun bu hakkı kullanmasını, yani ayrılmasını pratikte destekleyeceği anlamına gelmez. Komünistler bunu her dönemde içinde bulunulan tarihi koşullarda proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargırlar. Ezilen ulusun ayrılığı proletaryanın çıkarlarını zayıflatmıyorsa, ezen ve ezilen ulusun problemleri arasındaki güven bağlarını zayıflatmıyor, güçlendiriyorsa, Komünistler böyle bir ayrılıktan yana tavır koyarlar, böyle bir ayrılığı fiilen desteklerler. Ve bazı koşullarda ayrılık, gönüllü bir liğin ön koşulu haline gelebilir.

Yok, böyle bir ayrılık, içinde bulunulan koşullarda proletaryanın çıkarlarını zayıflatıyor, örneğin ayrılma bir emperyalist gücün desteği ve desteğinde gerçekleşiyorsa, Komünistler böyle bir ayrılma karşısında kayıtsız kalır, bu ayrılığa karşı (kesinlikle kendileriyle egemen ulus burjuvazisi arasındaki kesin ayrım çizgisini çekmeyi bir an olsun unutmadan) siyasal ajitasyon yürütürler. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ne anlama geldiğini Lenin yoldaşın sosyal-şövenler ve küçük-burjuva milliyetçileriyle buna ilişkin yürüttüğü polemikten, örneğin Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı adlı makalesinden pasajlar aktararak açıklamayı dahi gerekli görmüyor. Bunu belki daha ileriki ulusal soruna ilişkin tartışmalarımızda yapmak gerekecektir. Her dönemde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı formülasyonu gerek ezen ulusun "Marksist" kılıklı şövenleri, gerekse ezilen ulusun işçilerini temsil ettiğini söyleyen oportünistlerce bozulmaya, ona başka anlamlar atfedilmeye çalışılmıştır.

"Cephe" ne diyor? "Bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)"

İlk bakışta ÖK'cıların Kürt ulusunun ayrılma hakkı ve hattı ayrılması konusunda çok alicenap davrandığı sanılmaktadır?

Hattı Türk milliyetçiliğinde yakayı ele verecek HK (ES) gibi "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak"tan bahsedildiği için Örgütlenme Komitesi platformu na Kürt milliyetçiliği damgası vurabilmektedir! Ama öyle mi? "Cephe" platformunu sunan ÖK'cılar "Ulusların kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılacağı koşulların yaratılması"ndan yalnızca bağımsız devlet kurmayı anlamaktadırlar, onun anlamını genişletmekte, ondan aynı zamanda "federasyonu" da anlamaktadırlar. İşte tam da buradab oportünistler cemaati Ulusların kendi kaderlerini ta-

Yin hakkının ırzına geçmektedirler. Proletarya ve Komünistler açısından Örgütlenme Komitesinin Ulusların kendi kaderini tayin hakkını bu şekilde savunması, onu hiç savunmamalarıyla eşdeğerlidir! Zira bu baylar Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ayrı bir anlam daha atfetmektedirler! Federasyon hakkı! Oysa Lenin Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının aynı zamanda "federasyon hakkı"nın da içerdiğini söyleyenlere şu cevabı vermektedir:

"Kendi kaderini tayin hakkı yalnızca ayrılma hakkı demek değildir. O aynı zamanda federatif bağ hakkı, özerklik hakkı da demektir" diye yazıyor-sunuz. Ben kesinlikle aynı fikirde değilim. O federasyon hakkı anlamına gelmez. Federasyon ayrıların bir ittifaktır, genelin rızasının gerekli olduğu bir ittifaktır. Nasıl olur da bir tarafın hakkı diğer tarafın rızasıyla varolabilir? Bu aptallıktır..." (S.G.Schaumian'a Mektup, 6.12.1913)

Görüldüğü gibi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının bu şekilde değiştirilmesi, onun ezen ulusun rızasına bağlı olarak ortaya çıkabilecek federasyona indirgenmesi, egemen Türk ulusunun Kürt ulusu üzerindeki imtiyazlı durumunu, onun devlet statüsünü her ne pahasına korumaya çalışan Türk şovenizmini yansıtmaktadır. 10 sene sonra Kürt ulusu nun varlığını "keşfeden" Mihri Belli, Vatan Partisi, vs. oportünistler aslında eski görüşlerinden kesinlikle ayrılmış değillerdir ve bunu 10 sene sonrasının koşullarında ince bir tarzda platforma geçirmişlerdir. Dev-Yol ve diğer gruplar için daha iyi şeyler söylemek mümkün değildir.

Halkın Kurtuluşu'nun bu duruma "ÖK'nin platformunda Kürt milliyetçiliği var"(!) diye itirazda bulunması ve saldırmaması, onun ulusal sorundaki anlayışsızlığından çok, onun şöven, milliyetçi bakış açısına sahip olmasıyla açıklanmaktadır. Hatta onlar Dev-Yol'u eleştirdikleri ES adına çıkarttıkları broşürlerinde "Halkın kendi kaderini tayin hakkının teorisini yapıyorlar. Tüm ulusal sorundaki sapmalara karşı tavrımızı yazılı hale getirmek önümüzde duran, boynumuzun borcu olan bir görevdir!"

Görüşüme göre Örgütlenme Komitesi'nin "Cephe" platformunda Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dik kat çekilmemiş, buna karşı doğru pozisyonun savunulmuş olması vahim bir hatadır. Oportünizme karşı hiçbir konuda göz açtırmamalı, onlara prim vermemeliyiz! Hele hele ulusal sorunda!

Görülebileceği gibi Örgütlenme Komitesinin "Cephe" platformunun eleştirisinde önemli eksiklikleriminizin olduğu ortadadır. Biz platformu bunu imzalayanların her birisinin kendisini "komünist" "işçi sınıfının öncüsü" olarak tasvip etmelerini göz önünde tutarak Marksizm-Leninizm bilimi kantarına vurduk. Bunlar kendilerini Marksist-Leninist olarak değil, burjuva liberalleri, küçük-burjuva devrimcileri olarak takdim etselerdi(!), durum başka olurdu! Oysa bunlar bütün bu işleri "sıfatıyla beceriyorlar. O zaman bizim için onların bu "becerilerini" proletaryanın bakış açısına göre değerlendirme işi çok daha ciddi bir biçimde yerine getirilmelidir.

3.7.82'deki 2. toplantı yukarıdaki eksikliklerin biraz daha bilincinde (tamamıyla değil) ve daha derli-toplu idi. ÖK'çılar yine gelmediler. Halkın Kurtuluşu ve Proleter Dayanışma'dan birer temsilci konuştular. HK'dan konuşan Emeğin Sesi adına çıkarttıkları "Devrimci Yol'un cephe platformunun eleştirisi" adlı broşürdeki görüşleri savundu. Burada konuşan HK temsilcisi de birinci toplantıda karşılaştığımız gibi, toplantının tartışma bölümündetop-

lantıyı terketti. Proleter Dayanışma'dan konuşan arkadaş 2 aşamalı parti inşası öğretisinin doğru olduğunu, ama mekanikliğe kapılmaması gerektiğini belirtti. Pek açık bir ifadeyle olmasa da parti ve cephe inşasının iç içe yürüyeceği yollu görüşler savundu.

Her iki toplantı da esasında bizim kendi kitlemizle başbaşa yapılan (bunun böyle olabileceği kestirilebiliyordu) toplantılar olma özelliğindedi. Toplantıların kendi eğitimimize gerçekten bir araç olma görevini tamıyla yerine getirdiğini söylemek zordur. Her iki toplantıda 2 aşamalı bolşevik parti inşası öğretisi üzerine gerek konuşmada, gerekse tartışmalarda durulmasına, bütün içerisinde bu sorun öne çıktıysa da, özellikle parti inşasının kavranılışındaki içimizdeki farklı anlayış ve yorumlar tartışmalara yansımada. Her iki toplantıda konuşmacının dışında taraftarlarımızdan en fazla 2-3 kişi söz aldı. Bunu da toplantıların bir olumsuz yanı olarak tespit etmek zorundayız.

10.7.82'deki toplantıyı ise sonbahara ertelemek zorunda kaldık. Zira bu toplantı çağrısına oportünistler uymadığı gibi, bizim taraftarlarımızın önemli bir bölümü de uymadılar. Herhalde arkadaşlarımızın bir bölümü izine gitmiş, bir bölümü de güzel hava toplantıya tercih etmişlerdi. Toplantının yapılacağı yerin anahtarı ise alınmamıştı. Bunun üzerine dernekte var olan arkadaşlarla bütün bu aksaklıkların nedenlerinin ne olduğu üzerine bir tartışma geliştirildi. Devrimci çevrede olduğu gibi bizim arkadaşlarımızda da yığınlık gibi birşeyden söz edilemeyeceği sorusuna verilen cevaplarda esas olarak iki ayrı anlayışın olduğu görüldü. Bir grup arkadaş Türkiye devrimci hareketinin yediği darbelere bağlı olarak derneklere gelip gitme oranının düştüğünü, bunun objektif bir tespit olduğunu, bu durumdan bizzat aktif arkadaşların da etkilendiğini, dünya Marksist-Leninist hareketi içindeki karışıklık ve Partizan'dan bölünmenin de önemli faktörler olarak gözönünde tutulması gerektiğini belirtirken;

Diğer görüşe göre "bizde kitleyi sürü olarak gören anlayışlar vardır, kitlenin ileri unsurlarını kazanacağız derken, orta ve geri bilinçli unsurların kazanılması reddedilmekte, onlar içinde çalışma yapılmamaktadır. Yığınlığı yaratan şey, Cuntanın varlığından çok, kitlelerin yeni görüşlere duyduğu tepkidir",

Bundan başka söz alan WBK'lı yoldaş ilk görüşeyi kın şeyler savunurken, "bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir. Canalcı ideolojik sorunlar üzerinde tartışılmalıdır. Kardeş örgütler arasında ki ilke konularına ilişkin temel ayrılık noktalarının çözümünün ön plana alınması gerekir." Arkadaş cephe tartışmalarının dikkatlerimizi kendi içimizdeki çelişkilerden ayrı noktalara çektiğini belirtti. "Cephe" platformuna tavrı takınılmasını, böyle toplantılar konulmasını güç sorunu olarak gördüğünü ekledi.

Tartışmaların sonra nasıl geliştiğini orada bulamadığım için buraya aktaramayacağım. Kısaca ve kabaca buraya tartışmanın tezlerini aktarışımın nedeni, getirilen görüşler üzerinde yeniden tartışılmasını gerekli ve önemli gördüğümüdür.

Son olarak gerek ikinci toplantının, gerekse ertelenen üçüncü toplantının organizasyonu hiç iyi değildi. İkinci toplantıya da bölgenin yapısına göre katılım oldukça azdı. Umarım buralardaki yoldaşlar bu olumsuzluk konusunda bizleri aydınlatırlar!

Bolşevik selamlar,
5.8.82

"CEPHE TOPLANTILARININ SONUÇLARI VE TOPLANTILAR ÜZERİNE ELEŞTİRİCİ NOTLAR" BAŞLIKLİ YAZI HAKKINDA TAVRİMİZ: OO

Bolşevik Partizan'ın bu sayısında; yurtdışında yaptığımız cep he sorunu üzerine tartışma toplantıları ile ilgili bir değer lendirme-eleştiri yazısı ile bu yazı hakkında görüşlerimizi yayınlıyoruz.

Burada cevabı ile birlikte yayınladığımız yazı, oportünist "Birlikçi"lerin resmen davet edildiği toplantılarımızın iki- si hakkında bilgi veren; bizim yoldaşlarımızdan gelen bazı e leştirileri aktaran, yazarın kendisinin belli eleştirilerini ortaya koyan bir yazıdır. Yazıda ayrıca toplantılardan birine katılan WBK temsilcisinin bazı sözleri de aktarılmaktadır. Bunlar bu konuda bizimle onlar arasında o noktada da ayrılık olduğunu göstermektedir.

Yazılı kaleme alan kişi, bugün "muhalafet" in başını çeken unsurlardan biridir (S). Yazı "muhalafet" henüz "muhalafet" olarak ortaya çıkmadığı bir dönemde kaleme alınmış olmasına rağmen, sorunlara yaklaşımda farklılıkları ortaya koyduğu için önemlidir.

Yazılı birçok yön içinde en önemli bulduğumuz belli sorunları öne çıkarmaya çalışarak cevaplandıracağız.

"ULUSAL SORUNDA PRİM" MESELESİ: OO

Yazar, toplam dört sayfalık yazısının yaklaşık birbuçuk sayfasını bu soruna ayırmış. Yazısının en büyük bölümünü oluşturmuş bu noktada:

a) "Cephe" platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı konusunda söylenen şeylerle cephecilerin Büyük Türk şövenisti sapma içinde olduklarını;

b) Bizim ise eleştirimizde buna dikkat çekmemiş olduğumuz ileri sürüyor.

Bu bölümün sonunda yazar şu iddialı lafları ediyor:

"Görüşüme göre Örgütlenme Komitesinin 'cephe' platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dikkat çekilmemiş olması, buna karşı doğru pozisyonun savunulmamış olması vahim bir hatadır. Oportünizme hiçbir konuda göz açtırmamalı, onlara prim vermemeliyiz. HELE HELE ULUSAL SORUNDA!"

Şimdi önce yazarın getirdiği somut eleştirilere geçmeden önce, onun bu eleştirilerin temeli olan düşüncesi üzerinde duralım. Yazara göre, "oportünizme hiçbir konuda göz açtırmamak" gerekir. (Buna tabii güç oranında ve Marksizm-Leninizmi kavrama ölçüsünde diye eklemek gerek.) Ama hiçbir konuda göz açtırmamak gereken oportünizme "HELE HELE ULUSAL SORUNDA!" daha da hiç(!) göz açtırmamak gerek yazara göre! Burada ya zar "hele hele ulusal sorunda" lafları ile çok açık bir biçimde Marksizm-Leninizmin ilkelerinin oportünizme karşı mücadele içinde savunulması görevinde 'ulusal soruna' diğer sorunlardan daha fazla önem veren bir anlayışı dile getirmek - te; ulusal sorunu Marksizm-Leninizmin ilkeleri içinde sanki en önemli şeymiş gibi öne çıkarmaktadır.

Bilindiği gibi Stalin "Leninizmin İlkeleri" adlı yazısında "milli mesele"yi Leninizmin bir dizi ilkesi içinde, ilkelerden biri olarak ortaya koyar. Hiçbir şekilde bu temel soruna, ya da ilkeye, diğerlerine göre bir ayrıcalık atfetmez. Yani Marksizm-Leninizm açısından, ulusal soruna, Marksizm-Leninizmin diğer temel sorunları içinde ayrıcalık tanımanın her hangi bir temeli yoktur.

Diğer yandan Türkiye devriminin programatik sorunları açısından da soruna yaklaşıldığında durum değişmez. Soruna bu açıdan da yaklaşıldığında, milli mesele, Türkiye devriminin bir dizi programatik sorunu içinde yer alan —kuşkusuz diğer programatik sorunlar gibi— hayati öneme sahip sorunlardan biridir. Milli mesele, mesela Türkiye'de iki aşamalı devrim sorunundan; işçi-köylü ittifakı sorunundan; faşist devlete karşı tavrı sorunundan, vs. daha fazla, ya da daha az önemlibir sorun değildir.

Ama yazarımız soruna böyle yaklaşmıyor. O 'milli mesele'ye özel bir önem veriyor. Ülkemizde yoğun bir milli baskının varlığı; Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspedilmiş olması;

Türk olmayan milliyetlere uygulanan zulüm, milli meselenin Türkiye'de özel yansımalarıdır. Ve Türkiyeli komünistler programlarında ve tüm çalışmalarında bu özel durumu gözönüne almak zorundadırlar. Ama bu hiçbir şekilde "milli mesele"nin nerdeyse kendi başına tayin edici olması anlamına; bu sorunun Marksizm-Leninizmin diğer temel sorunları içinde onlardan üstün çıkarılması gerekli bir öneme sahip olduğu anlamına gelmez. Soruna böyle yaklaşan, gerçekte kendisi bir sapma içindedir. Marksizm-Leninizmin temellerini birbirinden ayırmaz bir bütün olarak kavramamaktadır.

Peki, bizim yazarımız acaba neden 'milli mesele' üzerinde bunca duruyor ve buna özel bir önem veriyor? Bize göre bunun cevabı açıktır: Yazarımız kardeş örgütlerimizin bize getirmiş olduğu "Türk şövenisti sapma" eleştirisinin doğru olduğu görüşündedir. "Hele hele milli meselede" lafları kardeşlerden öğrendiği rezilce 'işaret' yöntemi ile buna dikkat çekmeye çalışmaktadır.

Ama sorun odur ki, kardeşler "Türk şövenisti sapma" iddialarını ne İkinci Konferansta ne de bugüne kadar ispatlayamışlardır. Bu durumda yazarımızın verdiği "işaret" onun bir başka vahim hastalığına, kardeşlerin her eleştirisini —üzerinde fazla düşünmeden, ve ispat talep etmeden— kendine mal etme hastalığına dikkat çekiyor, o kadar!

Şimdi gelelim yazarın somut eleştirilerine:

a) "Cephe" platformunda 'milli mesele' ve yazarın eleştirisi

Cephe platformunda milli mesele 'Siyasi ilkeler' bölümünde şöyle konuyor: (*)

"3- Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak

a) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsızlık devlet, vs.);

b) Azınlıklar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, haklarını güvence altına almak;

c) Burjuvazinin işgal ve ilhak politikalarına son vermek" (BP 16/6, s.11)

Yazar platformdan "ulusların kendi kaderini tayin hakkının kabulü ve buna işlerlik kazandırılması", "bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları (federasyon, bağımsızlık devlet, vs.) hazırlamak" laflarını almakta ve şöyle girmektedir eleştiriyeye:

"Bu ifadeye neresinden bakılırsa bakılsın, ulusal sorunda kokmuş milliyetçiliğin, özellikle Büyük Türk şövenizminin izlerini taşımaktadır."

(*) Milli mesele sorununa geçmeden önce, Cephe platformunun siyasi ilkeler bölümünün en başında en temel sorun olarak en azından lafta devrim sorununun konduğu tespit edilmek zorundadır. 'Siyasi ilkeler'in birinci maddesinde 'Cepheciler' şöyle diyorlar:

"Askeri faşist yönetimi ve onun ilerde alabileceği çeşitli biçimleri devrimle yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her türlü egemenlik biçimine son vermek

2. Devrimci demokratik bir halk iktidarı kurmak"

Soruna yalnızca kavramlar-sözcükler düzeyinde yaklaşılsa; burada cephecilerin bu düzeyde bütün sorunları 'devrim' soruna bağlı olarak ele aldıkları, sorunu iktidar sorunu olarak gördükleri tespit edilmek zorundadır.

Ama sorun yalnızca kavram-sözcük sorunu değil. Sözü edilen kavramların içeriğinin nasıl doldurulduğu sorunu. Cepheciler 'emperyalizm'den neyi anlıyor? Faşist yönetimden anladıkları ne? Devrim dediklerinin içeriğini nasıl dolduruyorlar? Devrimci demokratik halk iktidarından anladıkları somut olarak ne? Biz işte bu sorulara verilen cevaplarda ayrılıyor cephecilerle. Ve cephe platformunu eleştirdiğimiz yazıda da anlayış ve sorunlara yaklaşımdaki köklü ayrılıkları ortaya koyarak sınırladık kendimizi.

Daha sonra bu "izler", "Türk şövenizmi" olmaktadır. Yazar bir sayfa sonra şöyle diyor:

"Görüldüğü gibi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının bu şekilde değiştirilmesi, onun ezen ulusun rızasına bağlı olarak ortaya çıkabilecek federasyona indirilmesi, egemen Türk ulusunun Kürt ulusu üzerindeki imtiyazlı durumunu, onun devlet statüsünü her ne pahasına olursa olsun —BN) korumaya çalışan Türk şövenizmini yansıtmaktadır." (**)

Yazar 'cepheciler'in "ulusal sorunda kokmuş milliyetçiliği, özellikle de Büyük Türk şövenizmi"ni cephecilerin platformunda "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın özgürce kullanılacağı şartları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)" sözlerinden yola çıkarak ispatlamaya çalışıyor. Alıntılarla Leninizmde "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yalnızca bir anlama, ezilen, bağımlı, uyruk ulusunun ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı anlamına" geldiğini, cephecilerin ise bu 'hak' içinde federasyon, vs.yi de gösterdiğini, bunların Türk şövenist olduğunu ispatlamaya çalışıyor.

Önce sorunun teorik konuluşuna bakalım.

Leninizm öncesinde "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesi çoğunlukla kültürel, en fazla da bölgesel özerklik hakkı olarak yorumlanırdı. Leninizm bu yorumu kökten reddetti, ve kendi kaderini tayin hakkını böyle yorumlayanlara karşı mücadele içinde kendi kaderini tayin hakkını "bağımlı ülke"lerin ve sömürgelerin ezilen halklarının, egemen devletten tamamiyle ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı şeklinde yorumlayarak genişletti." (Stalin, Leninizm'in İlkeleri, s.69, Sol Yayınları)

Stalin bu konuda aynen şunları söylüyor:

"Eskiden, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahip olmaları ilkesi, genellikle, yanlış yorumlanırdı; bu ilkenin, ulusların özerklik hakları derekesine düşürüldüğü ne sık sık tanık olunurdu. Bazı İkinci Enternasyonal önderleri, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkını, kültürel özerlikle, yani ezilen ulusların siyasi iktidarının tamamını egemen ulusun eline bırakarak, kendi kültürel kurumlarına sahip olma hakkıyla bir tutmaya kadar işi vardırırdılar. Böylelikle, kaderlerini kendileri nin tayin etmeleri fikri, ilhaklara karşı mücadele silahı olmaktan çıkıyor, ilhakları meşru gösterme aracı olma tehlikesine düşüyordu. Artık bu karışıklığın ortadan kaldırıldığı söyleyebiliriz. Leninizm, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme kavramını, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının egemen devletten tamamiyle ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı şeklinde yorumlayarak, bu kavramı genişletti. Böylelikle kendi kaderini tayin etme kavramını, özerklik hakkı şeklinde yorumlayarak, ilhakları meşru gösterme imkanı giderilmiş oldu. Kendi kaderini tayin etme ilkesi ise, emperyalist savaş sırasında, sosyal-şövenlerin elinde kitleleri aldatma silahı olmaktan kurtuldu, bütün emperyalist amaçla -

(**) Şimdi soruna kavramlar düzeyinde yaklaşılsa, yazar ile 'dalga geçmek' çok kolaydır. Çünkü yazar başkalarının kullandığı kavramlar konusunda çok titiz olmasına rağmen, kendi kavramlarında hiç de böyle değildir. Yukarıdaki cümlelerden yola çıkarak bu söyledigimizi ispatlayalım:

Önce, yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi, birinci cümlede "Türk şövenizminin izleri"nden söz edilirken, ondan bir sayfa sonra "izler" yerini doğrudan "Türk şövenizmi"ne terketmekte dir. Okuyucu istediğini seçebilir! Dükkanda her mal vardır!

Birinci cümlede ise "kokmuş milliyetçiliğin, özellikle Büyük Türk şövenizminin izlerinden" söz ediliyor. Burada iki ihtimal vardır:

Ya "kokmuş milliyetçilik" kavramı; "Türk şövenizmini" de içine alan, ve fakat onun ötesinde tüm milliyetçiliği içine alan geniş bir kavram olarak kullanılmaktadır — ki doğrusu budur! O zaman yazarın bütün yazı içinde, burada eleştirdiği cümlede Kürt milliyetçiliği olduğunu da savunması ve ispatlaması gerekirdi. Bunu yapmıyor. Bu yüzden neden "özellikle Türk şövenizmi" dışında bir de "kokmuş milliyetçilik" kavramını kullanma ihtiyacı duyduğu anlaşılabilir bir şeydir.

Ya da kokmuş milliyetçilik kavramı, "özellikle" denen "Türk şövenizmi" ile eşanlamda kullanılmaktadır. O zaman da a) mesela Kürt milliyetçiliğinin "kokmuş milliyetçilik" olduğu savunulur pozisyona düşülmektedir; b) neden "özellikle" kavramının kullanıldığı anlaşılabilir olmaktadır, vs.

Yani yazarımız cıfcaflı laf edeyim derken bir çuval inciri bozmaktadır!

rin ve şöven entrikalarının maskesini düşürme aracı, kitlelerin enternasyonalizm ruhunda siyasi eğitimi aracı haline geldi."

Yani Leninizm ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı kavramını, 'ayrılma hakkı, ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı' olarak yorumlayarak bu kavrama yeni bir içerik kazandırdı, Stalin'in deyimini ile kavramı "genişletti".

Lenin, kavramın içini hala eski biçimde doldurmaya; ve ona 'ayrı devlet kurma' dışında her türlü anlamı vermeyi kabul eden, ve fakat bir türlü bu kavramın 'ayrı devlet kurma' anlamında yorumlanması gerektiğini kabul etmeyenlere karşı mücadele içinde, onlara karşı yürüttüğü polemiklerde kesin bir şekilde bu kavramın yalnızca bir anlama geldiğini; 'ayrılma', 'ayrı devlet olarak örgütlenme hakkı' anlamına geldiğini vurguladı.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Türkiye'de milli mesele" adlı yazısının "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "Ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey değildir" başlıklı bölümünde, Lenin'den bir dizi alıntı ile bu sorunu berrak bir biçimde ortaya koymakta; bu sorunda Leninist ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini tanınamaz hale getiren Şafak re vizyonistlerine karşı, Leninist ilkenin ne anlama geldiğini açıklamakta, savunmaktadır.

(Bkz. Seçme Yazılar, Tufan Yayınları, s.240/242)

Yani Leninizmde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gerçektir de bir anlama; ayrı devlet kurma hakkı anlamına gelmektedir. Marksist-Leninistlerin görevi sorunu böyle kavramak, ve her şart altında 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı'nı —ayrı devlet kurma hakkı olarak— savunmaktır. Bu 'hak' ki' savunmak, açıktır ki, somut olarak her ayrılığı savunmak anlamına gelmez. Çünkü 'ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri sorunu tecrit edilmiş, kendi kendine yeterli bir sorun değildir, bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devriminin bir parçasıdır." (Stalin, Leninizm'in İlkeleri, s.72) "Çeşitli demokrasi istekleri ve ulusların kendi kaderlerine sahip olma hakkı mutlak bir şey değil, dünyada demokratik (bugün sosyalist) hareketin küçük bir parçasıdır. Bazı somut hallerde parçanın bütünü ile çalışması mümkündür. Böyle olursa parça reddedilmelidir." (Aynı yerde) Somut olarak desteklenmesi, savunulması gereken 'ayrı devlet kurma' yönelik hareketler, "emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareketlerdir."

Marksist-Leninistler ulusal sorunu, genel devrim sorununun, proleter dünya devrimi sorununun bir parçası olarak gördüklerinden; ezen ve ezilen ulusların varlığı şartlarında ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını —yani ayrı devlet kurma hakkını— her şart altında kayıtsız şartsız tanıma ve savunmalarına rağmen, her şart altında bu hakkın kullanılmasından, yani ayrılıktan yana tavır takınmazlar. (*)

Bu konuda soruna Bolşeviklerin somut olarak nasıl yaklaşıtlarına, ve bu somut ile "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunma" ilkesi arasındaki bağı nasıl kurduklarına Stalin'in "Rusya'da Ulusal Sorun Konusunda Sovyetler İktidarının Siyaseti" yazısından bakalım.

Rusya'daki üç devrim ve iç savaş yılı, merkezi Rusya ile Rusya'nın çevre bölgelerinin karşılıklı dayanışması olmaksızın, devrimin zaferinin olmaksızın olduğu, Rusya'nın emperyalizmin pençesinden kurtulmasının olmaksızın olduğunu göstermiş bulunuyor. Merkezi Rusya, bu dünya devrimini ocağı, hammadde, yakıt, yiyecek ürünleri ile dolup taşan çevre bölgelerin yardımı olmaksızın, uzun süre dayanamaz. Rusya'nın çevre bölgeleri de, daha gelişmiş bir durumda bulunan merkezi Rusya'nın siyasal, askeri ve örgütlenme yardımı olmaksızın, kendilerini emperyalist egemenlikten kurtaramazlar. Eğer daha gelişmiş bir durumda bulunan proleter Batının, daha az gelişmiş bir durumda bulunan, ama hammadde ve yakıt bakımından zengin köylü doğunun desteği olmaksızın, dünya burjuvazisini gideremeyeceğini ileri süren tez doğru ise,

(*) Açıktır ki burada 'bu hakkın' diye sözünü ettiğimiz şey, ayrı devlet kurma hakkıdır. Ve yine açıktır ki, ulusal baskının devrimle kaldırıldığı ve milletler ve milli azınlıklar arasında eşitliğin sağlandığı —en azından bunun şartlarının yaratıldığı— bir ortamda, bir ulusun halkının daha önce kendi ezilen ulustan halkla birlikte aynı devlet sınırları içinde kalma yönünde özgürce karar vermesi de, belli bir anlamda 'kendi kaderini tayin' etmedir. Ama bu "kendi kaderini tayin" an içeriği değişiktir. Bu artık bir 'hak'ın vs. kullanılması değil, karşılıklı özgür bir anlaşmadır.

daha az gelişmiş, ama zorunlu kaynaklar bakımından zengin çevre bölgelerin yardımı olmaksızın devrim işini başaramayacağına söyleyen bu öbür tez de bir c kadar doğrudur.

Antantın, daha sovyet hükümetinin ortaya çıktığı ilk günlerden beri, en önemli çevre bölgelerini ondan kopararak, merkezi Rusya'nın iktisadi bakımdan kuşatılması planını gerçekleştirdiği sırada, bu durumu gözönünde tuttuğu kesin. Daha sonra, Rusya'nın iktisadi bakımdan kuşatılması planı, Ukrayna, Azerbaycan ve Türkistan'da bugün oynadığı oyunlarla birlikte, 1918'den 1920'ye kadar, Antantın, Rusya'ya karşı tüm girişimlerinin değişmez temeli olarak kalır.

Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasında sağlam bir ittifak kurulmasında çok büyük bir yarar vardır.

Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasında, sıkı, bozulmaz bir ittifakı güvence altına alacak belirli ilişkiler, belirli bağlar kurma zorunluluğunun nedeni budur.

Buna göre, bu ilişkiler neler olmalı ve hangi biçimlere bürünmeli?

Bir başka deyişle: sovyetler iktidarının, Rusya'da ulusal sorunla ilgili siyaseti neye dayanır?

Çevre bölgelerin Rusya'dan ayrılma istemi, yalnızca merkez ile çevre bölgeler arasında kurulacak ittifak sorununun konuluş biçimi ile ters düştüğü için değil, ama herşeyden önce, merkezin olduğu kadar çevre bölgelerin halk yığınlarının da çıkarları ile temelden ters düştüğü için de, merkez ile çevre bölgeler arasındaki ilişkiler biçimi olarak dışlanmalıdır. Çevre bölgelerin ayrılmasının, Batı ve Doğu'daki kurtuluş hareketini uyaran merkezi Rusya'nın devrimci gücünü sarsacağına hesaba katmasak bile, çevre bölgeler bir kez ayrıldıktan sonra uluslararası emperyalizm tarafından kaçınılmaz bir biçimde egemenlik altına alınacaklardır. Bugünkü uluslararası koşullar içinde, çevre bölgelerin ayrılmasını istemekte karşı-devrimci olarak ne varsa hepsini anlamak için. Rusya'dan ayrıldıktan sonra, sözde bir bağımsızlıkta başka birşeyleri kalmayan Gürcistan'a, Ermenistan'a, Polonya'ya, Finlandiya'ya vb. bir gözetmek yeter; bu ülkeler, aslında, Antanta gerçek bağımlı ülkeler durumuna gelmiş bulunuyorlar; son olarak, birincisi Alman sermayesi, ve ikincisi de Antant tarafından kırılıp geçirildikten sonra, Ukrayna ile Azerbaycan'ın son serüvenleri ni anımsamak yeter. Proleter Rusya ile emperyalist Antant arasında gemi azya alan ölüm-kalım savaşımı karşısında, çevre bölgeler için yalnızca iki yol mümkün:

ya Rusya ile, ve o zaman bu, çevre bölgeler emekçi yığınlarının emperyalist baskıdan kurtuluşu demektir;

ya da Antant ile, ve o zaman bu, kaçınılmaz olarak emperyalist boyunduruk anlamına gelir.

Üçüncü yol yoktur. Sözde bağımsız Gürcistan'ın, Ermenistan'ın, Polonya'nın, Finlandiya'nın vb. sözde bağımsızlığı, eğer deyim yerindeyse, bu devletlerin, şu ya da bu emperyalist grup karşısındaki tam bağımlılığını maskeleyen aldatıcı bir görünüşten başka birşey değildir.

Elbette, Rusya'nın çevre bölgeleri, bu çevre bölgelerde yaşayan uluslar ve aşiretler, tüm öbür uluslar gibi, Rusya'dan ayrılma hakkına sahiptirler, bu hakkı onların elinden kimse alamaz; ve eğer bu uluslardan herhangi biri, 1917'de Finlandiya örneğinde olduğu gibi, Rusya'dan ayrılmayı çoğunlukla kararlaştırsaydı, Rusya, kendini, herhalde bu olguyu saptama ve ayrılığı onaylama zorunda görürdü. Ama burada, ulusların sözcüğüne hakları değil, merkezin olduğu kadar çevrenin halk yığınlarının da çıkarları söz konusudur; ajitasyonun niteliği, bu çıkarlar tarafından belirlenmiş nitelik, ve partimizin, eğer kendini yadsımak istemiyor, eğer milliyetlerin emekçi yığınlarının isteği üzerinde belirli bir yönde etkili olmak istiyorsa, yapma zorunda olduğu ajitasyon söz konusudur. Oysa, halk yığınlarının çıkarları, devrimin güncel aşamasında çevrenin ayrılmasını istemenin, derinden derine karşı-devrimci bir istek olduğunu söylemek tedir.

Aynı biçimde, Rusya'nın merkezi ile çevre bölgeleri arasındaki ittifak biçimi olarak kültürel-ulusal denilen özerklik de dışlanmalıdır. Avusturya-Macaristan'ın (kültürel-ulusal özerkliğin yurdu), son on yıllık pratiği, çok uluslu bir devlet milliyetlerinin emekçi yığınları arasında ki ittifak biçimi olarak, kültürel-ulusal özerklikte geçici ve süresiz ne varsa hepsini göstermiş bulunuyor. Springer ile Bauer, kültürel-ulusal özerkliğin, ince ulusal programlar ile birlikte ayakları şimdi suya ermiş bulunan bu yarıcılarını, bunun canlı kanıtlarıdır. Son olarak, kültürel-ulusal özerkliğin Rusya'daki sözcüsü, bir zamanların ölümlü Bundu, daha geçenlerde, açıkça: 'Kapitalist rejim çer

çevesinde formüllendirilmiş bulunan kültürel-ulusal özerklik istemi, sosyalist devrim koşulları içinde anlamını yitirir' diyerek, kültürel-ulusal özerkliğin yararsızlığını resmen kabul etme zorunda kaldı.

Merkez ile çevre bölgeler arasında usa-uygun tek ittifak biçimi olarak, geriye, yaşam koşulları ve özel ulusal bileşimleri ile ayrılan çevre bölgelerin bölgesel özerkliği, Rusya'nın çevre bölgelerini, merkeze, federatif bağlarla bağlayacak özerklik, yani sovyetler iktidarı tarafından da ha dünyaya gelişinin ilk günlerinde ilan edilmiş, ve günümüzde de, ortak yönetim ve özerk sovyet cumhuriyetleri biçimi altında çevre bölgelerde uygulanmış bulunan o aynı sovyetlik özerklik kalır."

Görüldüğü gibi Stalin yine "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"na tanıdıklarını, ve isteyenin ayrılma hakkı olduğunu belirtiyor; ama somut ayrılma istemlerini tereddütsüz olarak karşı-devrimci girişimler olarak değerlendiriyor. Ve 'ulusal sorun'un çözümü için ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kullanılmasını değil —yani ayrı devlet kurmayı değil—, bölgesel özerkliği savunuyor!

Bu Marksist-Leninistlerin soruna nasıl yaklaştıklarını göstermeleri açısından iyi bir örnektir.

Kısaca sorunun teorik konusu budur. Sorunun teorik konusunu da yazarla aramızda fazla bir fark yokmuş gibi görünmektedir. Ama bu yalnızca görünürde böyledir. Aslında yazarla aramızda bu konuda da fark vardır. O doğru olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının Leninist anlamını savunurken; bu kavramı neredeyse fetiş haline getiriyor; ve oportünizmi kavramda yakalama çabası içinde; başarılı bir proleter devrimin erdesinde, halkların kendi özgür iradeleri temelinde bir devlet içinde birlik yönünde tavır takınmalarının da bir anlamda 'kendi kaderini tayin' olarak adlandırılabilceğini; suçun kavramda olmadığını anlayamıyor.

Şimdi bu açıklamalar temelinde somut eleştiriye geçelim.

Eleştirilen yerde "Cephe" ciler neyi tartışıyorlar? Onlar alıntı bir kez daha dikkatlice okunduğunda görülecektir ki ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ne demek olduğunu tartışmıyorlar. Tartıştıkları:

a) "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kabul etmek"

(Ki bunda —bu hakkın ayrı devlet kurma hakkından başka bir anlama gelmediğinin söylenmemiş olması dışında— kavramlar düzeyinde bir sakatlık, eleştirilecek bir şey yoktur. Biz Marksist-Leninistler Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kabul ediyoruz.)

b) "ve bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.)"

(Bu noktada birden fazla sorun vardır, ama önce cephecilerin ne dediklerini çözmeye çalışalım.)

Onlar "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılacağı şartları hazırlamak"tan söz ediyorlar. Burada çok açık bir şekilde ifade edilmese de, daha önce söyledikleriyle bağlantı içinde, kasdettiklerinin "devrimci demokratik halk iktidarı" dedikleri şeyin kurulması olduğu —ki bunun da devrim sonucu olacağını söylüyorlar— ortaya çıkıyor. Açıkta ki bir devrim sonrasında Kürt ulusu ne yapacağına kendisi özgürce karar verecektir. Bir federatif devlet mi, bölgesel özerklik mi; ayrı bağımsız bir devlet mi, bunu tayin edecek olan Kürt ulusu olacaktır. "Cepheciler" işte kendilerini Kürt ulusunun böyle tercihleri özgürce kendisinin yapabileceği şartları hazırlamakla görevli kılıyorlar. Parantez içinde söyledikleri tek çözüm ayrılık olarak görmediklerini ifade ediyor. Yazar cephecileri eleştirirken, onları yalnızca ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı kavramını yanlış kullandıkları noktasından ele alıp, Türk şövenizmi sonucuna varıyor. Halbuki burada eleştirilecek yalnızca bu değildir. "Cephe" milli mesele konusunda kimi "Türk şövenisti" görüşler savunan gruplarla; kimi de Kürt milliyetçisi olan grupların, karşılıklı tavizler temelinde kurdukları temeli çürük bir ittifaktır.

Bu karşılıklı tavizlerin sonucu olarak milli mesele ile ilgili bu noktada da, her iki tarafın da işine gelen yerler vardır. Yani bu platformu "Türk şövenisti" diye adlandırmak; "Kürt milliyetçisi" olarak da adlandırmak yanlıştır. Platformda bu iki şapma da —oportünistlerin niteliğine uygun olarak— barış içinde yanyana durmaktadır.

Bir yandan "ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına işlerlik kazandırmak" (ki bu ayrılma gündeme getirmekten başka anlama gelmez —tabii Marksizm-Leninizmde!), "Kürt ulusu

BOLŞEVİK PARTİZAN

nun kendi kaderini tayin etme hakkını özgürce kullanacağı koşulları hazırlamak" (ki bu, Kürt ulusunun ayrılmasının şartlarını hazırlamaktan başka anlama gelmez — tabii Marksizm - Leninizmde!) denerek Kürt milliyetçiliğine taviz verilmekte; diğer yandan ise mesela yazarın eleştirdiği noktada, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, federasyon hakkı olarak da yorumlayarak Türk şovenizmine taviz verilmektedir.

Halkın Kurtuluşu, kendisi Türk şovenisti pozisyonlar savunduğundan, platformda yalnızca Kürt milliyetçiliğine verilen tavizleri görmektedir. Yazarımız ise, sadece Türk şovenizmini görmektedir. Her ikisi de yanılmaktadır. Platform bütün diğer noktalarda olduğu gibi, bu noktada da kaypaklığı, berrak olmayışı, herkes için birşeyler bulunması ile belirlenmektedir.

YAZARIN BİZE GETİRDİĞİ ELEŞTİRİ İLE İLGİLİ

oooooooooooooooooooooooooooo

Yazarın eleştirisinin temeli, cephe platformunun 'Türk şovenisti' olduğudur. Biz yukarıda bu temelin yanlışlığını ortaya koymaya çalıştık. Yazar bu temelde bize; "Cephe platformunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin sapmaya platformun yazılı eleştirisinde dikkat çekilmemiş, buna karşı doğru pozisyonun savunulmamış olması vahim bir hatadır" eleştirisini getiriyor.

Yazarın eleştirisinin temeli yanlış olmasına rağmen; bu eleştiri bizim bu konuda bir eksikliğimize dikkat çekmektedir. Kuşkusuz cephe konusunda tavrı takındığımız yazıda biz milli mesele konusunda cephenin yukarıda teshir ettiğimiz tavrını koymuş olsa idik, bu yazıya çok şey kazandırır.

Ama yazı yalnızca bu konuda eksik değildir. Yazı incelendiğinde görülür ki, "cepheciler" in 'siyasal' ilkeleri tek tek ele alınıp incelenmemiştir; sadece cephe sorununa yaklaşırken yolu çıkılması gereken öncüller konusunda yaklaşımlardaki ayrılıklar üzerine yoğunlaşmıştır.

Gelen eleştiriler bize bunun yeterli olmadığını; cephenin siyasal ilkeleri konusunda da tek tek tavrı takınılıp onların teshir edilmesi gerektiğini gösteriyor.

Burada şunu da ekleyelim ki, biz cephe yazımızda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ayrı devlet kurma hakkından başka anlama gelmediğini açıkça savunduk, şöyle dedik:

"Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını; milliyetler arasında tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleştirilmesinin yolu; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmak - tan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bir sorun haline gelmiştir.

Lenin ve Stalin bu gerçeği açıkça ortaya koyarlar.

Durum böyle olunca, bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı da açıkça tavrı almayan bir cepheye katılmak demek; işçi sınıfını ve emekçi kitleleri Rus sosyal emperyalizmine karşı silahsızlandırmak; ülkemizi devrim sonrası Rus sosyal emperyalizminin sömürü ağına düşürmeye çalışmak; gerçekte milli meselenin iki yönündeki sorunları da çözmemek demektir."

(Bolşevik Partizan 16/6, s.18/19)

Burada bir de bizim ÖK'çılara karşı yazımızın ilk taslağın da bulunan bir bölüm üzerinde durmak yerinde olacaktır.

Kasdettiğimiz şey, Örgütlenme Komitesinin yazılarına karşı önce Parti içi ve yakın çevresine yayınladığımız taslakta, ulusal soruna ilişkin kullandığımız bir ifadeyle ilgilidir.

Bu taslak yazımız önce Parti içinde yayınlanmıştır. Orada ulusal sorun bağlamında, onun emperyalizmle bağını koyduktan sonra şöyle diyorduk:

"Öte yandan bu konu ile bağlantılı bir diğer sorun, milli meselede takınılacak tavrın diğer yönüdür.

Bu, bağımlı uluslara; sömürgelere ve milli azınlıklara karşı, anti-faşist bir cephe içinde de komünistlerin nasıl yaklaşması gerektiği sorunudur.

Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak-savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere; diğer milliyetlerle tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleştirilmesinin yolu; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmak - tan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bir sorun haline gelmiştir."

Şimdiye kadar yazılı olarak herhangi birisi bizim burada söylediklerimize bir eleştiri getirmiş durumda değil. Fakat yazar şimdi yazısında bundan bahsetmemesine rağmen, sözlü tartışmada, bizim burada söylediklerimizden "Büyük Türk şovenizmi", vb. çıkarmaya yeltendi.

Burada söylediklerimizi tahlil etmeden önce, tekrarlayalım ki, bu sözlerimiz önce Parti içinde tartışılması amacıyla yazdığımız ve bu yüzden de fazla dikkat etmediğimiz bir taslak yazıda kullanılmıştır.

Üstelik burada söylediklerimiz birbiri ile bağ içinde ele alındığında —ve öyle ele alınmalıdır— anlayış olarak yanlış birşey savunulmadığı ortadadır.

Yazar gibileri, aynı bağlamda söylenen, birbirini açıklayan cümleleri birbirinden bağımsızmış gibi alıp yorumlamayı marifet sanıyorlar.

Ve ancak böyle bir yöntemle bizim de ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından, sömürücü sınıfların iktidarı şartlarında, ulusun ayrılıp ayrı devletini kurması hakkının dışındaki şeyler (örneğin federasyon, vb.) anladığımızı iddia edebilirler.

Bizim böyle bir yoruma dayanak yapılmaya çalışılan tek sözümüz: "Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere, diğer milliyetler ile tam hak eşitliğini, her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar," şeklindeki sözümüzdür.

Buradaki bu formülasyondan, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ayrılma hakkı olduğu berrak bir şekilde anlaşılmalıdır. Bu anlamda yanlıştır. Ve bu sebeple biz Bolşevik Partizan 16/6'da kamuya yayınladığımız düzeltilmiş metinde bu hatalı kısmı düzelttik.

Fakat ş ve benzerlerinin yorumu, bu ifadelerden çıkarak bizim Türk şovenisti sapma içinde bulunduğumuz iddiası temel lendirilemez. Çünkü biz sorunu kesin bir biçimde proletarya önderliğindeki devrim sorununa bağlı ele aldık, bu açıktır.

İkincisi, ilk genel ifade içinde, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı belli bir şekilde geniş yorumlanıyorsa da, onu hemen takip eden cümlede, bu hakkın Türkiye somutunda ne anlama geldiğinin tartışıldığı bir alt paragrafta: "Türkiye'de bu; KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKININ TANINMASI; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir" denilmektedir.

Herhangi bir şeyi değerlendirirken, ilk cümleyi alıp, tümmüyle ona bağlı, onu açıklayan ve birlikte bir anlam taşıyan ikinci cümleyi almamak tavrı Marksist-Leninist bir tavrı değildir.

Kaldı ki —bir tek kavramdan çıkıp, 'şovenizm' keşfedenler için söylüyoruz— Stalin de bir yazısında "ayrılma ve bir devlet olarak örgütlenme de dahil olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"ndan söz etmektedir. ("Yugoslavya'da milli sorun üzerine", 15 Nisan 1927, c.7, s.65) (Stalin, Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s.250)

Yazarın bütün eleştirisinde hakim olan yaklaşım, oportünizm kavramlarda yakalamaya çalışılan kavramları fetiş haline getiren bir yaklaşımdır. Böyle bir yaklaşımla herkesi oportünist ilan etmek çok kolaydır. Ama doğru değildir.

Burada bir de "komünistlerin kayıtsız kalması" üzerinde duralım.

Ş bu konuda şöyle diyor:

"Ve bazı koşullarda ayrılık gönüllü birliğin önkoşulu haline gelebilir. Yok böyle bir ayrılık içinde bulunan koşullarda proletaryanın çıkarlarını zayıflatıyor, örneğin ayrılma bir emperyalist gücün desteği ve denetiminde gerçek-

leşiyorsa, komünistler böyle bir ayrılma karşısında kayıtsız kalır, bu ayrılığa karşı (kesinlikle kendileriyle ege-men ulus burjuvazisi arasındaki kesin ayırım çizgisini çekmeyi bir an olsun unutmadan) siyasal ajitasyon yürütürler."

Şimdi herhangi bir şeye 'kayıtsız' kalma ile, 'taraf tutma' ayrı ayrı şeylerdir. Kayıtsız kalma, ilgisiz kalma, vb. anlamına gelir ki, proletaryanın temsilcilerinin sınıf müca-delesine ilgisiz kalmaları düşünülemez. Çok uluslu bir ülkede, ezilen ulusun ayrılması olayına karşı proletaryanın temsilcilerinin taraf tutmalarını, onların bu olayda kayıtsız kaldıkları anlamına gelmez.

Şimdi Ş'nin yazdıklarından çıkılarak, eğer onun o bağıntıda söylediği diğer şeyler dikkate alınmazsa, salt kelimeye ta-kılınırsa, bu temelde Ş'ye yöneltilemeyecek az eleştiri ka-lır geriye!

Fakat biz Ş değiliz, Ş gibiler de değiliz. Biz bolşevikleş-meyi amaç edinmiş komünistleriz. Bu yüzden de Ş'nin o bağıntıda söylediği tüm şeyleri dikkate alıyor; 'kayıtsız' sözünü o bağıntı içinde değerlendiriyoruz. Ve o zaman görüyoruz ki, 'kayıtsız' kalma kelimesi yalnızca bir laf —elbette hatalı kullanılan bir laf— tır. Çünkü aynı bağıntıda 'siyasal ajitasyon yürütmek'ten, burjuvaziye karşı ayırım çizgisi çekmek-ten bahsedilmektedir. Bu açıklamalar 'kayıtsız kalma' sözle-rine karşı olan, onu belli bir anlamda açıklayan sözlerdir.

Bu ilginç örnek (çünkü ulusal sorunda çok iddialı lafların söylendiği bir ortamda, ve İbrahim Kaypakaya'nın daha önce polemik yürüttüğü ve çözdüğü bir noktada bize karşı eleştiri içinde bu kelime kullanılmaktadır) bir kez daha, formülasyon ile anlayış arasında (bazan formülasyonlar elbette anlayışla temelli ader) ayırım yapılması gerekliliğini ortaya koyuyor.

Ş'nin yazısındaki ulusal soruna ilişkin görüşlerimiz böyle dir.

WBK TEMSİLCİSİNİN SÖZLERİ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Ş'nin yazısının son kısmında, planlanan bir toplantının yapılamaması üzerine çıkan bir tartışma hakkında bilgi veriliyor. Planlanan toplantı bizim taraftarlarımızın önemli bir bölümünün gelmemesi temel sebebi yüzünden yapılamamıştır. Bu durum da, bu toplantının yapılamaması sebebi üzerine tartışma başlamıştır. Bu tartışmaya, orada bulunan WBK temsilcisi de —ve rilen bilgiye göre— katılmıştır.

Bu tartışmalar üzerine Ş'nin verdiği bilgi şöyledir:

" (Toplantının yapılamaması —BN) üzerine dernekte varolan arkadaşlarla bütün bu aksaklıkların nedenlerinin ne olduğu üzerine bir tartışma gerçekleştirildi. Devrimci çevrede olduğu gibi bizim arkadaşlarımızda da yılgınlık gibi birşeyden söz edilip edilemeyeceği sorusuna verilen cevaplarda esas olarak iki ayrı anlayışın olduğu görüldü. Bir grup arkadaş Türkiye devriminin yediği darbelerle bağlı olarak derneklere gelip gitme oranının düştüğünü, bunun objektif bir tespit olduğunu, bu durumdan bizzat aktif arkadaşların da etkilendiğini, dünya Marksist-Leninist hareketi içerisindeki karışıklık ve Partizan'dan bölünmenin de önemli faktörler olarak gözönünde tutulması gerektiğini belirtirken;

Diğer görüşe göre, 'bizde kitleyi sürü olarak gören anlayışlar vardır, kitlenin en ileri unsurlarını kazanacağı derken, orta ve geri bilinçli unsurların kazanılması reddedilmekte, onlar içerisinde çalışma yapılmamaktadır. Yılgınlığı yaratan şey, Cuntanın varlığından çok, kitlelerin yeni görüşlere gösterdiği tepkidir.'

Bundan başka sözalın WBK'lı yoldaş ilk görüşe yakın şeyler savunurken, 'bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir. Canalcı ideolojik sorunlar üzerinde tartışılmalıdır. Kardeş örgütler arasındaki ilke konularına ilişkin temel ayrılık noktalarının çözümünün önplana alınması gerekir.' Arkadaş cephe tartışmalarının dikkatlerimizi kendi içimizdeki ilişkilerden ayrı noktalara çektiğini belirtti. 'Cephe' platformuna tavır takınılmasını, böyle toplantılar konulmasını güç sorunu olarak gördüğünü ekledi."

Burada birçok önemli sorunun olduğu kuşkusuz. Ne var ki, u zunca bir alıntı aktarmamızın amacı, burada her sorun gördüğümüz yeri ele alıp değerlendirmek değil. Ayrıca, yukarıda ak tarılmış olan pozisyonların hepsi onaylanmış değildir. Bu yüzden, ancak yukarıdaki cümlelere karşı tavır takınabiliriz.

Biz burada WBK temsilcisinin konuşmasının öne çıkarılmasını uygun buluyoruz. Çünkü bu konuşmada, aramızda var olan ö-

nemli ayrılıkların temel düşüncelerinin yansımaları vardır. Belki aynı cümleler ile değil ama, biz WBK'nın pozisyonunun bu olduğunu düşünüyoruz. Hem de salt WBK'nın değil; diğer kardeşlerin de pozisyonu olduğunu düşünüyoruz. Çünkü gerek WBK, gerekse AMLP 'cephe toplantıları' ile ilgili birçok yerde olumsuz tavır takınmışlardır. (Ek olarak belirtelim ki, bu ak tarma, kardeşlerin yakın "ideolojik dostu" Ş tarafından yapılmıştır.)

Yukarıdaki sözlere ek olarak, kardeşlerin bazılarının açık bir biçimde, Merkez Komitesinin 'cephe toplantıları' ile dik katleri, kardeşlerin temel eleştirilerinden uzaklaştırmaya çalıştığını; iki ay cephe sorunu üzerine tartışıldığını; Merkez Komitesinin ve Partinin bir sürü zamanı bu yazılar için harcadığını, vb. ileri sürdüklerini de belirtelim.

Bu iddiaları ikiye ayırmak gerekli. Bu iddiaların bir kısmı, doğrudan gerçek durumun inkarı pahasına ayakta tutulabilirler. Diğer bir kısmına gelince; bunlar gerçekten de üzerinde tartışmamız gereken, ve bizim kardeşler açısından önemli problem gördüğümüz noktalara ilişkindir.

Gerçekler karşısında ayakta tutulması imkansız olan iddialar; Merkez Komitesinin ve Partinin bu yazıya çok zaman harcadığı; bu sorunu ileri sürerek dikkatleri kendi iç çelişmelerinden; kardeşlerle olan gerçek çelişmelerin tartışmasını dan uzaklaştırdığı şeklindeki iddialardır.

Merkez Komitesi cephe konusunda bir sürü zaman harcadı; kardeşlerin eleştirisinden ve iç çelişmelerinden dikkatleri kaçtırmaya çalışıyor; iki ay buna zaman harcadılar ve Partiyi 2 ay bununla meşgul ettiler, vb., vb. — Bunlar önemli ve fakat yanlış olan iddialardır.

Biz bunlara karşı gerçek durumun ve Marksizm-Leninizmin öğretilerinin savunulmasından yanayız.

Kardeşlerin (ve "muhalefet"in) sıkça yaptıkları bir şey, zaman olayını, yer olayını kısa zamanda unutmak, ya da yeterince dikkate almamaktır. Örneğin onlar 12 Eylül'ün yıldönümünde çıkarılan bildirinin, oportünistlerin birçoğunun bildiri-si yayınlanmadan çıkarılan bir bildiri olduğunu dikkate bile almadan, birçok haksız eleştiri geliştirdiler.

Bu olayda da farklı davranmıyorlar.

Bir kez daha, 'neyse ki belgeleri var' diyor; ve belgelere dayanarak durumu ortaya koymak istiyoruz.

Partimizin Konferansı Şubat 1982'de yapıldı. Bir Merkez Komitesi seçildi. Merkez Komitesi göreve başladığında, ÖK'cılarının, T'K'P takımının, vb. 'birlik' ile ilgili belgeleri yayınlanmıştı (Ocak, Şubat sıralarında). Türkiyeli çeşitli oportünist örgütler arasında 'birlik' furyası almış yürüyordu. Bu konuda tavır takınmak, II. Konferans öncesi Merkez Yönetimine önemli ve acil bir görev olarak görünüyordu. Merkez Yönetimi bu anlayışa uygun olarak cephe sorununu Konferans gün demine aldı. Cephe sorunu üzerine Konferansa, zaman kalmadığı için tartışılmadı. Seçilen Merkez Komitesi cephe çağrısına cevap vermek durumunda idi. Merkez Komitesi bu belgeleri okuyup; bunlara karşı tavır takınma görevini tespit ettiğinde, 1 Mayıs ile ilgili olarak GDS ile herhangi bir yazışma-haberleşme başlamış değildi. Kardeşlerle olan ilişkimizin durumu II. Konferansta olan durumdu.

GDS'in 1 Mayıs ile ilgili bize, Peykar ve diğerlerine gönderdiği ilk mektubun üzerindeki (yazılış) tarih 8 Mart 1982'dir. Buna karşılık Merkez Komitesinin ÖK'cılarının belgeleri üzerine görüşüp; bu konuda neler yapması gerektiğini karar laştırdığı ve kısa bir mektup yazıp, 'cephe' girişimine katkılamayacağını açıkladığı mektup, 2 Mart 1982 tarihini taşımaktadır. Bu olgu açık bir biçimde, bizim 'cephe' meselesini işin içine sonra soktuğumuz yönündeki iddia ve düşüncelerin gerçeklere uymadığını, yanlış olduğunu göstermektedir.

1 Mayıs üzerine örgüt temsilcilerinin yanyana geldiği, ve Merkez Komitemizin kararının belirtildiği ilk tarih 27 Mart 1982'dir. Yani Mart ayının hemen hemen sonudur. Buna karşılık, konu ile ilgili olarak Merkez Komitesinin Partiyeye taslak olarak sunması gereken temel yazı ve bazı ek yazılar bu tarihte çoktan bitirilmiş durumdadır. Ve Mart ayının sonunda dört Mart 1982 tarihli bir ön açıklama ile birlikte Nisan 82 tarihli iç organda yayınlanmış durumdadır.

GDS ile 1 Mayıs üzerine çelişmeler Nisan ayı içinde keskinleşmiştir. Buna karşılık, cephe üzerine Nisan ayında yazılan fazla uzun olmayan bir-iki yazı vardır. Ve bu yazılar daha önce yazılmış olan, Nisan ayında düzeltilen ve düzeltilmediği tarih ile yayınlanan yazılardır.

Merkez Komitesi adına yayınlanan bu yazılar, Merkez Komitesi içinde bir yoldaşın taslak olarak kaleme aldığı yazılardır. Merkez Komitesi bu taslaklar üzerinde görüşüp, belli de-

gişikliklerle derhal Parti içinde yayınlamıştır. Merkez Komitesi üyeleri ayrıca kendi Parti hücrelerinde bu yazı üzerinde durmuşlardır.

Taslak yazılar, başta planlandığı gibi, Parti hücrelerinin ve sempatizan hücrelerinin temel teorik eğitimlerinin yanısıra; bu eğitimden arta kalan zaman içinde görüşülmüştür.

Parti içinde, yazılı ve sözlü gelen eleştiriler, Merkez Komitesinin 18 Mayıs 1982 tarihli yazısı ile toparlanmıştır; özetlenmiştir; taslakta gerekli düzeltmeler bitirilmiştir.

Parti hücrelerinden alınan bilgiler temelinde, toplantı yerleri ve tarihleri saptanmıştır, ve ÖK'çılara 27.5. tarihinde resmi çağrı yazılmıştır.

Batı Almanya'da bu toplantıları yürütmesi için Parti üyesi olarak yalnızca iki yoldaş görevlendirilmiştir. Ve Parti üyesi olarak yalnızca iki yoldaşa özel hazırlık görevi verilmiştir.

Şimdi bütün bunlar açık belgeli iken, "Yazın iki ay cephe sorunu üzerine tartışıldı" (AMLP temsilcisinin Stuttgart'taki 12 Eylül ile ilgili toplantı raporu) demek, fakat bu 'iki ayın' nasıl bir iki ay olduğunu; bizden ne gibi yükümlülükler beklediğini; bunun gerekli olup olmadığını belirtmemek yanlıştır. Ama açıktır ki AMLP temsilcisi burada içerikle ilgilenmemektedir. O oportünist birlikçilere gönderilen resmi çağrıdaki tarihlere bakmakta; oradaki dört toplantının başlangıcı ve sonu arasında iki aylık zaman gördüğü için, 'iki ay cephe sorunu tartışıldı' demektedir.

Aynı mantığın bir diğer iddiası da, 'dikkatleri dağıtma' dır. Buna göre, bizim cephe tartışması yürütmüş olmamız dikkatleri dağıtmıştır. Bu tutarsız-anlamsız iddiaya göre, herhalde dikkatleri dağıtmamak için, bu konuya ilişkin herhangi birşey yayınlamak gerekli idi. Çünkü bu noktada yayınlanan en ufak herhangi bir belge bile 'dikkatleri dağıtılabirdi'. İşte gerçek yaşamdan kopuk, oportünizme karşı mücadelede konusunda yanlış düşünce sahiplerinin kanıtlarıdır bunlar.

Bizim açımızdan sorun şöyledir: Bugün "cephe", "birlik" furyası almış yürümüştür. Türkiye'deki oportünist örgütler arasında. Bu, devrimci kitleler arasında da rağbet bulan bir sorundur. Dışımızdaki oportünistlerle polemikte odak nokta, ya da en önemli odak nokta, şu anda bu konu olmuş durumdadır. (Örneğin Partizan'ın, Halkın Kurtuluşu'nun sosyal-faşistlerle eylembirlikleri, vb. acaba bu konudan ayrı mı?) Bu durumu yaratan biz değiliz. Ama biz, Bolşevikler olarak, 'kendimizi' böyle bir konuda oportünistlerden kalın hatlarla ayırmayı, onlara karşı Marksizm-Leninizm ilkelere kavradığımız ölçüde savunmayı kesin bir görev biliyoruz. Bu görevin işçi sınıfının öncü kesimini kazanma amacıyla; kitlemize oportünizme karşı mücadele içinde Marksizm-Leninizm ilkelere kavratma amacıyla, vb. gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Dikkatleri saptırma meselesinde şunu da belirtelim. Gerçekte her yazı belli bir biçimde dikkatleri dağıtır. Bu açıktır. Ve bizim iç organizamızda bu anlamda dikkatleri epey dağıtan yazı vardır. Sözkonusu olan, dikkatlerin dağılımını ayarlamaktır. Ama kardeşler sorunu böyle koymuyor.

Ayrıca hemen ekleyelim ki, sorun yalnızca bizim bilinçli olarak belli konuları ön plana çıkarmamız ya da çıkarmamamızla sınırlı değildir. Marksist-Leninist bir önderlik, kendi kitlelerine, kendi kitlelerinin sorunlarına cevap verme; onları okunuda da Marksist-Leninist görüşler doğrultusunda eğitmek ile yükümlüdür. Ve eğer bu sorunda ilk adım Merkez Komitesinden gelme idi bile, kitlemizin 'dikkati' dağılacaktı. Çünkü oportünistlerin yayınları, oportünist 'birlik' görüşlerinin net kişi, oportünist çevre ile ilişki, vb., bir süre sonra kaçınılmaz bir biçimde taraftarlarımızın, hatta üyelerimizin dikkatini dağıtacaktır. Ne var ki bütün taraftarlarımızı aynı kavanozun içine yerleştirme imkanına henüz sahip olmadık ve doğrusu istenirse öyle bir imkanı yaratmayı da hiç istemiyoruz.

Oportünizme karşı mücadeleyi 'garip' bir biçimde ele alan kardeşler (en azından WBK), bu tutumlarını, 'bugün esas sorun Marksizm-Leninizmi öğrenmektir' sözleri ile tamamlıyorlar.

Biz burada yalnızca, onu oportünizme karşı savunma içinde; uygulamada içinde, sınıf mücadelesini ilerletmek için; proletarya davasını zafere kavuşturmak için Marksizm-Leninizmi öğrenmekten yana olduğumuzu açıklamakla yetiniyoruz. Bu temelinde bulunduğu bir temelde 'öğrenme' kavramı bize yabancı olmalıdır.

TEK TEK ELEŞTİRİLER

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Yazıda bunun dışında cevap vermemiz doğru olan bazı tek tek eleştiriler var. Bunların bazıları yazarın, bazıları ise toplantıya katılanların.

Birincisi: "Marksistlerin cephe anlayışından bahsederken örnekler verilmesi"

Elbette, dünya komünist hareketinin geçmişi içinden Cephe sorunları üzerine bilgiler toparlamak; bunları değerlendirmek; devrimci kitlelerin bilgisine sunmak çok yararlı bir iş olurdu. Ne var ki bu iş aynı zamanda zor bir iştir. Belli bir çalışma gerektirir. Belli bir noktada da yapılması gerekecektir.

Bunun ötesinde bu talep yazımızın amacı ile pek uyum sağlamaz. Eğer şu anda böyle bir konuda tecrübeler bulunup çıkarılsa ve değerlendirilse bile, bunları ayrı yazılar olarak yayınlamak daha doğrudur.

Biz o yazımızda sorunu daha çok, içinde bulunulan andaki esas görevler temelinde ele almaya çalıştık.

Biz yazarın yorumundaki gibi, bunun konulmamış olmasının etkisiyle ve hata olduğunu düşünüyoruz.

İkincisi: "Sosyalist devrimin propaganda edilmemesine karşı sessiz kalma"

Bu eleştiriye göre, Cephe platformunda sosyalist devrimin, sosyalizmin inşasının lafı bile edilmemektedir; bunun tarafımızdan görülüp eleştirilmemiş olması şaşırtıcı ve kötüdür.

Elbette eğer cephecilerin bu konuda da tarafımızdan eleştirildiği açığa çıkarsa, bu eleştirinin bir değeri olmayacaktır. O halde bu eleştirinin haksız-yanlış bir eleştiri olduğunu derhal söyleyelim. Çünkü biz ÖK'çuların platformunu eleştirirken, özel bir başlık altında sorunun bu yönünü ortaya koyduk. "Cephe içinde komünistlerin amaçları bakımından" başlığını taşıyan bölüm (BP16/6, s.29) bu konuya ilişkindir. Orada: "Örgütlenme Komitesi imzası ile yayınlanan belgelerde, bir tek yerde, 'sosyalizm', 'proletarya diktatörlüğü', 'komünist partisinin öncülüğü', 'işçi sınıfının önderliği' gibi bir sözcük bile yok" olduğu şeklinde bir tespit yapılmakta, ÖK'çular teşhir edilmektedir.

Yazıda geniş geniş 'Sosyalizm nedir?', 'Komünizm nedir?', vb. üzerine haklı olarak durulmamıştır. Bu, yazının amacını aşan birşey olurdu.

Bu sebeplerle biz yazarın şaşkınlığını paylaşmıyoruz; burada kötü olan birşey tespit etmiyoruz.

Üçüncüsü: Bu eleştiri yazarın kendisindedir. Yazar tam olarak şöyle diyor:

"Cephe" Örgütlenme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-empyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında eleştiriliyor. Oysa platform bunun da ötesinde devlet konusunda Marksist-Leninist öğretiyi açıkça tahrif etmekte, burjuva devlet teorisini savunmaktadır. Örgütlenme Komitesinin platformunda tek kelci burjuva devletin devleti ele geçirdiği, egemenliğini pekiştirdiği, vs. söylenmektedir. Tüm bu burjuva zıvalıkları gerek olarak ağalarını iktidar dışında göstermeye, onları ateş hatından çekmeye, gerekse devleti sanki 12 Eylül'e kadar hiç bir sınıfın damgasını vurmadığı sınıflarüstü bir varlık olarak takdim etmektedir. Hatta platformun son şeklinde (Faşizm Karşı Birleşik Direniş Cephesi, 1 Temmuz 1982), "Basın ve TRT'nin tekellerin eline geçtiği", "onların düzene destek oldukları", "ülkemizin kendi ordusunun işgali altında olduğu", vb. ifadelerle burjuva devlet teorisi devrimci lik adına pekiştirilmektedir."

Tek tek tavrı takınalım.

"Cephe" Örgütlenme Komitesi platformu bizim yazımızda esas olarak gerçek bir anti-empyalist anti-faşist platforma sahip olmadığı noktalarında (yazar) eleştirilmiyor. Hayır, 'esas olarak' daha başka birçok noktada eleştiriliyor.

Oportünistlerin genelde burjuva devlet teorisini savundukları bir olgudur. Yazar bu olguyu tekrarlıyor ve bu olguya kanıt olarak dört şey ileri sürüyor.

- Platform tek kelci burjuvazinin devleti ele geçirdiğini, egemenliğini pekiştirdiğini, vs. savunuyor.
- Toprak ağalarını iktidar dışı göstermeye çalışıyor.
- 12 Eylül'e kadar devleti sınıflar-üstü bir varlık olarak takdim ediyor (sanki!)

BOLŞEVİK PARTİZAN

- 1 Temmuz 1982 tarihli sayısında, Basın ve TRT'nin de tekel lerin eline geçtiği söyleniyor.

Önce, tekelci burjuvazinin devleti ele geçirmesi ile ege menliğini pekiştirmesi bir ve aynı şeydir. Birisinde e gemen değil iken egemen hale geliyor; diğ erinde egemen halde iken, bunu daha da pekiştiriyor. İki ayrı şeyi, bir tek fikri desteklemek için kullanmak hüner ister.

Bizim bildiğimiz kadarıyla, söz ile, ÖK'cular tekelci burjuvazinin devleti ele geçirmesinden bahsetmiyor. Egemenliği pekiştirme ise —salt bu lafları alırsak— yanlış bir şey de ğildir.

Yine bildiğimiz kadarıyla, ÖK'cular 12 Eylül'e kadar devle ti sınıflar-üstü bir varlık olarak (sanki!) gösterme şeklin de bir söz etmemişlerdir. Böyle açık bir şey söylemediklerini yazar da 'sanki' diyerek itiraf ediyor. (Eğer gözümüzden kaç an bir yer varsa, bunu yazar göstermeli.)

Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin 1 Temmuz 1982 ta rihi sayısında söylediklerine tavrı takınmadığı için Bolşev ik Partizan 16/6'yı sorumlu tutamayacağımız açıktır. BP16/6 Haziran 1982'de yayınlandı ve amacı platforma cevap vermekt i.

Buraya kadar olan eleştirilerini değerlendirdiğimizde, ya zarın, belli bir zorlama ile, ÖK'cuların burjuva devlet teorisini savunduklarını ispatlamaya çalıştığını görüyoruz. Hal buki bu oportünistlerin burjuva devlet teorisini savundukla rını ispatlamak için temelsiz gerekçe bulmaya çalışmaya hiç gerek yoktur.

Yazarın söylediğinde haklı olan tek yön, ÖK'cuların toprak ağalarını iktidar içinde göstermemelerini tespit etmiş olma sıdır. ÖK'cuların belgesinde toprak ağaları iktidarın içinde sayılmıyor.

Bizim cevap yazımızda bu noktanın belirtilmemesi önemli bir eksikliktir.

Dördüncüsü: Bu da yazarın eleştirisidir. Tam olarak şöyle di yor yazar:

"Onun da ötesinde platform, egemen sınıfların içine düş - tükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmeye ... yetersiz ka lan eski yapı ve kurumları dağıttıklarını belirterek, sanki kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerinde baskı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumu nu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bunalı mı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda "yapılan tamiratlar" yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunlarının üstesinden gelinebileceği düşünür Marksizmin değil ama öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir. Anlaşılacağı gibi, 'cephe' platformu ekonomik tahlilleri , buna bağlı olarak sınıf ilişkilerini ele alısta iki ayağı y la burjuva ekonomi-politiğinin alanı içerisindedir."

Bu yazarın eleştirisi. Bir de yazarın eleştirdiği platform da ne denildiğine bakalım.

"12 Eylül askeri faşist darbesiyle Türkiye yeni bir döneme girmiştir. Egemen sınıflar, içine düştükleri ekonomik ve si yasi bunalımı çözmeye yetersiz kalan tüm eski yapı ve ku rumları dağıtmışlardır. Şimdi aralarındaki ilişkileri yeni den düzenleyerek egemenliklerini toplumun her kesiminde ru hatça sürdürebilecekleri bir yapı örgütlemeye çalışıyor lar." (Platform)

Bu sözlerden yazarın çıkardığı sonucun çıkarılması biraz hüner işidir. ÖK'cuların sözlerinde bu haliyle çok özel ağır bir yanlış yoktur. Burada sorun olan, 'yeni dönem' meselesidir ki, bu da ne anlamda kullanıldığı açıklandıktan sonra problem değildir. Üstelik yazar 'yeni dönem' ile ilgili cüm leyi değil, yalnızca bit tek cümleyi kanıt gösteriyor.

Yazar burada sadece olmayan bir şeyden sonuç çıkarmakta ma hir davranmıyor. Onun çıkardığı sonuç da oldukça önemli.

Şöyle diyor yazar:

"...kapitalizm koşullarında egemen sınıfların ezilen sınıfl ar üzerindeki baskı aracı olan devletlerinin şu ya da bu kurumunu değiştirmesi veyahut 'tamir' etmesiyle iktisadi bu nalımı çözebileceği anlayışı verilmektedir. Üstyapıda 'ya pılan tamiratlar' yoluyla kapitalizmin iktisadi sorunları nın üstesinden gelinebileceği düşünür Marksizmin değil ama, öteden beri burjuva ekonomistlerinin teorilerine eşlik etmiştir."

Şimdi burada yazar sorunları çok genel koyuyor: 'kapital - izm koşulları', 'egemen sınıflar', 'ezilen sınıflar', 'şu ya da bu kurumun değişmesi', 'iktisadi bunalım', 'iktisadi sor un', vb., vb.

Sorunun böyle konması kesinlikle yanlıştır. Çünkü bu lafl ar ne tür bir iktisadi bunalım sorusuna; hangi iktisadi so runlar sorusuna; hangi burjuvazi, hangi devlet sorusuna so mut cevap vermeyen genel sözlerdir.

Ama Marksizm-Leninizm sorunu bu genellikte cevaplamıyor. Bu nu genelleştiren yazardır.

Marksizm-Leninizm bize şunu öğretilir: Burjuvazi BELLİ bun alımlarının üstesinden bal gibi de gelebilir. Belli ekonomik problemlerini; belli hukuki problemlerini kesinlikle çözebi lir. Ömrünü uzatabilecek tamiratları kesinlikle yapabilir.

Ayrıca burjuvazi vardır, burjuvazi vardır. Güçlü bir ekono miye sahip burjuvazi ile, bağımlı bir ekonominin burjuvazisi arasında fark vardır.

Güçlü bir ekonominin sorunları ile, bağımlı bir ekonominin sorunları arasında fark vardır.

Ama şu kesindir ki hiçbir burjuvazi, kapitalizmin temel çe lişmelerini çözmeye başarısını gösteremeyecektir; çünkü kapita list sistemin bağrında olan çözülemeye çelişmeler onun yıkım ının koşullarını içinde barındırmaktadır.

Yazar böyle yanlış görüşleri Marksizm-Leninizm diye savun duktan sonra, bir de iddialı bir biçimde 'iki ayağıyla burju va ekonomisi alanı üzerinde durma' gibi (ÖK'cular için elbet te doğru olan) laflar ediyor.

Fakat yazarın durduğu alanın da pek sağlam olduğu iddia e dilemez. Bu sözde kaba materyalist görüş de en azından bir a yağıyla burjuva iktisadi alanında durmaktadır.

SON BİR-İKİ NOKTA

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Daha önce belirttiğimiz gibi, kardeşler bizim 'cephe' sorunu üzerine yazmış olmamızı; bu konuda toplantı düzenlemiş olma mızı eleştirdiler. Bunun dikkatleri dağıttığından, kendi içi mizdeki çelişkiler ve kardeşlerle olan yakıcı sorunlardan dik katleri uzaklaştırdığından bahsettiler.

Buna iki ay vakit harcadığımızı ileri sürdüler.

Yazarın yazısında ise şunları okuyoruz:

"Görülebileceği gibi Örgütleme Komitesinin 'cephe' plat formunun eleştirisinde önemli eksikliklerimiz olduğu ort tadadır. ... Oysa bunlar (ÖK'cular —BN) bütün bu işleri 'sınıfın temsilcisi' sıfatıyla beceriyorlar. O zaman bizim için onların bu 'becerilerini' proletaryanın bakış açısına göre değerlendirme işi çok daha ciddi bir biçimde yerine ge tirilmelidir."

Görüldüğü gibi, yazarın yazımız hakkındaki talebi ile kardeşlerin talebi birbiri ile çelişmekte; hatta birbiriyle kar şı karşıya durmaktadır.

Bir yanda, oportünistlerin bu konudaki yazılarını daha cid di, yani daha fazla vakit ayırarak, daha çok inceleyerek, çok daha ciddi bir biçimde değerlendirme işi — Bu yazarın tale bidir.

Öte yanda, oportünistlerin bu konudaki yazılarını Merkez Ko mitesinin bir sürü zaman kullanarak değerlendirdiği; bunların dikkatli incelenmesini bir yana atalım, dikkatleri dağıtmama sı gerektiği düşüncesi — Bu da kardeşlerin düşüncesi.

Şimdi bu iki ayrı şeyden hangisinin doğru olduğuna yazarın şimdi nasıl tavrı takınacağı merak konumuzdur. Çünkü yazar, şimdiye kadar hemen her konuda, eğer önce farklı bir şey söy ledi ise, sonra kardeşler doğrultusunda 'düzelten' birisidir.

Ama bu kez işi biraz daha zor olacak.

Çünkü WBK temsilcisi 10.7.82'de Batı Berlin'de yapılan top lantı sırasında açık bir biçimde, bu toplantıların dikkat da ğıtıldığını, esas sorunun (sanki biz esas sorun cepheadir demiş iz gibi —BN) Marksizm-Leninizmi öğrenme olduğunu, vb. sa vunduğu halde, yazar bunu bile bile:

— bu cevap yazımızı çok daha ciddi bir biçimde hazırlamalıyd ık

— bu konuda önemli eksikliklerimiz vardır, vb demıştır.

Bu toplantıların dikkatleri dağıttığı vb. üzerine ise tek kelime etmemiştir.

İşte tavrı değişikliği bunun için zor olacak. Eskiden, hiç olmazsa, kardeşlerin pozisyonunu bilmediği şartlarda ileri sürdüğü fikirleri değiştiriyordu. Şimdi, bildiği şartlarda i leri sürdüğü fikirleri hangi gerekçelerle geri çekeceği bu yüzden merak konumuzdur.

(devamı s.107'de)

**Oportünist-
Revizyonist
Cepheden**

«İleri»nin Açıklaması Üzerine

"İleri" isimli yayın organınının 7. sayısında, "cephe" çağırısı na bir cevap niteliğinde, "Devrimci Yol, TEP ve SDP(SVP olma lı —BN) Temsilcilerine" başlığı ile bir açıklama yayınlandı.

Aynı sayıda, "Anti-faşist direniş cephesi mi? Küçük-burjuva demokratlarının sağ koalisyonu mu?" başlığı ile "cepheciler" in geniş eleştirisi yayınlanmaya başladı. Burada biz "cephecilere" karşı öz olarak 'TKP/ML Hareketi' isimli bu küçük - burjuva örgütün cevabını oluşturan "açıklama"sı üzerinde dur mak istiyoruz.

Açıklama, 'TKP/ML Hareketi'nin tüm milliyetlerden işçi sınıfının "biricik politik temsilçisi" olduğunun açıklanması ile başlıyor. Önerinde, komünist partisini yeniden kurmak gibi bir görev bulunduğunu belirtiyor. Bu koşullarda "cephe"ye ka tılmalarının, bu görevlerini olumsuz yönde etkileyeceğini a- çıklıyor. Ve ayrıca sosyalist düşüncelerle burjuva demokra- tik düşünceler arasındaki derin uçurumun olmadığı yönündeki düşü güclendireceğini söylüyor. Bu gerekçelerle katılmayacak larını açıklıyor.

Daha sonra, "Birkaç noktaya daha değinmeden geçemeyeceğiz " diyerek, propaganda-ajitasyon-politik eylem özgürlüğünün olma- dığı yere katılmayacaklarını; "cephecilerin" eylem birlik lerine burun kıvrılmalarının doğru olmadığını; "cephecilerin" girişiminin tam bir başarısızlığa mahkûm olduğunu temel ge- rekçeler olarak öne sürüyor ve bunları detaylandırıyor.

Açıklamanın en sonunda şu ilginç tavrı takınılıyor:
"Peki, bütün bu gerçeklere karşı tutumumuz ne olacaktır? O- luşturduğunuz politik program, ancak sosyalist devrimle ger- çekleşebilecek bazı istemleri de içermesine ve bazı hatalı yanlar taşınmasına rağmen, asgari programımızın özüne uygun , devrimci demokratik bir programdır. (Burada PKK'nın devrim ve halk düşmanı bir örgüt olduğunu, onu muhatap kabul etmediğimi belirtelim.) Biz, genel olarak emperyalizme ve kompra- dor burjuva ve toprak ağası devletine (bugün askeri faşist diktatörlük biçimine) karşı mücadele eden bütün demokratik güçleri destekleriz. Ancak bu desteğimiz koşulsuz değildir ; biz komünistler, sizin çeşitli milliyetlerden Türkiye proleta- riyası ve diğer halk kitlelerinin düşmanlarına karşı, daha doğrusu onların bir kısmına karşı ne ölçüde mücadele edip et meyeceğinize bakarak sizi destekleyeceğiz. Bu desteğin siz den kendi hesabımıza birşey beklemiyoruz. Desteğin bir tek ko şulu vardır; o da bizi düşmanlarımıza karşı mücadelede daha iyi bir yere getirmesidir. Kolayca anlaşılabilir gibi, dev rimci demokrat bir program temelinde bir anlaşma yapmış olma nıza rağmen, daha şimdiden desteklemeyi (desteği sadece açık lamalar yapmak, makale yazmak olarak değil, daha geniş anlı- yoruz, örneğin basın-yayın olanaklarını sunmak, toplantı dü- zenlenmesine yardımcı olmak, vb.) taahhüt ediyorum." (İleri, S.7, s.19) (abç)

İşte asıl "açıklama" budur!

"İleri", kendilerini "komünist" olarak bile adlandırmaktan çe kinen oportünist-revizyonist örgütlerin karşısında, onlara gö re ileri pozlarda dolaşılıyor; onlara "küçük-burjuva demokrat- ları" diye burununu üstünden bakıyor. Biz şimdi "İleri"nin i leriliğinin nasıl bir şey olduğunu öncelikle bu açıklamadan yola çıkarak belli bir ölçüde göstermeye çalışalım.

İleri'nin bu açıklamasında temel fikirler şunlardır:

* "Cepheciler" in politik programı, İleri'nin politik asgari programının özüne uygundur. Devrimci demokratik bir prog- ramdır.

* Biz sizi (bir tek koşul dahilinde) destekleyeceğiz.

(Burada, PKK'nın "devrim ve halk düşmanı bir örgüt olarak mu hatap kabul edilmeyeceği" yönünde, vb. bazı yan açıklamalar üzerinde genişçe durmak istemiyoruz. Yalnız şu kadarını be- lirtelim: "İleri"-takımı da, PKK'nın devrim ve halk düşmanı

olduğu iddiasını ispatlayabilmiş değildir. Şu anda ispatlaya- madığı bir iddiayı sürdürme durumundadır. Ve devrimci demok- ratik bir program diye adlandırdığı programın altında PKK im zası olduğu gerçeğini es geçmeye çalışmakta; es geçemediği noktada da çocukça açıklamalarla "PKK'yı muhatap kabul etme- diğini" ilan etmektedir.)

İleri'nin temel fikirleri işte bunlardır!

Anladığımız kadarıyla İleri bu tavrı takınırken, Lenin'in "Halkın dostları kimlerdir?" adlı önemli eserindeki açıklama lar ile paralellikler kuruyor. Lenin'in burjuva demokratlara karşı takındığı tavrı örnek aldığı düşünüyör.

Eğer durum bu ise; bunun yalnızca bir "düşünce" olduğunu; ger çeğe uymadığını; üstelik hiç de "mütevazı" olmadığını açıkla mak zorundayız. İleri'nin birçok cümlesinin, "Halkın Dostları" ndaki Lenin'in cümlelerinin benzeri olması, bizim bu dü- şüncemizi güçlendiriyor. Bu yüzden Lenin'in tavrı ile; Leni- nist tavrı ile, "İleri"nin tavrı arasında bir karşılaştırma yapmayı yanlıış bulmuyoruz.

Önce şunu açık bir biçimde belirtelim ki, Marksist-Leninist benzetmeler, benzer nitelikteki şeyler arasında yapıldığında bir anlamı vardır. Bu noktada, karşımıza çıkan ilk benzerlik nokta, Lenin'in ve onun önderliğindeki "Sosyal-Demokratlar " ın komünist olmasına karşılık; 'TKP/ML Hareketi' denilen ör- gütün küçük-burjuva bir örgüt olması arasındaki benzerlik- tir. İleri, Lenin ve onun önderliğindeki Sosyal-Demokrat ha- reket ile kendi aralarında böyle temel bir benzerlik bulmaya çalışırken, biraz daha "mütevazı" olmalıydı.

Biz, 'TKP/ML Hareketi' ile Lenin ve partisi arasındaki bu ben zemeğin çok açık bir gerçek olduğundan yola çıkıyor; özel olarak bu örgütün neden komünist olmadığını ispatlama işine burada girişmiyoruz. Birinci nokta budur!

İkinci nokta; Lenin'in varsaydığı gerçek bir devrimci-demok- ratik program ile, İleri'nin sözünü ettiği "devrimci-demokra tik program" arasındaki ilişkidir. Bunun nasıl bir ilişki ol- duğunu açıkça gösterebilmek için, Lenin'in "Halkın dostları kimlerdir?" adlı eserinden geniş bölümler aktaracağız.

Lenin bu büyük eserinde, "Halkın Dostları"nın eskiden devrim ci bir özellik taşıırken, kaçınılmaz olan yozlaşmalarının na- sıl gerçekleştiğini somut olarak ele alıp açıklar. Narodnizm bir küçük-burjuva radikal teori olarak yozlaşmıştır. Buna rağmen, bunlar teorilerinin "sosyalist" olduğunu iddia etmekte- dirler. Lenin, bu küçük-burjuva teorilerin kendilerini sosya list olarak tanıttıkları ölçüde gerici olduklarını da berrak bir biçimde açıklar. Şöyle der:

"Elbette ki, şimdi, bu fikirleri koruma ve yorumlama işini yalnızca bu beylerin üstlerine almalarında bizim bir suçumuz yok. Sosyalizm hakkındaki küçük-burjuva teorilerden kopma gereğinden sözettiğime de dikkat etmenizi rica ederim. İncele- miş olduğumuz küçük-burjuva teoriler sosyalist teoriler ol- duklarını iddia ettikleri ölçüde KESİNLİKLE gericidirler. Ama eğer, aslında, bunlarda sosyalistçe kesinlikle hiçbirşey olmadığını, yani bütün bu teorilerin çalışan halkın sömürül- mesini açıklamada tam bir başarısızlığa uğradığını ve bu yüz den halkın kurtuluşu için bir araç görevi yapamayacağını, i- şin aslında bütün bu teorilerin küçük burjuvazinin çıkarları nı yansıttığını ve desteklediğini anlarsak — o zaman, onla- ra karşı farklı bir tutum takınmamız ve şu soruyu sormamız gerekir: işçi sınıfının küçük-burjuvaziye ve onun programına karşı tutumu ne olmalıdır? Ve bu soru, bu sınıfın ikili ni- teliği hesaba katılmadıkça yanıtlanamaz (Rusya'da bu ikilik, büyük burjuvazi ile küçük burjuvazi arasındaki uzlaşmaz kar- şıtlığın daha at gelişmiş olmasından ötürü, özellikle belir- gindir). Küçük burjuvazi, genel demokratik istemler koyduğu, yani ortaçağın ve serfliğin tüm kalıntılarına karşı savastığı ölçüde ilericidir; bir küçük-burjuvazi olarak durumunu ko rumak için savastığı ve ülkenin burjuva çizgilerdeki genel ge

Oportünist- Revizyonist Cepheden

İşmesini geciktirmeye, geriye döndürmeye çalıştığı ölçüde gericedir. Verilmiş-toprakların ünlü elden çıkarılmayışı gibi bu tür gerici istemlerin üstü ve, ayrıca köylüler üzerin de vesayeti amaçlayan diğer pek çok tasarının üstü, genellikle le, çalışan halkı korumak yolunda görünüşte akla-uygun sözlerle örtülmüştür, ama elbette ki aslında bunlar yalnızca çalışan halkın durumunu kötüleştirir, aynı zamanda da kurtuluş uğruna savaşımında onu engeller. Küçük-burjuva programının bu iki yanı arasında kesin bir ayırım yapılmalı ve bu teorilerin herhangi bir açıdan sosyalist nitelikte olduğu reddedilirken, ve bunların gerici yönleriyle savaşılırken demokratik yanları unutulmamalıdır. Her ne kadar Marksistler, küçük-burjuva teorileri tamamen reddediyorlarsa da, bunun, onları demokrasi programlarına koymaktan alıkoymadığını, tersine demokrasi üzerinde daha da fazla durmalarını gerektirdiğini göstermek için bir örnek vereceğim. Her zaman, küçük-burjuva sosyalizmi temsilcilerinin teorik sermayesini oluşturan üç ana teze, yani toprak yetersizliği, yüksek ödemeler ve yetkililerin zulmüne yukarıda değinmiştik. Bu kötülüklerin kaldırılması isteminde, kesinlikle sosyalist hiçbir şey yoktur, çünkü bunlar mülksüzleştirmeyi ve sömürüyü biraz bile olsun açıkla mazlar ve bunların yok edilmesi emeğin sermaye tarafından ezilmesini biraz bile olsun etkilemeyecektir. Ama bunların yok edilmesi, bu ezilmeyi, onu ağırlaştırıran ortaçağ süprütülelerinden kurtaracak ve işçilerin sermayeye karşı doğrudan savaşımını kolaylaştıracak, bu nedenle de, demokratik bir istem olarak işçilerin çok enerjik bir desteğini görecektir. Genel olarak konuşursak, ödemeler ve vergiler sorunu, yalnızca küçük-burjuvazinin herhangi bir özel önem yüklediği bir sorundur; ama Rusya'da, köylülerin yaptıkları ödemeler, birçok bakımlardan yalnızca serflüğün kalıntılarıdır.

Genel olarak, Rus komünistleri, Marksizm taraftarları, her kesten fazla kendilerine SOSYAL DEMOKRAT adını vermediler ve faaliyetlerinde, DEMOKRASİNİN büyük önemini asla unutmamalıydılar.

Kanıma söylenenler, sosyal-demokratların mutlakiyete ve siyasal özgürlüğe karşı ve ayrıca da son zamanlarda özellikle güçlenen ve siyasal özgürlüğün kazanılması için bütün devrimci grupların "karışması"nı ve, "ittifakını" amçlayan eğilime karşı tutumunu tanımlamak için yeterlidir.

Bu eğilim oldukça tuhaf ve tipiktir. Tuhaftır çünkü, "ittifak" önerileri belli bir gruptan ya da bu noktada çakışan belli programlara sahip belli gruplardan gelmektedir. Eğer böyle olsaydı, ittifak sorunu her ayrı durum için bir sorun, birleşen grupların temsilcileri tarafından çözümlenecek somut bir sorun olurdu. O zaman hiç bir özel "karışma" eğilimi olmazdı. Ama böyle bir eğilim vardır ve yalnızca eskiden kopmuş ve yeni hiçbirşeye bağlanmamış in sanlardan gelmektedir. Anlaşılan mutlakiyete karşı savaşınların şimdiki kadar dayandıkları teori, çökmekte ve savaşım için esas olan dayanışma ve örgütlenme koşullarını yoketmektedir. Bu durumda da, bu "karışmacılar" ve "ittifak savunucuları", böyle bir teorinin yaratılması için en kolay yolun, sosyalist ve sosyalist olmayan bütün öteki sorunlardan kaçınarak, bu yolun mutlakiyete karşı bir protesto ve bir siyasal özgürlük istemi dilizim indirilmesi olduğuna inanıyor gibiler. Söylemeye gerek yok ki, böyle bir birlik için girişilen ilk cabada bu safca aldatmaca kaçınılmaz olarak paramparca olacaktır.

Ama tipik olan şu ki, bu "karışma" eğilimi, militan, devrimci narodnizmin siyasal bakımdan radikal demokrasiye dönüşmesi sürecindeki, yukarıda özetlemeye çalıştığım bu süreçteki son aşamalarından birini temsil eder. Bütün sosyal-demokrat olmayan devrimci kuruluşların sözü edilen bayrak altında sürekli olarak karışması, ancak eski Rus istisnacılığının önyargılarına bir son verecek demokratik istemlere ilişkin sürekli bir program hazırlandığı zaman mümkün olacaktır. Elbette sosyal-demokratlar böyle bir demokratik partinin oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bir adım olacağına inanırlar; onların narodniklere karşı faaliyetleri bu adımı ilerletecek, bütün önyargıların ve efsanelerin sökülüp atılmasını, sosyalistlerin Marksizm bayrağı altında toplanmasını ve öteki gruplar tarafından bir demokratik partinin oluşturulmasını kolaylaştıracaktır.

İşçilerin ayrı bir işçi partisi içinde bağımsız örgütlenmesini esas kabul eden sosyal-demokratlar elbette böyle bir par-

tiye "karışmazlar", ama işçiler, demokratların gerici kurumlara karşı verdikleri bütün savaşımaları en güçlü biçimde destekleyeceklerdir." (Lenin, Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır?, s. 183-189, Sol Yayınları, üçüncü baskı, Ağustos 1979)

Aktardığımız bu bölümlerde Lenin'in bir dizi önemli görüşü üzerinde durulabileceği kuşkusuzdur. Ancak biz burada, şu anki tartışma ile ilgili birkaç önemli noktayı öne çıkartmakla yetineceğiz.

Lenin narodnizmi o anda, radikal bir küçük-burjuva teori (program) olarak niteliyor.

Lenin çeşitli burjuva/küçük-burjuva unsurların demokratik bir program etrafında demokratik bir parti oluşturma girişimlerinin ileri doğru atılmış yararlı bir adım olduğunu ortaya koyuyor.

Lenin, bu tür küçük-burjuva teorilerin kendilerini "sosyalist" olarak gösterdikleri ölçüde kesinlikle gerici olduklarını belirtiyor.

İşte bir kaç nokta, "ileri"nin benzetmesinin foyasını meydana çıkartmaya yeterlidir.

Önce "cephecilerin" programı meselesini ele alalım.

İleri, "cephecilerin" politik programından bahsediyor. Bunların "politik program" diye adlandırdığı şey, "cephecilerin" "FKBDC Platformu" dedikleri şeyin içinde yer alan dört madde lik "Siyasi ilkeler" kısmıdır. (I)

İleri, anlayabildiğimiz kadarıyla, işte bu dört maddelik programı, "oluşturduğunuz politik program, ancak sosyalist devrimle gerçekleştirilecek bazı istemleri de içermesine ve bazı hatalı yanlar taşımamasına rağmen, askeri programımızın özüne uygun, devrimci demokratik bir programdır" diye tanıtıyor.

Nedensiz, ancak sosyalist devrimle gerçekleştirilecek bazı istemler? Hangileridir bu bazı hatalı yanlar?

İleri bunlar hakkında tek bir sözcük etmeden, bu programın, askeri programlarının özüne uygun olduğunu belirtiyor. Burada bu "öz" kelimesinin, ileri'nin ilerideki bir kıvırtmasının kılfı olarak kullanıldığını belirtelim. Çünkü "programın" bazı maddeleri ancak sosyalist devrimle gerçekleştirilecek kadar "ileri" ise, bu, programın kendisini burjuva demokratik taleplerle katı bir şekilde sınırlamamış olduğunu gösterir. Ve böyle bir programın bazı alt maddelerindeki "bazı hatalı yanlar" (Daha fazlası değil! Kelimesi kelimesine "bazı hatalı yanlar" -BN) taşımamasının önemi nedir ki? Üstelik bunlar, sosyalizme açık bir programı formüle etmiş olan "cepheciler" ile, kesin bir biçimde, tartışma ile halledilebilecek şeylerdir. (Nihayet, "Bazı hatalı yanlar!") Görüldüğü gibi, buradaki "öz" kelimeciği, oportünist bir grubun manevra kelimeciği olmasından başka bir anlama gelmiyor. Gerçekte, ileri de Partizan oportünistleri gibi, bu programı kendi asgari programları olarak ilan edebilirler.

Bizim görüşümüze göre, ÖK'cılarının programı, yalnızca "Siyasi ilkeler"de yazılı olan değildir. Onların programı, devrimin nasıl yapılacağına cevap veren, bu devrimi gerçekleştirecek olan, "birlik" sorununa cevap veren geniş anlamda bir programdır. Ve bu özelliği ile kesinlikle yanlıştır. Üstelik, bu program "sosyalist" bir program olarak tanımlandığı için ve ta nitildiği ölçüde (Örgütlenme Komitesi içinden günlük propagandaalarında kendilerinin Marksist-Leninist, sosyalist, komünist olduğunu yayıyorlar) kesinlikle gericedir. Komünistlerin gerçek görevlerini tahrif etmekte; onları yolundan saptırmaya uğraşmaktadır. (Öncelikle "birlik" sorunu ile ilgili)

Programı dar anlamda, "siyasi ilkeler" bölümü ile sınırlı olarak ele aldığımızda, varılacak sonuç ilkinden daha iyi olmayacaktır. Bu "siyasi ilkeler", bilinmez bazı örgütlerin bilinmez tarihlerde bilinmez yerlerde dağıttığı-yayınladığı ilkeler değildir.

Bu siyasi ilkeleri; içlerinde Rus sosyal emperyalizmi ile uzlaşma durumunda olan; uzlaşan; hattâ uşaklık eden ve etmeye hazır olan örgütler imzalayarak, Türkiye'de 1982 tarihinde dağıtmıştır. Bunların anti-emperyalizmlerinin; anti-faşistliklerinin sınırları; devrimciliklerinin sınırları işte bu gerçek belirler. Partizan ve ileri oportünistlerinin sandığı gibi; "emperyalizme karşıyız" lafı değil!!

Bu program açıkça, "ulusal kurtuluşçu, sosyalist, demokratik güçlerle destek ve dayanışma içinde" olacağını ilan etmiştir. Kimdir bu "güçler"? Ve bu ilanı yapan örgütler? Bunlar bilinmez sarı madır?

Örgütlenme Komitesi içindeki örgütlerle bakıldığında, bu "güç-

Oportünist- Revizyonist Cepheden

lerin" içine Rus sosyal emperyalizminin ve uşaklarının da gir-
diğini görmemek için, ya Partizancı ya da ilerici olmak ge-
reklidir.

Türkiye gibi bağımlı bir ülkede, burjuva anlamda bir demokra-
tik devrimci program, her türden emperyalizme, her türden fa-
şizme de karşı olmak zorundadır. Eğer böyle değilse, o prog-
ram ya doğrudan bir başka emperyalist gücün uşak programı -
dır; ya da en hafif deyimle sallantılı, tutarsız, kaypak
bir demokratik program bozuntusudur. (2)

Lenin'in partisinin "asgari programı" herşeyden önce küçük -
burjuva devrimci demokratik programla tam bir şekilde değil,
belli bazı şekillerde uyuyordu. Ve ikincisi, Lenin'in par-
tisinin asgari programıyla belli bir şekilde uyuşan devrimci
demokratik program, böyle tutarsız bir program değildi.

Üçüncüsü, Lenin, ender durumların dışında, sosyal-demokrasi-
yi (komünizmi); ileri'nin, Partizan'ın yaptığı türden genel de-
ğerlendirmelerle (Cephecilerin programını "esaştta uygun" bu-
luyoruz; "öz olarak uyuyoruz" vb.) yükümlülük altına sok-
maktan uzak durmuş; sosyalist bilincin karartılmasını önleme
ye çalışmıştır. Onun "taahhütü"(İleri), demokratların gerici
kurumlara karşı mücadele ettikleri ölçüde ve mücadele ettik-
leri sürece verilmiş bir destek taahhütüdür.

Dördüncüsü, bu programın "sosyalist" program olarak yutturul-
maya-tanıtılmaya çalışıldığı ölçüde gerici olarak nitelenme-
si gerektiği yönünde tavrı takınmıştır Lenin.

Beşincisi, Lenin küçük-burjuvazinin programını da yalnızca i-
lerici-devrimci yönüyle tanıtmamış, onun (yukarıdaki şıktan
bağımsız olarak) gerici rolünü de vurgulamıştır; şöyle demiş-
tir: "Küçük burjuvazi, genel demokratik istemler koyduğu, ya-
ni ortaçağın ve serflikğin tüm kalıntılarına karşı savaştığı
ölçüde ilericidir; bir küçük burjuvazi olarak durumunu koru-
mak için savaştığı ve ülkenin burjuva çizgilerdeki gelişmesi-
ni geciktirmeye, geriye döndürmeye çalıştığı ölçüde gerici -
dir." (Lenin)

Bütün bunlardan tek birisi bile, ileri, Partizan oportünist-
lerinin belgelerinde yoktur.

Ve gerçek olan şudur: ÖK'cılarının programı; bu küçük-burjuva
tutarsız, sallantılı program, belli bir şekilde, (siyasi il-
keler bölümü) ileri'nin (ve Partizan'ın da) programıdır. Bu
da onların, nasıl ilginç bir biçimde "cephecilerle" birleş-
tiklerini; aynı program etrafında buluştuklarını belgelemek-
tedir.

Hayır! Bu programın, bir komünist örgütün asgari programı -
nın "özüne" uygun olduğu iddiası yanlıştır! Bu program bir
komünist örgütün asgari programına değil ama; (örneğin bizim
asgari programımızın da özüne uygun değildir); ileri türün -
den küçük-burjuva bir örgütün programına-özüne de- uygundur.

İşte "İleri'nin "açıklaması"nın bizim açımızdan açıklaması bu-
dur! İleri'nin tavrı, bu birliğe karşı tavrı konusunda da,
Lenin ile aynı değildir.

Lenin, küçük-burjuva programların sosyalist olarak tanıtılma-
ları halinde, onların gerici rolü üzerine açıklama yapmıştır.
Ama bu Lenin'in bu konuda yaptığı tek açıklama değildir. Len-
in aynı zamanda "Halkın Dostları" adlı eserinde, sosyal-de-
mokratların (komünistlerin); "demokratik istemlere ilişkin sü-
rekli bir program hazırlandığı zaman", "bir demokratik parti-
nin oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bir adım olacağı-
na inandıklarını" da açıklamıştır.

İleri'ye gelince, o bu noktada da Lenin'in tavrından "biraz-
cık" değişik bir tavrı takınmaktadır. O hem ÖK'cılarının prog-
ramını kendisinin de kabul ettiği, yerinde bir program ola-
rak nitelenmekte; ama hem de açıkça böyle bir birliğin (ki bun-
lar, sürekli bir program etrafında, ortak bir partiye dönüş-
mesi mümkün olan bir birliğe ulaşmak istediklerini belli bir
biçimde açıkladılar) olumlu olduğunu (diğer yönünü de koya -
rak elbette!) açıkça belirtmiyor; bunun tam bir başarısızlık-
a mahkûm olduğunu ilan ediyor!

Lenin şöyle demişti:

"Bütün sosyal-demokrat olmayan devrimci kuruluşların sözü e-
dilen bayrak altında sürekli olarak karışması, ancak Rus
istisnacılığının önyargılarına bir son verecek demokratik is-
temlere ilişkin sürekli bir program hazırlandığı zaman müm-
kün olacaktır. Elbette, sosyal-demokratlar böyle bir demok-
ratik partinin oluşmasının ileri doğru atılmış yararlı bir a-
dım olacağına inanırlar; onların narodniklere karşı faaliye-
ti bu adımı ilerletecek, bütün önyargıların ve efsanelerin
sökülüp atılmasını, sosyalistlerin Marksizm bayrağı altında
toplanmasını ve öteki gruplar tarafından bir demokratik par-
tinin oluşturulmasını kolaylaştıracaktır."

Biz ÖK'cılarının "platformu"nun komünistler açısından; Marks -
izm-Leninizm açısından kesinlikle kabul edilemez olduğunu söy-
lemiştik. Şimdi buna, onun kendisini sosyalist olarak sattığı-
ya- ölçüde gerici de olduğunu ekliyoruz.
Ama bununla yetinmiyoruz.

Öbür yönüyle "Cepheciler" girişimi, burjuva/küçük-burjuva (tu-
tarsız da olsa) demokratik program etrafında, bu nitelikteki
örgütlerin birleşme girişimidir. Biz gerçek Marksist-Leninist
güçlerin Marksizm-Leninizm bayrağı altında toparlanabilmesi
için; bu girişimin aynı zamanda olumlu-ileri yönünü de açık-
ça ortaya koyuyoruz. Örgütleme Komitesi girişimi bir dizi kü-
çük-burjuva örgütü tavrı koymaya zorlamış; bu örgütler tavrı
koymak zorunda kalmışlardır.

Şimdi sıra bizdedir. Biz de, bu örgütlerin tavrılarını Marks
izm-Leninizm ışığında ele almaya çalışıyor; Marksist-Leninist
açıdan eleştiriyor, Bolşevizm bayrağı etrafında sıkı bir bir-
lik kurmaya çalışıyoruz. Böylece, aynı zamanda, bu örgütle-
rin burjuva-demokrat program etrafında birleşme adımlarının
daha da ilerlemesine hizmet etmiş oluyoruz.

Kuşkusuz bu kısa zamanda kolayca olacak olan bir iş değildir
Ama şu kısa zamanda, "cephe" girişimi, hiç olmazsa belli bir
konuda bizim tüm küçük-burjuva örgütlerin esasta birlikleri-
ni göstermemizi mümkün kılacak önemli bir olay oldu.

Tavrını ortaya koymak zorunda kalan İLERİ de, esasta, burju-
va-demokratik bir platformda, "cephecilerle" birleştiğini;
kendisini komünist olarak nitelenmesinin tamamen yersiz oldu-
ğuna belgelenmiş oldu.

AÇIKLAMALAR:

(1) Burada "cepheciler" in programları olarak tüm bir plat-
formlarının kabul edilmesinin belli bir anlamda daha doğru ol-
duğunu belirtelim. Çünkü, sözkonusu platform, Türkiye devrim-
ci hareketinin geçmişini, içinde bulunulan durumu ve gelece-
ğe yönelik görevlerini tartışıyor. Kendisine göre çıkış yolu-
nu gösteriyor. Görüleceği gibi bunlar tam da bir programın ol-
ması gereken konulardır.
Anlaşıldığı kadarıyla, siyasi ilkeler bölümü, iktidarın ele
geçirilmesi ile ilgili asgari noktalar.
Ne var ki, hem İleri hem de Partizan oportünistleri, "prog-
ramı" dar bir biçimde "siyasi ilkeler" bölümü ile sınırlıyor-
lar.

(2) Burada, sözkonusu programın birkaç önemli yanını, örnek
vermek bakımından öne çıkarmış olduğumuzu belirtelim. Bu prog-
ram başka birçok önemli yönden de tutarsızdır: Ulusal sorun-
da; Batı Avrupa'daki emperyalist devletlere karşı tavrı soru-
nunda, vb. Bunları başka yazılarda ortaya koyduk.

Dev-Yol'un "Bazı Tartışma Noktaları Üzerine" Başlıklı Yazısına İlk Tavrı

Devrimci İşçi'nin 17. sayısında (11 Eylül 1982) "Bazı tartışma noktaları üzerine" bir yazı yayınlandı.

Bu yazı Devrimci İşçi'nin kısa bir önaçıklaması ile, Devrimci İşçi (Dev-Yol) safları arasında tartışılan bir yazıdan yapılmış aktarmalardan oluşuyor.

Bu yazıda, bir dizi tartışılabilir nokta var. Devrimci İşçi'nin bir dizi "yanılgısı" var. Fakat biz, öncelikle belli başlı bazı noktaları ele almak istiyoruz. İdeolojik planda bu günkü temel soruna; parti sorununa, tartışmanın alanı sorununa, acil görevler sorununa, vb. değinmek istiyoruz.

Devrimci İşçi önce bir önaçıklama yapıyor. Önaçıklamada, kendileri tarafından başlatılan birlik tartışmalarının, örgütsel alanda belli bir noktaya ulaştığını; fakat gelinen aşamada tıkanık kaldığını; yeni bir şeyler üreten-söyleyen bir tartışma ortamının önemini; Türkiye sosyalist hareketinin ideolojik ve politik çaresizlik içinde olduğunu; "Türkiye solu" nu tartıştırmak istediklerini söylüyorlar.

Burada bir yalanı ya da oportünist kaçamak tavrını teşhir ederek geçelim: Devrimci İşçi, "cephe" tartışmaları içinde, bazı eleştiriler üzerinde duruyor. Bunların çok kısır bir tartışma ortamı doğurduğunu söylüyor. Şöyle diyor: "Eleştiri olarak yöneltilen ve tartışılan noktalar, sıradan bir radyo - televizyon bilgisine sahip olanların bile görebileceği gibi sıg, yararsız ve ciddi değildir." (s.8)

Devrimci İşçi elbette burada durmuyor. Bir de örnek veriyor. Ama verdiği örnek yalnızca bir tane. O da şu: "Örneğin Nikaragua'da cephenin salt askeri bir örgütlenme olduğunu vb. yazma cesaretini gösterenler oluyor."

Böyle bir tavrı, yürütülen tüm tartışmayı bu örneğe dayanarak açıklama tavrı, oportünizmdir.

Evet, gerçekten de, küçük-burjuva örgütlerin asıl özellikleri arasında bir birlik olduğu için ve fakat, bazıları bugün bir "birliğe" yaşamadığı için, kendi aralarında yüzeysel, özsel olmayan eleştiriler getirdikleri doğrudur. Bunu biz de birçok yerde tespit ettik.

Ama Devrimci İşçi'nin bu gerçeği kendisine kılıf ederek, bizim bu konu ile ilgili yayınladığımız yazının üzerinden es geçmesine hak veremeyiz. Devrimci İşçi, lafta değil de gerçekte tartışmak istiyorsa, görüşlerimiz ortadadır. Onların "yüzeysel"liği dahil her yanını eleştirebilir.

Ama o bunu ne yaptı, ne de gerçek anlamda yapabilir.

Ama biz buna rağmen, Devrimci İşçi'nin "tartışma"sına katılıyoruz. Çünkü Devrimci İşçi bu tür "tartışma"larla, devrimci kitleleri gerçek görevlerinden uzaklaştırmak istemekte; onlara burjuvazinin aleti rolünü oynatmak istemektedir. Ve ayrıca, onun "tartışmak istiyoruz" demagojisini de parçalamak gerekli.

İDEOLOJİK ALANDA TEMEL SORUN oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bugün genel olarak dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, özsel olarak da Türkiye (geniş anlamda) "sosyalist hareketi" denilen hareket içinde temel sorun nedir?

Devrimci Yol, belli bir şekilde bu sorunu tartışıyor. Onun bu soruya verdiği cevap, birçok başka şeyin yanı sıra, "Marksizmin dogmatik bir yorumu", "ÇKP/SBKP/AEP kaynaklı" görüşlerin savunulması, "reel sosyalizm" in aşılabilmesi, "sosyalizmin belli şekillerde yorumlanması" gibi özelliklerdir.

O bu görüşünü geniş bir biçimde ele almakta; şöyle anlatmaktadır:

" Öyleyse bugün bizler, öncelikle 12 Eylül öncesi ve sonrası ortamının oluşumunda önemli bir etken olarak gördüğümüz Türkiye Sosyalist Hareketinin bütününe yönelik bir değerlendirmeyi gündemimize almak zorundayız. Çünkü Sol'un yenilgisi ve içine düştüğü durum bir yönüyle de -Devrimci Hareketimizin asmaya çalıştığı, ama gerek aşmada başarılı olamadığı, gerekse kendi bünyesinde de kısmen çeşitli unsurlarını- Türkiye Sosyalist Hareketinin bütününe egemen olan (ve 75'ler sonrasında ortaya çıkan çeşitli örgütler ve hareketlerle maddi bir güç haline gelen) sosyalizm konusunda Marksizm açısından yanlış bir anlayışın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Marksizmin dogmatik bir yorumuna denk düşen ve bir hareket ya da örgütün a) kitlelere b) kendi dışında ki -ittifak, eylem birliği ya da dayanışma içinde bulunacağı- güçlere bakışında, onlara yönelişinde ve onlarla kurduğu ilişkilerde c) kendi iç ilişkilerinde ve birçok soruna yaklaşımında somutlaşan bu yanlış anlayış Türkiye Sosyalist Hareketinin emekçi halklarımıza ciddi bir iktidar alternatifi sunamamasında ve Sol'un yenilgisinde önemli bir rol oynamıştır."

Burada bugün sorunun bunların gösterdiği gibi olmadığı açık bir biçimde tespit edilmelidir.

Bugün gerek uluslararası alanda ve gerekse ona bağlı olarak Türkiye çapında canlıca asıl sorun, Dev-Yol revizyonistlerinin göstermeye çalıştığının tersine, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası olarak kavranmaması; Marksizm-Leninizme dayanılmamasıdır. "İdeolojik ve politik çaresizlik" olarak adlandırılan durumun en önemli, en temel sebebi, Marksizm-Leninizme bağlı kalmama; oportünizm ve revizyonizmdir. Bugün bunalmış içinde olan, Marksizm-Leninizmin teorisi değil -dir. Marksizm-Leninizm teorisi, dün olduğu gibi bugün de ve yarın da, proletaryanın biricik yol gösterici kılavuzu olma özelliğini sürdürecektir.

Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkanlar, bugün temel bir eksiklik tespit edeceklerse, böyle tespit etmek zorundadırlar.

Sorunu böyle koymak, bugün ideolojik planda her şeyin iyi gitmediğini söyleme anlamına gelmez. Hayır. Bugün ideolojik planda büyük bir kaos, bunalmış, vb. almış başını gidiyor. Ne var ki, bu Marksizm-Leninizm teorisinin bir sorunu değildir. Bu, Marksist-Leninist güçlerin, Marksizm-Leninizme yönelen güçlerin bir sorunudur. Ve onların bu durumdan kurtulmalarının tek yolu vardır: O da, Marksizm-Leninizm teorisine daha çok sarılmak; onun küllendirilen ilkelerini gün yüzüne çıkarmaya çalışmak; revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramaya çalışmak ve savunmaktır.

Sorun budur; çözümü budur!

Dev-Yol revizyonistleri sorunu, örneğin ÇKP/SBKP/AEP'nin Marksizm-Leninizmden sapmalarında bulacağına; onları Marksizm-Leninizmin bir "değişik yorumu" gibi gösteriyor. O zaman kendisine de bir başka değişik yorumculma rolü kalıyor!

Dev-Yol oportünistleri "reel sosyalizm"den(!) "farklı bir sosyalizm için mücadele" parolasını ortaya atarken; "direniş komiteleri" ile var olan durumu "aşmaya" çalıştığını ilan eden, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkma gibi bir görevden bahsetmiyor bile! Gerçekte bu revizyonistlerin ne Leninizmle, ne Marksizmle, laf dışında ortak bir yanları vardır.

Gerçekte bu revizyonistlerin ne proletarya, ne proletarya devrimi ile bir ilgileri vardır. Bunlar proletaryaya yalnızca, liberal burjuva hareketinin başarısı için araç etmek bakımından el atarlar. Dev-Yol oportünistlerinin önümüzdeki dönemde açmaya yeltendiği tartışma, Marksizm-Leninizme karşı "yeni" bir burjuva akımının saldırısı olacaktır. Gelişimin yönünü dikkatle izlemek gereklidir.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

NASIL BİR TARTIŞMA
oooooooooooooooooooo

Dev-Yolcular "tartışma" üzerine ahkâm kesip duruyorlar: Tıka nan noktadan ileri gidebilmek için tartışmak gerektiğini; 12 Eylül'e getiren nedenlerin içinde "reel sosyalizm" yorumları arasında hapsolüp kalınması olduğunu, bunu değiştirmek gerektiğini, vb. vb. tekrarlayıp duruyorlar.

Biz şunu açıklıkla tespit etmek istiyoruz: Gerçekten de 12 Eylül'deki yenilginin bunca ağır olmasının nedenlerinden birisi, Marksizm-Leninizmin kavranmaması, sığ kavranması, kendisine Marksist-Leninist diyen güçler içerisinde ideolojik bir bunalımın varlığı olmuştur. Ve bunu aşmak gereklidir. Bunu aşmak için geçmişte savunulan tüm görüşler Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde; Marks-Engels-Lenin-Stalin'in öğretileri ışığında değerlendirilmek zorundadır. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranmasına paralel olarak, ülke gerçekleri Marksizm-Leninizm ışığında değerlendirilmek, ülke devriminin özeti sorunları çözülmek zorundadır.

12 Eylül ağır yenilgisini alan hemen bütün hareketlerin (birkaç istisna dışında), ya tüm teorilerini, ya da en azından teorilerinin belli kesimlerini "gözden geçirmek" zorunda olduklarını bilmek için kahin olmaya gerek yok. Bu açıktır. Biz bu noktada kendisine Marksist-Leninist diyenlerin yapması gerekenin, kendisine çıkış noktası olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerini alması gerektiğini belirtiyoruz. Ve açıkça buna uygun davranarak diğerlerinden ayrılıyor.

Görünüşe bakılırsa, Dev-Yolcular da "tartışma"dan dem vuruyor. Değişik bir "sosyalizm yorumu" için "mücadele eden" bu revizyonistlerin kendi geçmiş çizgilerine karşı takındıkları tavır, bunların "nasıl bir tartışma"dan yana olduklarını belirlemektedir. Bunların geçmiş çizgileri hakkında birkaç değerlendirilmeleri şöyledir:

"Fakat gerek Sol'un yenilgisine yol açan koşulları değiştirmede yetersiz kalışımızın, gerekse de 12 Eylül sonrasında, ağır darbeler alışımızın nedeni siyasal görüşlerimizden yanlışlığında değildir." (s.8) (Altı orijinalde çizili)

"Devrimci Hareketin (Kasdettikleri kendileridir —BN) Türkiye devrimine ilişkin temel tezleri doğrudur. 12 Eylül sonrası yaşananlar, çok açık bir biçimde de olsa, söylediklerimizin doğruluğunu ve haklılığını bir kez daha kanıtlamıştır." (s.8)

Bu yazılarından buna benzer birçok alıntı aktarılabilir. Ancak bu kadarı bile yeterli. Bunlar, geçmiş dönemde savundukları temel siyasette herhangi bir sorun bile görmüyorlar. Bunlar problemi, geçmişte savundukları liberal küçük-burjuva siyasette değil; bu siyasetin hayata geçirilmesinde yetersiz kalmada gördüklerini açıklıyorlar. (s.8)

Bunlar, duyanları ve okuyanları hayretler içinde bırakacak açıklamalarla; geçmişte Parti sorununu bile, onu en acil bir temel görev olarak "başından itibaren doğru bir biçimde önüne koyduğu ve hedeflediğini" (s.8) ileri sürüyorlar. Utanmadan yalan söylüyorlar.

0 halde "tartışma" isteği gösteren; başkalarını tartışmaya yaşılamamakla suçlayan Dev-Yol'un neyi tartışmak istediği böylece açık çıkıyor. Onun, kendi teorisi hakkında tartışacağı şeylerin sınırı şimdiden belli olmuştur: Temel tezleri ile doğru siyasetlerinin pratiğe uygulanmasındaki "eksiklikler ve yanlışlıklardır".

Ne kadar da mütevazı insanlar!

Şimdi bu tür yazıları yazanların, daha dün, 12 Eylül hareketinden sonra "Cuntanın çökerttik palavraları üzerine" adlı yazılar yazan, orada Cuntanın gerçekten palavra olan şeylerine olduğu gibi, gerçek olan açıklamalarına da palavra temelinde cevap veren; "Ardanuç karakol baskınları" haberleri ile des-

teklennmiş, "siyasi tahliller"(!) yapan yazarlar olduğu bilinince, yukarıdaki "mütevazı" açıklamalar daha da güldürücü oluyor.

"Temel tezleri doğru" ~~imisi~~.

Oysa gerçeğin bunun tam tersi olduğunu söylemek daha doğru olmaz mı?

Dev-Yol bu noktadaki tartışması ile bizi, şu benzetmeyi hatırlatmak zorunda bıraktı:

Bilinen bir benzetme vardır: Deveye somusular; neren eğri? O da cevap vermiş; neren doğru ki?!

Bugün hickimsenin, geçmiş dönemin muhasebesi sorumluluğundan kaçamayacağını söylemiştik. Ama görüldüğü gibi bazıları bu gerçeği görüyor ve bu gerçekten kaçmak için, derhal yeni numaralar öne sürüyor: Evet, tartışalım ama, bizim açımızdan tartışılacak olan, "doğru olan temel tezlerimiz" değil; bunun neden pratiğe uygulanmadığı gibi "önemli"(!) bir sorundur.

Bunun, oğudan kaçma numarası olduğunu tespit etmek zor değildir. Ve Dev-Yol'un tutarsız numarası böyledir. Onun yapmış olduğu, böyle bir tartışmayı başlatmanın belki erken olduğu yolundaki açıklaması, söylediğimizi kesinleştiren bir başka itirazdır. Dev-Yol'un oportünist liderleri, belli ölçüde toparlandıktan sonra, sınırları daha değişik bir tartışmanın başlatması ihtimalini dikkate alarak, örgütün tartışacağı sorunun sınırını "biraz erkence", yalnızca pratikteki "eksiklik ve hatalar" ile sınırlamaya kalkıyorlar. Ama her zaman bu oportünistlerin oyunlarının tutacağına garantisizdir.

İşte Dev-Yol'un (Dev-İsçi'nin) "tartışma"dan anladığının birkaç yönü bunlardı!

EN ACİL GÖREV NEDİR
oooooooooooooooooooo

Yazıda "en acil görev" sorunu da belli ölçülerde tartışılıyor. Bunların nasıl bir acil temel görev tespiti yaptıklarını öğrenmek için, bu noktada söyledikleri birkaç şeyi aktarmak gerekli.

Önce, geçmişte pratikte yaptıkları hataları ("Elbette", Dev-Yol'un temel teorik hatası olabilir mi?) tartışırken, bunun nedenleri sorusuna şöyle cevap veriyor:

"Tüm bunların nedeni (buraya dikkat edilsin! —BN), Hareketimizin başından itibaren doğru bir biçimde önüne koyduğu ve hedeflediği, ülkemiz somutuna uygun Marksist-Leninist savaşçı bir parti kuramaması ve bunun yarattığı bir dizi sorunlardır." (s.8) (abç)

Eğer geçmişteki "hataların" temel nedeni olarak parti eksikliği gösteriliyor; diğer birçok sorunun kaynağının bu olduğu söyleniyorsa; bu aynı zamanda bugün en temel eksikliğin bu sorun olduğunu kabul etme anlamına gelir. Yani Devrimci İşçi yazarlarına göre, parti sorunu onların en acil görevidir. (Burada bu oportünistlerin sorunu bu biçimde geçmişte de en acil görev olarak doğru koyduklarını iddia ettiklerini belirtelim. Ama o zaman bu en temel-acil görevin nasıl olup da "az bilincilli ve az iradi" olarak, 77'lerden beri çözümlenmediği; neden şimdi "Partileşme süreci, önümüzdeki dönemde çok daha bilincilli ve iradi olarak yaşanmalıdır" (s.9) denildiği "birazcık" anlaşılabilir oluyor.)

Aynı konuda az ilerde de şunlar söyleniyor:

"Partinin yaratılması, yaşadığımız somut koşullarda, bütün diğer görevlerin çözümü için aşılması zorunlu olan temel görevdir. İçinde bulunduğumuz tüm pratik-siyasi sorunların esas çözümlerinin zorunlu önkoşuludur." (s.9)

"Bu yüzden bu görev diğer tüm devrimci faaliyetlerin kendisine tabi olmak zorunda olduğu acil-temel siyasi görev halkası olarak görülmelidir." (s.9)

Ama bunlar söylenenlerin tamamı değildir. Aynı yazıda daha sonra Cephe görevine geçilmekte; "Partiyi yaratma görevine bağlı" olarak bu görevden bahsedilmektedir. Yazının bu kısmında, "bağımlı" ele alınan "cephe görevi", yazı ilerledikçe biraz değişik ele alınmaya başlanmaktadır.

"Kısacası, cephe görevlerimiz 12 Eylül öncesinde olduğu gibi hattâ günümüzde daha da ön plana çıkarak, önümüzde durmaktadır." (s.9) (Altı orijinalde çizili)

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Az ilerde, sorunu toparıdıkları yerde de, parti/cephe görevleri öncelik-sonralık ilişkisinden bağımsız olarak şöyle konuluyor:

"0 halde, önümüzdeki dönemde gerek parti gerek cephe örgütlenmesi, başından itibaren silahlı mücadeleyi hayata geçirebilecek örgütlenmeler olarak kurulmalı ve geliştirilmelidir." (s.9)

Ve yazının en sonunda "en acil görev" tespiti olarak şu söyleniyor:

"Bizler için en acil görev iktidar sorununu çözecek devrimci bir program ve bunu gerçekleştirecek örgütlenmelerin yaratılmasıdır." (s.9) (Altı orijinalde çizili)

İşte oportünist liderlerin "acil görev tespiti" de böyledir. İki sayfalık yazı içinde, yazının başında başka, sonunda başka olan iki ayrı "acil görevler".

Türkiye devriminin gelişmesinin bugünkü koşullarında, Marksist-Leninistlerin önünde, bir tek temel acil görev vardır: O da, bolşevik bir parti inşa görevidir. Marksist-Leninistlerin karşı karşıya bulunduğu bir dizi çok önemli görevin için de temel olan bu görev olmak zorundadır.

Bunu bu biçimde berrak olarak tespit etmek gereklidir.

Oportünistler, iki sayfalık yazı içinde, birbiri ile çelişen; açık olmayan; içinde birçok görevi barındıran "acil görev"ler tespit ederek parti inşa görevinin üzerini küllendirmeye çalışıyorlar.

NASIL BİR PARTİ oooooooooooooooooooo

Bolşevikler için genel bir parti özlemi yoktur. Onların iste dikleri, şu ya da bu temelde inşa edilen bir parti değil; Marksizm-Leninizmin devrimci ilkeleri temelinde yükselen bolşevik partiyi inşa etmektir.

Bunun için, Lenin'in, Stalin'in bolşevik parti öğretilerini kavramaya çalışmak; kavranılan ölçüde hayata geçirmeye çalışmak gereklidir. Çıkış noktası olarak onların söylediklerini almak; onların genelleştirdikleri tecrübelerine dayanmak gereklidir.

Bunun için Lenin'in-Stalin'in Bolşevik Partisini temel örnek almak gereklidir.

Gerçek bir bolşevik partisi, ancak bu ve benzeri özellikler üzerinde inşa edilerek ulaşılabilecek olan bir hedeftir.

Dev-Yol oportünistlerine gelince ...

Evet, onlar da bir parti inşası-yaratılması gibi bir görev den bahsediyorlar.

Ama sözkonusu olan, "nasıl bir parti", "hangi temelde bir parti" sorunudur.

Devrimci işçi oportünistlerinin şimdi, "doğru koymuştuk" diye referans gösterdikleri 1977 Bildirge'sinde, onlar açık bir biçimde Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışının evrenselleştirilmesinin yanlış olduğunu açıklamış; "somut koşullar" ve "diyalektik" adına, bütün bolşevik partilerinde olması gereken ortak temel özellikleri yokgöstermişlerdi.

Revizyonistler şimdi de, "ülkemiz somutuna uygun" laflarıyla beslenmiş bir parti inşasına sıvanıyorlar.

Burada, "ülkemiz somutuna uygun" laflarının yeri nedir? Bütün bolşevik partilerde ortak olan temel özelliklerin önpla-

na çıkarılmaya çalışılması gerektiği bir noktada, "somut koşullar" lafının anlamı ne? Ülke somutuna uygun olmayan bir bolşevik partinin varlığından mı yola çıkılıyor?

Revizyonistler, Leninist bolşevik parti öğretisini reddetmek için, böyle "somut durum" laflarına sarılıyorlar.

Hayır! Bütün bolşevik partilerde, bolşevik partisinin "örgütlenme anlayışı" ortak temel bir özelliktir.

Sonra, bütün bolşevik partilerde, ideolojik-siyasi bakımdan da ortak temel bir özellik vardır.

Devrimci işçi oportünistleri için durum "biraz" değişiktir. Onlar henüz daha "NASIL BİR SOSYALİZM için mücadele ettiklerini" (s.9) açığa çıkarmamışlardır.

Önümüzdeki dönemin acil işlerinden birisi olarak, "nasıl bir sosyalizm" için mücadele ettiklerinin açığa çıkarılması görevinden bahsediyorlar.

Ama bu garip değil midir?

Kendisine Marksist-Leninist, Komünist diyenler için, "nasıl bir sosyalizm" diye bir problem olabilir mi?

Marks-Engels-Lenin ve Stalin; proletaryanın devrimci biliminin bu klasik öğretmenleri, proletaryanın uğrunda mücadele etmesi gereken sosyalizmin "NASIL" olduğunu, hemen bütün temel yönleri ile açıklamışlardır. Açıklanamamış olan bazı yönler varsa, bunlar da açıklanmış temel yönler üzerinde ilerlene rek açıklanabilir olan şeylerdir. Çünkü onlar proletaryaya, bunu yapabilme yeteneğini, bilimsel bir dünya görüşü ortaya koyarak kazandırmışlardır. Bugün bolşevikler, "içinde bulunan koşullarda" "nasıl bir sosyalizm" diye soruyu ancak, Devrimci işçi burjuva liberallerinin sorabileceğini tespit ederler.

Birçok sosyalizm yorumu yoktur. Sosyalizmin tek bir yorumu, biricik yorumu, Marks-Engels-Lenin ve Stalin'in öğretileri temelindeki yorumdur.

Devrimci işçi revizyonistleri, Sovyetler Birliği'nde bugün olmayan bir sosyalizm keşfediyor ve onu, yani kapitalizmin değişik biçimini, "sosyalizmin bir yorumu" olarak görüyor herhalde.

Dev-Yol revizyonistleri Doğu Almanya'ya, Balkan ülkelerine, Uzak Asya'ya bakıyor, oralarda bir sosyalizm keşfediyor ve onları da sosyalizmin değişik yorumları olarak değerlendiriyor herhalde.

Dev-Yol liderlerinin söylediklerinden-yazdıklarından çıkan sonuç budur.

Ve onlar, bu tür "sosyalizm"lerden değişik bir "sosyalizm" isediklerini anlatmak için, "nasıl bir sosyalizm?" diye soruyor ve bu soruya cevap vermek için çalışacağını söylüyor.

Hayır, hayır, Dev-Yol oportünistleri! Sosyalizmin beş-on çeşit yorumu; beğenen burjuvazinin içinden çekip alacağı "sosyalizm çeşitleri" yoktur! Sosyalizmin dünyanın bütün ülke rinde ortak olarak var olması gereken temel özellikleri vardır. Ve bu temel özelliklerin dışında olan "ulusal özellikler" değişik sosyalizm yorumu olarak adlandırılmaz. Öyleyse "nasıl bir sosyalizm" diye bir soru, bir komünist, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e, onların öğretisine bağlı birisi tarafından sorulamaz.

Dev-Yol revizyonistlerinin kuracağı partinin (eğer kurarlarsa), ideolojik temelini ne olduğu da böylece açığa çıkmış oluyor. Bunun Bolşevizmle, Marksizm-Leninizmle bir ilgisi olmadığını ispatlamaya çalışmak bile artık gereksizdir.

Burada bir noktayı daha, sorun eksik kalmasın diye ekleyelim. Dev-Yol revizyonistlerinin, "cephe" içine girerken, parti görevini çözmeyi diğerleri ile (bazıları) "birlikte" düşündükleri açıktır. Okuyucu, bunların "parti yaratılması" dedikleri şeyin, üç-beş grubun çeşitli ilkesiz uzlaşmalar temelinde birliği ile de olabileceğini, böyle bir ihtimal olduğunu dikkate almalıdır.)

Bugün sorun, "sosyalizmin hangi yorumu" için mücadele edeceği konusunda "tartışan" Dev-Yol gibi oportünistlere karşı; onun uluslararası plandaki "dostları" ile bağıntısını da koyarak, Marksizm-Leninizmin ilkelerine daha sıkı sarılmaktır.

Menşevikler Direniş Cephesi Konusunda Nihayet Tavrı Takındı!

Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında yukarıdaki başlı 31 atmış; bu konuda kısa bir tavrı takınmışık. (Bkz. S.2, s.25)

1 Temmuz 1982 tarihinde yurtdışında, "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" adlı bir yayın aracılığıyla "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" nin oluşturulduğu açıklanıyor; "bu mücadelede birleşen" örgütler olarak Dev-Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, TKP/ML (Menşevikler-Partizan), Acilciler, Devrimci Savaş, İçinin Sesi örgütleri sayılıyordu. Partizan menşevikleri için bir yan açıklamada, bunların yetkili organlarının konu üzerindeki tartışması henüz sonuçlanmadığından platforma imza atamadıkları belirtiliyordu.

Temmuz ayı içinde, bu kez menşevikler bir İKK özel sayısı çıkararak "Cephe" platformunu eleştirdiler ve böyle bir cepheye katılma çağrısına parti olarak cevaplarının "KESİNLİKLE VE TEREDDÜTSÜZ hayır" olacağını açıkladılar.

Oysa böyle "kesin" (!) beyanların verildiği sıralarda, yukarıda adı geçen yayın dışında, Serxwebun da yazılı olarak; yurtdışındaki devrimci çevrelerde sözlü olarak Partizan'ın da "cephe"ye katıldığı yayılıyordu. O halde, durum Partizan'ın inandırılmaya çalışıldığı gibi 'kesin' değildi. Açıkça taraflardan birisi siyasi sahtekârlık yapıyordu. Görüşme tu tanaklarının, varılan sonuçların devrimci kamuoyuna açıkların gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamak bu ' tarafların' görevi idi.

İşte biz 2. sayımızda bu şekilde kısa bir tavrı takınmış; Partizan'ın "cephe" girişimine karşı hangi gerekçelerle "hayır" cevabını verdiğini bir dahaki sayıda genişçe ele alacağımızı söylemişik.

Hatırlanacağı gibi, HAZİRAN 1982 tarihinde Bolşevik Partizan'ın 16/6. sayısında bizim, Örgütlenme Komitesi etrafında toparlanan grupların "cephe" kurma girişimlerine karşı görüşlerimiz yer aldı. Bu yazı gerçekte Mart 1982'de önce Parti içinde taslak olarak yayınlanmış; üzerinde yürütülen tartışmalar dan sonra, son şekli verilerek Bolşevik Partizan'da yayınlanmıştı.

Orada biz soyut "birlik" çağrılarına karşı, "Kiminle birlik?", "Hangi amaçlar uğruna bir birlik?", "Ne şekilde kurulacak bir birlik?", "Kiminle birleşelim?", "Gidilmek istenen yer neresi olmalıdır?", "Gidilmek istenen yere nasıl gidelim?" şeklinde sorular soruyor; bunlara açık cevap vermek gerektiğini belirtiyor; ve yazımızın içinde bu sorulara açık cevaplar veriyorduk. (Bkz. BPl6/6, s.13-36)

Menşevikler de, Temmuz 1982 tarihini attıkları yazılarının başlığında "Ne için, kimin için, hangi temelde birlik?" kelimelerini kullanmışlar. İlk bakışta kelimeler düzeyinde de olsa aramızda soruna yaklaşımda bir birlik varmış gibi görülebilir. Ama bu yanıltıcıdır. Menşeviklerin gerekçeleri ile bizim gerekçelerimizin kaba bir karşılaştırması bile bu gerçeği göstermek için yeterlidir.

Herşeyden önce biz, "Cephecilerin" "çağrı" ve "platformlarında" yanlış olan herşeyi değil; "yanlış bulduğumuz en önemli konuları açıklamaya çalıştık. (Bkz. BPl6/6, s.22) (altı orijinalde çizili)

Bunu baştan ortaya koymamız, menşeviklerin "ayrılıklarının" ne tür ayrılıklar olduğunu gösterebilmek için gereklidir.

Biz o yazımızda, öncelikle "birlik" meselesinin bugünkü şartlarda Marksizm-Leninizm açısından ne an-

lama geldiği; bugünkü koşulların "birlik" sorununda Komünistlere hangi görevleri öncelikle yüklediği şeklinde sorunları ele aldık. Ve buna bağlı olarak, "cephe" belgelerini çeşitli temel kıstaslara vararak değerlendirdik. Bu platformun "birlik" konusunda da Komünistlerce savunulabilecek bir anlayışa sahip olmadığını ("tek görev cephe'dir!"); bir siyasi program olarak da, kendisine Komünist diyenlerin platformu olamayacağını belgeledik.

"Bu belgelerin, öncelikle bir bolşevik parti inşa etme görevinden yola çıkmama yanışının yanısıra, tutarlı bir anti-empyryalist, anti-faşist karaktere sahip olmadığını; oportünizmle mücadele konusunda Marksist-Leninist öğretiyeye uymadığı, tersine, tam bir oportünizm sergilediğini; eleştiri-özeleştiride Marksist-Leninist olmayan tavrı, fikir ayrılıklarının üzerine yürümeme, örtbas etme, ajitasyon-propaganda özgürlüğünü tanımama; "cephe" içinde Komünistlerin emekçi yığınları, proletaryayı Komünizm ruhunda eğitme asıl görevini engelleme, yok sayma (kendilerini açıkça "komünist" olarak niteleme); amaçlarının "sosyalizm" olduğunu ortaya koymama) durumunda olduğunu; cuntaya karşı tutarlı bir mücadele perspektifinden yoksun olduğunu (cuntadan sonra gelecek "demokrasi"nin niteliğinin de faşizm olduğunun konulmaması ve buna uygun hareket edilmesi); "cephe" platformunu anti-cuntacı bir özellik le belirlemeleri, anti-cuntacı gözükten CHP türünde kileme, sosyal-faşistlere kapıyı açmaları) ilkesel bir biçimde ortaya koyduk. Bunun yanısıra bunlara bağlı olarak birçok yan sorunu da işledik.

İşte bizim "cephecilere" ve onların "çağrısına" karşı yaklaşımımız böyle idi. (Bkz. BPl6/6)

MENŞEVİKLER "CEPHECİLERİ" NASIL ELESTİRİYOR?

Menşevikler, "4 örgütün 'anti-faşist direniş cephesi' koalisyonu üzerine" başlığı altında, Örgütlenme Komitesinin "platform" ve "program" (Bildirdiğimiz kadarıyla Örgütlenme Komitesinin ayrı bir "program" yoktur. Bu "platform" içinde ayrı bir bölümdür. Örgütlenme Komitesinin iki temel belgesi, "Çağrı" ve "Platform"dur) belgelerini esas aldıklarını söylüyorlar. Burada, bizim de aynı belgeleri temel aldığımızı; bu yüzden de, menşeviklerle AYNI BELGELERİ NASIL FARKLI değerlendirdiğimizin gösterilmesinin; menşeviklerle aramızdaki ideolojik-siyasi farklılığın derinliğinin görülmesi açısından gerekli ve ilginç olduğunu ekleyelim.

Menşevikler sorunu şöyle ortaya koyuyorlar:

"Ortada, bir 'devrimci demokratik halk iktidarı' hedefi, bir devrim (halk devrimi) hedefi, bir devrim stratejisi ve programı; ve şüphesizki bu strateji ve programı uygulamak üzere devrimci gerçekleştirmenin aracı olacak olan bir örgütlenme vardır. Bizde, bu örgütlenmeye katılmamız çağrısı yapılmakta, bu örgütlenmeye katılıp katılmaya çağımız sorulmaktadır.

Bu soruya doğru ve doyurucu cevap verebilmek, bu konuda doğru bir tutum belirleyebilmek için her şeyden önce, esas olarak, bu platform ve programın ön gördüğü demokratik devrimin stratejisi ve programı olup olmayacağını belirtmek gerekir."

(İKK Temmuz 1982 Özel Sayı, s.2, YD baskısı) (Türkçe hataları menşeviklere aittir -BP)

Görüldüğü gibi, menşeviklerle biz, "birleşelim" çağrısına karşı daha ilk adımda temelde ayrılıyoruz. Menşeviklerin 'birleşelim' şeklindeki çağrıya karşı cevabının çıkış noktası, "bu platform ve programın öngördüğü demokratik devrimin stratejisi ve

Oportünist- Revizyonist Cepheden

programını olup olmayacağı" noktasıdır. Menşeviklerin yola çıkış noktası olarak bunu almaları ('herşeyden önce', 'esas olarak') ne anlama gelir? Bu, eğer menşevikler Örgütlenme Komitesinin platformunu esas olarak doğru bulsalar, bugünden bu "cephe" denilen birliğin içine gireceklerdi anlamına gelir. Ya da daha açık olarak şöyle diyelim: Menşeviklerin soruna yaklaşımları öyledir ki, bugünkü şartlarda bir "cepheye" katılmamak için, birçok noktada zorlama "eleştiriler" için girmek zorunda kalıyorlar.

Menşeviklerin "cepheciler" ile derinideolojik ayrılıkları olduğu üzerine bağırıışlarını şimdiden duyuyor gibiyiz. Ama biraz sabır! Söylediklerimizi ispatlamaya çalışacağız.

Menşeviklerin yola çıkış noktaları bu olmasına karşın, bizim yola çıkış noktamız bugünün esas görevinin BOLŞEVİK PARTİ İNŞA GÖREVİ olduğu iddi ve halâ öyledir. Ve bizim açımızdan bunun mantıklı sonucu şudur: Eğer ÖK'cılarının "platformu" devrimci-demokratik bir iktidarın platformu olarak uygun olsaydı bile (ki bunu oportünistlerden beklemek saçmadır, sadece varsayım olarak alıyoruz), içinde bulunulan koşullarda bizim böyle bir "cepheye" karşı cevabımız "hayır" olurdu.

Görüldüğü gibi, menşeviklerle "birlik" meselesinin de soruna öncelikle nereden başlanacağı konusunda temel bir ayrılığımız vardır. Menşevikler için, komünist parti inşası sorunu, birlik konusunun tartışıldığı bir yerde; öncelikle komünistlerin birliğinin ele alınması ve çözüm yolları üzerinde tartışılması gerektiği bir yerde, "en temel birlik ... Komünist Partisidir" (s.1) gibi bilinen bir deyimden tekrar edilip geçilmesi kadar bir öneme sahip, daha fazlası değil! Bu sorun menşevikler açısından 'esas itibarıyla' 'çözülmüş' tür. Ama soruna böyle bir şekilde yaklaşmanın menşevikler açısından korkunç düzeyde yüksek bir kuruntu olduğunu söylemek zorundayız. Bugün işçi sınıfının öncü kesimini toparlamak; Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış kadrolar yaratmak; ülke devrimini başarıya ulaştıracak bir çizgi oluşturmak; belli bir darbeye yerle bir olmaya -cak, sürekliliği garanti altına alınmış bir örgüt yaratma vb. anlamda sorunun 'esasta' çözüldüğünü düşünen herkese (ve öncelikle menşeviklere) söyle dırup bir bakıldığında, görülen şu olur: Oportünist bir çizgi, bolşevik örgütsel ilkeler temelinde şekillenmemiş olan ve sürekliliğini muhafaza edemeyecek olan bir örgüt; aralarında sağlam bir ideolojik birlik olmayan; her kafadan ayrı seslerin çıktığı 'örgüt adamları'. Belirleyici yanlar işte bunlar!

Ve böyle bir çizgi-önderler-örgüt-örgütlü kişiler topluluğunun, bolşevik parti inşası görevini esasta çözmüş olduğunu düşünebilmek! Yanyana düşünülemezler ender şeylerden birisi budur!

MENŞEVİKLER "CEPHECİLERİ" NEDEN ELESTİRİYOR? OO

Menşevikler "temel çıkış noktası"nı ortaya koyduktan sonra, bu kez bu bakış açısından ilerlemeye başlıyorlar. "Platform ve programın özellikleri nelerdir?" diye soruyor ve buna doğrudan şu cevabı veriyorlar:

"Platform ve program; faşist diktatörlüğe ve genel olarak faşizme karşı mücadele konusunda, bu mücadeleyi demokratik devrim ('Devrimci Demokratik Halk Devrimi') mücadelesine bağlamak; Faşist diktatörlüğe ve faşizme son verilmesi sorununu, onların ideolojik, siyasi, ekonomik ve toplumsal kaynak ve kökenleriyle birlikte yok edilmeleri de

mek olan; emperyalizm ve komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının egemenliğine son vermek, de mokratik devrim sorunuyla ele almak, böylece mevcut ve muhtemel biçimleriyle faşist diktatörlüğün nihai bütün olarak yenilgiye uğratma hedeflerine yönelmek bakımlarında doğru bir anlayış ve yönelime sahip fakat ne yazıkki, platform ve programdaki temel sorunlara ilişkin doğruların hemen hepsinde bu kadar!!"

(Menşevik yayınlarında sıkça görülen kelime ve cümle düşüklükleri, işaretleme yanlışları-eksiklikleri burada da orijinal metindedir. —BN) (s.2)

Evet, "hemen hepsi de bu kadar"! Ne kadar da az!

Menşevikler, platformda olmayan birçok özelliği var gösterdikten sonra, "cephe"ye katılmama gerekeceği yaratılabilir için, büyük pozlar takınıyor ve 'hemen hepsi de bu kadar' diyorlar. Menşeviklerin diğer hangi 'temel sorunları', nasıl 'eksik' bulduklarını az ilerde belgeleyeceğiz. Burada ilkönce şunu belirtmekle yetinelim: Menşevikler platformda "TEMEL SORUNLARA İLİŞKİN DOĞRULAR" olarak bunları sayıyor, platformdaki bu noktalarda platformla BİRLEŞTİKLERİNİ açıkça belirtiyorlar. Menşevikler burada temel sorunlara ilişkin doğrulardan bahsettiklerine göre, menşeviklerin görüş açısından temel sorunlara ilişkin yanlışların da olması ve bunların eleştirilmesi gereklidir. Doğal olan budur.

Menşevikler Örgütlenme Komitesinin belgelerinin tümüne toplam 8 noktada eleştiri getiriyorlar. Ancak bu 8 noktanın hepsi temel sorunlara ilişkin değil. Önce 4 noktada eleştiri getiriyor; geriye kalanların baştakiler kadar "önemli olmayan" eleştiriler olduğunu belirtiyorlar (s.5). Yani son 4 eleştirilerin talii olduğunu açıklıyorlar.

O halde menşevikleri ÖK'cılardan öncelikle 'ayır- ran' ilk 4 noktadaki "temel eleştirilerinin" ne olduğuna bir bakalım.

Menşevikler birinci noktada, ÖK'cılarının belgelerine sosyal-emperyalizm konusunda eleştiri getiriyorlar. Bunların Rus sosyal emperyalizmi olgusunu kabul etmediklerini açıklıyorlar.

Burada, bir paragraf yukarıda, "emperyalizmin egemenliğine son vermek" şeklinde "doğru bir anlayış ve yönelim" keşfettikten sonra, bir paragraf aşağıda, onların Rus sosyal emperyalizmini kabul etmedikleri noktasında bir eleştiri getirmenin ancak menşevikler türünden olanların bir saçmalığı ve tutarsızlığı olduğunu belirtelim.

Sosyal-emperyalizm diye bir olguyu kabul eden herkes için, emperyalizm denilince bunun içinde Rus sosyal emperyalizmi de olmak zorundadır. Menşevikler için de böyle olmak zorundadır.

Ama görüldüğü gibi onlar önce içinden Rus sosyal emperyalizmi olgusunu çıkararak, Örgütlenme Komitesinin belgelerinin "emperyalizmin egemenliğine son vermek" gibi "doğru bir anlayış" olduğunu tespit ediyor. Ondan sonra, sıra eleştiriye gelince, ama bunlar emperyalizmden sosyal emperyalizmi de anlamıyor diye feryat ediyor! Garip bir yaklaşım tarzı!

Hayır, Örgütlenme Komitesinin belgeleri "emperyalizmin egemenliğine son vermek" konusunda doğru bir ANLAYIŞA ve de yönelime sahip değildir. Onların bu konudaki ANLAYIŞLARI, onların tutarsız anti-emperyalist olduklarını (eğer daha kötüsü değilse) belgeleyen anlayışlardır. Onlar "emperyalizmin tahakkümüne son vermek" şeklinde genel SÖZLERİ YAZAR KEN, YANLIŞ ANLAYIŞLARINI değiştirmiş olmuyorlar.

Örgütlenme Komitesi belgelerine bu noktada eleştiri; doğru ama eksik(!) görüş savundukları noktasında değil (ki menşevikler açıkça böyle bile demiyorlar), TUTARSIZ anti-emperyalist (eğer daha kötüsü değilse) olması gerçeğine yöneltilmelidir.

ÖK'cılarının "tutarsız anti-emperyalistlikleri" (eğer daha kötüsü değilse) yalnızca, Rus sosyal emperyalizmi olgusunu kabul etmeme noktasında mıdır?

Menşevikler bu soruyu kesin bir biçimde olumlu ya nitliyorlar:

"Platform ve programın ABD ve bir bütün olarak Batı emperyalizmi, bunların uşakları ve Amerikancı faşist diktatörlükler konusundaki duyarlılığına

Oportünist- Revizyonist Cepheden

diyecek yok" (s.2) diyorlar.

Doğrusu menşeviklerin bu derin(!) tahlillerine de diyecek yok!

ÖK'cılarının, menşeviklerin "Batı emperyalizmi" içinde ele aldıkları ABD dışındaki diğer emperyalist güçler konusunda nasıl bir duyarlılığa sahip olduğunu, pratikte de yaşanan bir olgudur. Onların platformlarında Batı Alman emperyalizminden, İngiliz, Fransız emperyalizminden, vb.; onların da birer emperyalist büyük güç olduklarından; proletarya ve halkları bunların da sömürdüğü ve ezdiğinden; emperyalizme karşı mücadelenin bunlara karşı da mücadele olmak zorunda olduğundan; bunların da güçleri oranında savaş hazırlıkları içinde yer aldıklarından tek kelime ile bahsedilmez. Düzenlediği eylemin en önemli amaçlarından birisinin, Türkiye'deki Cuntanın durumunun Avrupa Parlamentosunda görüşülmesini sağlamak; AET ülkelerinin meclislerinde bu noktada özel oturumlar yapılmasını sağlamak olarak tespit eden ve harekete geçen bu Örgütlenme Komitesidir! Ve böyle bir tutarsız anti-emperyalistler güruhu; emperyalizmin egemenliğine son vermek istemek konusunda "doğru"yu savunuyorlar diye tanıtılıyor! "Batı emperyalizmi" konusunda hassasiyetine diyecek yok diye alkışlanıyor!

Gerçekte bu 'alkış' ve 'övgü'nün sebebi; menşeviklerin kendi günahları yüzündendir. Menşeviklerin sırtında da, tutarsız anti-emperyalizm yükünün var olmasındandır.

ÖK'cılarının Yurtdışında örgütlediği Avrupa'nın 'demokratik' burjuvazisini, yani B. Alman, İngiliz, Fransız tekelci burjuvazisinin "sosyalist", "demokrat" etiketli siyasetçilerini harekete geçirmeye yönelik birçok eylemine PARTİZAN da KATILMIŞTI ve katılmaktadır. Özellikle ABD dışındaki diğer batılı emperyalist güçleri "demokrat" görüp gösterme konusunda Partizan menşevikleri ile ÖK'cılar arasında ideolojik-siyasi bir ayrılık yoktur. Partizan'ın şimdi ÖK'cılara "duyarlılığına diyecek yok" nişanını takmasının sebebi budur.

Menşevikler ÖK'cılara karşı bu noktada yürüttükleri polemikte, onlara ABD DIŞINDA Rus sosyal emperyalizminin de olduğunu anlatmaya çalışırken; ken dişi bu sorunu da "Rus ayısı ve Amerikan kurdu" (s.3) benzetmeleri ile tam da "iki süpergüç dünya halklarının başdüşmanıdır" tezine uygun bir biçimde konuşuyor. Partizan oportünistlerinin ÖK'cılara, "Batı emperyalizmi" konusunda hassas olmakla ödüllendirmesinin bir nedeninin kendi pisliğini örtmeye çalışmak olduğu açıktır.

Menşeviklerin tersine biz, "cephecilerin" platformuna, yalnızca onlar Rus sosyal emperyalizmi olgusunu kabul etmiyorlar diye değil; ama aynı zamanda onlar Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere karşı da uzlaşmacı oldukları noktasından eleştiri getirdik. Bu platformun "TUTARSIZ ANTI-EMPERYALİST" özelliğine işaret ettik.

İşte menşeviklerin ilk "temel eleştirisi" budur ve bu eleştirilerinin sınırı da böyledir.

Teoride "Partizan" oportünistleri, kendilerini "Rus sosyal emperyalizmi" konusunda ÖK'cılardan ayırıyor. Ama iş uygulamaya gelince bu ayrım çizgisi de yer yer ortadan kalkıyor. İşte 12 Eylül 1982'de bütün oportünist ve revizyonist grupların birleşerek yaptığı Frankfurt yürüyüşü!

* * *

Partizan'ın ikinci "temel eleştirisi"; "cephecilerin" platformunda işçi sınıfının önderliği, işçi sınıfının kumandası üzerine hiç birşeyin söylenmemiş olması gerçeğine ilişkindir.

Gerçekten de "cepheciler", hepsi işçi sınıfı adı na hareket ettikleri halde, ortaklaşa yayınladıkları platformda "işçi sınıfı'nın önder rolünü tek kelime ile belirtmemişlerdi. Bunlar böylece, bir kez daha nasıl bir "işçi sınıfı öncülüğü savunduklarını" (!) göstermiş oldular.

Evet ama, bu oportünist-revizyonist örgütlerini mü kendilerini "sosyalist", "komünist", "işçi sınıfının öncüsü" olarak değerlendirdikleri halde, neden belgelerinde tek kelime ile bunlardan bahsetmiyorlar? Bunun açıklaması nedir?

Biz bunu şöyle açıklamıştık:

"Gerçekte, Örgütlenme Komitesinin yayınladığı belgeler, ya devrimcilere, devrimci örgütlere bir çağrıdır — ama o zaman Örgütlenme Komitesinin 'eski ve yeni tüfekleri', kendisine devrimciyim diyen hangi örgütün bu ifadelerle karşı çıkabileceğini açıklamalıdır. ...

Ya da, Örgütlenme Komitesi içinde yer alan örgütler, yayınladıkları belgelerle, karşı-devrimci burjuvaziye çağrı yapmaktadırlar; onun için 'sosyalizm', 'işçi sınıfı' gibi kelimelerden titizlikle uzak tutulmuş bir 'çağrı' ve 'platform' yayınlamışlardır. ...

Böylece, yapılan çağrının, CHP türünden olanlara yapılmış bir çağrı; ya da daha doğrusu, CHP ve benzerlerinin destekleneceğine dair bir taahhüt belgesi olduğu açıktır. 'Cephe'ye çağrılan güçler, işte asıl bu amaç için çağrılmaktadırlar."

(Bolşevik Partizan, 16/6, s.29/30)

Bizim açıklamamız böyle idi.

Partizan'a gelince... O ilkin, "cephecilerin" platformunda "işçi sınıfı öncülüğünün" geçmemiş olmasının nedeninin derhal, onların "kapitalist olmayan yol" tezinden kaynaklandığı derin(!) tespitini yapıyor ve "Bunun ise ünlü-modern-revizyonist 'kapitalist olmayan yol' tezinden başka birşey olmadığına anlamak için fazla bir bilgi ve çabaya ihtiyaç yoktur" (s.3) diyor. Ama sözünü orada kesmiyor. "Cephecilerin" platformunda bu noktadan çıkarak genel olarak onların "kapitalist olmayan yol" tezini savunduklarını "anlamak için" biraz "bilgi ve çabaya" ihtiyaç duymuş olacak ki, bu kez de uzunca bir "bilgi" aktarma "çabası" gösteriyor. Kruşçev'in "teorisi" hakkında bilgi veriyor; bu teorinin gelişmesini anlatıyor. (O bunu anlatırken "kapitalist olmayan yol" tezinin Kruşçev öncesinde de Marksist-Leninistler tarafından Marksist-Leninist bir özele savunulduğu gerçeğini atlayıp veriyor.)

Gerçekte Partizan eleştirisini gerekçelendirirken, "cephecileri" bu noktada özel amaçları konusunda teşhir etmemektedir. Onların "işçi sınıfı öncülüğü, vb. sözlerini etmemelerinin bugün açısından özel anlamı üzerinde; bunun CHP ve benzerlerine yapılan bir çağrı, ya da bağlılık yemini anlamını taşıdığı noktasına özel ağırlık vererek açıklamaktadır.

Örgütlenme Komitesi içinde yer alan örgütlerin tamamı, kendi özel yayınlarında, "işçi sınıfının öncülüğü", "sosyalizm", "komünizm" gibi konularda söz de "olumlu" tavır takınmaktadırlar. Bu açıktır. Ama Partizan "cephecilerin" cephe belgelerinde bu sözlerin olmamasının özel anlamı üzerinde yoğunlaşmıyor. Bu yüzden de o, ÖK'cılar açısından "çelişmeli" görünen olguyu açıklayamıyor. Ama tam da bu önemlidir. ÖK'cılarının tamamı, "kendi" yayınlarında "işçi sınıfı öncülüğü"nü, "sosyalizm"i, "komünizm"i benimsediklerini söz ile açıklıyorlar. Ama aynı örgütler, bir "cephe" kurmak için çağrı yaptıklarında, bu amaçlardan tek kelime ile söz etmiyorlar. Sorun bunun nedenini açıklamaktır.

Burada öncelikle 'Çağrı'nın CHP (hatta MSP ve AP'nin belli kesimleri)'ne yönelik bir çağrı (ya da taahhüt) olduğu gerçeği vurgulanmalıdır. Somut durumda, cephe çağrısının bu noktadaki anlamı öncelikle budur!

İşte "Partizan" tam da bunu yapmıyor!

Burada biz, "cephecilerin" "komünizm", "sosyalizm" sözlerini de kullanmamış olduklarından bahsettik. Gerçekten de öyledir! İşçi sınıfının önderli-

Oportünist- Revizyonist Cepheden

ği-kumandası sözlerinin yanısıra "sosyalizm", "komünizm" sözlerine de bu çağrıda rastlayamazsınız!

Ama duruma bakılırsa, Partizan, olmayan bu kelimelerden yalnızca "işçi sınıfı önderliği" sözlerine rastlayamamış. Çünkü o, "cephecilerin" "sosyalizm", "komünizm" hedeflerini ortaya koymamış olmalarını eleştirmiyor. Böyle birşeyden söz bile etmiyor. Eğer Partizan oportünistleri böyle amaçları "cephe" belgelerinde ARAMIŞ olsalardı, onların olmadıklarını tespit eder ve "işçi sınıfı önderliği" noktasındaki eleştirinin yanısıra bundan da bahsederdilerdi. Şurası açıktır ki, Partizan oportünistleri "cephe" belgelerine, bu amaçların var olup olmadığına bakma-arama temelinde bile yaklaşmamışlardır.

Ve aslında bu sorun da Partizan açısından anlaşılabilir bir olaydır. Partizan gün geçtikçedaha çok bir şekilde, populist bir ajitasyona gömülüyor; gün geçtikçe daha çok, kendisini halk devriminin gerçekleştirilmesi amacıyla sınırlıyor. Nitekim "cephecileri" eleştiren bu somut yazı da, kendi "komünizm", "sosyalizm" hedefinden tek kelime ile bahsetmemiştir.

Ama o zaman işçi sınıfı önderliğinden neden söz edilsin? Demokratik Devrimde işçi sınıfının önderliği, devrimin durmaksızın sosyalist devrime ilerletilmesi; sosyalizme ve komünizme yönelme için gereklidir. Partizan işçi sınıfı önderliğinden bahsedilmemesinden rahatsız olup eleştiriyor; ama sosyalizm, komünizmden söz edilmemesi onu nedense rahatsız etmiyor. Böylece aslında ilk "ilkesel" eleştirinin de işçi boş olduğu ortaya çıkıyor.

Lenin bize, bu soruna başka türlü yaklaşmak gerektiğini öğretiyor. Komünistlerin öncelikle ve sürekli olarak sosyalizm (Komünizm) amacı uğruna propaganda yürütmelerini; demokratik devrime bu amaca ulaşmak için yolu düzlemek bakımından ihtiyaç duyduklarını ve bu devrime bu yüzden önderlik etme görevi olduğunu öğretiyor. Şöyle diyor:

"... İşçiler bilmelidirler ki, gericiliğin bu temel direkleri yıkılmadıkça burjuvaziye karşı başarılı bir savaşım vermeleri kesinlikle olanaksız olacaktır, çünkü bunlar var oldukça, desteği işçi sınıfının başarısı için esas koşul olan Rus kir proletaryası, mağdur ve yalgın olmaktan kurtulamayacak, zekice ve sürekli bir protestove savaşım değil, yalnızca kasvetli bir umutsuzluk gösterebilecektir. İşte bunun içindir ki, radikal demokrasıyla yanyana mutlakiyete, gerici toplumsal tabaka ve kurumlara karşı savaşım, işçi sınıfının doğrudan görevidir — sosyal-demokratlar bütün bu kurumlarla savaşımın yalnızca burjuvaziye karşı savaşımı kolaylaştırmakta bir araç sıfatıyla gerekli olduğunu, işinin genel demokratik işlemlerin gerçekleştirilmesine, yalnızca çalışan halkın baş düşmanına karşı niteliği gereği salt demokratik olan bir kuruma karşı, Rusya'da demokrasiyi feda etmeye ve işçileri ezme, işçi sınıfı hareketinin doğuşunu daha çok engellemek üzere gericilerle ittifaka girmeye özellikle eğilimli olan sermayeye (açL) karşı zafere giden yolu açmak için gereksinme duyduğunu, işçilere anlatmayı bir an için elden bırakmaksızın, yukarıdaki görevi de işçilere anlatmalıdırlar."

(Lenin, "Halkın Dostları...", Sol yayınları, s. 190) (abç)

Lenin'in bu sözleri, bolşeviklerin asıl tarihi görevlerine işaret eden; günümüzün menşevik "halkçı" propagandasına darbe vuran sözlerdir.

İşte menşeviklerin ikinci "temel eleştirisi"; bu eleştirinin sınırı, anlamı böyledir.

* * *

Partizan oportünistleri, üçüncü "temel eleştirisi" olarak şunları söylüyorlar:

"3- Platform ve program, demokratik devrimden proletaryanın önderliği sorunu olduğu gibi, demokratik devrimde köylülüğün devrimci rolü ve işçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği konusunda da sessizdir. (...)

Öngörülen devrimde proletaryanın kendi özel (önder) rolünü, köylülük, proletaryanın önderliğinde ve onun müttefiki olarak, özel devrimci rolünü oynayamayacağına göre, geriye kala bunların öngörülen 'devrime', ilerici, 'devrimci' küçük burjuvazi ve burjuvazi önderliğinde katılması kalyoruki, böylece bu noktadan ilerlediğimizde yine ünlü 'kapitalist olmayan yol' teziyle karşılaşırız." (s.4)

Görüldüğü gibi, Partizan oportünistleri için 'kapitalist olmayan yol' tezi sihirli anahtar! Herşeyi onunla açıkladıklarını sanıyorlar!

Gerçekten de "cephecilerin" platformu, "işçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği" şeklinde cümleleri içermemektedir. Bu bir olgudur.

İşçi-köylü ittifakı sorunu Türkiye'nin durumu açısından özel öneme sahiptir. Bu açıktır. Fakat bu rada ~~asıl sorun~~ şudur: Bugün Türkiye'de kendisine "Marksist-Leninist" diyenlerin eleştirmesi gereken ASIL hedef hangisi olmalıdır? Açıktır ki bu, bugünün Türkiye'sinde, öncelikle işçi sınıfının önder rolünün, öncü rolünün unutturulmasına-karartılması na karşı bir mücadele olmak zorundadır. Türkiye'de bir bakıma populist propaganda geniş bir biçimde yürütülmüş; bu devrimci yığınların işçi sınıfının gerçek rolünü görme ve kavramalarını belli bir şekilde engellemiştir. Ve halâ, öncelikle bu engel kaldırılabilmiş değildir. Biz Komünistler olarak, kesin bir biçimde, işçi-köylü ittifakının önemini unutmadan ve onu vurgulayarak, işçi sınıfının devrimde gerçek rolünün propagandasının bütün gücümüzle yapılmasından yanayız.

Bu konuda biz soruna Lenin'in yaklaştığı gibi yaklaşmak istiyoruz. Ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu; ele aldığımız iki belgenin; Cephecilerin "platformu" ve onu eleştiren Partizan belgesinin (IKK ÖS) "sosyalizm"den, "komünizm"den, "işçi sınıfının asıl amaçlarından" tek kelime ile bahsetmemiş olmakla ispatlanmış olduğunu da ekliyoruz.

Burada bir sorun üzerinde daha duralım. Partizan cılar "cephecileri" eleştirirlerken, "köylülük" konusunu üzerinde berrak bir açıklık ortaya koymıyorlar. Bunlar sözde "Troçkizm tehlikesi"ne karşı olma ve gittikçe daha çok populist bir özellik göstermelerinin sonucu olarak, "köylülüğü" adeta tek bir bütün görme-gösterme ve ululaştırma sonucuna ulaşıyorlar.

Köylülüğü ayrı; küçük burjuvazi ayrı! Köylülüğün oynayacağı rol ayrı; milli burjuvazinin, diğer anti-faşist güçlerin rolü ayrı! Menşevikler sorunu böyle koyuyorlar. (Bkz. yukarıdaki alıntı, s.4).

Sorunu böyle koymak ve durmak, Partizan'ın gittikçe daha çok bir biçimde sağ oportünizme battığının göstergesidir.

Köylülüğün bir bütün olduğu, aralarında toprak ağalarının dışında temel bir ayrımın olmadığı çağ geride kalmıştır. Artık köylülük -olgu olarak- parçalanmış olan ve sürekli olarak da parçalanması devam eden bir topluluktur. Köylülük, Leninist sınıf tanımına uygun olarak konuşursak, kir proletaryası ile kir burjuvazisine; kir küçük burjuvazisine; kir orta burjuvazisine, vb. çoktan ayrılmıştır ve halâ ayrılmaktadır.

Ve yalnızca "işçi-köylü" ittifakının öneminden söz etmek; aynı zamanda işçi sınıfının özel rolünü vurgulamamak; "köylülüğün" parçalandığını ortaya koymamak ve ittifakın temelini emekçi sınıflar arası ittifak olması gerektiğini belirtmemek; Leninizmin alanını terketmektir.

Partizanlar daha ilerde bir başka bağıntıda 'kapitalizmin gelişmesinden', 'kapitalizmin Kürdistan'daki son yıllardaki (ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı olan) gelişmesi'nden bahseden "yeni" ve ilginç beyanlarıyla da sorunu doğru koymuş olmuyorlar.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

İşte onların üçüncü "temel eleştirileri" ve eleştirinin anlamı da böyledir.

* * *

Partizan oportünistleri dördüncü "temel nokta" olarak yine "kapitalist olmayan yol" tezine bağlayarak "ordu" konusunda eleştiri getiriyor:

"4-'Kapitalist olmayan yol' modern revizyonist stratejisinin benimsendiği, kendisini, burjuva ordu konusundaki anlayışından da açığa vurmaktadır." (s.4)

Bunları söyledikten sonra, "cephecilerin" türünden bir platformun "burjuva orduyu da" parçalayıp yok edeceğini belirtmesinin gerekli olduğunu belirtiyor. (.)

Gerçekten de "cephecilerin" belgelerinde, Partizan'ın konmasını istediği türden açık ifadeler yoktur (ki bizce de bu sorunun mümkün olduğunca açık konması talebi doğrudur). Ama eğer Partizan, cepheye katılmak için bu sorunu "temel" bir gerekçe olarak "cephecilere" götürüyorsa, "cephecilerin" bunu açıkça belgelerinde koyabilme ihtimalinin somut olarak var olduğunu (en azından Örgütlenme Komitesi içindekilerden bazıları açısından kesin olarak) şimdiden belirtmeliyiz.

Partizancılar önce bu noktada talep getirip; buna karşı takınılacak tavrı öğrenmeden, "derin" eleştirilere girişiyor. Önce M.Belli ve H.Kıvılcımlı kesimlerine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Ortaklardan M.Belli ile H.Kıvılcımlı'nın takipçisi TEP, SVP "Kapitalist olmayan yol" stratejisinin bu yolla gerçekleştirilişi biçimine ilişkin umut ve özlem hala sönmemiş olduğundan (Herhalde "sönmemiş olduğundan" olacak —BN) platform ve programda askeri darbe yolu da açık bırakılmıştır." (s.4)

Ondan sonra da "ortaklardan" diğerlerine geçiyor; zaten programda "direniş birliklerinden" sözedildiğini belirtiyor ve bunun kapitalist olmayan yol'la ilişkisini göstermeye çalışıyor.

Bu noktada önemli olan, Partizan'ın bu noktadaki talebinin, lafta da olsa; "cephecilerin" en azından bir bölümü tarafından kabul edilebilir bir talep olmasıdır. "Cephe"ci bu kabul etseler bile bizim açımızdan pek birşey değişmez. Ama görünen odur ki Partizan için değişecektir.

Partizan bu dört "temel" eleştiriye dayanarak ve bu dört eleştirinin sonunda (tali eleştirilere geçmeden) "cepheye" katılmayacağını ilan ediyor.

(.) Menşevikler Türkiye'deki orduyu "burjuva ordu" olarak tanıtıyorlar. Menşevikler bir yandan, Türkiye'de hakim üretim ilişkilerinin "yarı-feodal" olduğunu ileri sürerler; öte yandan feodalizmin "ar tıklarının" egemenliğini sürdürdüğünü ilan ettikleri ülkenin ordusunu "burjuva ordu" olarak tanıtır lar. Menşevikler kadar tutarsız bir başka siyaset az bulunur.

"Burjuva ordu" kavramına biz, yukarıdaki noktalardan değil ama (onları menşevik tutarsızlığı gös termek için belirttik); ordunun gerçek özelliğinin bu olmaması yüzünden, siyasi olarak karşı çıkmak gerektiğini düşünüyoruz.

Türkiye'deki ordu içindeki ilişkiler, gerçek anlamda burjuva ilişkiler değildir. Bu ilişkileri belirleyen; dayak, küfür, vb. gibi şeylerdir. Faşist yapı, feodal ilişkilerin bir özelliğini halâ ege men unsur olarak alıp kullanmaktadır.

Bu ordu sömürücü sınıfların çıkarlarını savunma, vb. anlamda "burjuva ordu" olarak da nitelenebilir. Ancak yukarıdaki özelliği unutulmamalıdır.

MENŞEVİKLER "CEPHEYE" KATILMAYI NEDEN REDDEDİYOR?

Yazıda, açık bir biçimde, ilk dört "temel" eleştiriden sonra, katılmama açıklaması yapılıyor. Geriye kalan eleştiriler hakkında şöyle deniliyor:

"Platform ve programda yukarıdakiler kadar önemli olmamakla birlikte eleştirilmesi gerekli olan, katılmadığımız, yanlış bulduğumuz başka görüş ve değerlendirmeler de vardır." (s.5)

Partizan eleştirilerini bu şekilde ayırıyor. (Biz sorunun, kendisinin diğerlerine göre tali olarak ta nıtığı eleştiriler arasında kaybolmasını önlemek için, "tali" eleştiriler üzerinde özel olarak dur mayacağız.)

Menşevikler "kesinlikle ve tereddütsüz red" cevaplarını şöyle açıklıyorlar:

"Partimiz, sonucu ülkemiz ve halkımız için kesinlikle hüsrana olacak böyle bir 'kurtuluş' anlayışına ve bu anlayışın sahibi 'Cephe'ye katılmayı red eder.

Bu açıdan incelendiğinde görülecektir ki, bu platform ve program kesinlikle Türkiye proletaryasının öngördüğü nitelikteki bir "devrimci, demokratik halk devrimi" (Demokratik Halk Devrimi) nin stratejisi ve programı olamaz. Bu nedenle de bizim Parti olarak, yukarıdaki çağrıya cevabımız kesinlikle ve tereddütsüz hayır olacaktır." (s.4/5)

Menşeviklerin bu gerekçelerinin "nasıl" gerekçeler olduğunu iyice inceleyebilmek için, ilk başta söylediklerini yeniden ele almamız gerekecektir.

Onlar önce yola, "cephecilerin" belgelerinin demokratik devrimin stratejisi ve programı olup olmayacağı noktasından çıkmak gerektiğini söylüyordu. Doğal olarak, belgede bu temel soruya cevap arı yordu.

Ve ondan sonra kaba bir genel değerlendirme yapıyor; "platform ve programın" birçok temel konuda "doğru bir anlayış ve yönelime sahip" olduğunu tes pit ediyordu. Ve sanki, sıraladıkları şeyler çok kü çük, önemsiz şeylermiş gibi, "fakat, hepsi de bu ka dar" diye küçümseyici bir ifade kullanıyorlardı. (Bkz. s.2'den yapılan alıntı)

Ve menşeviklerin bu sözlerinden çıkan anlam şuydu: Platformda "temel sorunlara ilişkin doğruların" yanı sıra, "temel sorunlara" ilişkin yanlışlar da vardır!

Daha sonra onlar, dört noktada eleştiri getirip, "cepheye" katılma çağrısına tavrı takındıklarına göre; ve diğer eleştirilerinin ilk eleştirilere göre tali olduğunu açıkladıklarına ve "hayır" cevabını bu tali eleştirilere doğrudan bağımlı kıldıklarına göre, dört noktada getirdikleri eleştiri, platformda gördükleri "temel sorunlara ilişkin yanlışlar"dan başka birşey değildir.

Fakat menşevikler "temel" noktalar üzerinde durdukları halde; esas-öz hakkında birşey söylemiyorlardı. Girişteki tavırlarında belirli temel noktalarda "doğru bir anlayış ve yönelim"den söz ediyorlardı.

Dört "temel" eleştiriye getirdikten sonra, bu kez, belgenin esasına-özüne karşı tavrı aldılar. Öyleyse buradan, getirdikleri bu "dört temel" eleştirinin, belgenin özünü-esasını belirlediği sonucu çıkar. Çıkmak zorundadır. Ve burada menşevikler yaka yı ele veriyorlar!

Getirdikleri "dört temel" eleştiri, platformun niteliğini belirliyormuş! Bu yalnızca bir kuruntu değil; ama aynı zamanda menşeviklerin "cephecilerle" ideolojik birliklerinin hangi derecede olduğunu gösteren ispatlı bir olgudur.

Menşeviklerin dört temel eleştirileri, kendi görüşlerinden şunlardır:

Birincisi: Platformun ve programın ABD ve bütün olarak Batı emperyalizmi karşısında duyarlı(!) olmasına karşılık, Rus sosyal emperyalizmi konusunda sakatlanmış olması

Oportünist- Revizyonist Cepheden

(Açık ki bu önemli bir sorundur. Ama Partizan'ın anlayışına göre bunun aslında, bugünkü şartlarda tayin edici bir özelliği olmasa gerektir. Çünkü o hem sözümona düşmanlar arası çelişmelerden yararlanma konusunda çok hassastır ve düşmanlardan da—eğer birisine karşı değerinden de adamları aralar mücadele edilecekse bu kaçınılmazdır— yararlanmanın başka yolu yoktur. Örneğin, Partizan'ın bakış açısından, sosyal-emperyalizmi platforma koymamış olmak çok büyük bir problem değildir. Son dönemdeki pratikleri kesinlikle bunu göstermektedir. Örneğin sosyal-emperyalizm sorusunda fazla "diretmeme" temelinde cephecilerle ittifaklar; örneğin T'K'P'ci lerle görüşmeler ve bunun daha bugünden de olabileceği yönünde propagandalar; sosyal-faşistlerle ve diğer revizyonistlerle, sosyal-emperyalizmden vb. bahsetmeyen birçok ortak bildirimler, ve en sonunda sosyal emperyalizmin doğrudan usakları ile girişilen eylem birliği, söylediğimiz bu şeyin bir iftira olmadığını belgeleyen olgulardır. Ve eğer bir ortak bildiri sosyal-emperyalizmden bahsetmediği halde Partizancılar tarafından "esas"ta savunuluyorsa; aynı anlayışla bir platform neden sosyal-emperyalizm olmadığı için "esas"ta yanlış bulunmuş olsun? Partizancıların tutarsızlığı ve aynı zamanda "cephecilerle" ideolojik birliği de ortadadır.)

İkincisi: İşçi sınıfının devrimde kumandasından bahsedilmemesi ve bunun "kapitalist olmayan yol" modern revizyonist tezi olması

(Başta da gösterdiğimiz gibi, Partizan'ın buradaki eleştirisi aslında dar bir noktayı, yalnızca işçi sınıfının öncülüğünün konulmamış olmasını hedef alan; bunun yanısıra "sosyalizm", "komünizm" hefinden bahsedilmemiş olması noktasında anlaşılan bir tavrıdır. Ayrıca "cephecilerin" bu tutumunun—günlük propagandada işçi sınıfı öncülüğünden bahis ettikleri halde cephe belgesinde bahsetmeme tutumu— neden böyle olduğu konusunda da doğrudan soruna cevap vermeyen; günün asıl önemli sorununu gözlerden gizleyen bir tavrıdır. Biz şimdiden söyleyelim: Partizancılar, "işçi sınıfı öncülüğü" gibi ifadeleri, cephe belgelerine doğrudan geçirtemeyebilirler di. Ama eğer asıl hedefleri "kapitalist yol" ise, "Kahrolsun 'kapitalist olmayan yol'" sloganını geçirtme ihtimalleri vardır. Ayrıca şunu da belirtelim: "Taktik uzmanı" pozlarda çıkan Partizan şunu bilir ki, belli şartlarda işçi sınıfı, sosyalizm, komünizm sözleri bir ortak platforma giremeyebilir. Ama bundan dolayı o belgenin " esasının " yanlış olduğu sonucu çıkmaz.)

Üçüncüsü: İşçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliğinden bahsedilmemesi

(Menşevikler bunun da sebebinin "kapitalist olmayan yol" olduğunu tespit ediyorlar. Fakat o bir tarafa, böyle bir ittifak sorunu "cephe" belgesinde yok diye, o belgenin "esasta" yanlış olduğu sonucunu ancak menşevikler gibi başka temel gerekçe bulamayanlar ilan ederler. Ayrıca böyle bir formülasyonu "cephecilerin" belgelerine koymalarının önünde herhangi bir engel de yoktur.)

Dördüncüsü: Demokratik devrimin burjuva orduyu da parçalayıp, yok edeceğinin ve böylece başarıya ulaşacağını belirtmemesi

(Menşevikler bunun da doğrudan sebebinin "kapitalist olmayan yol" olduğunu tespit ediyorlar. Şurası açıktır ki, bir platformda ordu konusunda böyle bir açık tavır gereklidir ve olumludur. Ama bu şekilde açık tavırlar yok diye, platformun "esasta" yanlış olduğu sonucunu ancak menşevikler gibi platformu eleştirmede gerekçe bulma sıkıntısı çekenler ilan edebilir. Cephenin platformu, ordu konusunda açıkça böyle dememektedir. Ama buna karşılık belgelerde; "halklarımızın" örgütlenmesi, "as-

keri-faşist yönetimi" (Bu ordudan bağımsız mıdır? —BN) "devrimle yıkmak" gibi birçok ifade vardır.)

Görüldüğü gibi, ne tek başına, ve nede toplu bir biçimde bu gerekçeler, Partizan'ın görüş açısından, "cephecilerin" platformunun esasta yanlış ilan edilmesi sonucunu normal olarak doğurmamaktadır. Ama Partizan incelediğimiz bu gerekçelerden yola çıkarak ve bunların sonucunda keskin bir "hayır" cevabı atıyor. Bu Partizancıların tutarsızlıklarının; "cephecilerle" ideolojik yakınlıklarını gizleme oyununun; sahte eleştiriler üretme çabalarının bir sonucudur.

MENŞEVİKLER "KESİNLİKLE VE TEREDDÜTSÜZ HAYIR" CEVABINI NASIL VERİYOR?

Partizancılar, cepheye katılma çağrısına verdikleri cevabı "katılmıyoruz" gibi mütevazı bir cevapla değil; "kesinlikle ve tereddütsüz hayır" gibi keskin bir cevapla bitiriyorlar. Acaba buna neden ihtiyaç duyuyorlar?

Açık ki bunun bir açıklaması olmak gereklidir. Menşevikler bu yüzden yazılarının sonuna bir "açık lama" ekliyorlar:

" AÇIKLAMA

Haziran Başında Avrupa'da dağıtılan bir bildiriyle "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesinin" kurulduğu kamuoyuna duyurulmuştur. Yayınlanan bir bildiriye Partimiz TKP/ML'nin Cephe platformunu onayladığı ve Cephe içerisinde yer aldığı belirtilmektedir. Bu doğru değildir. Çünkü Partimiz hiç bir yazısında böyle bir tavır takınılmamış ve Partimiz temsilcileri böyle bir açıklama yapmamışlardır. Aksine çeşitli görüşme ve toplantılarda P.MK'mizin bize ulaştırılan sözkonusu belgele ri incelediğini, bu konuda Partimiz tavrını yazılı olarak bildireceği çeşitli defalar belirtilmiştir.

TKP/ML 2. Merkez Komitesi, 3. toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi. "Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz.

TEMMUZ 1982"

(s.6)

Partizancılar hiçbir yazıda tavır takınmadıklarını; temsilcilerinin böyle bir açıklama yapmamış olduğunu "açıklıyor"lar! Gerçekten de biz Partizan'ın "katılmıyoruz" biçiminde bir yazılı açıklamasını okumadık, bilmiyoruz. Cephecilerle yapılan görüşmelerde ne söyledikleri de bizim bilgimiz dahilinde değildir.

Ancak biz, varolan şartlarda taraflardan birisinin açık bir biçimde devrimci kitleleri aldatmaya çalıştığını görüyoruz. Bunun açığa çıkarılması talebimizi geçen sayımızda belirtmiştik. Burada tekrarlamaktan öte birşey söylemeyi gereksiz buluyoruz.

Ama bizim bildiğimiz başka şeyler de vardır. Ve bizim bildiğimizi devrimci mücadele içinde olan hermen herkes de bilmektedir.

Örneğin Partizancılar 1.10.1981 tarihinde "Halk saflarında gördüğümüz Siyasi Teşkilatların Yönetim Kademelerine" başlıklı bir mektup göndermiş ve eylem birliği çağrısında bulunmuşlardır.

Örneğin ÖK'cilerin "cephe" çalışmalarına uzun bir süre katılmışlardır.

Örneğin bu süre zarfında Cephe'nin yurtdışı kanadı olan Bir-Kom ile ortak bildirimler çıkarmış; ortak merkezi eylemler gerçekleştirmişlerdir.

Örneğin en azından yurtdışındaki taraftarları arasında, bu süre zarfında "cephe" birliğine katılma; ve "onların minderinde güreşme" propagandası belli bir şekilde yapılmış; açık bir tavır takınılmamıştır.

En sonunda sosyal-faşistlerle birlikte ortak çağrılar yapıp; 11 Eylül'de "birlikte" yürünmüştür, vs.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Bu ve sayılabilecek başka olgulardan sonra "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"ın anlamı daha iyi anlaşılabilir.

Hele hele "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"ın "temel gerekçeleri"(!) olarak sunulan incelediğimiz bu dört gerekçeden sonra, okuyucuların bu "keskin" sözlerin anlamını daha iyi anlayacaklarına, ve anlamış olduklarına inanıyoruz.

İşte menşeviklerin "kesinlikle ve tereddütsüz hayır"larının anlamı budur!

MENŞEVİKLER NASIL ÖZELESTİRİ YAPAR?

Menşevik MK fraksiyonu çeşitli devrimci örgütlerle arasındaki birlik ilişkileri üzerine MK imzalı iki belge çıkardı. Bunlardan birincisi, "Halk safların da gördüğümüz Siyasi Teşkilatların Yönetim Kademelerine!" (Bkz. Menşeviklerin "Komünist"i, S.9, 1. 10.1981 tarihli mektup) başlıklı yazıdır. İkincisi de şu anda incelediğimiz Temmuz 1982 tarihli açıklama'dır.

Birinci belgenin menşevik MK fraksiyonunun ilk toplantısında sonuçlandırıldığı açıklanmıştı.

İkinci belgenin ise 3. toplantıda kararlaştırıldığı açıklanıyor.

İlk belgede menşevikler keskin pozlarda, "silahlı mücadele" üzerine sözler ediyorlar; "silahlı direnişin örgütlenmesi ve yönetilmesinin" en acil talep olduğunu (s.4) belirtiyorlar. Orada, diğer devrimci örgütlere düzenli bir eylem birliği öneriliyor; eylem birliğinin temeli hakkında ise, açık bir biçimde şunlar söyleniyordu:

"Bu durumda halk örgütlerinin önünde sadece iki yol kalıyor: ya birleşip ... faşizme karşı militanca savaşacaklar, ya da faşizm devrime ve devrimci teşkilatlara ağır kayıplar verdirecektir. Mevcut koşullarda faşizme karşı eylem birliğini reddeden herhangi bir teşkilat, en başta temsilcisi olduğu sınıf, sa da tabanı olmak üzere halka ihanet etmiş olacaktır. Bu durum kendi varlık nedenlerinin de yok olması demektir. Partimiz bu inançla tüm halk sınıf ve tabakalarını temel silahlı mücadele olmak üzere faşizme karşı çeşitli mücadele hatlarında örgütlemeye ve devrimci teşkilatlar arasında mümkün olan her türlü eylemlerliklerinin gerçekleştirilmesi için gerekli bütün çabaları göstermeye kararlıdır." (s.7) (abç)

Daha ilerde, "aşgari müşterek" olarak teklif ettikleri noktalar arasında birinci olarak şöyle diyorlardı:

"1- Karşı-devrimin topyekün silahlı saldırısı karşısında silahlı mücadeleyi yükseltip-yükseltmek, Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesinin kaderini tayin edecektir. Cunta karşısında militan ve silahlı direnme çizgisi izlenmesi zorunludur." (s.15)

Hatırlanacağı gibi, bu dönem menşeviklerin "silahlı mücadele biçimi esastır" tespitini yaptıkları; "Buğün silahlı mücadelenin tek geçerli biçimi gerilla savaşıdır" (s.12) dedikleri dönemdi. Bu oportünistler o sıralar, devrimci örgütlere, "temelini silahlı mücadele"nin oluşturacağı eylem birliği öneriyorlardı.

Temmuz 1982'de yazdıkları yazıda ise tam bir oportünist yüzüstülüğü içinde ağız değiştiriyor ve hiç bir başka özeleştirici bir açıklama yapma gereğini duymadan şunu söylüyorlar:

"TKP/ML (Menşevik MK fraksiyonunu kastediyorlar-BN); tüm devrimci örgütleri, devrimcileri emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist komprador

patron aça devletine; askeri faşist cuntaya karşı güçlerini birleştirmeye, Ajitasyon-Propaganda serbestliği temelinde eylem birlikleri oluşturma ya davet eder." (s.6)

Menşevikler I. toplantıdan III. toplantıya kadar böyle bariz bir tornistan gerçekleştiriyor; eylem birliğinin "temeli"ni orada öyle, burada böyle koyuyorlar!

Bu yazılarında ayrıca hiçbir yerde "silahlı mücadele" kelimelerinden bile bahsetmiyor; "cephecilere" bu noktada ne bir öneri, ne de eleştiri getiriyorlar.

Ve böylece bunlar, devrimci yağınlara karşı en küçük bir sorumluluk duymadıklarını; Marksizm-Leninizmin en temel taleplerinden birisi olan özeleştirici talebini çoktan ayaklar altına almış olduklarını; iflah olmaz oportünistler olduklarını bir kez daha belgelemiş oluyorlar.

*

O halde sonuç şudur:

Menşeviklerin Merkez Komitesinin, "cepheye" katılma çağrısına karşı verdiği cevap (bu cevabın içindeki önemli ve daha az önemli bir dizi yanlış sapmanın var olmasından ayrı olarak — Bunları konumuzu dağıtmaması için ele almadık bile—BN) bir kez daha şunları açıkça ortaya koymuştur:

Menşevikler, "cepheye" çağırıcılar ile belli bir ideolojik birlik içindedirler. Onların bir dizi temel yanlışını —günümüz açısından özellikle aktüel olan yanlışını— doğru olarak kabul etmektedir. Ancak dört "temel" (hem de ne temel!!!) yanlış "bulmaktadır".

Menşevikler ideolojik birliğe sahip olduğu örgütler ile pratikte yanyana gelmekten kurtulmak için, gerçekte birçok "temelsiz" eleştiriler getirmekte; laf boşuntusu arasında, sözümona derin ideolojik ayırımaların varlığını ispatlamaya kalkışmaktadır.

Menşevikler bir yıl içinde bir uçtan diğerine giden değerlendirmeleri hakkında taraftarlarına, devrimci yağınlara özeleştiril bir açıklama bu noktada da yapmamakta; oportünizm batağına iyice girdiğini bir kez daha belgelemektedir.

Menşevikler bütün bu yönleriyle, Marksizm-Leninizmi savunmadıklarını kesin bir biçimde bir kez daha belgelediler!

İKK'NIN MARKSİST EKONOMİ BİLİMİNE "KATKISI"

İKK'nın menşevik yazarları, İKK S.45'de —Kasım 82 tarihli— Asil Çelik firmasının (Koç grubunun) iflasının nasıl olduğunu değerlendirmekte; bu değerlendirmeyi yaparken Marksist Ekonomiye "katkılarda!" bulunmaktadır.

İKK'nın menşevik yazarları, yazılarının girişinde, daha bu firmanın temeli atılırken iflas edeceğini "Ekonomiyi (Marksist Ekonomi olması gerek —BN) kavrayan bir insanın" söyleyebileceğini yazmakta, daha sonra ise bu firmanın nasıl kurulduğuna dair somut rakamlar vermekte ve bu firmanın ortaklarının kimler olduğunu, ortaklarının hisselerinin miktarını yazmaktadır. —Bizim bu somut bilgilerin doğruluğu/yanlışlığı konusunda kesin bilgimiz yok. Zaten tartıştığımız bağında bu önemli de değil.— Yine Asil Çelik firmasının iflasın eşigine geldikten sonra bu firmaya devletin müdahalesi konusunda hakim sınıfların çeşitli kliklerinin bunu nasıl değerlendirdikleri anlatılıyor ve "Elbette bu iki görüş de (hakim sınıf kliklerinin) olayın gerçek niteliğini gizlemektedir" tespiti

Oportünist- Revizyonist Cepheden

yapılıyor. Bu tespitten sonra Asil Çelik firmasının bu hale gelmesinin arkasında yatan şöyle tespit ediliyor: "... çünkü olayın arkasında Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve emperyalizme göbeğinden bağımlılığı yatmaktadır." (Ne derin tah - lili! Türkiye'de iflâsın eşğine gelmemiş firmaların durumla - rını nasıl açıklayacak dersiniz bizim derin "Marksist ekono - mi" yazarımız!?) Yazarımız devam ediyor: "Emperyalizm doğa - sı gereği daha çok sömürbilmek için bağımlılığı altında ol - lan ülkelerin sanayileşmesini elinden geldiğince engeller. (Sıkı durun, Marksist Ekonomiye "katkı" geliyor!) Çünkü maki - nalasma, artı-değer ve kârın düşmesine neden olmaktadır. Artı değeri ve kârı yaratan, değişen sermaye yani emek olduğu i - çin (Yazarımıza göre değişen sermaye eşittir emek. Sorunu hiç bir Marksist bu şekilde koymaz. Yazarımız herhalde bununla meta haline gelmiş olan işgücüne ödenen ücreti kasdetmekte - dir.) değişen sermaye, değişmeyen sermayeye (makine, teçhi - zat, hammaddesi vs.) nazaran ne kadar yüksek olursa, kar ora - nı o kadar yüksek olmaktadır. (Dikkat edilsin, yukarıda artı değerin ve kârın, makinalaşma arttıkça düşeceği tespiti ya - pılmıştı. Yazarımız bu tespiti unutarak, şimdi de kâr/artı değeri oranının azalacağı tespitini yapıyor!) İşte emperyal - istlerin içine düştüğü bunalımın asıl kaynağı burada yatmak - tadır. Çünkü o, makinalaştıkça insan emeğine olan ihtiyacı a - zaltmakta ve böylece elde edilen artı-değer oranı düşmekte - dir." (İKK S.45, s.3)

Şimdi "Marksist Ekonomiye kavramış yazarımız"ın dedikleri - ni tahlil etmeye çalışalım.

1. Asil Çelik firmasının iflâsın eşğine gelmesinin nedeni Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı

Soruna Marksist-Leninistler bu şekilde yaklaşmazlar. Sorunu bu şekilde "açıklama" gerçekte hiçbirşeyi açıklamamadır. Mark - sist-Leninistler herhangi bir ekonomik olayı somut olarak in - celerler. Burada Lenin ile "Halkın Dostları"nın tartışmasını anımsatmakta yarar var.

Lenin; "Halkın Dostları"nın Marksistlere karşı sorduğu "Rus - yanın kapitalist gelişme aşamasından geçmesi zorunlu mudur?" şeklindeki soruya Marksistlerin cevap vermeyeceğini belirtir. Ve şunları söyler:

"Rusya'nın kapitalist gelişme aşamasından geçmesi zorunlu mudur?" Öyleyse sorun hiç de Marksist bir biçimde ortaya ko - nulmamış, fakat bu 'zorunluluğun' ölçütünü hükümet politi - kasında, ya da 'toplumun' faaliyetlerinde veya 'insan türü için geçerli' bir toplum idealinde vb. saçmalıklarda gören bizim farklı yerli düşünürlerimizin subjektif yöntemlerine uygun düşmüştür. Öyleyse, somut şemalara inanan bir insanın böyle bir soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini sormakta haklıyız. Diyalektik sürecin kesinliğinden, Marks'ın teori - sinin felsefeye ilgili genel öneminden, her ülkenin bu a - şamadan... geçmesinin kaçınılmazlığından vb., vb. söz ede - cektir.

Plehanov bunu nasıl cevaplandırmıştır?

Tek yolla, bir Marksistin cevap verebileceği gibi.

Bu zorunluluk sorununu ancak subjektif düşünenleri ilgi - lendirebilecek boş bir sorun olarak tamamen bir kenara at - mış ve yalnızca gerçek toplumsal ve ekonomik ilişkileri ve bunların gerçek evrimini ele almıştır. Bu nedenle de, yan - lış sorulmuş soruya doğrudan doğruya cevap vermemiş, bunun yerine: "Rusya kapitalist yola girmiştir" diye karşılık ver - miştir."

(Lenin, TE, c.1, s.188-189, Ülke Yayınları)

Görüldüğü gibi Lenin toplumsal ve ekonomik olayların somut incelenmesinden yanadır. İKK'nın menşevik yazarları ise olay - ların "genel evrimini" tartışacak yerde, sorunu "Sosyo-ekono - mik yapı böyledir. Bu sosyo-ekonomik yapının zorunlu sonucu - dur" tekerlemesi ile güya çözüyorlar. Ama bu çözüm sahte bir "çözüm"dür. Bu "çözüm" mesela Türkiye'de iflâs etmeyen firmaların varlığını açıklayamaz vs. bir çözümdür.

Çok değerli yazarımız diyelim ki Asil Çelik firmasının ifla - sını eşğine gelmesini Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ile (size göre yarı-sömürge yarı-feodal yapı ile) açıkladık. Ya mesela emperyalist ülkelerde iflâs eden veya iflâsın eşğin - de olan firmaların durumunu nasıl açıklayacaksınız? Açık ki

İKK'nın menşevik yazarlarının yaklaşımı ile bütün bu sorula - ra açık cevap vermek mümkün değildir.

2. Şimdi gelelim makinalaşmanın "artı-değeri ve kârı düşürme - si" meselesine.

İKK'nın menşevik yazarı Marksist Ekonomi Politik konusunda birşeyler okumuş; ama anlamadan okumuş; çünkü o "kâr o r a - n ı n d ü ş m e s i"ni kârın düşmesi olarak kavlıyor. Bunlar arasındaki farkı görmüyor.

Kapitalist ekonomide "kar oranının düşme eğilimi yasası" şeklinde ifade edilen bir yasa vardır. Bu şudur:

"Emeğin verimliliğindeki bir artış; değişen sermayeye kı - yasla değişmeyen sermayenin çok daha hızlı büyümesi anlamı na gelir. Artı-değer yalnızca değişen sermayenin bir işle - vi olduğuna göre; KAR ORANININ (artı-değerin sadece de ği - şen sermayeye değil, sermayenin tümüne oranı) düşme eğili - mi göstereceği açıktır." (Lenin, Marx-Engels-Marksizm, s.37-38, Sol Yayınları)

Emeğin verimliliğindeki artış daha çok yeni makineler; yeni teknoloji, vb.nin üretime girmesi ile sağlanır. Yani basitçe söylenirse "makinleşme"nin ilerlemesi; kar oranını düşürür. Peki ama, kar oranının düşmesi k a r ı n d ü ş m e s i n i n düşmesi mi demektir? Kesinlikle hayır, Marks bunu Ka - pital'in üçüncü cildinde sorunu çözümlendiği özel bölümde uzunca açıklar.

(Bkz. Kapital, c.3; Üçüncü Kısım: "Kar oranının düşme e ği - limi yasası", Sol Yayınları, 1. baskı, s.223-270)

Marx burada "Üretkenlikteki gelişme nedeni ile KAR ORANIN - DA BİR DÜŞÜŞÜN; KAR KİTLESİNDE BİR ARTIŞLA BİRLİKTE olacağı - nın" bir YASA olduğunu ortaya koyar. (Kapital, c.3, s.238)

Bizim menşevik yazarımız ise KAR ORANI ile KAR arasında; ar - tı-değer oranı ile artı-değer arasında eşit işaretli koyarak ; ve üretkenlikteki artış ile "artı-değer ve kârın düşeceğini" iddia ederek Marksizmi "ilerletiyor"! O bu tavrı ile siyasi olarak "makinleşmeyi"; üretkenliğin artışını adeta kapita - lizmin buhranının sebebi olarak gösteren bir pozisyonda duru - yor!

Emperyalistlerin bunalımının asıl kaynağının "makinalaşma" olduğu da Marksist Ekonomi bilimine bir "katkı"dır. Bizim bil - diğimiz kadarı ile emperyalist krizin nedeni makinalaşma de ğil, daha fazla kâr etme prensibi üzerine kurulmuş fazla üre - timdir. Ama yazarımız soruna Marksist bilim açısından yaklaş - madiği, burjuva kafası ile yaklaştığı için bu sonuçlara varı - yor. Yazarımızın yazdıklarının mantıklı sonucu şudur: Ne kadar fazla makinalaşırsan, o kadar fazla bunalım içine düşersin. Bunalım içine düşmemek için makinalaşmaya karşı olman gere - kir çünkü. Makinalaşma "insan emeğine olan ihtiyacı azaltmak ta ve böylece elde edilen artı-değer oranı düşmektedir." Yazarımıza sormak gerekir: Hangi burjuva karının düşmesini is - ter? Ama birakalım Marksist Ekonomiyle uzaktan yakından ilgi - si olmayı, kör olmayan her insanın, Marksist Ekonomiye duyma - mış olanların bile gözlemleyebileceği bir gerçek var: O da , kapitalistler sürekli makinalaşmakta ve modern teknolojiyi ye - terince kullanamayan firmalar, modern teknolojiyi (en son ge - lilen yere göre) kullanan firmalar karşısında rekabet edemez duruma geliyor ve aynı Asil Çelik'te olduğu gibi bir kısım iflâsın eşğine geliyor. (Aptalca bir tartışmaya meydan ver - memek için söyleyelim: Emperyalizm tabii ki teknolojiyi son sınırına kadar geliştirmeyiz; hatta o var olan potansiyel düşü - nülecek olursa —genelde— teknolojik gelişmenin önünde bir engeldir de. Ama o daha fazla kâr etmek için teknolojiyi kul - lanır.

İLERİ'NİN ÇOK "DEVİRİMCİ TAKTİĞİ"!

İLERİ dergisi dokuzuncu sayısında "Anayasa referandumunu boy - kot taktiği devrimci değil, pasifist bir taktiktir" başlıklı bir yazı yayınladı.

İleri bu yazısında boykot taktiğini benimseyen örgütlerin bir kesimi ile polemige giriyor. Biz bu yazımızda boykot tak - tığını savunanların gerekçeleri ile ve İleri'nin bunlara e - leştirileri üzerinde durmayacağız. Biz sadece İleri'nin "dev - rimci taktiği"nin ne olduğunu göstereceğiz.

İleri'ye göre, bugünkü Türkiye koşullarında boykota çağır - dığın zaman, bu boykotu "politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar, sandıklara el koyma vb. eylemlerle" bir - leştirmedigin zaman pasifist bir taktik izlemiş olursun. Ama yine bugünkü koşullarda seçimlere katılıp hayır oyu verme ey

Oportünist- Revizyonist Cepheden

lemini "politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar" yapıp desteklemediğin halde, bu eylem aktif "devrimci eylem" oluyor.

İleri de tespit edildiği gibi, "...faşistlerin çıkardıkları bir yasayla referanduma katılmayı zorunlu kıldıkları" şartlarda faşistlerin bu zorunluluğunu tanımayı bize vaaz ediyor. İleri'nin "katılıp hayır oyu verme" taktiği kesinlikle bugün kü koşullarda Faşist cuntanın çizdiği sınırlar içinde mücadele etmeyi öngörmektedir.

İleri sözüme aktif boykottan yana. İleri'nin deyimiyle "...politik gösteriler, politik grevler, devrimci toplantılar, sandıklara el koyma vb." eylemlerle desteklenemeyen boykot pasif boykottur. Aktif boykot "... ve bu da ancak devrimci durum koşullarında olanaklıdır."

İleri burada bir mücadele biçimini; "politik gösteriler (Herhalde geniş kitle gösterileri olsa gerek —BN), politik grevler, devrimci toplantılar (Bu da geniş kitlelerin katıldığı olsa gerek —BN), sandıklara el koyma vb" ile desteklenmeyen boykot taktiğini reddederek; Marksizm-Leninizmden uzaklaşıyor. Komünistler her somut durumda somut tahlil yapıp ona göre mücadele biçimlerini tespit ederler.

Yine İleri "referandumu boykot taktiği, kitleleri politik sorunlardan uzak tutmaya (Nasıl acaba? —BN), onları eylemsizliğe (Herhalde oy vermeye gitme eylem!!! Fakat faşistlerin bütün tehdidinde rağmen oy kullanmamak "eylem" değil!!!) iten pasifist bir taktiktir" diyor. İleri dergisi bu yazısında da açıklıyor, herhalde gelecek sayılarında açıklar!!! İleri taraftarları Türkiye'de boykot taktiğini önerenlerden fazla ne yaptılar? Biz cevap verelim: Belki referanduma katılıp hayır oyu verme. Yani sandık başına gidip oy kullanma. İşte İleri'nin "aktif devrimci taktiği"! Onlar bu "devrimci taktikte" sadece T'K'P, vs. ile değil; MSP ile de birleştiler.

MENŞEVİKLER DE FAŞİSTLERİN ANAYASA REFERANDUMUNA KATILMANIN DOĞRU OLDUĞUNU SAVUNUYOR!

Menşeviklerin Merkez Komitesi 28.10.1982 tarihli bir bildiri ile, daha önce "boykot" taktiğini İleri sürmelerinin "özeleştirisini" yaptılar.

Onlar bu konuda şöyle özeleştirtiler:

"Partimiz İKK 42. sayısında bu faşist anayasanın halk oyu na sunulmasında (referandumda) doğru devrimci tavrın referandumu boykot etmek olduğunu ve bu nedenle kitleleri oyla ma günü sandık başına gitmemeye çağırması. Gerekece olarak da; 'anayasaya 'hayır' demek cuntanın referandumunu meşrulaştırmak ve cuntanın aklanmasına hizmet etmektir. Oysa so nuç bellidir. Cunta "Kırk satırı veya kırk katırı" seçmeyi önermektedir' gerekçeleriyle boykot taktiğini önermişti. Yi ne İKK'nın diğer özel sayılarında; 'Anayasaya 'hayır' demek yetmez, cuntanın bu anayasayı 'Demokrasibilik' oyunuyla sunduğu referandumunu da red etmek gerektiğini' belirtmişti.

Yukarıda boykot taktiğine gerekçe olarak getirilenler yanlıştır.

Referanduma katılıp 'Anayasaya HAYIR' oyu kullanmanın anlamı ve kapsamı sadece mevcut anayasa ile sınırlı değildir. Çünkü bu anayasanın anlamı, özü iki yıllık askeri faşist diktatörlüğün bürüneceği sivil kılıklı faşist rejimdir. Bu nedenle, bu Anayasaya 'hayır' demek, esas olarak onun sahi bi olan cuntanın iki yıllık rejimine, bundan sonraki bürüneceği sivil rejime ve esas olarak cuntaya HAYIR demek -tir.

Bizzat cunta bile bu anayasanın kendileri ve iki yıllık rejimleri ve uygulamaları demek olduğunu söylemektedir. Cuntanın ele başısı, anayasayı tanıtmak ve ona 'Evet' denmesi için yaptığı propaganda konuşmalarında; 'Bize güveniyorsanız 'Evet' deyin, 'iki yıllık yönetimimizi benimsiyorsanız bu anayasaya 'Evet' deyin, 'Bu anayasanın kefilimiz biziz' demektedir.

Bu anayasaya 'hayır' demek kitleler açısından gerçekte, özünde cuntaya ve rejimine 'hayır' demektir. Bu da cunta -nın uygulamalarından sadece biri olan referandumu meşrulaştırma anlamına gelmeyeceği açık bir gerçektir.

Bu anayasaya HAYIR oyu kullanmak, bugün cuntaya karşı olan en geniş kitle muhalefeti yaratmanın; cuntaya muhalif en geniş güçleri birleştirmenin tek yoludur.

Boykot taktiğinden en geniş kitle muhalefeti yaratmak bugün mümkün değildir.

İşçiler, Köylüler, Emekçi Halkımız, Yoldaşlar; Bizler Anayasaya boykot taktiğini öne sürerken subjektivizm ve dogmatizm düştük. Siyasi taktiklerin önemini yeterince kavrayamadık. Bunun içindir ki, derinlemesine bir tahlil yerine, yüzeysel davrandık, çünkü; sorunu kitleler açısından en geniş kitleleri birleştirmek, kitlelerin cuntaya kin ve nefretlerini bugünkü ancak anayasaya 'HAYIR' di yerek ifade edebileceklerini hesaplamak yerine, kendimizi kalıpcı ve mekanik anlayışlardan yeterince kurtulmadığı -mız için tahlilci bir yaklaşım gösteremedik.

Kitlelerin 12 Eylül sonrası ruh halini ve devrimcilere olan güvenlerinin sarsıldığını yeterince hesaplayamadık.

Hakim sınıfların belli kesimlerinin, revizyonist ve oportünistlerle bu anayasaya 'Hayır' demede farklı anlayışlara sahip olduğumuz, kendimizle onlar arasında bir sınır çekmek istediğinin de bunda etkisi oldu.

Bu kararın yanlısını mevcut gelişmelerden, cuntanın telaşı ve halkın eğilimlerinden daha iyi gördük. Bu gelişmeler den Anayasaya 'Hayır' demenin cuntaya 'Hayır' demek olduğu nu kavradık.

Anayasanın oylanmasından kısa bir süre önce bu tavır değişikliğini kullanımlar çıkabilir. Ancak doğru devrimci tavr; açık yüreklilikle hatamızı ortaya koymak, hatalardan ders çıkarmak, yeni kararımızı hayata uygulamak için var gücü -müzle çalışmaktır."

(İKK, S.45, s.20)

Görüldüğü gibi, menşevikler de karşı-devrimci modern revizyonist TKP ve diğer oportünist-revizyonist grupların büyük çoğunluğu ile "devrimci taktiğin" Anayasa oylamasına katılmak olduğu konusunda geç de olsa birleşmişlerdir. Getirilen gerekçelerde en merkezi gerekçe, "kitlelerin durumu"dur.

Gerçekten de Marksist-Leninistler bir taktik tespit ederken 'kitlelerin durumu'nu gözönüne alırlar. Ama 'kitle' kavramı her zaman aynı içeriğe sahip bir kavram değildir; ve bugün kendine Marksist-Leninist diyen hiçbir siyasi örgütün emekçi kitlelerin eylemlerine önderlik etme durumu yoktur. Bu gün 'kitle' daha çok şu veya bu devrimci grubun çevresinde birleşmiş kitlelerin en İleri kesimidir. Devrimcilerin şu an ulaştığı ve etkilediği kitle somut olarak bu kitledir. Kim bunun tersini iddia ediyorsa; kendi kendini kandırmaktadır. Bu 'kitle'yi Anayasa referandumuna katılmaya çağırarak ise; cuntanın zorlamasına boyun eğmenin propagandasını yapmaktan başka birşey değildir.

Menşevikler buradaki 'özeleştiriltiler' ile siyasetlerini kitlenin İleri kesiminin bilinç düzeyine göre değil; geri ve en geri kesimin bilinç düzeyine göre tespit etmeyi, bize Marksist-Leninist taktik olarak yutturmaya çalışıyor. Bunun adı Marksist-Leninist taktik değil; kendiligindencilik, tapma, oportünizmdir.

12 Eylül'den sonra "devrimcilere olan güvenin sarsılması"-nın ortadan kaldıracak olan, kitle kuyrukçuluğu değil; doğru, özü-sözü birbirine uyan bir siyasettir.

Menşevikler bir kez daha sağcı özeleştirtilerini; belli noktalarda giderek devrimci pozisyonlardan da uzaklaştıklarını sergiliyorlar "özeleştirtiler"leri ile.

Onların özeleştirtilerleri, daha önce savunulan nispeten doğru pozisyonları terketmelerini gerekçelendiren; Marksist-Leninist özeleştirtiler ile ilgisi olmayan, modern revizyonizme verilen bir 'özeleştirtiler'dir.

Menşevikler 'halka dayatılan' bir Anayasa oylamasına katılmaya çağırma şerefsizliğini, diğer oportünist ve revizyonistlerle paylaşmıştır.

**Oportünist-
Revizyonist
Cepeden****Oportünist Revizyonist Cepheye
Yeni Bir Yayın Organı Katıldı:
SPARTAKUS**

"Muhalefet" "Spartakus" adlı bir yayın organı(!) (ilk sayısı 3,5 dosya kağıdı olarak çıktı) çıkarmaya başladı.

Aslında bu "yayın organı"nın ilk sayısı, "muhalafet"inne olduğunu belirlemek açısından ilginçtir.

Önce yayın organının adı: Spartaküs, bilindiği gibi, eski Roma'da köle isyanlarının başını çeken bir devrimcinin adıdır. Ama köleliğe karşı feodalizmi temsil eden isyandı Spartaküs isyanı. Alman "solcuları 1916'da kendilerine bu isim vermişlerdir. Bir Batı Alman grubu için Spartaküs isminin lenegine sahip çıkmanın bir anlamı olabilir. Ama TKP/ML(B)'in 'yoğlaştırılması'na karşı mücadele ettiğini ilan edenlerin bu isme sahip çıkmasının özel anlamını kavramak zordur.

Onlar bu özel anlamı; Merkez Komitesinin Parti içindeki yoldaşları "bürokratik disiplinin birer uysal kölesi" haline getirmeye çalıştığını; Spartaküs isminin "bürokrat disiplin köleliğine karşı isyanın da simgesi olduğunu düşünüyöruz" şeklinde açıklıyorlar. Ama bu benzetmelerin zorlama olduğu ortadadır. Onların "bürokratik disiplin" diye adlandırdıkları şey, demokratik merkezîyetçiliktir! Onların "isyanı" bu anlamda Demokratik Merkezîyetçiliğe karşı küçükburjuvaların gerici bir isyanıdır!

"Muhalefet" o kadar "Alman hayranı"dır ki ismini bile Türkçe değil, Almanca yazmayı tercih etmektedir. Spartaküs, Türkçede "ü" ile yazılır! Ama bizim "muhalafet" başlığını "Spartakus" olarak yazıyor!

"Muhalefet" 'yayın organı'nın başına, "TKP/ML(B)'in yoğlaştırılmasına karşı mücadele eden ML muhalafetin yayın organı" ibaresini koymuş.

Doğrusu bu değildir. Önce "muhalafet", TKP/ML(B)'in yoğlaştırılmasına karşı değil; onu herkesin doğru bildiğini uyguladığı bir tartışma klübüne dönüştürmek, yoğlaştırmak için "mücadele" etmektedir.

İkincisi, "muhalafet" in mücadelesi, şimdiye dek parti içinde örgütlü çalışmadan kaçma şeklinde; ideolojik sorunlar üzerine tartışma yerine, Partiyi bir dizi dedikodu sorunlarını tartışmaya çekme, her türlü burjuva yöntemini kullanma şeklinde bir "mücadele"dir. Bu mücadeleye Marksist-Leninist anlamda mücadele denemez.

"SPARTAKUS" YAZI KURULUNA BİRKAÇ SÖZ
oo

Siz "Spartaküs Okuyucularına" başlığını taşıyan bir yazı ile ilk sayınızda okuyucuya seslenmektedirsiniz. Siz, bu yazı ile merakınızı anlatmaya çalışıyorsunuz. Ve okuyucunun sizleri anlamasını da bekliyorsunuz tabii. Ama siz, adı geçen yazıda ortaya koyduğunuz yanlış, çarpık şeylerle okuyucuyu yanıltıp, kendinize inandırabileceğinizi sanıyorsanız aldandınız.

Zira, biz okuyucuların kültür seviyesi belki sizlerden düşüktür, ama, sizler gibi bellekleri karıncalanmış insanlar değiliz. Biz, dünü, bugünü iyi hatırlamaktayız.

Şimdi yazınızı baştan sona doğru birde beraberce ele alalım.

Siz, "Bundan yaklaşık iki yıl önce TKP/ML'nin yoğlaştırılmasına karşı mücadele eden, onun devrimci geleneğini sürdürmeye kararlı olan üye ve sempatizanlar TKP/ML (B)'inde yeni den örgütlendiler. Merkez Komitesini gaspeden oportünist kilitin tasfiyesi sonucunda olsa, bu örgütsel ayrılık, parti çizgisindeki hataları aşip onu Marksist-Leninist temelde geliştirmek için ileri atılmış olumlu bir adımdı.

Ancak oportünizmle örgütsel olarak kopulmasına rağmen ideolojik alanda hesaplaşma henüz gerçekleşmiş değildi." diyorunuz.

Siz, söde geçmişe ele almaktasınız. Ama burda, inkarcılık gözünüze batacak kadar ileri çıkmış değilmi? Bizce kör olma yan herkesin görebileceği kadar inkarcıdır, yukardaki sözler.

Üçüncüsü, bu "muhalafet" Marksist-Leninist değil, menşeviktir! Bunlar bir parti örgütünde çalışmasalar da 'parti-tili' olduklarını iddia edecek kadar pusulayı şaşırılmışlardır.

Dördüncüsü, bu yayın organı kesinlikle bu parti içindeki bir "muhalafet" in yayın organı değildir.

Bu yayın organı Batı Almanya'da bizim içimizde bir süre çalınmış olan ve süreç içinde kendi kendini tasfiye etmiş olan, "kardeş örgüt" hayranı bazı menşeviklerin yayın organıdır.

Yayın organının içeriği de ilginçtir:

"Muhalefet" in alışmış olduğumuz iddiaları bu yayın organında yeni bir tek şey söylenmeden alt alta sıralanıyor.

Yeni tek şey: Parti malları konusunda "muhalafet" in kopardığı yaygara. Buna da geçmiş bölümlerde yaşadığımız, oportünistlerin tavırlarından alıştığımız. "Yavuz hırsız evsahibini bastırır" misali, "muhalafet" yayın organında kendilerine bir bölgede bir yoldaşımızın yazdığı bir mektuptaki yanlış bir "devrimci çevre içinde isim vererek teşhir edeceğiz" lafını sömürüyor.

Bizim bu konuda tavırımız açıktır. Biz bugüne dek kimsenin ismini polise vermedik. Bundan sonra da vermeyiz. Kimseyi bu anlamda ismi ile teşhir etmeyiz. Ama parti malını güvence altına alma adına çapulcu "eylemler" yapanları, devrimci ve onları tanıyan çevre içinde kim olduklarını tanıtarak teşhir ederiz. Ve bu kesinlikle doğru bir tavidir. Bu gibilerinin provokasyon tavırlarının devrimci çevre içinde teşhiri bir görevdir.

Bunun dışında bizim ayrılıklarda nasıl davranılması gerektiği konusunda dün yazdıklarımız bugün de geçerlidir. Ve biz bu konuda görüşmeye hazırız.

"Spartakus" adlı yayın organı Türkiye Marksist-Leninist hareketi açısından bir kazanç değil; oportünist-revizyonist cepheye "kazanç" olan, ve ömrü pek uzun olmayacak bir yayın organıdır!

Aşağıda TKP/ML(B) in bir sempatizan komitesinin bu yayın organındaki iki yazı hakkındaki tavrını olduğu gibi yayınlıyoruz.

Neydi geçmiş? Birde beraberce bakalım. Ama biz, sizin gibi iki yıl öncesini açıklamak için, iki yıl öncesinden ele almayız geçmiş. Çünkü, sözü edilen iki yıl öncesini, en azından ondan önceki iki yılı ele almadan doğru açıklamak mümkün değil. Siz bu iki yılı 'yaşanmamış yıllar' m kabul ediyorsunuz. Biz öyle düşünmüyoruz.

Bizce, bu iki yıl, hata ve zaafalarına rağmen ML'in savunulduğu, partinin yanlışlarından arındırılmaya çalışıldığı, dopdolu iki yıldır. İki çizginin mücadele içinde oluşum ve olgunlaşımının iki yıldır. Ve bu iki yıl, oportünizm ile örgütsel olarak kopulmadan ideolojik hesaplaşmanın da iki yıldır. (X)

Bu iki yılın, iki yıllık parti içi mücadelenin belgeleri, henüz, yalnız arşivlerde bulunabilir hale gelmediler. Hepimiz zin ve sizlerinde elinizde mevcuttur.

Siz örgütsel ayrılıktan, evet sizinde üstünde özellikle bastığınız gibi MK hizibinin "tasfiyesi sonucu" doğan örgütsel ayrılıktan bahsediyorsunuz yanlışca. Böylece bu ayrılığın bir sonuç, ideolojik mücadelenin bir sonucu olduğu gerçeğini ve bu sonuca varan ideolojik mücadelenin inkarına varıyorsunuz.

Çünkü siz, örgütsel tedbir alınmadan ideolojik mücadele yü rütme taraftarı değilsiniz. Sizce örgütsel tedbir birincil, ideolojik mücadele ikincildir. Partide, demokrasiden yararlan

Oportünist- Revizyonist Cepheden

mayı red etmeniz ve kendi örgütsel tedbirlerinizi almanız bu nu açıkça göstermiştir de. Dolayısıyla siz sözü edilen dönemdeki ideolojik mücadeleyi rahatlıkla inkara varabiliyorsunuz

Ama bu inkar, sizin için bir başka nedenle de gereklidir. Dünyü bugün yaptıklarınıza benzeterek, yaptıklarınıza haklı göstermek ve yaptığınızın iki yıl önceki ayrılık çok daha ileri olduğunu gösterme çabaları içinde gereklidir bu yadsıma.

Yazınıza göre "iki yıl önce TKP/ML'in yozlaştırılmasına karşı mücadele eden"ler iki yıllık bir ideolojik mücadele yürütmeden, ne idiği belirsiz bir karşı mücadeleden sonra TKP/ML(B)'de örgütlendiler. "Bu örgütsel ayrılık" tasfiye sonucu olan, yine de "ileri atılmış olumlu bir adımdı."

Siz ne yaptınız ? İki ay önce TKP/ML(B)'nin 'yozlaştırılmasına' karşı, ultimatolarla 'mücadele'edip, ideolojik mücadele etmenize gerek yoktu, öncelikle örgütsel tedbirlerinizi almanız gerekliydi, sonra Spartakus'u oluşturdunuz. Yazınıza, iki yıl önceki ayrılık ne kadarda 'benziyor' sizin bugünkü ayrılığınıza. Ama sizin bir üstünlüğünüz var. Bu gözardı edilemez. İki yıl önceki ayrılıkta ML'ler demokrasi imkanları kalmadığı halde kendi örgütsel tedbirlerini almadılar. Ve tasfiye uğradılar. Fakat siz, -müsade ederseniz gazoz kapından bir madalyona ben takayım çok madalyonlu göğsünüze- 'büyük ML'ler' o ayrılıktan ders çıkartmasını 'bildiniz' ve bir tasfiyeyi beklemeden demokrasi imkanlarını ve var olan araçlardan yararlanmayı teperek, kendi örgütsel tedbirlerinizi aldınız.

Yazınıza devamla iki yoldan söz ediyor ve "parti içi mücadeleyi partinin gelişme yasası olarak kavrayarak.....; örgütsel birliği sağlam ideolojik temeller üstüne oturtmak." söz ediyorsunuz.

Burayı okuyanda, sizin parti içi mücadele taraftarı olduğunuzu sanır.

Nedir parti içi mücadele ? Parti içi mücadele dediğiniz gibi partinin gelişme yasasıdır. Ama bu yasa parti içinde demokrasi imkanlarını kullanmayı, disiplini ihlal etmeden, eylem birliğini bozmadan, partinin irade birliğine darbe vurmadan hata ve zaafı karşı ideolojik mücadeleyi gerektirir.

İşte siz yaptıklarınızla bu yasadaki hiçmi hiç anlamadığınızı gösterdiniz. Siz ancak ultimatolarla ortaya çıkmayı ve parti birliğine darbe vurmayı, disipline uymayı ve özerkliği savunmayı, ML ile ilgisi olmayan şartlı disiplin tezi ile ortaya çıkmayı bilirsiniz. Ve siz, demokrasi imkanlarını red ederek örgütsel tedbirlerinizi almayı bilirsiniz. Dolayısıyla siz aristokrat anarşizmi çok seversiniz.

Yazınızda "Fazla uzun olmamasına rağmen aradan geçen iki yıllık mücadele tecrübesi TKP/ML(B) Yönetim Kademesinin hangi seçtiği konusunda önemli kanıtlar ortaya koyuyordu. Gerçekler göstermektedirki TKP/ML(B) Merkez Komitesi birinci yoldu değil, revizyonizmin batağına giden ikinci yolu tutmaktadır." diyorsunuz. "Gerçekler" ve "önemli kanıtlar" dan söz ediyor, fakat MK'nın yozlaşma yolunda olduğuna bir tek örnek göstermiyorsunuz. Gösteremezsiniz de. Ama biz Partinin ve MK'nın ML'in yolunda ilerlediğine birçok kanıt gösterebiliriz. İşte bazıları: I. Bolşevik Konferansı kararları, SDB'in eleştirileri ile bu konferansta yapılan hataların açılmaya çalışılması ve açılması. MZ hakkındaki ortak açıklama. Stalin'e karşı getirilen eleştirilerle mücadele. Bolşevik II. Konferansı. Kardeşlerin eleştirileri ile birçok hatanın görülmesi ve aşılması. Oportünizm ve revizyonizme karşı yürütülen ideolojik mücadele. Ve kardeşlerin doğru olmayan belirli eleştirilerine karşı mücadelenin başlatılması.

Tüm bunlar ve daha başkaları hata ve eksikliklerine rağmen partinin ve MK'nın ML'in yolunda yürüdüğünü göstermektedir. Sizlerin ultimatolarınız, açık tartışmadan kaçılıyor demogojiniz, şartlı disiplin teziniz ve bunları selamlayan kardeşlerle tartışmalardan kaçmanız vb. olgular ise, sizin, Yönetim Kademesine mal ettiğiniz ikinci yolda- revizyonizmin batağına uzanan yolda- yürüdüğünüzü gösteriyor.

Devam edelim:

"Yanlış çizgiye karşı tutarlı bir mücadele yürütmeyişi"niz den söz ediyorsunuz. Sözüm ona özelleştire yapıyorsunuz.

Neden tutarlı bir mücadele yürütemediniz ? Partide sizlere herkeze olduğu gibi demokrasi tanınmamış mıydı? Gerektiği yer

de görüşlerinizi savunma hakkına sahip değildiniz? Yazılarınız yayınlanıyormuydu? Tüm bu hakları neden kullanmadınız? Demokrasi imkanlarından yararlanmayı neden red ettiniz?

Tüm bunlara tek bir yanıt verilebilir. Sizler küçük burjuva karakteriniz gereği zaten tutarsız ve kaypak olmak zorundaydınız. Dolayısıyla disiplin sızı sıktağı gibi tutarlı ideolojik mücadele de sizleri sıkıyordu. Ve sonuç olarak ipleri nizi koparmak size en uygun yoldu.

Siz dün "tutarlı bir mücadele yürütmeyişiniz"den söz ediyorsunuz. Bugün yürüttüğünüzü çok mu tutarlı bir mücadele sayıyorsunuz. Sizler küçük burjuva karakteriniz nedeni ile hiç tutarlı mücadele yürütmeye sahip olamayacağınız. Yanlış ağızdan bahsedebilirsiniz.

Ardından, "Bu gerçeğin bilincine varan her yoldaş...ilkeli bir tavır takın"ıp, "kavradığı ölçüde mücadele ettiği zaman MK'nın ve onun yandaşlarının en bayağı saldırılarına hedef olmuşlardır." diyorsunuz. Sormak lazım. nedir sizin 'ilkeli' tavrınız? Bin bir çarpıtma, demogoji ve tutarsızlıkla dolu ultimatolar ve devam yazılarınız mıdır?

Ve nedir sizi hedefleyen en bayağı saldırılar? Ultimatolar ve diğer yazılarınıza ve yaptığınız disiplinsizliklerinize yönelen eleştiriler midir? Galiba. Ve siz, tek bir eleştiriye bile tahammül edemeyen küçük burjuva baylırsınız. Siz onları en bayağı saldırılar olarak niteleyip, yeni kuleler inşa etmeye çalışıyorsunuz. Ama biz ideolojik saldırılar ile bu kulelerinizi de yerle bir edecek güçteyiz.

Aynı paragrafta "MK, batağına giden yolu terk edip ML ilkelere sarılarak hataları aşmak yerine, bu hataları sistemleştirmenin yolunu tutmuştur."diyorsunuz. Ama buna bariz bir örnek verme gereğini duymuyorsunuz.Nedir sizin sarıldığınız MK'nın sarılmadığı ML ilkeler? Sizin inşa ettiğiniz 'ilkesel' görüş ayrılıklarının derhal ve başında kamuoyuna açılması 'açık tartışma ilkesi' midir ML ilke. Yoksa demokrasi imkanlarının var olduğu şartlarda örgütsel tedbirlerinizi almanız 'ilkesi' midir ML ilke.

Yine aynı paragrafta, "MK, bir yandan yarım ağzıyla kabul etmek zorunda kaldığı doğru eleştirileri birer birer ters yüz ederken" demektesiniz. İnsan MK'nın yarım ağzıyla kabul ettiği sonra ters yüz ettiği eleştirilerden bir iki örnek verir. Böyle genel laflar etmenin revizyonistlere yarattığı herhalde unuttunuz daha. Biraz görüş alanına girmek gerekmez mi?

Ve devamla MK'nın "diğer taraftanda bu eleştiriler ışığında alınan ikinci konferans kararlarının hayata uygulanmasını talep eden yoldaşlara tasfiye ile cevap vermiştir." diye laflar ediyorsunuz.

Biz II. Konferans kararlarından herhangi birisinin hayata uygulanmadığını göremedik. Dolayısıyla uygulanmakta olan kararların uygulanması talebide saçma bir taleptir.

Ama nedense siz, en son getirdiğiniz bu deli saçmasından bahsediyorsunuz. K' teki I Mayıs belgelerini kamuoyuna yayınladıktan sonra, MK bunları yayınlamalıdır gibi iki yüzü bir 'taleple' ve açık tartışmadan kaçılıyor demogojisi ile ortaya fırladığınız, 'yoksa biz yayınlarız' diye şartlı disiplin ileri sürdüğünüzü unuttuysanız. Ama biz unuttuk. sonunda kalkıp MK bize "tasfiye ile cevap vermiştir" yaygarasını basıyorsunuz.

SBTP(B) Kısa ders'te STALİN şöyle der; "Parti, işçi sınıfının yalnız ileri, bilinçli müfrezesi değil, aynı zamanda, üyelerinin uyum zorunda oldukları bir disiplini olan, işçi sınıfının örgütlü bir müfrezesidir. Bu nedenle, parti üyelerinin parti örgütlerinden birine üye olmaları zorunludur." (sy. 63)

Ş. Parti disiplinine uymayanların partide yeri olmayacağı açıktır. Bir parti örgütünde çalışmayanların partili olmayacağı da açıktır. Ve sayın T'nin parti hücrelerini terk ettiği de açıktır. Dolayısıyla partiyi terk ettiği de açıktır. Sizlerin parti disiplinine uymadığınızda açıktır. Sonuç olarak kendi kendinizi tasfiye ettiğinizde gayet açıktır.

Sekizinci paragrafta bazı iddialarda bulunuyorsunuz. Ve yulucusu olduğunuz yolun geleneklerine disiplinli bir şekilde uyuyor, bir tek örnek dahi vermiyorsunuz. Devamla MK bizi "Bürokratik disiplinin birer uysal köleleri haline getirmeyi amaçlamaktadır." diyorsunuz.

Hayır hayır, MK sizlerin parti disiplinine uymanızı istedi sadece. Siz buna 'kölelik' diye karşı çıkıyorsunuz. Lenin'in liderinden sıradan üyesine dek bütün parti üyelerinin parti disiplinine aynı biçimde uymak zorunda tutulması isteğini, Menshevikler 'bu parti içinde köleliği uygulamaktır' diye yanıtlıyorlardı. Ve partinin bütün kararlarına uyması isteği ne 'bürokratik' diye karşı çıkıyorlardı. Tıpkı sizler gibi.

Oportünist- Revizyonist Cepeden

Ve bu halinizle ücret köleliğine karşı isyanın yönlendiricileri olarak kendinizi satmaya çalışıyorsunuz. Martov ve Ak selrod'lar ücret köleliğine karşı isyanı ne derece yönlendirirlerse, sizde en fazla o kadar yönlendirebilirsiniz. fazla değil. Bu anlamda da siz Spartakus ismine hiç yakışmıyorsunuz. Rol gereği geminin dümeninde duran aktörlere benziyorsunuz, Spartakus ismini kullanmakla.

Birde MK'nin "bürokratik disiplinine baş kaldırdığımızı ilan ediyorsunuz" diyorsunuz. Burda bir yanlışlık olacak. Zira, biz sizin parti disiplinine baş kaldırdığınızı çok iyi biliyoruz da.

Yazının bundan sonraki bölümünde yine iddialarınıza devam ediyor, genel laflarla karnınızı doyurmaya çalışıyor, "omuzlarımıza yüklenen görevler" diyorsunuz. Ama eksik söylüyorsunuz. Omuzlarınıza yüklenen görevler öyle sıradan görevler değildir. Dolayısıyla "omuzlarımıza yüklenen" tarihi "görevler" demeliydiniz. Martov'ları yıl sonra yeniden oynamak öyle sıradan bir görev olamaz.

TKP/ML(B) ÜYE VE SEMPATİZANLARINA ÇAĞRIYA CEVAP

oo

Arkadaşlar ilk görüş bölümünde, TKP/ML Bolşevik ayırımını özetliyorlar. Ama, MK hizibine karşı bugünkü Bolşeviklerin verdiği ideolojik mücadeleyi, hasır altı etme çabaları gözden kaçıyor.

Evet, TKP/ML içerisinde oportünist kanada karşı, önemli hata ve sapmalara rağmen ML temelde bir mücadele yürütülmüştür ML kanadın tasfiye edilmesinden sonra, TKP/ML (B)'de örgütlenen Bolşevikler; ideolojik mücadelenin belgelerini kamu oyna yayınlaması için, bu belgeleri örgütlü sempatizan, ileri sempatizan hatta bazı üyelerine dahi vermekten kaçınan, hizibinden talep edilmiştir.

Bu olgular Türkiye ML hareketi tarihinde, uluslararası ML'ler tarafından şeref'le anılacak olgulardır.

Bu olgular gözardı edilemez; bu olgular sizlerde ders alınması gereken olgulardır. Gene bu olgular, TKP/ML (B) içinde "verdiğiniz" tutarlı ideolojik mücadeleden(?) sonra sizleri utandıran, ezikliğe sürükleyen olgulardır.

Ve bu sonucudur ki sizler, "Bizim belgelerimiz yayınlanmalıdır, verdiğimiz ideolojik mücadelenin belgeleri gizlenmemelidir" diymiyorsunuz.

Sizlerin bu ezikliğiniz "işte bir şey yapamadık edemedik, kardeşlerin eleştirileri hatalara ortak olduğumuz yerlerde bizide hedefler" demenizle ortadan kalkmaz.

"MK HİZİBİNİN REVİZYONİST YÖNTEMİNE ŞİMDİDE TKP/ML (B) MERKEZ KOMİTESİ SARILMAKTADIR" BÖLÜMLE İLGİLİ.

"TKP/ML (B) bugün yine en krizli dönemlerinden birini yaşamaktadır.

Bununla TKP/ML'deki Bolşeviklerin tasfiye edilmesi ile sonuçlanan durumla benzetme yapıyorlar.

Her iki durumda birbiriyle karşılaştırılmayacak kadar zıttır. Neydi TKP/ML dönemindeki durum. P'ye hakim olan ve yönlendirici çizgi? P'yi bataklığa yönlendiren çizgi idi.

Bugün P'mize hakim olan çizgi ise, P'yi her türden kronik hastalıklardan koruyabilecek ve emin adımlarla ilerlediğini oportünizme, revizyonizme post bırakmayacağını ispatlamış bir çizgidir.

Bugün özellikle kardeşlerle ve kendi kendini tasfiye eden sizlerle ortaya çıkan durum tabii kimsenin istediği bir şey değildir. Ama bu durumu ortaya çıkaran TKP/ML (B) MK'sı değildir.

Bu duruma rağmen bahsettiğiniz "kriz" TKP/ML (B)'de değil sizlerin kafalarınızdadır. TKP/ML (B) için durum, içinden bazı pisliklerin aranmasıdır.

"MK hizibi ile örgütsel ayrılığı gerçekleştirmek (onları tasfiyesi sonucunda olsa) pek o kadar kolay olmamıştır.

Siz yazının son kısmında Spartakus'un önüne koyduğu görevleri sıralıyorsunuz. Yolunuz açık, kalıcınız keskin olsun.

Ama bir şeyi çok merak ediyoruz. Tüm bu yazdıklarınızın doğruluğuna siz kendiniz gerçekten inanıyor musunuz?.

26/1/1983

HF.ŞK.

(*)

İki yıllık ideolojik mücadeleden söz ettik. Bir kaçta örnek vermede yarar var. TKP/ML içinde ML kanat hata ve zaafına rağmen Menşevik kanada karşı, tüm devrimci kamu oyunun bildiği DKH'ne ilişkin şu konularda ve daha sayamadıklarımız konularda ideolojik mücadele yürütmüştür.

57/60 Deklarasyonları ve bildirileri için Menşevikler özü itibarı ile ML'dir derlerken, ML'ler buna karşı bu tezlerin revizyonist olduğunu savunuyorlardı. Klasikler sorusunda Menşevikler Marx, Engels, Lenin, Stalin ve M. Zetung'u klasik kabul ederlerken, ML'ler MELES'in klasik, M. Zetung'un ML olduğunu savunuyor ve ML'un ilkelire ilişkin hatalarını ortaya koyuyor, onun bu hatalarını özeleştirisi ile aşmadığını savunuyorlardı. AEP ve ASHC'nin niteliği hakkında Menşevikler AEP'nin yozlaşmış olduğunu ve AEHC'nin sosyalist olmadığını söylerken, ML'ler AEP'nin çizgisinin revizyonist olduğunu partinin ML olduğunu, ASHC'nin sosyalist olduğunu fakat savunulmasında dikkatli olunması gerektiğini söylüyorlardı. Mücadele biçimleri konusunda, Menşevikler mücadele biçimleri ni ilkeleştirmelerine karşı ML'ler mücadele biçimlerinin taktik olduğunun mücadelesini veriyorlardı.

Çok kısaca hatırlatılması açısından dört örnek belirttik.

Ancak oportünizm'le ideolojik olarak hesaplaşmak gündeme gelince, ML ile oportünizm arasında yeniden bir ölüm kalım savaşı başlamıştır.

Bu mücadelede kardeş örgütlerimizin (AMLP, WBKveGDS)ML temelinde, oportünist sapmalara karşı yönelen ilkesel eleştirileri tayin edici bir rol oynamıştır. "

denerek, kardeşlerin getirdiği eleştiriler sıralanmakta (x) bunu takibinde,

"İkinci konferans belgelerini inceleyen her yoldaş, ikinci konferansa oportünist çizginin hakim olmasının kardeş teşkilatlarımızın sistemli eleştirileri sonucu engellendiğini görecektir. (Altı orijinalde çizili)

Burada birden fazla sorun vardır. Biz sondan başlayalım. Eger 2'ci K'da kardeş teşkilatlarca sistemli eleştirileri olmasaymış, oportünist çizgi hakim olacaktı.

Ezimiz bildiğimiz, şimdiye kadar ne kardeşlerden nede sizlerden TKP/ML (B)'nin oportünist bir çizgiye sahip olduğunu, bu çizgilerinde bir konferans'a hakim kalabileceklerini (hele hele 2'ci K sırasında) duymamıştık.

Söyledikleriniz ve kardeşleriniz söyledikleri (oda son dönemlerde)

"TKP/ML (B) MK'sı kötü yolda ilerliyor....., kardeşlik ilişkileri TKP/ML (B) MK'sının tutumu sayesinde tehlikeli" - dediğinizi biliyorduk. Bu yöntemler, çeşitli ayrılmalardan sonra, inkarcıların ve yarasa olanların yöntemleridir.

İkinci sorun; Kardeşleri özellikle GDS'yi tabulaştırarak anlattığınızdır. Öyle ya, kardeşler eleştiri getirdi, kabul edilmedi, bu oportünist yöntemdir(1). Kardeşlerin hangi eleştirilerine bilimsel bir tahlille yaklaştınız, kardeşlerin hangi hatasına "buda hatadır" dediniz. (En bariz örneği WBK'yi 1 mayıs merkezi yürüyüşe daveti) yok, o zaman tabunuz yıkılır değilmi.

Üçüncü sorun;

MK hizibi ile örgütsel ayrılığı değinirken, "bu o kadar zor bir iş olmamış" mı. Bunların örgütsel ayrıllıktan anladıkları ne? Galiba, kendileri hiç ideolojik mücadele yürütmeden ayrıllıklarının acısı olacak böyle konuşmaları.

TKP/ML içindeki ML'lerinde ideolojik yönde iki çizgi temelinde yürüttükleri mücadele ne oldu? Neden bunu unutuyorsunuz. "Önce eğitsel ayrılığı gidildi daha sonra ideolojik mücadele ye başlanacaktı, buradada kardeş örgütlerin, ML temelindeki eleştirileri tayin edici rol oynamıştır" demenin nedeni ne?

Cevabı açık; Oportünizm'in belli başlı yöntemlerinden biri inkarcılık.

(x) Bu eleştirilere karşı T/B MK'nın tutumu herkesin elinde yazılı çizili vardır.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

'Bu adamlar (T/S MK)zaten geçmişte boktandı. ML'ler ise (Kardeşler) her zaman çivi gibiydi, dimdik oportünizmin karşısında idi; anlayış bu.

"Önce teşkilatın çoğunluğu tarafından kabul edilen GDS' in doğru önerisi sağdan gelen eleştiriler sonucu, MK tarafından binbir bahanelerle geri çevirmiştir."

Burada sergilediğiniz anlayış, siyasi iflahınızın belgesidir. GDS'in önerisi teşkilatın çoğunluğu tarafından kabul edilmiş. MK bunu binbir bahanelerle (sağdan gelen eleştirilerin sonucu) geri çevirmiştir. anlayışa bakın. Ya ne olmalıydı GDS' in "doğru" önerisi tartışmasız kabulü edilmeliydi . Peki nerede kaldı fikirlerin çarpışması ? . Şu çok 'açık tartışma' yanlılarının haline bakın!

MK'nın 22/4/82 tarihli "utanç belgesi" olarak değerlendirdiğiniz belge, Partinin ve örgütlü sempatizanlarının ezici bir çoğunluğu tarafından, "utanç belgesi" olmadığı, haklı ve doğru yönleri eleştiren bir belge olarak kabul edilmiştir.

"MK I Mayıs eleştirisinde can kurtaran simidi gibi sarılı -yor" diyorlar. Birincisi MK'nin eleştirilere cevabına I Mayıs tartışması ile başlaması, MK'nin istemi değil, nerede ise bir "utanç belgesi" haline gelen GDS'in 12/6 tarihli "geri çekme çağrısı"dır. Hiç bir çaba bu gerçeği ortadan kaldıramaz. İkincisi, dünyanın hiç bir yerinde kimse hatalı olduğu bir nesneye can kurtaran simidi gibi sarılamaz, böyle bir tabirde arkadaşların ruh halini sergilemektedir.

"AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE İLKESİNİN SABOTASI, MK- HİZİBİ İLE MK ARASINDAKİ KÜÇÜK FARK" başlıklı bölüme cevap.

İlk paragrafta yaratılmaya çalışılan ima boşunadır. MK, tüm eleştirilere tavır takınacağına ortaya koymuş, bu konuda (Kardeşlerle polemikle ilgili) yapacak fazla bir iş kalmamıştır. Yani yapacağının önemli bir bölümünü yerine getirmiştir.

Kamu oyunda tavır takınma meselesinde ise, bu konuda MK tavrını koymuş, belirli adamlar atmıştır. Bu konuda, MK'nın tavrına cevap bermekten kaçan, kamu oyunda tavır takınmayı Türkçe belgeler çıkarmayı (?)anlayan GDS ve sizlersiniz.

Hemen alttaki paragrafta, bu insanların kendisi dışındaki-lerine yaklaşımlarındaki düşünceleri açık ortaya koyuyor. MK, vaz veremeyen hocadır, MK'nın peşinde gidenlerinde cuma namazın da hocanın arkasında dizili, yatarsa yatan kalkarsa kalkan cemaat'tir.

Bu madalyon (!) GDS'in eleştirilerini gökten inen vahiyizan nedenlere daha çok yaklaşıyor.

Yeni yetme yazarlar, bir tanesi Lenin'den, bir tanesinde BP 3/4'ün ekinde çıkan 17/8 tarihli GDS'in bektubundan olmak üzere iki alıntı alıyorlar. Akılları sıra bu iki alıntı arasında bağ kurarak, kardeşleri bu aradada kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar.

Her iki anlayışında ne gibi "benzerlik" gösterdiğine bakalım; Lenin'in, alıntıda ne demek istediğini aklı başında olan biri rahatlıkla anlar.

Lenin orada " (Görüş ayrılıklarının belgeleri. çn) birinin incelendiği gibi diğeri de incelenmeli" demektedir. Yani belgeler tek taraflı değil, iki taraflı olarak incelenmelidir.(X)

Peki, BP 3/4'e ekte GDS'ten alıntıyla, Lenin'den alıntısı arasında ne gibi bir bağlantı kuruyorsunuz, anlaşılacak gibi değil. Siz sahiden okuduğunu anlamıyacak kadar mı budalalaştınız.

Daha sonraki paragraflarda; denize düşen yılanı sarılaması misali, acemi yazarlar çok sevdikleri ve son günlerde sık sık tekrarladıkları bir benzetmeyi rayına oturtmaya çalışıyorlar. MK-hizibi ile TKP/ML (B) MK'sını ayırtma.

Bir MK'ki; (MK-hizibi) P içi görüş ayrılıklarını kendi üyelerinin bir kısmından bile gizler. Bir MK'ki, ortaya çıkış tarihinde açık ideolojik mücadele prensibinden hiç nasibini almamıştır. Bu konuda, ne teorisinde nede pratiğinde tek bir adımı dahi görmemiştir. Ve MK hizibinin 2 yıllık geçmişini şunu açık göstermektedirki, kamu oyunda, açık ideolojik mücadele (X):Burada değinmekte yarar var; GDS'in eleştirileri geldikten sonra, MK'nın ve P'nin cevabı daha sonuçlanmadan, "Belgeler yayınlanmalıdır"diyerek feryatlar ederek, tek taraflı olarak belgelerin yayınlanmasını talep eden sizler ve kardeşlerin hali nedir acaba; Lenin'in deyişiyle, "Elimizin tersiyi le itmeyiz gereken iflah olmaz budalalardır.

dele prensibi, oportünist TKP/ML'de yaşanmasına imkan yoktur. Bir başka MK düşünün (T/B MK'si); ML açık ideolojik mücadeleden ne anladığına o yönde adamlar atmış. Bunu yanlış bu lanlardan ise, (sizlerden ve kardeşlerden) ML temelde neden yanlış bulduklarını açıklamalarını istemiş. (Karşı tarafta, TISS).

İşte bizim dar kafalılar, her iki MK arasında ki bu "küçük" farkı görmemektedirler.

Aynı bölümde; RI-HS K'lerinin, şartlı taleplerine, MK'nın ve bizim cevabımız vardır. Bu konuda kardeşlerden ve kendi kendini tasfiyecilerden cevap bekleyen biziz. Aynı konularda burada tekrar tavır takınmaya (Ayrıca zaman açısından) ge rekli görmüyoruz.

Cevap veremeyi gerekli görmediğimiz, bir yerde ancak ayak takımlarının öne süreceği, "PROLETER ENTERNASYONALİZMİ GÜREVI KPI'LERİ EZEN BİR YÜKÜMDÜR." başlıklı, bolşeviklerin, adeta kardeş teşkilatların bir çeviri bürosu olarak çalışmadığı için, eleştirildiği bölümdür.

Yine burayı takip eden, "İDEOLOJİK TARTIŞMAYI SABOTA TOPLANTILARINA KARDEŞ ÖRGÜTLERİ 'DAVET ETME' İKİ YUZLULUĞU"adlı bölümde, toplantılarla ilgili her iki tarafında genişçe tavırlarını inceleyen BP özel sayılar çıkmıştır. Burada ekleyecek bir şeyimiz yoktur.

"TASFIYECİLİĞİN TİPİK ÖRNEĞİ VE AÇIK TARTIŞMA SAHTEKARLIĞI" adlı bölümle ilgili.

RI-HS sempatizan komitelerinin ultümatolarıyla ortaya çıkan bu insanları, diğer bölgelerde benzer tavırlarla başkaları izledi. Neydi bu insanların çıkış temelleri.

-Merkeziyetçiliği, "Bürokratizm" olarak tanıtmak.

-Merkezi kararlar dururken, kendi kafalarına buyruk, işlere kalkışma.

(Belirli belgelerin dağıtılması, kendi inisiyatifleriyle toplantılar düzenlenmesi, merkezi olarak alınan kararların uygulanması, kendi aldıkları kararları hayata geçirme, "bu gündem maddesi kabul edilirse kalırım, kabul edilmezse giderim" gibi çocuklar vs)

-Ayrı görüş savunmayı, ayrı merkezde çalışmak olarak kavramak.

Tamda bu anlayışlarınız ve tavırlarınızdan ötürü, sizin için şu ilke geçerliydi.

"..Ama dünyada hiç bir partinin hiç bir merkezi kurumu-onun yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetmek yeteneğine sahip olduğunu tanımlayabilirdi. Merkezi organların yönetimini kabul etmemek, partide kalmayı reddetmekle aynı şeydir. (Abç) (Lenin bir adım ileri iki adım geri s. 195)

Lenin sizin gibi Martov'la Aksdrodün çocuklarına, "bunlar partiden atılmalı" demiyor, "partide kalmayı reddetmektedir" diyor. Biz Lenin'den aldığımız örneklerle, kendi kendinizi tasfiye ettiniz, dedik ve her zaman diyeceğiz. Bu anlamda sizlerin T/B MK'ya tasfiyecidenizin Leninizm'le bir alakası yoktur.

"MARKSİST- LENİNİST İLKELERE SİMSİKİ SARILALIM!
MK'NİN,TKP/ML (B) İ YOZLAŞTIRMASINA KARŞI MÜCADELE EDE-
LİM!"

Yeni yetme yazarların "çağrı"yazıları, bu başlıklı bölümde son buluyor. Eh, arkadaşlar artak ayrı bir grup olarak örgütlenmiş durumdadırlar. Kendi bildikleri yolda yürümeye özgürdürler.

Yalnız şunuda bilsinler ML'i çarpıttıkları her yerde karşılarındayız. Biz' de bu yolda yürümekte özgürüz.

Ayrıca bu bölümle ilgili olarak; görev tespitlerini bir yana bırakırsak (ki bu kendi bilecekleri bir iş, kendi kendilerine istedikleri görevi tespit edebilirler) iki cıcaflı lafa değinelim.

"Yoldaşlar, şimdiye kadar tartışma götürmez olarak önder kavradığımız MK'nın, bu kadar berbat bir şekilde oportünist batağa akıl almaz bir hızla ilerlemesi bizleri hiç bir şekilde karamsarlığa itmemelidir. Çünkü biz tarihte yerleri "doldurulma" denilenlerin proletaryanın saflarında çıkan, nice mücadeleci önderlerle yerlerinin doldurulduğunu biliyoruz."

Yanlış yorumlamıyorsak, burada yerleri "doldurulamaz" denilen Plehanov'ların yerine MK'ya, ehi Plehanov'ların yerini dolduran Lenin'in yerinde kendilerini koyuyorlar.

Plehanov'ların yerini kim alır şimdiden bilmiyoruz, ama, bildiğimiz parti içi mücadelede aristokrat anarşizmi savunmakla Lenin'in yeri hiç doldurulmaz.

YOLUNUZ AÇIK OLSUN!

LENİN'İN YOLUNU SEÇEN BOŞEVİKLER- MARTOV'LA AKSELROD'UN YOLU NU SEÇEN MENŞEVİK YANLILARINI YENECEKTİR.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN TAVRI

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak; bu sempatizan komite - nin tavrını ideolojik ve siyasi mücadeleyi sadece yöneticiler ganların işi olarak görmeyen; bu mücadeleyi kendi mücadelesi olarak da kavrayan doğru bir tavrın olumlu örneği olarak değerlendirdiriyoruz.

Bu sempatizan komitenin yazılarını yayınlamamız açıktır ki orada söylenen her şey ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmiyor. Yazılarda belli eksiklikler ve hatalar da görüyoruz. Aşağıda yayınladığımız yazılarda gördüğümüz hata ve eksiklikler konusunda düşüncelerimiz kısaca şöyledir:

"SPARTAKUS YAZI KURULUNA BİRKAÇ SÖZ" BAŞLIKLİ YAZIDA OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Sempatizan komite yazısında çok doğru bir şekilde "muhalefet" in örgütsel kopmayı, ideolojik kopmadan bütünüyle ayıran oportünist tavrına dikkat çekiyor. Sempatizan komite haklı olarak TKP/ML - TKP/ML(B) bölünmesinde örgütsel ayrılığın, ideolojik ayrılıkların sonucunu olduğunu, ve bu örgütsel ayrılık öncesinde hataları ve sevapları ile iki yıllık bir ideolojik mücadele olduğunu; bu mücadelenin son bir yıl içinde iki çizginin mücadelesine dönüştüğünü ortaya koyuyor. Ve bu noktada "muhalefet" in kendini beğenmiş inkarcılığını sergiliyor.

Ancak sempatizan komite bu doğruları ortaya koyduğu yerde, sorunun bir diğer önemli yanını atlıyor. O da şudur: Her örgütsel ayrılık açıktır ki belli ideolojik ayrılıkların sonucu olarak ortaya çıkar. Ve örgütsel ayrılık öncesinde, eğer bu ayrılık Marksist-Leninistler tarafından gerçekleştirilseyse, bir ideolojik hesaplaşma vardır. Bu anlamda Marksist-Leninistlerin örgütsel kopuşu, aynı zamanda bir ideolojik-siyasi kopuştur da. Ama örgütsel ayrılık, örgütsel kopuş ideolojik kopuş işinin bittiği nokta değildir. Bir örgütten kopan Marksist-Leninistler, içinden çıktıkları örgütten ideolojik etkilerini daha bir süre üzerlerinde taşırlar ve derinlemesine bir ideolojik kopuş, örgütsel kopuştan sonra da görev olarak Marksist-Leninistlerin önünde durur. Sorunun bu yanının sempatizan komitenin yazısında konmamış olması bir hatadır. Bu hata sonuçları açısından hala bizim önümüzde duran derinlemesine ideolojik kopuş —ki bu ancak kolektif bir şekilde gerçekleştirileceğimiz derinlemesine bir eleştiri ile mümkün olacaktır— görevini küçümsemeye yolaçabilir; bu yüzden tehlikelidir.

* * *

Yazıda eksik bir başka şey, kendilerine "muhalefet" adını ve renklerin neden ayrı bir yayın organı çıkardıklarını güya değerlendirdikleri yerin teşhir edilmemesidir.

"Spartakus"ta ayrı yayın organı ile ortaya çıkmanın gereksesi olarak şunlar getiriliyor:

"Merkez Komitesi bugünkü geline aşamada görevini, partinin önünde duran sorunları çözmek olarak değil, tam tersine bu sorunların çözümünü engellemek olarak kavramaktadır."

Bu ispatlanmamış, ispatlanma ihtiyacı duyulmayan iddia Spartakus'un çıkış gerekçesinin temeli! Yani Spartakus'un çıkış gerekçesinin temeli, Marksist-Leninist literatürde 'iftira' adı verilen ispatlanmamış ve ispatlanamayacak iddia üzerine kuruludur. Böyle 'ciddi' bir iddiası olanlar, eğer Marksist-Leninist iseler, bu iddialarını verilerle ispatlayarak parti çoğunluğunu kazanmak, böyle bir engeli (MK) ortadan kaldırmak için mücadele verirler! Ama bizim 'yigitler' öyle yapmayı!

Ardından şunlar söyleniyor:

"Bu durum karşısında Merkez Komitesinin eleştirilerin üzerine yatmasına, kendi kafasına göre tahrif ederek manevra yapmasına meydan vermeden omuzlarımıza yüklenen görevlerin

çözümü için bir YAYIN ORGANINA ACILEN ihtiyacımız vardır. Spartakus bu ihtiyacı gidermeyi amaçlamaktadır."

Burada "muhalefet" ne olduğunu bir kez daha belgeliyor. Aynı yayın organı için iftira temelinde ("Merkez Komitesi görevini sorunların çözümünü engellemek olarak kavıyor") yüklenen iki gerekçeden birincisi "Merkez Komitesinin eleştirilerin üzerine yatmasını engellemek"! Gerçekten dehşetengiz bir gerekçe. Ama sorulması gereken bir şey var: Şimdiye dek Merkez Komitesi "muhalefet" in getirdiği hangi eleştirinin üzeri ne yattı? Yattı da siz şimdi görüşlerinizi yaymak için ayrı bir yayın organı çıkarma ihtiyacı duydunuz? Bizim, bize gelen "muhalefet" yazıları hakkında yaptığımız döküm açık bir dil konuşmaktadır. O döküm açıkça göstermektedir ki, "muhalefet" in elle tutulur bir ideolojik mücadelesi yoktur. Ve yayınlanmasını talep ettiği hiçbir yazısı engellenmemiş, ilk fırsatta yayınlanmıştır! Bizim "muhalefet" in yazılarından, onların yayınlanmasından "korkumuz" yoktur. Bu yazılar Marksizm-Leninizm adına yüzkarasıdır.

İkinci gerekçe daha da ilginç: "Muhalefet" Merkez Komitesinin gelişmeleri kendi kafasına göre tahrif ederek manevra yapmasına meydan vermemek" için de yayın organına ihtiyaç duymuyorsunuz. Peki, Merkez Komitesinin "manevralarını" Partinin yayın organlarında teşhir etmenin önünde bir engel var mı? Neden "gelişmelerin tahrif edilerek manevra yapılmasını" Partinin yayın organlarında teşhir etmiyorsunuz? Yayın organları ortadadır. Onlarda yalnızca Merkez Komitesinin görüşleri yer almamaktadır. Gelen eleştiriler de yer almaktadır. Karşılıklı belgeler yer almaktadır. Yayınlarımızın kapsam olarak üçte biri, bizim çizgimizi; görüşlerimizi eleştiren yazılardan oluşmaktadır. Ama bizim yaptığımız bir şey vardır: gelen eleştirileri yorumsuz ve tarafsız yayınlamıyoruz. Gelen eleştiriyi olduğu gibi basıyor, ve Merkez Komitesinin; eğer tartışıldı ise Parti çoğunluğunun, Partinin görüşünü de yayınlıyoruz. İşte "muhalefet" in yalnızca pehlivanlarını rahatsız eden tam da budur. Belgelerin karşılıklı basılması, meydana boş olduklarında naralar atan bu yalnızca pehlivanları çok korkutuyor. Onun için onların kendi görüşlerini, tek tıfırlı ve kendi bildiklerince yayınlatabilecekleri kendi yayın organlarına ihtiyaçları vardır. Sorun budur!

"Spartakus"un gelecek sayıdan itibaren işe ikinci konferans belgelerinin yayınlanması ve ikinci konferans belgelerinin tartışılması ile başlanacağını" ilanına gelince: bu ancak gelişmeleri bilmeyen, iki yanlış belgeyi incelemeyen kişilere kandırabilecek bir zavallılık ilanlarıdır. Çünkü bizim bu belgeleri yayınlamayız, ve nasıl yayınlamayı düşündüğümüzü belgeleri inceleyen herkes görecektir.

"Spartakus yazı kuruluna birkaç söz"de bunların teşhir edilmemesi eksikliklerdir.

"TKP/ML(B) ÜYE VE SEMPATİZANLARINA ÇAĞRIYA CEVAP"TA OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Sempatizan komite 'cevap'ta birinci bölümde "muhalefet" in TKP/ML - TKP/ML(B) ayrılığı konusunda tavrını esasta doğru olarak teşhir ediyor, o günkü bölünme ile bugünkü bölünme arasındaki "muhalefet" benzetme zorlamalarını geri çeviriyor.

Bu yapılrken eksik olan iki şey var. Onu da biz tamamlayalım. Spartakus'da daha önceki bölümde sorumluluk konusunda "muhalefet" şunları söylüyor:

"Bundan iki yıl önceki P/BP bölünmesinde tasfiyeci Merkez Komitesi hizibinin hile ve entrikaları sonucu ayrılığın gerek nedenlerini kavrayamadığımızdan ötürü bir oldu bitti ile karşı karşıya kaldık. Bu kadar hazırlıksız yakalanmamız da hiç şüphesiz ML kanadı teşkil eden yoldaşların da önemli hataları olmuştur."

Oportünist- Revizyonist Cepheden

İşte "muhalefet" in geçmişe yaklaşımı! Geçmişteki 'hazırlık sız' yakalanmada temel etmen, "MK hizibinin hile ve entrikaları sonucu ayrılığın gerçek nedenlerini vaktinde kavramamak" olarak konuyor. "ML kanadın da önemli hataları" olmuş ama, bunların ne olduğunu Spartakus'dan öğrenemiyoruz! Sorunu böy le koymak, geçmişteki bölünmede de kendi hatalarının üzerini örtmekten; hataları 'hile ve entrika' sonucu olarak ortaya çı kan 'affedilir' hatalar olarak göstermekten başka işe yara maz. "Özeleştiriden" çok söz eden, Merkez Komitesini hatala rı aşmamakta direnmekle suçlayan "muhalefet"imizin hatalar ko nusundaki bu tavrı ibret vericidir, ve onların ciddiyetinin gerçek bir ölçütüdür.

Kaldı ki, geçmişteki bölünmede bugün "muhalefet" in başını çeken iki kişinin oynadıkları olumsuz rol hakkında ayrıca he sap vermeleri gerekir. Bunlardan biri (T), Parti ikinci konfe ransında öncesinde yurtdışında yapılan ikinci hazırlık konfe ransında getirilen 'şartlı disiplin' önerisini —Konferansın büyük çoğunluğu ile birlikte— reddetme "şerefine" sahiptir. Yani sorunu o günkü dönemde daha berrak şekilde koyan bir yol daşın doğru önerisine karşı mücadele edenlerden biridir. Ha zırlıksız yakalanma' da böylelerinin sorumluluğu herhalde II. Konferans öncesinde 'şartlı disiplin' tavrını takınanlar ile bir ve aynı değildir. Bir diğer 'lider' ise (S), yurtdışında Partizan saflarından en geç bizim tarafımıza geçme "şerefine" sahiptir. Şimdi bu 'yığıt'lerin geçmiş hakkında "Merkez Komitesi hizibinin hile ve entrikaları sonucu ayrılığın ger çek nedenlerini vaktinde kavrayamadığımızdan ötürü oldu bit ti ile karşı karşıya kaldık" demeleri, Marksist-Leninist öz eleştirinin arzına geçmektedir.

İkinci mesele de şudur:

"Muhalefet" anıştırma yöntemi ile, bizim şimdi yayınladığı mız ve yayınlayacağımız belgelerin "aktüelliğini yitirmiş", "tarihi belge olmaktan öteye gitmeyen" şeyler olacağını an latmaya çalışıyor. Bu da aptalca bir benzetmedir. Gerçekten de bugün artık TKP/ML ikinci konferansının söz tutanağının ya yınlanması belli bir anlamda 'tarihi bir belge'nin yayınlan ması anlamını taşıyacaktır. Ama sadece belli bir anlamda; bö lünmenin gerçek haline gelmiş olduğu anlamında. Ama bu belge nin yayınlanması, MK hizibinin bugün hala var olan gücünün yi kılmasında önemli bir rol oynayabilir. Özellikle Türkiye'de ki, ve içerdeki yoldaşlar açısından, gelişmeleri tam olarak bilmeyen yoldaşlar açısından bu belgelerin yayınlanması hala 'aktüel' bir sorundur. Bu belgelerin yayınlanması aynı zaman da bizim geçmişimizi doğru değerlendirmemiz, özeleştirimiz a cısından da önemli ve aktüeldir. Bu sorunu "muhalefet" hiç görmüyor. İkinci olarak, bundan da önemlisi, biz ikinci konfe ransın söz tutanaklarını yayınlanabilecek ilk fırsatta Par ti içinde ve örgütlü çevre içinde yayınladık; ve diğer bir di zi belgeyi de kamuoyuna yayınladık, yayınlıyoruz. Bu belge ler henüz mücadele içinde 'aktüelliğini' yitirmemiş; üzerin de mücadelenin ateşli olarak sürdüğü belgelerdir. Şimdi san ki bu belgelerin yayınlanmasının 'tarihi belge yayınlamak' an lamına geleceği yollu bir tavır takınmak, bu gibi imalarda bu lunmak siyasi kakavanlıktır. Kaldı ki, eğer bu belgelerin ya yınlanması 'tarihi belge' yayınlanmaktan öteye bir anlam taşı mıyorsa, Spartakus acaba neden bu belgeleri yayınlamayı gö rüv olarak gördüğünü de açıklayamaz. Öyle ya, eğer bunların 'tarihi bir belge olmaktan öteye giden' bir anlamı yoksa, çok değerli(!!!) Spartakus sayfalarını buna ayırmaya yazıktır!!!

Bunlar bizim görebildiğimiz kadarı ile giriş bölümünde cevap ta eksik olan noktalar.

* * *

Cevabın ikinci bölümünde de bir dizi eksiklik var. Bunlar ko nusunda da görüşlerimiz şöyle:

Önce bizim, kardeşlerin görüşlerini ve Konferans kararları nı savunduğunu iddia eden "muhalefet"imizin, bunları nasıl sa vunduğunu gösterir açık örnekler var bu bölümde. Bunun teş hir edilmemiş olması bir eksiklik.

"Muhalefet" önce kendisi II. Konferansta getirilen 'eleştiri leri' kendi kafasına göre şöyle sıralıyor:

"1. İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerini hedefleyen saldırılara karşı yönelen eleştirisi"

Bu konuda yine aynı yazıda iki paragraf altta aktarılan or jinal ve bizzat kardeş örgüt temsilcileri tarafından kale me alınan "karar" da ise söylenen şunlar:

"İbrahim Kaypakkaya'ya aceleci eleştirilerden sakınma yö nünde uyarı"

Evet, alınan kararda "İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşle rini hedefleyen saldırılar"dan söz yok, ama "muhalefet" yap tığı özetle(!) (ki özet orijinal karardan uzun bu noktada!!!) bizi İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerine saldırtıveri yor. Bu önce alınan kararın çarpıtılmasıdır; ikincisi, ucuz demagoji, İbrahim Kaypakkaya'nın saygınlığını sömürme deneme sidir.

İkinci "eleştirisi" konusunda "muhalefet" in "kısa tezi" şö yle:

"Milli meselede Büyük Türk şövenisti sapmaya karşı yöne len eleştirisi"

Aynı yazıda alıntı yapılan orijinal kararda ise bu konuda söylenenler şunlar:

"Milli meselede ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığı nın Büyük Türk şövenizmine ve ancak ondan sonra Kürt milli yetçiliğine yönlendirilmesi"

Alınan kararda bizim "Büyük Türk şövenisti sapma" mızdan söz edilmiyor. Yalnızca ideolojik ve teorik mücadelenin ağırlığı nın neye verilmesi gerektiği sorunu tartışılıyor. "Muhalefet" bu noktada da kardeşlerin konferansta getirdiği "eleştiriyi" ilerletiyor! Ve bunu Konferansı özetleme adına yaparak, ger çekleri adice çarpıtıyor.

Üçüncü eleştirisi "muhalefet" in tezine göre şöyle imiş:

"Demokratik merkeziyetçiliği rafa kaldıran sistemleşmiş bü rokratik plana karşı yönelen eleştirisi"

Bu konuda orijinal kararda söylenenler şunlar:

"Bürokratizme ve liberalizme karşı uyanıklık yönünde uyarı"

Kardeşlerin temsilcileri bütün Konferansta bu konuda açık bir tavır takınmaktan titizlikle kaçtılar. Sonradan yazdıkla rı yazıda da sistemleşmiş bürokratik plan şeklinde bir teşpi f yapmadılar ve burada sözkonusu olanın "nihai birşey, sonuç lanmış birşey olmadığını" belirttiler. Şimdi "muhalefet"imiz bu konuda da yaptığı özetinde 'sistemleşmiş' sözcüğünü ekleyerek "eleştirisi" yi ilerletiyor!!!

İşte "muhalefet" budur! Göz göre göre gerçekleri utanmadan çarpıtma!

Bir başka eksiklik, "muhalefet" in Partinin kararlarını Mer kez Komitesinin kararları imiş gibi göstermeye çalışan num aralarının yeterince teşhir edilememesidir.

Gerek tartışmaya 1 Mayıs'tan yola çıkarak başlanması; ge rek 1 Mayıs'ta üç yürüyüş yapılması kararı yalnızca Merkez Ko mitesinin değil, Partinin kararıdır. Bu kararlar Partiyeye su nulmuş, Partinin büyük çoğunluğu tarafından desteklenmiştir. Bunun teşhiri şimdi köşeye sıkışan "muhalefet" in "biz Parti disiplinini tanıyoruz, MK disiplinini tanımayız" numarası nın boşa çıkartılması için önemlidir.

Bir başka sorun, eleştirilene tahammülsüzlük, 'hazımsızlık' vs. konusunda söylenen laflardır. Bu laflar "muhalefet" in so runlara ne kadar 'siyasi' yaklaştıklarının bir belgesidir. Onlar çalışmaların sertleşmesinin nedenini ideolojik ayrılık ların derinliğinde arayacaklarına; Merkez Komitesinin eleştiri hazımsızlığında, vb. olaylarda arıyorlar. Bu bir komünis tin değil, bir burjuva psikologunun yaklaşımıdır. (İlginc o lan, daha 1 Mayıs tartışmalarının başında bu saçmalığın AMLP nin bir temsilcisi tarafından savunulmuş olduğu gerçektir. Biz bu sorunun üzerine gittiğimizde, AMLP bu konuda hiç bir şey söylemeyen "ilkeli" bir tavır(!) takınmayı tercih etmiş tir. Şimdi "sahibinin sesi" "muhalefet" aynı şeyleri plak gi bi yinelemekten başka birşey yapmıyor.)

Sempatizan komiteden yoldaşların bu bölümde söylediklerinde, eksiklikler yanında bazı hatalar da var.

Mesela yapılan "bugün Partimize hakim olan çizgi ise, P'yi her türden kronik hastalıklardan koruyabilecek ve emin adımla rla ilerlediğini, oportünizm-revizyonizme post bırakmaya çağını ispatlamış bir çizgidir" tespiti; bu çizgi içinde ö nemli hata ve sapmalar olduğu gerçeğini; bunlara karşı müca dele ettiğimiz, mücadele ederek aştığımız gerçeğini; bu çiz giyi hata ve sapmalardan temizleme için büyük görevler ile karşı karşıya olduğumuz gerçeğini içermeyi için, bu şekli ile tek yanlı bir tespittir; diğer yan konmazsa, önümüzdeki görevlerin küçümsenmesi sonucunu doğurabilir.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Aynı şekilde "kriz" "TKP/ML(B)"de değil, sizlerin kafaları nızdadır" tespiti de bu şekli ile tekyanlı, gerçeği olduğu bi ortaya koymayan bir tespittir. Çünkü bugün Partimizin bir bölümünün —bu bölüm küçük de olsa— bölünme durumu sözkonusudur. Bölünme olmasa idi bile; tartışma noktaları kendi içi mizde de derin ideolojik ayrılıklar olduğunu göstermiştir. Ayrıca kardeş örgütlerle nerdeyse kopma noktasına gelinmiştir. Böyle bir durumda 'kriz'den söz etmek; durumu abartmamak, dra matize etmemek şartı ile doğrudur.

* * *

Üçüncü madde ile ilgili olarak verilen cevapta da bir dizi ek siklik vardır.

Mesela "kardeşlerin konuşma özgürlüğünü Merkez Komitesinin tayin etmesi", "Parti içindeki muhalefete iki günlük iç toplantılarda on dakikalık söz hakkı vermesi", vb. aptalca suçlamaların olgularla geri çevrilmemiş olması eksikliktir. Ama bu eksiklik daha önce bu konularda tavrı takınılmış olduğu için onca önemli değildir.

Bundan önemli bir eksiklik, şimdi "R1 ve Hs" sempatican komitelerinin aldığı kararlar ilgili yapılan "özeleştirisi" konusunda "muhalefet" in teşhir edilmemesidir. Şimdi bu "özeleştirisi" yi yapan "muhalefet" in en azından bir bölümü; Parti içinde Hs ve R1' in 'şartlı disiplin' tavrını mahkum etmiştir. Şimdi bundan tek kelime yok; "muhalefet" hatası olarak "bu tale bin 2. Konferans belgelerine kadar genişletilmemesi" ni görüyor.

Lenin hatalara karşı tavrın, ciddiyetin bir ölçütü olduğunu belirtiyor. İşte "muhalefet"imizin ciddiliği!

Bunun dışında "muhalefet" bizim aldığımız kararlar arasında (ki bunların hepsi Parti kararı haline gelmiş kararlardır!) gerçekten var olan —öze ilişkin olmayan— bazı çalışmalarını de sömürüyor. Bunlara da dikkat çekilmesi, bizim müca dele içinde belli hatalar yaptığımızın konması da doğru olurdu. (Biz bu konu üzerinde bir başka yazıda duracağız.)

* * *

Sempatican komiteden yoldaşların cevap vermeye gerekli görme dikleri 'ceviri' ile ilgili bölüme, kısaca da olsa cevap vermek, ve bu konudaki demagojiyi de teşhir etmek doğru olurdu. Bu konuda kısaca şunlar belirtilebilirdi:

- Taslak yazıların tereleme edilmeden verilmesinin, kardeş teşkilatların başından itibaren tartışmalara katılmasını engellemekle eşanlımlı olduğunu söylemek aptalca bir demagojidir. Bu demagoji, bizim bu konuda yaptığımız ve düzelttiğimiz (20.11 tarihli mektupta sorunu hiçbirsey çevrileyecekmiş gibi koyduk, bu yanlıştı. Daha sonra bundan iki hafta sonra neyi çevirebileceğimizi somut olarak bildirdik) bir hatayı sömürme üzerine kuruludur.

- "Muhalefet" in anlayışı, ceviri işini yalnızca bizim işimiz gibi gören bir anlayıştır. Çeviri bizim görevimiz olduğu kadar, kardeşlerin de görevidir! Bu anlamda bizim taslaklarını onlara Türkçe vermemiz eğer onların tartışmalara katılmasını engellemek ise; o zaman kardeşler bizim teşkilatımızın kendileri ile tartışmasını hiçbir zaman istememiştir! Çünkü son döneme kadar onların bir tek yazısı bile bize Türkçe verilmiştir! Kardeşlerin bu görevi belli ölçülerde çözecek imkanları da vardı! (Şimdi "Spartakus" sayesinde bu imkanlar çoğaldı.)

- Erteleme sorununda, bunun kardeşlere bir imkan olarak sunulduğu, onların ses çıkarmadığı olgusu konmalı idi.

- "Şimdiye kadar ceviri sorun olmadı" meselesinde: Şimdiye kadar ceviri ile uzaktan yakından bir ilgisi olmamış kişiler için ceviri "sorun" olmamış olabilir. Ama bizim açımızdan bu nun her zaman sorun olduğu ve bunun çeşitli kereler ortaya konduğu, bir olgudur. Ayrıca şimdi ceviri sorununun daha da büyümesi, çevrilecek şeylerin artması sonucudur. II. Konferans öncesi çevrilecek toplam belge sayfası 60 idi. Bu iki aya yakın bir zaman aldı. Şimdi ise sadece 1 Mayıs konusunda toplam 200 sayfa çeviri vardı! Bunlar da olgudur. Ve bu olgular bizim palavracı "muhalefet"imizin gerçek yüzünü gösterir olgulardır.

* * *

Ondan sonraki, yine sempatican komitenin cevap vermeye gerekli görmediği 'kardeş örgütleri davet etme' ile ilgili bölümde, "muhalefet"e şimdiye dek "kardeş örgütlerle tartışma toplantısı" düzenlenmemiş olduğunu 'hatırlatılması' iyi olurdu. Kardeş örgütlerle birlikte düzenlediğimiz "Arnavutluk"; "Stalin" ve "Mao" toplantılarının hiçbirisi kardeş örgütlerle çatışan görüşlerimiz üzerine tartışmak için yapılan toplantılar değildi. Bunlar ortak görüşlerimizi kendi çevremize kavratmak ve oportünistlere karşı ortak savunmak için düzenlenen ortak toplantılardı. Karşılaştırılmayacak şeyleri birbiriyle karşılaştırmak bizim "muhalefet"imizin tipik bir özelliğidir. Şimdi kardeş örgütlerle ortak yapacağımız tartışma toplantısı konusunda "muhalefet" in ne tavrı takınacağı ayrıca merak konusu bizim için! Çünkü bizim "bürokratik" planlı toplantımızda mesela "muhalefet" e bir noktada tartışma dışında ayrıca söz hakkı verilmişti, ama şimdi ortak toplantıda, onlara tartışma dışında söz hakkı yok! Eşitlik ise, çatışan görüşlerin eşitliği olarak kavranıyor! Vs.

* * *

Taşfiyecilik bölümüne de yoldaşların verdiği cevap yeterli değildir.

Bu konuda "Muhalefet ya da geçici yol arkadaşları üzerine" adlı yazıda bu sayımızda geniş tavrı vardır. Onun için bu eksiklikleri burada belirtmek gerekli değil. Yalnız "Spartakus" da yer alan:

"MK daha iç toplantılarda kendi bürokratik planına kimlerin parmak kaldıracağını kendisi tayin etmiştir"

lafları üzerinde durulmalı idi. Burada kullanılan yöntem, "çamur at, izi kalır" şeklindeki iğrenç burjuva yöntemidir. Hiç bir ispat getirmeden, bir olgu iddiası ileri sürülmektedir: Merkez Komitesi kimin "parmak kaldıracağını tayin etmiş" !!! Marksist-Leninistler, böyle iddialar eğer ispatlanmazsa, bu iddiaları getirenlerin siyasi iftiracılar, namussuzlar olduğunu ilan ederler. Biz "muhalefet" in konunun bu olduğunu söylüyoruz. Merkez Komitesinin kimin "parmak kaldıracağını tayin ettiği" adı bir iftiradır.

Ama bu iftira, bu iftirayı getirenlerin ruh halini, ve düşüncelerini göstermesi açısından da ilginçtir. Onlar çoğunluğun kendilerine karşı olmasını bir türlü açıklayamamaktadırlar! Onlar için tek açıklama vardır: Merkez Komitesi tayin etti! İşte kendisi dışındakileri ya güden çoban, ya da güdülen koyun gören anlayış bundan iyi gösterilemez! Merkez Komitesi tayin edecek, koyunlar da parmak kaldırarak! İşte "muhalefet" in bugün TKP/ML(B) saflarında olan çoğunluktaki yoldaşları de gerlendirmesi bu! Bu "muhalefet" in zavallılığının bir belgesidir!

MERKEZ KOMİTESİNİN "SPARTAKÜS"TE YAYINLANAN 'AÇIK MEKTUP' HAKKINDA TAVRI

oo

Somut olaylarla ilgili:

Belgelerden açıkça görülmektedir ki; "muhalefet"ten kişiler, bir eşyaya "denetimimizde tutma" adına, tam burjuvalara yararış bir 'numara' ile etkoyuşlardır. Bu tavrı kesinlikle devrimci olmayan bir tavrıdır.

Bu tavrı takınanların uyarılması, ve bu tavrı düzeltmemeleri halinde devrimci çevre içinde teşhir edilmeleri doğrudur.

Bir yoldaşın olayın hemen ertesinde bu tavrı takınan bir kişiye yazdığı bir mektupta ortaya koyduğu tavrın özü budur.

Mektupta "isimle teşhir" edileceği şeklinde bir ifade vardır. Bu ifade yanlıştır, sanki bu olayı gerçekleştiren kişilerin isimlerinin hakim sınıflar önünde açıklanacağı gibi bir anlam gelmektedir. Yoldaş sözkonusu olanın bu olmadığını açıklamıştır. Ve bizim bugüne kadarki tavrımız zaten açık ve berraktır. Bizim hakim sınıflara 'isim vermek' diye bir soru numuz yoktur. Bunu "muhalefet" in de çok iyi bilmesi gerekir. Buna rağmen bu ifade hatasını büyütürük sömürmesi, onun zavallılığın başka birşeyi göstermez.

Bizim ayrılık durumunda Parti değerlerinin ne olacağı konusunda yazılı-belgeli görüşlerimiz ortadadır. Bu görüşler doğrultusunda kendisine "muhalefet" diyenlerle, ve yurtdışındaki örgütlü gücümüzün %13'ünü oluşturanların temsilcileri ile merkezi planda görüşmeye hazırız!

(Devamı s.107'de)

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

sayı 1 fiyatı: 2 dm; 4 ff; 25 ös; 50p; 50tl

**GDS, AMLP ve WBK
yazı kurullarının ortak açıklaması:**

TKP/ML(B) çizgisine eleştiri

**TKP/ML(B) MK'nin
kardeş örgütlerin
'TKP/ML(B) çizgisine eleştiri' leri
hakkında
tartışmaya sunduğu ilk tavrı**

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

SAYI 2 OCAK 1983 FİYATI 3 DM, 6 FF, 25 ÖS, 75 TL

*Çin Komünist Partisi'nin
"Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi
Hakkında" 1963 yılında getirdiği "Öneri" üzerine*

ULUSLARARASI ML BİR ÇİZGİNİN TALEPLERİ VE
ÇİN KP'NİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELESİ

IV. Bölüm

**Proleter Dünya Devriminin
Güçleri ve Seyri**

V. Bölüm

**Uluslararası
Karşı-Devrimin Güçleri**

* Bir tartışma yazısı *

KIZIL BAYRAK, AKİMA KARŞI, BATI BERLİNLİ KOMÜNİST
YAZI KURULLARININ ORTAK AÇIKLAMASI

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!

SAYI 3 ŞUBAT 1983 FİYATI 3 DM, 6 FF, 25 ÖS, 75 TL

**TKP/ML(B)
II. Konferans Belgeleri
Üzerine Tartışma
ve
Konferans Raporu**

-1-

BOLŞEVİK PARTİZAN 3/4'ÜN DÜZELTMELERİ

Değerli okuyucu;

Geçen sayımızda çok sayıda teknik hata ve eksiklikler meydana gelmiştir. Bu sayımızda bunları tespit eder; sizlerden özür dileriz.

s.73 ANAYASA OYLAMASI SAHTEKARLIĞI SAHNE-
LENDİ yazısının son bölümü çıkamamıştır. Bu
bölüm şöyledir:

Evet, 12 Eylül, "Taksim'in ve daha nice meydanların "Kızıl Meydan"lar olma imkânını geriye atmıştır. Evet, Anayasa oylamasında hakim sınıfların elde ettiği başarı, onlar açısından küçümsenecek bir başarı değildir. Ama onlar bu Anayasanın oylanması ile artık 'tehlike'nin geçtiğini düşünüyorlarsa, yanılıyorlar. Devrim 'tehlikesi' onların başında bugün de vardır da Demokles'in kılıcı gibi sallanacak; ve o kılıç er geç onların düzenini yerle bir edecektir! Yalnızca bugün bütün bilinçli emekçiler açısından "1 Mayıs Meydanı" olan Taksim değil, daha nice meydanlar 'Kızıl' olacaktır! 1982 Anayasası da bunu engelleyemeyecektir.

Faşist Cunta sefi aynı konuşmada şunları da söylüyor:
"Bu meydanda az mı vatandaş kanı akıtıldı. Bir tarihte 1 Mayıs yapacağımız derken 36 vatandaşımızın kanı bu meydanda aktı. Artık o günler geride kaldı. Onlara sebep olanlar bugün adil Türk mahkemeleri önünde hesap vermektedirler."

Evet! 1 Mayıs katliamını, hakim sınıfların düzenlediği bir dizi katliam gibi, işçi sınıfı ve emekçiler unutmadı, unutmayacak. Bugün sınıf bilinçli işçiler 1 Mayıs katliamının sorumlusunun ve uygulayıcısının kimler olduğunu biliyor. 1 Mayıs katliamının revizyonist-sosyal faşistlerin yarattığı provokasyon ortamında bizzat faşist devlet, onun paralı katilleri tarafından gerçekleştirildiğini sınıf bilinçli işçiler biliyor. Ve bu bildiklerinin hesabını soraçağı günler er geç gelecek! 1 Mayıs katliamı yükselen devrim selini boğmak için tezgâhlandı. 12 Eylül harekâtı da öyle. Onu izleyen katliamlar da öyle. Hakim sınıflar çok devrimci kanı akıttılar. Ama bu sonsuza dek böyle sürmeyecektir.

Enternasyonal'de bütün dünya işçilerinin birlikte haykır-dıklarını gibi:

"Zalimlerin döktükleri kan bir gün kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak"tır.

1982 Anayasası da bunu engelleyemeyecektir!

S.18:

GDS'in mektubundan 12 Eylül'de yürüyüşle ilgili olarak söyledikleri alıntı yapılıyor. Bu bölüm s.19'da açıklandığı gibi, aynı konuda bizim görüşümüzle birlikte toplantı öncesinde yolladıklarımıza ulaştırılmıştı.

Bir de GDS'in aynı mektupta toplantı ile ilgili olarak söyledikleri vardır. GDS'in toplantıya davet konusunda söyledikleri şöyledir:

" Toplantılara bizim çağrılmamızla ilgili:"

Davete teşekkür ederiz. Sorun Türkiye'nin siyasi sorunları ile ilgili olduğu için biz size bu konuda olan eleştirilerimizi getireceğiz. (Geçen yılki pratik, Esas halka tezi, Türkiye halkı/halklar, Esas tehlike olarak Büyük Türk sövenizmi) Görüşlerimizi derneklere mektupta olduğu gibi, sizin görüşlerinizde eleştirdiğimiz yerlere işaret ederek, olumlu olarak kısaca koyacağız.

Biz iç belgelere dayanmanın pek faydalı olmayacağını düşünürüz. Halk/Halklar sorununda Merkez Komitesinin herhangi bir tavrı yoktur. Ne yazık ki bu konuda görüşümüzü yalnızca olumlu olarak ortaya koyabileceğiz.

(Lütfen yer ve zamanlar zamanında bildirilsin.)

Biz eleştirilerimizi toplantı öncesinde hazırlamaya çalışacağız. Tavrımız mesaj olarak da okunabilir."

Bu bölümün de geçen sayımızda cevabı ile birlikte basılması gerekiyordu.

Yanlışlıkla bu bölüm basılmamıştır. Cevabı ise 19. sayfa üçüncü paragrafta "Toplantılarla ilgili" başlığı altında basılmıştır.

Özür diler düzeltiriz.

S.40:

Başlık ... ÇIKARDIĞI MIZ bildiri üzerine tartışma" olması gerek.

S.45:

1. sütun 4. paragraf alttan 3. satırda: ... sorunusa yerine sorusuna olacak.

ALMANCA
BİLEN OKUYUCULARIMIZA AÇIKLAMA

Yazılarımızı hem Almanca hem Türkçe okuma imkânına sahip okuyucularımız yer yer Almanca belgelerle; Türkçe belgeler arasınca uyumsuzluklara dikkat çekiyorlar. Böyle uyumsuzlukları ya ceviri yanlış; ya da Türkçe orijinalde düzeltilmiş yerlerin dikkatsizlik sonucu Almanca çeviride var olan taslaklar üzerinde düzeltilmemesi sonucu ortaya çıkan uyumsuzluklardır. Orijinal belge — tersi söylenmediği sürece — Türkçe belgelerdir. düzeltme onlara göre yapılmalıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN 3/4 ÜNCÜ SAYISINDA, BP'İN 12 EYLÜL BİLDİRİSİNE GDS'İN ELEŞTİRİSİNE BP YAZI KURULU TARAFINDAN VERİLEN CEVAPTA, SAYFA 47 DE,1.SÜTUN-DA BİRİNCİ PARAGRAFTAN SONRA GELEN CEVABIN BİR BÖLÜMÜ TEKNİK BİR HATA DOLAYI SIYLA BASILMAMIŞTIR. AŞAĞIDA EKSİK OLAN BÖLÜMÜ YAYINLIYORUZ. BU HATADAN DOLA YI ÖZÜR DİLERİZ.

(...) Bu sorunu "iki cümle" düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizmle-opportunizmle araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldat maktır.

GDS "İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" kavramının kullanılmaması na kızıyor. Önce bunun 1980 de yapılan ortak açıklamada "programatik nokta" olarak tespit edildiğini söylüyor. Bu konuda durum şudur: Geçmişte TKP/ML i-çinde iki çizginin ortaya çıktığı şartlarda ML kanat parti içinde bazı ML gö-rüşleri bunlar parti içinde tam olarak tartışılmadan ve parti içinde yanlış görüşlere karşı yeterli bir ideolojik mücadele verilmeden de parti çizgisi -nin parçası haline getirmeye çalıştı. Bu sorunlardan biri de "işçi köylü dik-tatörlüğü sorunu idi. ML kanat parti içinde "işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü"ile"halkın demokratik diktatörlüğü"nın özde bir ve aynı şey ol-duğunu; DHD'nin hedefinin "işçi köylü diktatörlüğü" olması gerektiği doğru ML görüşünü savundu. Ama bu görüş yanlış görüşe karşı mücadele içinde parti-nin çizgisinin bir unsuru haline getirilmedi. Bunun yerine 1980 Nisan'ında yapılan, kardeşlerle ortak açıklamada şu tespitler yapıldı:

"Bütün ülkenin kurtarılmasından sonra işçi sınıfı ülke çapında önderliğin-de halkın demokratik diktatörlüğü kurulacaktır. İşçilerin köylülerin dikta-törlüğü şartlarında devrim sürdürülecek ve sosyalist devrim için proletarya-nın diktatörlüğü ve sosyalist inşa için yol açılacaktır."(Ortak Açıklama,s.3 Alm)

Bu programatik nokta işte böyle doğru olmayan bir yöntemle "programatik nok-ta" haline getirildi, GDS bir başka bağtıda(Mao Zedung'un klasikliği konu-sunda)bizi eleştirmişti.

GDS,Mao Zedung'un klasik olmadığının MK 4.toplantısından sonra savunulması -nın"parti çizgisinin gereği" olduğu şeklinde talebimizi,AMLP ve WBK ile çı-kardığı ortak açıklamada "kararların bürokratik bir şekilde uygulanması" ola-rak nitelendirmişti. Şimdi ise bir başka konuda bize 1980 Ortak Açıklamasın-da var gerekçesi ile(dikkat edilsin, doğru olan budur'dan çok,1980 Ortak A-çıklamasında var gerekçesi getiriliyor) savunmadığımız noktasında eleştiri -yor.Bu onun ne kadar tutarsız olduğunun bir göstergesidir.

Bundan daha önemlisi yaptığı ikinci tespittir.GDS şöyle diyor :

"BP'nin bu programatik tespiti koyup açıklamaması BP'nin , oportunistlerin demokrasi komedisi karşısında gerçek devrimci çare ile çıkmaktan vaz geçmesi anlamına gelir."

Yine çok keskin laflar !

Biz burda yalnızca bildiride Türkiye'de devletin yapısı ile ilgili söyledik-lerimize bir göz atılmasının; ve bildirinin savunduğu temel şiarlardan biri olan "Ne cunta, ne parlamento! Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarının GDS'e verilen en iyi cevap olduğun-u; GDS'in burdaki iddiasının ispatlanamaz bir iddia olduğunu söylemekle ye-tineceğiz.

GDS, işçi sınıfının köylülükle ittifakının savunulmadığı ve bu "unutma"nın hatta devrimden dönmek olduğunu Lenin'e atıfta bulunarak ileri sürüyor.Bizim devrimden döndüğümüzü(objektif olarak tabii) kibarca söylüyor. Evet eğer ger-çekten de Türkiye devriminin programatik ilkeleri alt alta sıralansa idi, ve burda işçi-köylü ittifakı" unutulsa"idi, GDS haklı olurdu. Onunla bu konuda aramızda temel ayrılık, 12 Eylül bildirisinden beklentilerimiz konusundaki ayrılıktır.Bütün diğer ayrılıklar bu temelden kaynaklanmaktadır.Biz bildiri-de Türkiye devriminin programatik sorunlarını genel planda tartışmadık.Yal -

nızca 12 Eylül ile ilgili öne çıkan bazı ilkesel sorunları tartıştık o kadar. GDS, ardından Tarım Devrimi sorununu getiriyor. Bu bağlamda GDS "tarım devrimi"nin "silinmesi"ni "hakim sınıfların bir bölümünü, büyük toprak ağalarını devrimin ateş hattından çekmek demek olduğunu" söylüyor. Görünen odur ki; GDS, toprak ağalarını devlet iktidarının dışında görüyor. Aksi taktirde fa - sist devlet iktidarının hedeflendiği; komprador patron-ağa devletin hedeflendiği bir bildiride (tarım devriminden söz edilmediği için) toprak ağaları - nın devrimin ateş hattından çekildiği gibi derin tahliller yapmazdı !

GDS, daha sonra bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadele sine değinildiğini" ve fakat Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunulmamasını eleştiriyor; ve bildirinin tavrının ahu vah eden ve var olanı anlatmanın öte sine geçmeyen bir tavır olduğu tespitini yapıyor. GDS'li yazar, herhalde bil diride bizim Türkiye devriminin programatik sorunlarından biri olan milli so runu "Kürt ulusuna milli baskı yapılıyor" sözleri ile geçiştirdiğimizi düşün - nüyor. Hayır, biz bu soruna bildiride devrimin bir dizi başka programatik so runu gibi yer vermedik. Bildiride bir kez daha söyleyelim; 12 Eylül 1982 de öne çıkan ve bizim öne çıkarmak istediğimiz, bazı temel sorunlara yer verdik Ve bu doğru idi. Ezilen Kürt ulusunun mücadelesine, 12 Eylül'ün geliş sebeplerini tartıştığımız yerde-milli sorunun çözümünü, vs. tartıştığımız bir yer de değil!- o bağlamda değindik. Ama yazar, ya bunu anlayamayacak kadar kör ve cahildir; ya da derdi ne olursa olsun eleştirisini ispatlamak olduğu için her şeyi mübah görmektedir. Biz birinci ihtimalin GDS'li yazar için geçerli olmadığını düşünüyoruz.

GDS'li yazar bir noktayı da yanlış ele aldığımızı söylüyor: O da; yazara göre Türkiye'de devrimde iki aşamanın gerekliliği hakkında berrak bir açıklama yoktur.

Yazara göre bizim "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demok ratik halk devrimidir" şiarımızda hatta "demokratik devrimin sürdürülmesi olarak SOSYALİST DEVRİME GEREK KALMADAN sosyalizmin gerçekleştirilmesi müm - kün görülmektedir."

Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde de işçi sınıfı önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle di - yor :

"İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiye sosyalist bir düzen için mücadelenin tek savaş çısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü onun mücadelesini kolay - laştıran koşullardan birisi kabul ederek - bu sosyal-demokratların görüşüdür YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla bir şeyi olmayan mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak baş vurarak. Fakat bu işçiyi bütün "halkın" mutlakiyete karşı dayanışma için de olması nedeni ile, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerininin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamı - na gelecektir." (Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir", Tüm Eserler, c.1, Ülke Ya - yınları, s.297/298)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında , demok - ratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik dev - rimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlar dır. (...)

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ! DEVİRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULMAZ!

8 Mart Dünya Kadınlar Günü ile ilgili olarak aşağıda Lenin ve Stalin'den bu konuda iki kısa makale yayınlıyoruz.

Rus Ekim İhtilâli'nin ve Bolşevizmin başlıca temel olayı, kapitalizmde en fazla ezilen kişileri politikaya sürüklemeleridir. Monarşi rejiminde de, burjuva demokratik Cumhuriyetleri'nde de bu tabakalar kapitalistler tarafından ezilmiş, aldatılmış soyulmuşlardır. Emekçi halkın kapitalistler tarafından bu boyunduruğa sokulması, bu aldatılması, bu soyulması toprağın, imalâthanelerin, fabrikaların özel mülkiyeti varolduğu kaçınılmazdı.

Bolşevizm ve Sovyet İktidarında öz olan, burjuva demokrasisinin yalan ve iki yüzlülük maskesini sıyrarak toprakların, imalâthanelerin, fabrikaların özel mülkiyetini kaldırarak tüm Devlet iktidarını çalışan ve sömürülmüş kitlelerin elinde toplamasıdır. Politikayı, yani yeni toplumu kurma işini ele alan bu kitlelerin kendileridir. Zor görev; çünkü kitleler kapitalizm tarafından ayaklar altına alındı ve çiğnendiler. Ama ücretli kölelikten, kapitalistlerin köleliğinden kurtulmak için başka çıkış olamaz.

Oysa kadınları politikaya sürüklemeksizin, kitleleri politikaya sürüklemek olanaksızdır. Gerçekten kapitalizmde insan ırkının kadın olan yarısı çift bir baskıya uğramıştır. Kadın işçi, işçi kadar ve köylü kadar sermaye tarafından ezilmekte ve bunun ötesinde en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile önce kanun eşitlik tanımadığı için erkekle aynı haklara sahip değildir; temel nokta buradadır. Aileler yuvanın köleliğinde yaşarlar, mutfak ve genellikle bireysel ve ailevi bakım işlerini. En bayağı, en karanlık, en ağır, en hayvanlaştırıcı işlerin boyunduruğuna boyun eğen «eviçi köleleri» olarak kahrılır. Sovyetik, bolşevik devrim, kadının eşitsizliğinin ve baskıya uğramasının köklerini dünyada hiç bir ihtilâl, hiç bir Parti'nin cesaret edemediği kadar erinden söküyor. Bizde, Sovyet Rusya'da kadınlarla erkekler arasındaki hukukî eşitsizlikten hiç iz kalmadı. Evlilik ve aile hukukundaki özellikle iğrenç, aşağılık ve iki yüzlü eşitsizliği, çocuklarla ilgili eşitsizliği Sovyet iktidarı tamamen ortadan kaldırdı.

Bütün bunlar kadının kurtulmasına doğru ancak bir ilk adımdır. Gene de burjuva cumhuriyetlerinden hiç biri, en demokratik olanları bile bu adımı atmaya göze alamadı. Göze alamadılar çünkü kutsal özel mülkiyetten korktular.

En önemli ikinci adım, toprağın, işletmelerin ve fabrikaların özel mülkiyetinin kaldırılması oldu. Bu ve ayrıca bu kadının gerçek ve tam özgür kılınması küçük bireysel işlerden sosyalleştirilmiş büyük işlere geçişiyle «eviçi köleliğinden» kurtulmasına yol açıyor.

Bu geçiş zordur. Zira en kökleşmiş, alışılmış, sertleşmiş, zamanla yerleşmişlerinden biri düzenin (doğruyu söylemek gerekirse bu bir düzen değil, alçaklık ve zalimlik) değişmesidir. Ama bu geçiş başladı, işe girildi, yeni yola girdik.

Uluslararası Kadınlar Günü sebebiyle sayısız mitinglerde toplanmış bütün dünya kadın işçileri son derece güç ve ağır fakat büyük, dünya çapında büyük ve gerçekten özgür kılıcı bir esere başlayan Rusya'ya selâmlarını yollayacaklar.

Vahşi ve bazen hayvani burjuva gericiliğinden ürkmemek için yapılan cesur teşvikler duyulacak. Burjuva bir ülke ne kadar «hür» veya «demokratik»se, kapitalist sürüsü işçi devrimine karşı o derece sertleşir ve vahşi bir baskıya girer: A.B.D. demokratik cumhuriye-

ti örneğini almamız yeter. Ama şimdiden işçi kitleler uyandılar. Emperyalist savaş Amerika'da, Avrupa'da ve geri Asya'da uyumuş, uyuklu, hareketsiz kitleleri uyulardan kesinlikle çekti çıkardı.

Dünyanın her tarafında ayna kırılmıştır. Halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması kadar, kadın ve erkek işçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtulması da karşı koyulmaz ilerlemeler başarıyor. Bu eser on milyonlarca erkek ve kadın köylü tarafından ele alındı. Bunun için emeği sermayenin boyunduruğundan kurtaran bu eser bütün dünyaya galip gelecektir.

LENİN: «Uluslararası Kadın Günü», 4 Mart 1921, *Pravda*, 8 Mart 1921, *Eserler*, XXVI, S. 193 - 194 (Rus baskısı).

İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiç bir büyük hareketi, emekçi kadınların iştiraki olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, özgürlük eyleminin büyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi, bilindiği gibi on binlerce kadın kahramanı ileri itmiştir. Serflerin özgürlüğü için savaşınların oluşturduğu sıralarda, on binlerce emekçi kadın vardı. Ezilen sınıfların kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan, işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında, milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak bir şey değildir.

Uluslararası kadınlar günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir.

Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, işçi sınıfının büyük yedek kuvvetlerini teşkil ederler. Bu önemli kuvvet halkın yarısını temsil eder. Kadın yedek kuvveti, işçi sınıfının yanında mı karşısında mı olacaktır? Proleter hareketinin kaderi, proleter devriminin ve proleter iktidarının zaferi ya da yenilgisi buna bağlıdır. İşte bu yüzden proletaryanın ve onun en ileri müfrezesi olan Komünist Parti'nin görevi, kadınları, işçi ve köylü kadınları, burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve bunları proletaryanın bayrağı altında, politik olarak eğitmek ve örgütlemek için kesin mücadele vermektir. Uluslararası kadınlar günü, emekçi kadınlardan oluşan yedek gücü, proletaryanın yanına çekmek için bir yöntemdir.

Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturamazlar. Onlar, işçi sınıfının doğru bir politikası sonucu, işçi sınıfının, burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek: işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.

Uluslararası kadınlar günü, işçi sınıfının işçi ve köylü kadınlar yedek gücünü, proletaryanın kurtuluş hareketinin aktif ordusu içine sokmaya yaramalıdır.

Yaşasın uluslararası kadınlar günü!

STALİN: «Uluslararası kadınlar günü için» *Pravda*, 8 Mart 1925, *Eserler*, Cilt VII, S. 48 - 49, (Rus baskısı).

YOLUMUZ MUSTAFA SUPHİLERİN YOLUDUR!

(108. sayfadan devam)

(çiftlik sahibi) olmak üzere, işçi ve fukara köylü sırtın da yaşayan müstebitleri ezerekten bütün mazlum insanlar için böyle bir ortak vatan, yeni bir dünya yarattılar.

Eski dünya ve eski vatanda idare, kuvvet, baht, saadet güya ki yalnız çarlar, han ve hakanlar, şehzade ve paşalar, bey ve ağalar, fabrikantlar, banker ve tüccarların meşru malı, meşru bir hakkı idi. Bütün yerler, bütün fabrikalar, bütün saray ve konaklar, bağlar, bahçeler, güller, bülbüller, hep hep bu gözleri doymaz, insan kanı emmekten usanmaz adam kılıklı canavarların; tarlalarda yıldızdan yıldız çalışmak, karanlık fabrikalarda, yeraltı maden ocaklarında, demiryollarında hayvan gibi işlemek ve en sonunda bir günlük yaşayabilecek rızkını bile tedarik edememek, bir yeri sakat olsa dilencilik etmek, acelein pençe sine düşünce yetim çocuklarını ve genç karısını yabancılar ve zenginler elinde esir bırakıp ölüp gitmek, bütün bu felaketler, her işçi ve her zavallı köylünün alınında yazılı facialar, bütün dünya işçi ve köylüsünün göz yaşları..

Rusya'da Bolşevikler içtimai inkılap ile böyle merhamet siz bir dünyayı yıktılar. Ve bütün kanunların, bütün mahkemelerin ve bütün papaz ve mollaların, bütün jandarma ve polis alaylarının din, allah ve millet adından utanıp arlanmaksızın himaye ve silah kuvvetiyle müdafaa ettikleri böyle adaletsiz bir dünyayı altüst ettiler.

Şimdi Rusya'da bu yer ve çiftlikler, kendi gücüyle, kendi alınının teriyle işleyen köylünün, bankalar ve bütün fabrikalar mazlum işçilerin elinde.

Rusya'da evvelce "param var, binlerce altınım var" diye kabarıp yürüyen zenginler, şimdi bir hırsız gibi gizli deliklerden hilekâr gözlerle bir türlü inanamak istemedikleri bu yeni alemi seyrediyorlar. Bellerinde eskiden kalma binlerce altın olduğu halde kendilerini göstermemek için yırtık gömlekle dolaşıyorlar. Şimdi zenginlik tarlasında çalışıp hiçbir paraya ve ağaya pay vermeyen köylünün; şimdi bütün mal ve meta bunları hüner ve marifetiyle ve kolunun kuvvetiyle meydana getirip kimseye faiz ve vergi vermeyen işçinin...

Şimdi işçi ve köylü hükümeti. Bütün ordu ve bütün kızıl askerler, işçi ve köylü hükümetinin omuzuna bakıyor.

Şimdi ihtilal mahkemeleri, iş binakan veya vergi vermeyen işçi ve köylüyü öldürmek için değil, zalim çarlar, paşalar, generaller ve paşaları tepelemek için kuruluyor. Şimdi mektep yalnız zengin bey ve paşa çocukları için değil, bütün işçi ve fukara köylü yavruları için hem terbiye, hem hayat ve hem de ışık ocağı...

Hulasa: Bolşeviklerin şimdi Rusya'da ve tedricen bütün dünyada yaşatmak istedikleri içtimai inkılap, alınının teriyle geçinen mazlum işçi ve köylü halkın cihan ihtilalin den beri beklediği büyük bir bayram; bu inkılabı yaratan Rusya ise, bütün cihan işçi ve köylüsünün ortak vatani!

Yaşasın içtimai inkılap!

Yaşasın bütün dünya mazlum insanlarının müşterek vatani olan Sosyalist Rusya!

Onun bu sözleri, o günkü dönemde dünya proleter devriminin kalesi, ve dayanağı olan Sovyet Rusya hakkında bütün dünya komünistlerinin ortak düşüncelerini ve değerlendirmelerini ifade eden sözlerdi.

Mustafa Suphi ve yoldaşları işte bu düşüncelerle, millî mücadeleyi sosyal devrimle tamamlamak için çalışmak üzere Ana dolu'ya geçtiler. Komünizmden öcü gibi korkan Kemalistler, Mustafa Suphi ve yoldaşları Anadolu'ya geçtiklerinde el altından Antant emperyalistleriyle pazarlığa oturmışlardı. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katli, ve Türkiye'deki komünistlere yoğun saldırı ile onlar aynı zamanda emperyalistlerin gözüne girmek istiyorlardı.

Mustafa Suphi ve yoldaşları 28/29 Ocak 1921 gecesini kayıpla Trabzon'dan Giresun'a yola çıktılar. Ve yolda onlara yetişen ikinci bir kayıktaki Kemalist-faşist suikastçiler tarafından hunharca katledildiler. Cesetleri Karadeniz'in karanlık sularına gömüldü.

Kemalistler, henüz kuruluş aşamasında olan Türkiye Komünist Partisi'ne bu saldırı ile önemli bir darbe vurdular. Ama Komünist hareketi yoketme emellerine erişemediler. Türkiye'nin sınıf bilinçli proleterleri Mustafa Suphi ve yoldaşlarını yüreğine, bilincine gömdü. Faşist komprador patron/ağa devletinin tüm saldırılarına; revizyonistlerin her türlü ihanetlerine rağmen Komünizm davası ülkemizde de er geç zafere kazanacaktır!

ONBEŞLER İÇİN

**YANGINLARA FAZLA BAKAN GÖZLER YAŞARMAZ,
ALNI KIZIL YILDIZLI BAŞ SECDEYE VARMAZ,
DOĞUŞENLER ÖLENLERİN TUTMAZ YASINI.**

**YİNE FAKAT BİR YILDIRIM ZULMETİ YIRTSA,
SAĞIR GÖKÜN KOYNUNDAKİ ÇANI HAYKIRTSA,
ANIYORUZ GÖĞSÜNÜZÜN SON SAYHASINI.**

**ESKİ CİHAN, YENİ CİHAN ÖNÜNDE EĞİL!
ARAMIZDAN BİRKAÇ YOLDAŞ AYIRMAK DEĞİL,
HER NE YAPSAN VARACAĞIZ EMELİMİZE!**

**KARADENİZ... BUNU DUYSUN DERİNLİKLERİN:
O ATEŞLİ GÖĞÜSLERİ DELEN HANÇERİN
KABZASINI ALACAĞIZ BİZ ELİMİZE!**

(79. sayfadan devam)

Ayrıca 'yeterli önem' verme/vermeme meselesinde bizim görüşümüz şudur:

Merkez Komitesi ne bu işi gayri-ciddi, ya da 'çok daha ciddi olmayan' bir biçimde ele almıştır. Ne de, hiç ele almaması doğru idi. Bu noktada hem yazar, hem de kardeşler iki ayrı uçta yanlış şeyler savunuyorlar.

Onlar iki ayrı uçta da olsa yanlış savunmada birleştiler.

Onların yanlışın aynı noktasında da birleşip birleşmeyeceklerini birlikte göreceğiz.

15.2.1983

(101. sayfadan devam)

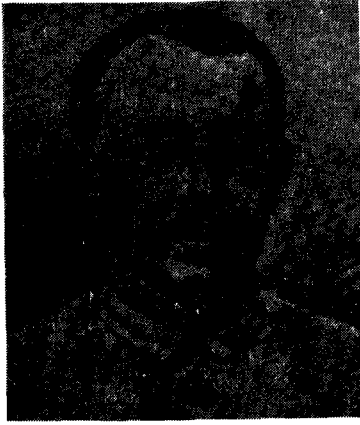
Biz bu görüşmelerin iki tarafın temsilcileri arasında yapılmasını, ve eğer çözülmezse komisyon kurulmasını doğru buluyoruz.

Komisyon kurulması gerekirse, onun kimlerden kurulacağı ayrıca kararlaştırılır.

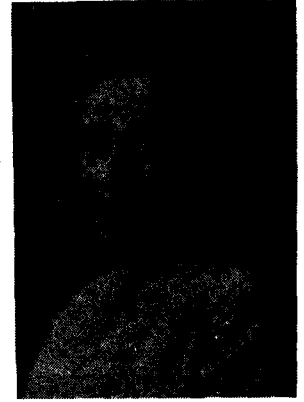
Şimdiden, bu komisyonun kardeş örgüt temsilcilerinden oluşmasına karşı olduğumuzu, çünkü kardeş örgütleri de bu çatışmada taraf gördüğümüzü belirtelim!

"Muhalefet" denen kişileri bir kez daha uyarıyoruz!

PROVOKATİF TAVİRLERİNİZİ TERKEDİN!

Karl Liebknecht

YOLUMUZ MUSTAFA SUPHİLERİN YOLUDUR !

Türkiye Komünist Partisinin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yol daşı, 28/29 Ocak 1921 gecesinde Karadeniz'de hunharca katle dildiler.

Onların katilleri, Türk komprador patron ve ağalarının temsilcisi olan Kemalistlerdir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı silah elde emperya - list işgale karşı can feda bir mücadele yürütürken; bu mücadeleden önderliğini ele geçiren Kemalistler; milli mücadeleden, sosyal bir devrimle tamamlanmasını engellemenin hesaplarını yapıyorlardı. Kemalistler; Ekim Devriminin emperya - lizmin boyunduruğundaki ülkelerdeki, bu arada Türkiye'deki etkilerinden korkuyor; böyle bir devrimi Türkiye'de engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. İşte Kemalistler Mustafa Suphi ve yoldaşlarını bunun için katlettiler.

Mustafa Suphi, TKP'nin kurucusu idi. O, düşmanın yalnız dısta olmadığını görüyordu. Şöyle diyordu:

" Komünist Partisi için memleketle musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görevse, içerde halkın sırtından geçen yağmacı sınıfları da hazıryivcilik halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak o derece esaslı bir görev dir."

" Kanlarını şimdiye kadar kendi cellatlarının hakimiyeti için döken Türkiye amele, rençber ve askerleri bundan sonra öz hürriyet ve hakimiyetleri uğrunda çarpışacaktır.

Yaşasın amele ve rençberin hürriyet ve hakimiyeti için açtığı savaşta önderlik eden Türkiye komünistleri."

Mustafa Suphi, "Mazlum Türkiye'yi ölümden kurtaracak olan kızıl inkilaptır. Kahrolsun buna karşı duranlar" diyordu.

Mustafa Suphi Türkiye devrimini proleter dünya devrimine cep hesinin bir parçası olarak görüyor ve, "Yaşasın Kızıl ıskı - ları insanlık ufkunda görülmeye başlanan 3. Enternasyonal!" şiarını atıyordu.

Mustafa Suphi büyük bir proleter enternasyonalisti ruhla, 1917 Ekim Devrimini gerçekleştiren Sovyet Rusyayı "Bütün dünya işçi ve köylüsünün müşterek vatanı" olarak görüyordu. Şimdi modern revizyonistlerin ihaneti sonucu sosyal-emperyal - ist bir devlet olan Sovyetler Birliği hakkında, Ekim Devrimi ertesinde yazdığı bir makede o şunları söylüyordu:

" BÜTÜN DÜNYA
İŞÇİ VE KÖYLÜSÜNÜN
MÜŞTEREK VATANI

Şimdiki Rusya, din, millet ve renk farkı olmaksızın bütün dünya işçi ve fakara köylüsünün müşterek vatanı. Bolşevikler Teşrin-i Evvel inkılabından sonra bütün Rusya'yı fakara düşmanı zalim kapitalistlerin, yani altın kuvvetine dayanan zenginlerin tasallutundan temizlediler. Hem de Rus padişahı, Rus banker, Rus fabrikacı, Rus pomeşçiki

(Devamı s.107'de)

FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLMELERİNİN YILDÖNÖMÜNDE KARL LIEBKNECHT VE ROSA LUXEMBURG'U ANIYORUZ!

Lenin'in "III. Enternasyonal'in en iyi temsilcileri" olarak nitelendirdiği Almanya Komünist Partisinin kurucuları olan Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg; Ocak 1919'da faşist katiller tarafından hunharca katledildiler. Burjuvazi Almanya da da komünizm "bela"sını bu şekilde karşı-devrimci darbe - lerle defetmeye çalıştı. Nasıl Kemalistler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını öldürmekle, Türkiye'de Komünist hareketi durduracaklarını umuyordularsa; Almanya'da da burjuvazi Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi ile Komünist hareketi ve yeni kurulan Komünist Partisini yoketmeyi amaçlıyordu. Onlar Rosa'yı ve Karl'ı öldürdüler, ama ne Almanya Komünist Partisini, ne de Komünist hareketi yokedemediler.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, uluslararası proletaryanın yüreğine, bilincine gömüldü; onlar bugün, bütün enternasyonalist şehitler gibi, bugünkü Marksist-Leninistlerin, Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in ölümünün yıldönümünde, Lenin'in onlar hakkında bir yazısını yayınlıyoruz.

Kıta Avrupasının en gelişmiş ülkesi olan Almanya'da, Alman emperyalizminin bozguna uğramasıyla doğan eksiksiz cumhuriyet özgürlüğü gerek Alman işçilerine, gerekse tüm dünyaya burjuva demokratik cumhuriyetinin gerçek sınıf karakterini göstermiştir. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi, yalnızca gerçek proleter Enternasyonal'in, komintern'in en yetenekli kişilerinden, en iyi önderlerinden ikisinin trajik kaderinden ötürü değil, en ileri Avrupa ülkesinin —hiç abartmaksızın dünya'daki en ileri devletlerden biri diyebileceğimiz bir ülkenin— sınıf karakterini tam olarak ortaya sermesi bakımından da, dünya-tarihi çapında önem taşıyan bir olaydır. Eğer tutuklanan, yani devlet otoritesinin himayesi altında bulunan kişiler, sosyal-yurtsever bir hükümet işbaşındayken zabıtlar ve kapitalistler tarafından öldürülebiliyorsa ve bu cinayet cezasız kalabiliyorsa, bu, böyle şeylerin meydana gelebileceği demokratik bir cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü olduğunu göstermektedir. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi karşısında duydukları dehşeti dile getiren, ama bu gerçeği kavrayamayan kişiler, ya budalalıklarını yada iki yüzlülüklerini sergiliyorlar. Dünyanın en özgür ve en ileri cumhuriyetlerinden birinde, yani Alman Cumhuriyetinde özgürlük, proletaryanın tutuklu önderlerini öldürme ve bundan dolayı cezalandırılmama özgürlüğüdür. Kapitalizm varolduğu sürece, bunun dışında birşey de olamaz, çünkü demokrasinin gelişimi, savaşın ve onun sonuçlarının etkisiyle kaynama noktasına gelmiş bulunan sınıf mücadelesini köreltmez, tersine keskinleştirir.

V.I. LENİN

12 MARTLAR; 12 EYLÜLLER KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ AYAKTA TUTMAK İÇİNDİR! İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE 12 MARTLARIN; 12 EYLÜLLERİN HESABI SORULACAKTIR!